LEE CHILD

PERSUADER

LEE CHILD

PERSUADER

Tradus şi publicat în
Foileton-VP MAGAZIN
2014

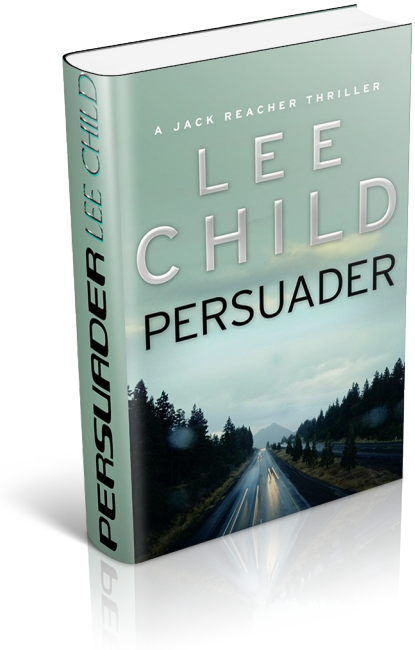

Nu iartă şi nu uită. Asta e procedura standard de operare a lui Jack Reacher. Iar Francis Xavier Quinn este cel mai rău individ pe care l-a întâlnit vreodată. Unul care a făcut lucruri cu adevărat de neiertat. Atât de rău... Reacher era bucuros să îl ştie mort. Asta, până în ziua în care l-a văzut, în viaţă şi sănătos, urcându-se într-o limuzină la Boston Symphony Hall.

Fără regrete. Fără explicaţii. Reacher, martor la o încercare brutală de răpire a unui tânăr elev îngrozit dintr-un campus din New England, ia legea în propriile mâini. În felul lui. Numai că un poliţist moare şi Reacher nu rămâne să explice ce s-a întâmplat. Oare şi-a pierdut simţul dreptăţii, nu mai ştie să facă diferenţa între bine şi rău? Doar pentru că, de data asta, e ceva personal?

Aşa începe al şaptelea roman a lui Lee Child. Un roman care se citeşte pe nerăsuflate şi în care eroul lui, Jack Reacher, se întoarce mai pragmatic şi mai decis ca niciodată.

CAPITOLUL 1

Poliţistul a coborât din maşină exact cu patru minute înainte de a fi împuşcat. S-a mişcat ca şi cum îşi ştia deja soarta. A deschis uşa, în ciuda rezistenţei unei balamale înţepenite, s-a întors încet pe scaunul din material uzat, coborându-şi ambele picioare pe şosea. Apoi, a apucat de tocul uşii cu ambele mâini şi s-a opintit în sus şi în afară. A stat în aerul curat şi rece pentru o secundă, apoi s-a întors şi a închis uşa în spatele lui. A mai făcut un pas înainte şi s-a aplecat pe partea laterală a capotei, până în apropiere de far.

Maşina era un Chevy Caprice, veche de şapte ani, neagră şi fără vreun însemn de poliţie, dar cu trei antene radio şi cu jante cromate. Cei mai mulţi poliţişti spun că Caprice este cel mai bun vehicul de poliţie construit vreodată. Tipul arăta ca şi cum ar fi fost de acord cu ei. Arăta ca un detectiv veteran în civil, cu o întreagă flotă motorizată la dispoziţia sa. Ca şi cum el ar fi condus vechiul Chevy pentru că aşa îşi dorea. Ca şi cum nu ar fi fost deloc interesat de noile modele de Ford. Puteam percepe tipul de personalitate încăpăţânată, de poliţist veteran, după felul în care se comporta. Era mare şi solid, îmbrăcat într-un costum simplu, negru, din lână. Era înalt, dar stătea aplecat. Un poliţist bătrân. Îşi întoarse capul şi se uită de la nord spre sud, de-a lungul şoselei, apoi îşi întinse gâtul gros pentru a arunca o privire peste umăr, la poarta colegiului. Se afla la treizeci de metri distanţă de mine.

În sine, poarta colegiului era pur şi simplu un obiect distinctiv. Doi stâlpi înalţi de cărămidă răsăreau din gazonul aflat în spatele trotuarului. Între stâlpi o poartă dublă, făcută din bare de fier îndoite, pliate şi răsucite în forme fanteziste, negre, lucioase. Arăta ca şi cum tocmai ar fi fost revopsită. Era, probabil, revopsită după fiecare

iarnă. Nu părea să aibă nicio funcţionalitate, cu atât mai puţin în ceea ce priveşte securitatea. Oricine ar fi vrut s-o evite ar fi putut merge direct pe gazon. Oricum, era larg deschisă. În spatele ei începea o alee mărginită pe fiecare parte de mici piloni de fier postaţi la doi metri şi dotaţi cu lacăte. Fiecare jumătate de poartă era fixată de unul dintre piloni. Larg deschisă. Aleea ducea la un grup de clădiri din cărămidă îmbătrânită, la aproximativ o sută de metri distanţă. Clădirile aveau acoperişuri abrupte, acoperite de crengile copacilor. Aleea şi trotuarul erau încadrate cu şiruri de copaci. Erau copaci peste tot. Frunze mici şi ondulate, de un verde strălucitor tocmai răsăreau. Peste şase luni vor fi mari, roşii sau aurii, iar fotografii vor mişuna peste tot, imortalizându-le pentru broşura colegiului.

Dincolo de poliţist, de maşina lui şi de poartă, la douăzeci de metri, pe partea cealaltă a drumului, era o camionetă parcată chiar lângă bordură. Era îndreptată spre mine, la cincizeci de metri distanţă. Făcea notă discordantă. Era de un roşu stins şi avea o bară de protecţie mare în faţă. Bara era de un negru banal şi arăta de parcă ar fi fost îndoită şi îndreptată de câteva ori. Erau doi oameni în cabină. Tineri, înalţi, proaspăt tunşi, blonzi. Stăteau acolo, complet nemişcaţi, privind înainte, fără a se uita la nimic. Nu s-au uitat la poliţist. Nu s-au uitat nici la mine.

Mă îndreptam spre sud. Eram cu o dubă maro parcată în faţa unui magazin de muzică. Magazinul era genul de loc pe care îl poţi găsi în apropierea unei porţi de colegiu. Avea rafuri cu CD-uri pe trotuar şi afişe în ferestrele din spatele rafurilor, făcând reclamă unor formaţii de care n-a auzit nimeni. Uşile din spate ale camionetei erau deschise. Câteva cutii stăteau stivuite în interior. În mâini aveam un teanc de documente. Purtam haină, pentru că era o dimineaţă răcoroasă de aprilie. Purtam mănuşi, deoarece cutiile din dubă aveau capse desprinse, acolo unde fuseseră rupte. Purtam o armă, pentru că de multe

ori o port. Era băgată în pantaloni, la spate, sub haină, un Colt Anaconda, un revolver imens, din oţel inoxidabil, cu butoiaş pentru cartuşe Magnum 44. Are 35 de centimetri lungime şi cântăreşte aproape două kilograme. Nu este arma mea preferată. Era grea, dură şi rece şi eram întotdeauna conştient de faptul că o purtam.

M-am oprit în mijlocul trotuarului, ridicându-mi privirea din documentele mele şi am auzit motorul camionetei pornind. A rămas acolo unde era, cu motorul la ralanti. Un fum alb ieşea în jurul roţilor din spate. Aerul era rece. Era devreme, iar strada era pustie. Am trecut în spatele dubei mele şi m-am uitat, pe lângă magazinul de muzică, spre clădirile colegiului. Se vedea un Lincoln Town Car negru care aştepta aproape de una din clădiri. Doi tipi în picioare stăteau lângă maşină. Deşi eram la nouăzeci de metri distanţă, niciunul dintre ei nu mi se părea că arată ca un şofer de limuzină. Şoferii de limuzină nu lucrează câte doi, nu arată în formă şi masivi şi nu se comportă încordat şi precaut. Tipii ăştia arătau exact ca nişte gărzi de corp.

Clădirea lângă care aştepta Lincoln-ul arăta ca un fel de internat mai mic. Avea încrustate litere greceşti pe o uşă mare de lemn. În timp ce mă uitam, uşa mare de lemn s-a deschis şi un tânăr slăbuţ a ieşit. Arăta ca un student. Avea părul lung, murdar şi era îmbrăcat precum o persoană fără adăpost, deşi avea o geantă care părea făcută dintr-o piele foarte scumpă. Unul dintre bodyguarzi a rămas nemişcat în timp ce celălalt ţinea deschisă uşa maşinii prin care tânărul subţire şi-a aruncat geanta pe bancheta din spate, urcând apoi şi el. A închis uşa în urma lui. Am auzit-o pocnind, slab şi înăbuşit, de la nouăzeci de metri distanţă. Gărzile de corp au privit în jur pentru o secundă, au urcat amândoi în faţă şi, un moment mai târziu, maşina a pornit. Treizeci de metri în spatele ei, un vehicul de securitate al colegiului a plecat încet în aceeaşi direcţie, nu ca şi cum

ar fi urmărit limuzina, ci ca şi cum s-a întâmplat să fie acolo. Înăuntru erau doi paznici. Stăteau tolăniţi pe locurile lor şi priveau plictisiţi.

Mi-am scos mănuşile şi le-am aruncat în spatele dubei. Am ieşit în stradă, de unde puteam observa mai bine. Vedeam Lincoln-ul venind pe alee, mergând cu viteză moderată. Era negru, lucios şi imaculat, cu o mulţime de ornamente cromate. Şi multă ceară. Paznicii colegiului erau mult în spate.

A încetinit la poartă şi a virat spre stânga, venind dinspre sud către Caprice-ul negru de poliţie şi către mine.

Ce s-a întâmplat în continuare a durat opt secunde, dar mie mi s-a părut că doar am clipit din ochi.

Camioneta roşie s-a mişcat de lângă trotuarul aflat la douăzeci de metri spate. A accelerat puternic. A ajuns Lincoln-ul şi a trecut pe lângă el exact în dreptul Caprice-ului poliţist, la doar jumătate de metru de genunchii poliţistului. Apoi, accelerând din nou, şoferul a virat brusc şi colţul barei de protecţie a lovit cu putere aripa din faţă a Lincoln-ului. Şoferul camionetei a menţinut volanul rotit, a apăsat puternic pe acceleraţie, forţând Lincoln-ul să iasă de pe şosea. Bucăţi de gazon s-au rupt, Lincoln-ul a încetinit vizibil şi s-a lovit de un copac aflat în faţa lui. S-a auzit un zgomot de metal deformat şi rupt, sticla farurilor s-a spart iar un nor mare de abur şi mici frunze verzi au izbucnit zgomotos în aerul liniştit al dimineţii.

Apoi, cei doi tipi din camionetă au ieşit trăgând. Aveau nişte pistoale mitralieră negre cu care trăgeau continuu în Lincoln. Sunetul era asurzitor şi am putut vedea bucăţi de metal căzând jos, pe asfalt. Indivizii s-au apropiat de uşile Lincoln-ului şi le-au deschis larg. Unul dintre ei s-a lăsat pe spate şi a început să-l tragă pe puştiul slăbuţ afară din maşină. Celălalt a continuat să tragă cu mitraliera în partea din faţă. A băgat mâna în buzunarul din stânga şi a scos un fel de grenadă. A aruncat-o în interiorul Lincoln-ului, a trântit portiera, şi-a apucat

amicul şi puştiul de umeri, i-a întors şi trăgându-i în jos s-a ghemuit peste ei. Explozia din interiorul Lincoln-ului a fost puternică şi strălucitoare. Toate cele şase ferestrele s-au spart. Deşi eram la mai mult de douăzeci de metri am simţit din plin izbitura suflului. Bucăţi mici de sticlă au explodat peste tot în curcubee strălucind în soare. Tipul cu grenada a sprintat la camionetă spre locul pasagerului, în timp ce celălalt l-a împins pe puşti în interiorul cabinei şi a intrat după el. Uşile s-au închis cu zgomot şi am văzut puştiul îngrămădit între ei. I-am văzut teroarea de pe faţă. Era alb ca varul şi chiar şi prin parbrizul murdar i-am văzut gura deschizându-se într-un urlet tăcut. Am văzut şoferul băgând în viteză, am auzit urletul motorului şi scâşnetul anvelopelor, apoi camioneta care venea direct spre mine.

Era o Toyota. Am putut vedea scris TOYOTA pe grila din spatele barei de protecţie. Maşina era ridicată mult pe suspensii şi am văzut un dispozitiv diferenţial mare şi negru, în partea din faţă. Avea mărimea unei mingi de fotbal. Tracţiune integrală. Anvelope mari şi late. Urme de lovituri pe vopseaua decolorată care nu mai fusese curăţată de când a părăsit fabrica. Venea direct spre mine.

Am avut mai puţin de o secundă pentru a mă decide.

Mi-am ridicat marginea hainei şi am scos Coltul. Am ţintit foarte atent şi am tras o dată în grila Toyotei. Pistolul masiv fulgeră, bubui şi se smuci în mâna mea. Glonţul de calibru .44 a pătruns cu putere şi a spart radiatorul. Am tras din nou în roata din faţă stânga. Explozia spectaculoasă a împroşcat o mulţime de resturi de cauciuc negru. Fragmente de cauciuc explodat au biciuit prin aer. Camionul a derapat şi s-a oprit cu partea şoferului spre mine, la zece metri distanţă. M-am retras în spatele dubei, am trântit uşile şi am ieşit pe trotuar trăgând din nou în roata din spate stânga. Acelaşi rezultat. Cauciuc peste tot. Camioneta s-a rostogolit pe partea stângă, într-o poziţie ciudată. Şoferul a deschis

uşa, a căzut pe asfalt şi s-a ridicat într-un genunchi. Avea arma în mâna greşită. Şi-a trecut-o în mâna cealaltă şi am aşteptat până când am fost destul de sigur că avea de gând să mă ţintească. Mi-am folosit mâna stângă pentru a sprijini antebraţul în care ţineam Coltul de două kilograme, am ţintit mijlocul pieptului, aşa cum învăţasem cu mult timp în urmă, şi am apăsat pe trăgaci. Pieptul tipului a explodat într-un nor imens de sânge. Puştiul slăbuţ stătea nemişcat în interiorul cabinei. Doar ochii îi erau în stare de şoc şi groază. Al doilea tip coborâse din cabină şi ocolea partea din faţă a capotei, către mine. Arma i se îndrepta în direcţia mea. M-am rotit la stânga, m-am oprit o fracţiune de secundă şi mi-am întins antebraţul. Am ţintit pieptul şi am tras. Acelaşi rezultat. A căzut pe jos, lângă aripa maşinii, într-un nor de picături roşii.

Puştiul slăbuţ începuse să se mişte în cabină. Am alergat la el şi l-am tras afară, peste corpul primul tip. Am fugit înapoi la duba mea. Era inert din cauza şocului şi al confuziei. L-am împins pe scaunul pasagerului, am trântit uşa, apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre partea şoferului. Cu coada ochiului am văzut un al treilea tip care venea spre mine, căutând ceva în jachetă. Un tip înalt şi solid, cu haine închise la culoare. Mi-am ridicat braţul, am tras şi am văzut explozia mare şi roşie din piept, exact în aceeaşi fracţiune de secundă în care am realizat că era bătrânul poliţist cu Caprice-ul, care încerca să-şi scoată insigna din buzunar. Insigna, o bucată de metal aurie, într-o husă de piele uzată, i-a zburat din mână şi, rostogolindu-se în aer, a aterizat cu zgomot lângă trotuarul din faţa dubei.

Timpul s-a oprit.

M-am uitat la poliţist. Zăcea pe spate în rigolă. Tot pieptul îi era pătat cu sânge. Era sânge peste tot. Nu mai ţâşnea din rană. Niciun semn de viaţă. Avea o gaură mare şi zdrenţuită în cămaşă. Era complet nemişcat. Capul îi era întors şi obrazul strivit de asfalt. Braţele erau

întinse pe lângă corp şi i-am văzut venele palide pe mâini. Eram conştient de culoarea închisă a asfaltului, de verdele viu al gazonului şi de albastrul luminos al cerului. Am auzit briza trecând printre frunzele tinere, în timp ce zgomotul focurilor de armă încă îmi ţiuia în urechi. L-am văzut pe băiatul slăbuţ uitându-se prin parbrizul dubei la poliţistul doborât, apoi holbându-se la mine. Am văzut maşina paznicilor făcând la stânga prin poartă. Se mişcau mai încet decât ar fi trebuit. Câteva zeci de focuri fuseseră trase. Poate erau îngrijoraţi de limitele jurisdicţiei lor. Poate că erau doar speriaţi. Le-am văzut feţele roz pal în spatele parbrizului. S-au îndreptat în direcţia mea. Mergeau cu maxim 25 de kilometri pe oră. Se târau spre mine. M-am uitat la insigna aurie din rigolă. Metalul era uzat de atâta folosire. M-am uitat către dubă. Era nemişcată. Învăţasem cu mult timp în urmă că este destul de uşor să omori un om. Dar nu există absolut nicio modalitate să-l aduci înapoi în viaţă.

Auzeam maşina paznicilor rulând încet spre mine. Auzeam pneurile strivind nisipul de pe asfalt. În rest era o tăcere deplină. Apoi după un timp, o voce în capul meu a strigat: *du-te, du-te, du-te* şi aşa am făcut. M-am urcat în dubă, am aruncat arma pe scaun, am pornit motorul şi am întors maşina atât de brusc încât aproape am luat virajul pe două roţi. Băiatul slăbuţ era aruncat dintr-o portieră în alta. Am îndreptat volanul şi m-am îndreptat spre sud, accelerând puternic. Nu aveam o imagine prea clară în oglindă, dar i-am văzut pe paznici aprinzând luminile de avertizare şi pornind după mine. Puştiul de lângă mine, cu gura larg deschisă, nu scotea niciun sunet. Se concentra să stea nemişcat pe scaunul său. Eu eram concentrat să accelerez cât pot de tare. Din fericire, traficul nu era aglomerat. Era un orăşel liniştit din New England, într-o dimineaţă devreme. Am accelerat duba până la o sută douăzeci de kilometri pe oră şi am strâns mâinile pe volan până când încheieturile degetelor mi s-au albit, uitându-mă doar la drum, ca şi

cum n-aş fi vrut să văd ce era în spatele meu.

— Cât de departe sunt? l-am întrebat pe tânăr.

Nu a răspuns. Era încă şocat şi stătea ghemuit pe marginea scaunului său, cât mai departe de mine. Se holba la capotă. Mâna dreaptă era încleştată pe uşă. Pielea îi era palidă, degetele subţiri şi lungi.

— Cât de departe? l-am întrebat din nou.

Motorul urla cu putere.

— Ai ucis un poliţist. Tipul ăla în vârstă era un poliţist, ştii?

— Ştiu.

— L-ai împuşcat!

— A fost un accident, am spus. Cât de departe sunt ceilalţi?

— Voia doar să-ţi arate insigna.

— Cât de departe sunt ceilalţi?

Se agită, se întoarse şi îşi lăsă capul în jos pentru a putea vedea prin geamurile mici din spate.

— Treizeci de metri, a spus. Părea confuz şi speriat. Sunt foarte aproape. Unul dintre ei a scos o armă pe fereastră.

Exact atunci am auzit pocnetul îndepărtat al pistolului, peste zgomotul făcut de motor şi scâşnetul pneurilor. Am luat Colt-ul de pe scaunul de lângă mine, dar l-am lăsat să cadă la loc. Era gol. Trăsesem deja de şase ori. Un radiator, două anvelope, doi tipi. Şi un poliţist.

— În torpedo, am spus.

— Trebuie să opreşti, a spus tânărul. Explică-le că mă ajutai. A fost o greşeală.

Nu se uita la mine. Se uita pe fereastră din spate.

— Am împuşcat un poliţist, am spus, având un ton neutru. Asta e tot ce ştiu ei. Asta e tot ce vor să ştie. Nu-i interesează cum, sau de ce s-a întâmplat.

Puştiul tăcu.

— În torpedo, i-am spus din nou.

Se întoarse şi deschise compartimentul. Mai era un Anaconda acolo. Identic. Oţel inoxidabil lucios, complet

încărcat. L-am luat de la puşti. Am deschis fereastra până jos. Aerul rece s-a grăbit să intre furtunos. Se auzea sunetul de pistol trăgând, chiar în spatele nostru, rapid şi constant.

— Ei, drăcie!, am spus.

Puştiul era tăcut. Focurile de armă continuau să se audă, monoton, puternic şi rapid. Cum de ne ratau?

— Aşează-te pe podea, am spus.

M-am întors într-o parte, până când umărul meu stâng s-a blocat în tocul uşii, şi mi-am întins mâna dreaptă până când noua mea arma era complet ieşită pe fereastră şi îndreptată spre înapoi. Am tras o dată şi puştiul s-a uitat la mine cu groază, apoi a alunecat înainte, ghemuindu-se în spaţiul dintre marginea din faţă a scaunului şi bord, cu braţele în jurul capului. O secundă mai târziu fereastra din spate, la trei metri de locul unde îi fusese capul, explodă.

— Drace!, am spus din nou.

Am îndreptat maşina spre marginea drumului, pentru a-mi îmbunătăţi unghiul, şi am tras din nou.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă în spate, i-am spus. Stai cât mai aplecat.

Puştiul nu se mişcă.

— Ridică-te, i-am spus. Acum. Trebuie să te uiţi în spate.

S-a ridicat şi s-a răsucit până când a avut capul suficient de sus ca să poată vedea. A observat fereastra spartă din spate. L-am văzut realizând că avusese capul chiar pe linia găurii din parbriz.

— Voi încetini un pic, am spus. Vreau să-i scot de pe drum.

— Nu face asta, a spus tânărul. Încă poţi să îndrepţi lucrurile.

L-am ignorat. Am redus viteza la optzeci de kilometri pe oră, am tras de volan în dreapta şi maşina paznicilor viră instinctiv în stânga, spre flancul meu. Am tras ultimele trei cartuşe spre maşină, spărgând parbrizul şi

maşina a virat de-a latul drumului, ca şi cum şoferul ar fi fost lovit sau o anvelopă ar fi explodat. S-a îndreptat către o lizieră de arbuşti plantaţi pe marginea drumului şi apoi a dispărut din vedere. Am aruncat pistolul gol pe scaunul de lângă mine, am închis fereastra şi am accelerat puternic. Puştiul era tăcut. Doar se uita în partea din spate a dubei. Geamul spart făcea un zgomot ciudat ca şi cum ar fi aspirat aerul dinăuntru.

— Bine, am spus cu respiraţia tăiată. Acum suntem liberi.

Tânărul se întoarse spre mine.

— Eşti nebun? m-a întrebat.

— Ştii ce se întâmplă cu oamenii care împuşcă poliţişti? i-am replicat.

N-a avut niciun răspuns la asta. Am condus în tăcere cam treizeci secunde, mai mult de jumătate de kilometru, clipind şi gâfâind şi privind drept înainte prin parbriz ca şi cum am fi fost hipnotizaţi. Interiorul dubei mirosea a praf de puşcă.

— A fost un accident, am spus. Nu-l mai pot aduce înapoi. Deci, treci peste asta.

— Cine eşti tu? a întrebat el.

— Nu, cine eşti tu?

A devenit tăcut, respirând cu greutate. Am verificat oglinda. Drumul era complet pustiu în spatele nostru. Era complet pustiu şi în faţa noastră. Eram singuri, în câmp deschis. La zece minute de ieşirea către autostradă.

— Sunt o ţintă, a spus. Pentru răpire.

Ciudat mod de exprimare.

— Au încercat să mă răpească, a spus.

— Crezi?

A dat din cap.

— S-a mai întâmplat înainte.

— De ce?

— Bani, a răspuns tânărul. Pentru ce altceva?

— Eşti bogat?

— Tatăl meu este.

— Şi cine este el?
— Doar un tip.
— Dar un tip bogat, am spus.
— Importă covoare.
— Covoare? i-am spus. Ce fel de covoare?
— Covoare orientale.
— Poţi deveni bogat importând covoare orientale?
— Foarte, a spus tânărul.
— Ai un nume?
— Richard, a spus el. Richard Beck.

Am verificat din nou oglinda. Drumul era încă pustiu în spate. Încă pustiu în faţă. Am încetinit un pic, am stabilizat duba pe mijlocul benzii de mers şi am încercat să conduc la fel ca o persoană normală.

— Deci, cine erau tipii ăia? l-am întrebat.

Richard Beck clătină din cap.

— Nu am nicio idee.
— Au ştiut unde trebuia să fii. Şi când.
— Mă duceam acasă pentru ziua mamei mele. E mâine.
— Cine ar şti asta?
— Nu sunt sigur. Oricine îmi cunoaşte familia. Cineva din comunitatea noastră, cred. Suntem cunoscuţi.
— Există o comunitate? A covoarelor?
— Suntem competitori, a spus el. Aceiaşi furnizori, aceeaşi piaţă. Ne ştim unii pe ceilalţi.

N-am spus nimic. Doar am încetinit la nouăzeci de kilometri pe oră.

— Ai un nume? m-a întrebat.
— Nu!

A dat din cap, ca şi cum a înţeles. Deştept băiat.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat.
— Am de gând să te las în apropiere de autostradă, am spus. Poţi face autostopul sau poţi chema un taxi, apoi poţi să uiţi de mine.

A devenit tăcut.

— Nu te pot duce la poliţie, am spus. N-am cum.

Înţelegi asta, nu? L-am ucis pe unul de-al lor. Poate chiar trei. Iar tu m-ai văzut.

A rămas tăcut în continuare. Trebuia să ia o decizie. Autostrada era la şase minute distanţă.

— Mă vor închide, am spus. Am greşit, a fost un accident, dar nu mă vor asculta. Niciodată n-o fac. Aşa că nu pot să mă expun. Nici ca martor, nici ca altceva. O să dispar, ca şi cum n-aş fi existat. Am fost clar în privinţa asta?

A tăcut în continuare.

— Şi nu le da o descriere, am spus. Spune-le că nu-ţi aminteşti cum arăt. Spune-le că erai în stare de şoc. Sau, te voi găsi şi te voi ucide.

Nu a răspuns.

— Te voi lăsa pe undeva pe aici, i-am spus. Nu m-ai văzut niciodată.

S-a foit. S-a întors într-o parte pe scaun şi s-a uitat direct la mine.

— Du-mă acasă, a spus el. Îţi vom da bani. Te vom ajuta. Te putem ascunde, dacă vrei. Ai mei vor fi recunoscători. Adică, şi eu sunt recunoscător. Crede-mă. Mi-ai salvat fundul. Chestia cu poliţistul a fost un accident, nu? Doar un accident. Ai avut ghinion. Era o situaţie sub presiune. Ştiu asta. Vom păstra tăcerea.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, am spus. Trebuie doar să scap de tine.

— Dar trebuie să ajung acasă. Ne-am fi de ajutor reciproc.

Autostrada era la patru minute.

— Unde este casa ta? l-am întrebat.

— Abbot, a spus el.

— Abbot, unde?

— Abbot, Maine. Pe coastă. Între Kennebunkport şi Portland.

— Ne îndreptăm în direcţia greşită.

— Poţi să întorci spre nord, o dată ajuns pe autostradă.

— Trebuie să fie minim 300 de kilometri până acolo.

— Îţi vom da bani. Îţi vom recompensa efortul.

— Te-aş putea lăsa în apropierea Bostonului, am spus. Trebuie să fie un autobuz către Portland.

El a clătinat din cap, cu violenţă, ca şi cum avea un atac de apoplexie.

— Nu se poate! Nu pot lua autobuzul. Nu pot rămâne singur. Nu acum. Am nevoie de protecţie. Tipii ăia ar putea fi încă acolo.

— Tipii ăia sunt morţi, am spus. Ca şi nenorocitul ăla de poliţist.

— Ar putea avea asociaţi.

Aceasta era o altă exprimare ciudată. Puştiul părea mic şi speriat. Pulsul i se zbătea nebuneşte la gât. Îşi trecu mâinile prin păr dându-l pe spate şi se întoarse cu faţa spre parbriz ca să mă lase să-i văd urechea stângă. Numai că nu era acolo. Era doar o rană cicatrizată. Arăta urât.

— Mi-au tăiat-o şi au trimis-o prin poştă, a spus el. Atunci când s-a întâmplat prima dată.

— Când?

— Aveam cincisprezece ani.

— Tatăl tău nu a plătit?

— Nu suficient de repede.

Nu am spus nimic. Richard Beck stătea acolo, arătându-mi cicatricea, încă şocat şi speriat, respirând greu.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Du-mă acasă, a spus el, rugător. Nu mă poţi lăsa singur acum.

Autostrada era la două minute de noi.

— Te rog, a spus el. Ajută-mă.

— Ei, drăcie! am spus pentru a treia oară.

— Te rog. Ne putem ajuta reciproc. Trebuie să te ascunzi.

— Nu putem păstra duba, am spus. Trebuie să presupunem că descrierea ei a fost transmisă în tot statul.

Se uită la mine, plin de speranţă. Autostrada era la doar un minut.

— Va trebui să găsim o maşină, am spus.

— Unde?

— Oriunde. Sunt maşini peste tot.

Era un mall mare amplasat la sud-vest de ieşirea spre autostradă. Îl puteam vedea din depărtare. Erau câteva clădiri maronii uriaşe, fără ferestre şi pline de reclame luminoase. Parcarea enormă era pe jumătate plină cu maşini. Am intrat în parcare şi am condus o dată în jurul ei. Era mare cât un oraş. Oamenii mişunau peste tot. Mi-a dat o stare de nervozitate. Am mai dat o tură şi m-am îndreptat către un şir de containere de gunoi aflate în partea din spate a unui magazin.

— Unde mergem? m-a întrebat Richard.

— În parcarea personalului, am spus. Clienţii vin şi pleacă mereu. Sunt imprevizibili. Dar angajaţii magazinului sunt acolo tot programul. E mai sigur.

S-a uitat la mine mirat. M-am îndreptat spre un şir de opt maşini parcate lângă un perete. Era un spaţiu liber lângă o Nissan Maxima vechi de aproximativ trei ani, de o culoare anostă. Ar merge. Era un vehicul suficient de anonim. Parcarea era liniştită şi goală. Am parcat cu spatele, lipind spatele dubei de zid.

— Trebuie să maschez fereastra spartă, am spus.

Puştiul n-a spus nimic. Mi-am vârât Colt-urile descărcate în buzunarele hainei şi m-am strecurat afară din maşină. Am încercat uşile Maximei.

— Găseşte-mi nişte cabluri, am spus. Ceva mai gros.

— Ai de gând să furi maşina?

Am dat din cap, fără să spun nimic.

— Crezi că este o mişcare inteligentă?

— Aşa ai crede şi tu, dacă ai fi împuşcat din greşeală un poliţist.

Puştiul s-a uitat în gol, apoi s-a îndepărtat şi a început să cerceteze prin jur. Am golit pistoalele şi am aruncat cele douăsprezece cartuşe goale într-un container de

gunoi. Puştiul s-a întors cu un cablu electric de trei metri, pe care l-a găsit într-o grămadă de gunoi. Am scos plasticul izolator cu dinţii, am făcut un mic cârlig la capăt şi l-am băgat sub chederul de cauciuc din jurul ferestrei Maximei.

— Stai cu ochii în patru, am spus.

În timp ce puştiul scana parcarea, am introdus firul în interiorul maşinii şi l-am mişcat până am reuşit să ridic siguranţa uşii. Am aruncat înapoi sârma în coşul de gunoi, m-am aplecat sub volan şi am scos masca din plastic. Am bâjbâit printre fire, până când le-am găsit pe cele două de care aveam nevoie şi le-am conectat. Demarorul a scâncit şi motorul a pornit cu un duduit. Puştiul m-a privit impresionat.

— Tu nu trebuie să faci vreodată asta, am spus.

— Crezi că este o mişcare inteligentă? a întrebat el din nou.

Am dat din cap.

— Mai inteligent de atât nu se poate. Nu va observa nimeni dispariţia până diseară, la şase sau chiar la opt. Depinde când se închide magazinul. Vei fi acasă cu mult înainte de ora aceea.

Se opri cu mâna pe uşa pasagerului, scutură din cap şi se strecură în interior. Am dat scaunul şoferului în spate, mi-am reglat oglinda şi am ieşit din locul de parcare. Am pornit uşor printre maşini. O maşină de poliţie se deplasa încet, la aproximativ o sută de metri distanţă. Am parcat din nou, pe primul loc gol pe care l-am văzut, şi am stat acolo, cu motorul în funcţiune, până când poliţiştii s-au îndepărtat. Apoi m-am grăbit spre ieşirea din parcarea mall-ului. Două minute mai târziu ne îndreptam spre nord, pe o autostradă largă, cu o sută de kilometri pe oră. Maşina mirosea puternic a parfum şi erau două cutii de şerveţele în ea. Era un fel de blană de urs pe fereastra din spate, fixată cu ventuze de plastic transparent, prinse în locul labelor. O mănuşă Little League era aruncată pe bancheta din spate şi am auzit o

bâtă de aluminiu rostogolindu-se prin portbagaj.

— Sunt ale unui copil, am spus.

Puştiul nu a răspuns.

— Nu-ţi face griji, am spus. Probabil are asigurare. Ca orice cetăţean responsabil.

— Nu te simţi aiurea? a spus el. Despre treaba cu poliţistul?

M-am uitat la el. Era palid şi se ghemuise iar, cât mai departe de mine. Mâna îi era sprijinită de uşă. Avea degete lungi de muzician. Cred că încerca să mă placă, dar nu-mi păsa.

— Se mai întâmplă şi lucruri din acestea, am spus. Nu tot ce se întâmplă poate fi controlat.

— Ce fel de răspuns este ăsta?

— Singurul posibil. Au existat pagube colaterale minore. Nu înseamnă nimic dacă nu se întoarce împotriva noastră. Ca să închidem subiectul, nu putem schimba nimic, aşa că ne vedem de treabă.

A rămas tăcut.

— Oricum, a fost vina tatălui tău, am spus.

— Pentru că e bogat şi că are un fiu?

— Pentru că a angajat gărzi de corp proaste.

Se uită în altă parte, fără să spună nimic.

— Erau gărzi de corp, nu?

A dat din cap fără să spună nimic.

— Deci, nu te simţi vinovat? l-am întrebat. În ceea ce priveşte gărzile de corp?

— Un pic, a spus el. Nu-i cunoşteam foarte bine.

— S-au dovedit a fi inutili, i-am zis.

— Totul s-a întâmplat atât de repede!

— Băieţii răi aşteptau acolo, am spus. O camionetă veche şi ponosită ca aceea pierzând vremea într-un oraş mic şi liniştit? Ce fel de gărzi de corp nu observă aşa ceva? Nu au auzit de evaluarea situaţiilor periculoase?

— Vrei să spui că tu ai observat?

— Am observat.

— Nu-i rău pentru un şofer de dubă.

— Am fost în armată. Am fost poliţist militar. Ştiu ce înseamnă să fii gardă de corp. Şi înţeleg ce este o pagubă colaterală.

Tânărul dădu din cap, nesigur.

— Ai un nume? a întrebat el.

— Depinde, i-am spus. Trebuie să înţeleg cum vezi lucrurile. Am intrat într-o mulţime de belele. Cel puţin un poliţist este mort şi tocmai am furat o maşină.

A devenit din nou tăcut. I-am lăsat timp să se gândească. Aproape ieşisem din Massachusetts.

— Familia mea apreciază loialitatea, a spus el. Ai făcut un serviciu fiului lor. Le-ai făcut şi lor un serviciu. Le-ai salvat nişte bani, cel puţin. Îţi vor arăta recunoştinţă. Sunt sigur că ultimul lucru pe care îl vor face ar fi să te dea de gol.

— Trebuie să-i suni?

Clătină din cap.

— Mă aşteaptă să ajung. Atâta timp cât nu sunt necazuri nu este nevoie să-i sun.

— Poliţiştii îi vor suna. Ei cred că eşti în pericol.

— Nu au numărul. Nimeni nu-l are.

— Cei de la colegiul trebuie să aibă adresa ta. Pot să-ţi găsească numărul.

Clătină din nou din cap.

— Colegiul nu are adresa. Nimeni nu o are. Suntem foarte atenţi la chestii de genul ăsta.

Am ridicat din umeri, am tăcut şi am mai condus încă un kilometru.

— Dar tu? i-am spus. Tu ai de gând să mă torni?

L-am văzut atingându-şi urechea dreaptă. Cea pe care o mai avea. Era, în mod clar, un gest subconştient.

— Mi-ai salvat viaţa, a spus el. Nu am de gând să te torn.

— Bine, am spus. Numele meu este Reacher.

Am trecut rapid prin Vermont şi ne-am îndreptat spre nord-est, dea lungul statului New Hampshire, pregătiţi pentru drum foarte lung. Efectul adrenalinei trecuse,

puştiul trecuse peste starea de şoc şi amândoi eram obosiţi şi somnoroşi. Am întredeschis fereastra pentru a aerisi maşina. Era zgomotos, dar zgomotul m-a ţinut treaz. Am vorbit despre una şi alta. Richard Beck mi-a spus că are douăzeci de ani. Era în primul an la colegiu. Era pasionat de un gen de artă contemporană care suna ca un gen de pictură cu degetul pentru mine. Nu era foarte sociabil. Era singur la părinţi. Avea o familie stranie. Erau o familie strâns unită şi jumătate din el ar fi vrut să nu îi aparţină, iar cealaltă jumătate avea nevoie de ea. Era, în mod evident, traumatizat de răpirea precedentă. M-a făcut să mă întreb dacă nu i-au făcut şi altceva, în afară de chestia cu urechea. Poate ceva mult mai rău.

I-am spus despre armată. I-am subliniat calificările mele de bodyguard. Am vrut să-l fac să se simtă în siguranţă, cel puţin temporar. Conduceam rapid şi sigur. Maxima avea rezervorul plin. Nu trebuia să ne oprim pentru alimentare. Puştiul n-a vrut să mănânce. M-am oprit o singură dată pentru a folosi toaleta. Am lăsat motorul pornit, aşa că nu a trebuit să conectez din nou cablurile de aprindere. Când m-am întors la maşină l-am găsit stând inert în interiorul acesteia. Am trecut prin Concord, New Hampshire şi ne-am îndreptat spre Portland, Maine. Timpul trecea. Devenea mai relaxat, pe măsură ce ne apropiam de casă. Dar şi mai tăcut, de asemenea. Ambivalenţă.

Am trecut graniţa statului şi, la aproximativ douăzeci kilometri de Portland, s-a răsucit şi a verificat cu atenţie în jur, apoi mi-a spus s-o iau pe următoarea ieşire. Am intrat pe un drum îngust care se îndrepta spre Oceanul Atlantic. Am trecut pe sub I-95, apoi am parcurs mai mult de cincisprezece kilometri peste promontorii de granit, mărginite de ocean. Era genul de peisaj care ar fi arătat minunat în timpul verii. Nu era cazul acum. Erau o mulţime de copaci piperniciţi bătuţi de briza sărată şi stânci golaşe curăţate de murdărie de furtuni şi maree.

Drumul se răsucea şi se întortochea ca şi cum încerca să ajungă cât mai departe, în inima ţinutului. Am zărit oceanul în faţă. Avea o culoare gri, metalică. Din când în când era câte un intrând la stânga şi la dreapta drumului. Am văzut mai multe plaje mici, cu nisipul plin de pietre. Apoi, drumul s-a întors la stânga şi brusc la dreapta şi ne-am pomenit pe un promontoriu în formă de mână. Mâna se termina brusc cu un deget, ivindu-se direct din mare. Era o peninsulă stâncoasă, de o sută de metri lăţime şi opt sute de metri lungime. Am simţit vântul lovind maşina. Am intrat pe peninsulă şi am văzut o linie de conifere verzi, piperniciţi şi cocoşaţi, care încercau să ascundă un zid de granit, dar care nu erau destul de înalţi sau masivi pentru a reuşi. Zidul avea peste 2,5 metri înălţime. Avea deasupra bobine mari de sârmă ghimpată. Lumini de securitate erau montate la intervale egale. Se întindea perpendicular pe drum, pe toată lăţimea de o sută de metri a degetului. Zidul se înclina brusc la capete, terminându-se în ocean, unde fundaţiile sale masive erau construite pe blocuri imense de piatră pline de muşchi şi de alge marine. În mijlocul zidului, o poartă masivă de fier părea închisă.

— Aici este, a spus Richard Beck. Aici locuiesc.

Drumul ducea direct la poartă. În spatele porţii se vedea un drum de acces lung şi drept. La capătul aleii era o casă de piatră cenuşie. Puteam s-o văd acolo, la capătul degetului, chiar lângă ocean. Lângă poartă era o gheretă. Acelaşi model şi acelaşi material ca şi casa, dar mult mai mică şi mai joasă, practic lipită de zid. Am încetinit şi am oprit maşina în faţa porţii.

— Claxonează, mi-a spus Richard Beck.

Maxima avea un desen în formă de goarnă pe capacul volanului. Am apăsat pe el cu un deget şi goarna a piuit politicos. Am văzut o cameră de supraveghere îndreptându-se în direcţia noastră. Un ochi de sticlă care se uita la mine. După o pauză lungă, uşa cabanei s-a deschis. Un tip într-un costum negru a ieşit. În mod clar

costumul provenea de la un magazin care comercializa mărimi XXL şi a fost, probabil, cea mai mare mărime pe care au avut-o vreodată, dar chiar şi aşa era foarte strâns la umeri şi prea scurt la mâneci pentru cel care-l purta. Era mult mai mare decât mine, ceea ce-l încadra cu uşurinţă în categoria ciudaţilor. Era un gigant. S-a apropiat de poartă şi s-a uitat atent. A petrecut ceva mai mult timp uitându-se la mine şi o perioadă scurtă de timp uitându-se la tânăr. Apoi, a descuiat poarta şi a deschis-o larg.

— Condu direct la casă, mi-a spus Richard. Nu te opri aici. Nu-mi place prea mult tipul ăsta.

Am trecut de poartă fără să mă opresc. Am condus încet şi m-am uitat atent în jur. Primul lucru pe care-l faci când ajungi undeva este să cauţi o cale de ieşire. Zidul se întindea până la apa învolburată, pe ambele părţi. Era prea înalt pentru a sări peste el iar sârma ghimpată din partea de sus făcea imposibilă escaladarea. În spatele lui era o zonă liberă de aproape treizeci de metri, ca un *no man's land*, sau ca un teren minat. Luminile de securitate acopereau toată zona. Singura cale de ieşire era poarta, pe care gigantul tocmai o închidea în spatele nostru. Am putut să-l văd în oglindă.

Era ceva de mers până la casă. Oceanul gri se întindea pe trei laturi. Casa părea mare şi veche. Părea locuinţa unui căpitan întors de pe mare, de pe vremea când uciderea balenelor a constituit averea multor oameni respectabili. Era în întregime din piatră, cu frontispicii complicate, cornişe şi ieşituri. Toate suprafeţele dinspre nord, spre ocean, erau acoperite cu licheni gri. Restul părea a fi verde. Avea trei etaje şi o duzină de coşuri de fum. Acoperişul era complicat. Frontoane peste tot, cu jgheaburi scurte şi zeci de ţevi groase de fier pentru a drena apa de ploaie. Uşa de la intrare era de stejar şi era întărită cu benzi de fier. Aleea făcea un semicerc în faţa casei. Am urmat-o în sens invers acelor de ceasornic şi am oprit chiar în faţa uşii. Uşa s-a deschis şi un alt tip

într-un costum negru a ieşit. Era aproximativ de mărimea mea, care-i mult mai mică decât cea a tipul din gheretă. Însă nici el nu mi-a plăcut prea mult. Avea o faţă de piatră şi o privire goală. A deschis uşa de pe partea pasagerului, lucru absolut de aşteptat, având în vedere că tipul cel mare din gheretă trebuie să fi sunat.

— Vrei să aştepţi aici? mi-a cerut Richard.

A ieşit din maşină şi a intrat în întunericul din interiorul casei, în timp ce tipul în costum a închis uşa de stejar pe exterior şi s-a postat chiar în faţa ei. Nu se uita la mine, dar ştiam că sunt în privirea sa periferică. Am deconectat firele de sub volan, întrerupând motorul şi am aşteptat.

A fost o aşteptare destul de lungă, aproape patruzeci de minute. Fără motorul pornit interiorul maşinii s-a răcit. Eram zguduit uşor de briza mării care bătea în jurul casei. Am privit drept înainte, prin parbriz. Mă uitam spre nord-est, prin aerul clar şi rece. Vedeam coasta curbându-se spre stânga. La aproximativ treizeci de kilometri depărtare vedeam o pată în aer. Probabil poluarea din Portland. Oraşul în sine era ascuns în spatele unui promontoriu.

Uşa de stejar s-a deschis din nou, garda de corp a păşit cu inteligenţă într-o parte şi o femeie a ieşit. Era mama lui Richard Beck. Niciun dubiu în privinţa aceasta. Absolut niciun dubiu. Avea aceeaşi constituţie firavă şi acelaşi chip palid, aceleaşi degete lungi. Purta blugi şi pulover gros, pescăresc. Avea părul răvăşit şi aproximativ cincizeci de ani. Părea obosită şi tensionată. S-a oprit la aproximativ doi metri de maşină, ca şi cum mi-ar fi oferit posibilitatea de a realiza că ar fi mai politicos dacă aş ieşi şi ne-am întâlni la jumătatea drumului. Aşa că am deschis uşa şi am ieşit afară din maşină. Eram înţepenit de-a binelea. Am făcut un pas înainte şi ea mi-a întins mâna. Am luat-o. Era rece ca gheaţa, osoasă şi plină de tendoane.

— Fiul meu mi-a spus ce s-a întâmplat, a spus ea. Avea o voce joasă care suna puţin răguşit, ca şi cum ar fi

fumat la greu, sau ar fi plâns. Nu pot să vă spun cât sunt de recunoscătoare că l-aţi ajutat.

— El e bine? am întrebat-o.

Mimica feţei sugera că nu ştie ce să răspundă.

— S-a întins în pat acum.

Am dat din cap şi i-am lăsat mâna. A căzut inertă pe lângă corp. Un moment de tăcere stânjenitoare.

— Sunt Elizabeth Beck, a spus ea.

— Jack Reacher.

— Fiul meu mi-a explicat situaţia dificilă în care sunteţi, a spus ea.

O expresie neutră, reuşită. N-am răspuns.

— Soţul meu va fi acasă în seara asta, a spus ea. El va şti ce să facă.

Am dat din cap. O altă tăcere stânjenitoare. Am aşteptat.

— Vreţi să intraţi? a întrebat ea.

S-a întors şi a păşit înapoi în hol. Am urmat-o. Am trecut prin uşă şi am auzit un sunet. M-am uitat în jur şi am văzut un detector de metale instalat lângă glaful interior al uşii.

— Vă deranjează? a întrebat Elizabeth Beck.

Ea a făcut un fel de gest sfios spre mine şi apoi spre tipul mare şi urât, îmbrăcat în costum. Tipul s-a apropiat, gata să mă pună la pământ.

— Două pistoale, am spus. Descărcate. În buzunarele hainei mele.

Le-a scos cu mişcări exersate care sugerau că a pus o mulţime de oameni la pământ, înaintea mea. Le-a pus pe masă, s-a lăsat pe vine, trecându-şi mâinile în sus pe picioarele mele, apoi s-a ridicat pipăindu-mi braţele, talia, pieptul şi spatele. Foarte amănunţit şi deloc blând.

— Îmi pare rău, a spus Elizabeth Beck.

Tipul în costum s-a îndepărtat şi o altă tăcere stânjenitoare s-a lăsat.

— Aveţi nevoie de ceva? a întrebat Elizabeth Beck.

Mă puteam gândi la o mulţime de lucruri de care

aveam nevoie. Dar am clătinat din cap.

— Sunt cam obosit, am spus. A fost o zi lungă. Chiar am nevoie de un pui de somn.

Mi-a zâmbit scurt, părând fericită, ca şi cum faptul că ucigaşul de poliţişti doarme undeva, ar scuti-o pe ea de presiunea socială.

— Desigur, a spus ea. Duke vă va conduce în cameră.

S-a uitat la mine din nou. În ciuda tensiunii şi palorii chipului era o femeie frumoasă. Avea oase fine şi pielea frumoasă. Acum treizeci de ani trebuie să fi fost foarte frumoasă. Se întoarse şi dispăru în interiorul casei. M-am întors către tipul în costum. Am presupus că era Duke.

— Când primesc armele înapoi? l-am întrebat.

Nu a răspuns. Doar mi-a indicat scara şi m-a urmat. Apoi, mi-a arătat scara pe care s-o urc în continuare şi am ajuns la etajul al treilea. M-a condus la o uşă şi a deschis-o. Am intrat într-o cameră pătrată şi simplă, lambrisată cu lemn de stejar, plină de mobilier greu şi vechi. Un pat, un dulap, o masă, un scaun. Un covor oriental pe podea. Părea subţire şi învechit. Poate era un covor vechi şi nepreţuit. Duke a trecut pe lângă mine şi mi-a arătat unde e baia. Se purta ca băiatul de serviciu dintr-un hotel. A trecut din nou pe lângă mine şi a ajuns înapoi la uşă.

— Cina e la opt, a spus el.

Apoi a ieşit şi a închis uşa. Nu am auzit niciun sunet, dar când am verificat-o am constatat că era încuiată din exterior. Nu se vedea nicio gaură de cheie pe interior. M-am dus la fereastră şi am privit afară. Eram în partea din spate a casei şi tot ce am putut vedea a fost oceanul. Eram orientat spre est şi nu era nimic între mine şi Europa. M-am uitat în jos. Cincisprezece metri mai jos valurile spumegau în jurul stâncilor. Venea mareea.

M-am întors la uşă, am lipit urechea de ea şi am ascultat cu atenţie. N-am auzit nimic. Am verificat tavanul, cornişele şi mobilierul, foarte atent, centimetru cu centimetru. Nimic. Nu erau camere de supraveghere.

Nu-mi păsa de microfoane. N-aveam de gând să fac niciun zgomot. M-am aşezat pe pat şi mi-am scos pantoful drept. L-am întors şi mi-am folosit unghiile pentru a scoate un cui din toc. Am rotit tocul de cauciuc ca pe o uşiţă, am întors pantoful cu faţa în sus şi l-am scuturat. Un mic dreptunghi de plastic negru a căzut pe pat. Era un dispozitiv wireless destul de comun. Doar un produs comercial, dar reprogramat pentru a trimite email-uri la o singură adresă. Era puţin mai mare decât un pager. Avea o tastatură înghesuită, cu taste mici. L-am pornit şi am scris un scurt mesaj. Apoi am apăsat *send*.

Mesajul era: *Am intrat!*

CAPITOLUL 2

Totul a început în urmă cu unsprezece zile, într-o sâmbătă seara, umedă şi strălucitoare, în oraşul Boston, când am văzut un om mort mergând pe trotuar şi intrând într-o maşină. Nu a fost o iluzie. Nu a fost o asemănare stranie. Nu a fost o dublură, sau un geamăn, sau un frate, sau un văr. Era un om care a murit acum un deceniu. Nu exista niciun dubiu. Nu a fost nicio iluzie optică. Părea mai bătrân cu numărul corespunzător de ani şi avea cicatricile rănilor care l-au ucis.

Mergeam pe Huntington Avenue, pentru a ajunge la un bar de care auzisem. Era târziu. Symphony Hall îşi terminase programul. Eram prea încăpăţânat ca să trec strada şi să evit mulţimea. M-am strecurat prin ea. Era o mulţime de oameni parfumaţi şi bine îmbrăcaţi, majoritatea în vârstă. O mulţime de maşini şi taxiuri erau parcate lângă bordură. Motoarele erau pornite şi ştergătoarele de parbriz funcţionau, înainte şi înapoi, la intervale neregulate. L-am văzut pe tip ieşind pe uşile foaierului din stânga mea. Purta un palton gros de caşmir, mănuşi şi o eşarfă. Avea capul descoperit. Avea aproximativ cincizeci de ani. Aproape ne-am ciocnit. M-am oprit. S-a oprit şi el. S-a uitat direct la mine. Începusem una din acele mişcări ciudate, ezitând să trecem unul pe lângă celălalt, apoi pornind simultan, apoi oprindu-ne din nou. La început am crezut că nu m-a recunoscut. Apoi a apărut o umbră pe faţa lui. Ceva ambiguu. Am rămas pe loc şi el a trecut prin faţa mea, urcându-se pe bancheta din spate a unui Cadillac Deville negru, care îl aştepta lipit de bordură. Am stat nemişcat şi am privit în timp de şoferul se strecura în trafic, îndepărtându-se. Auzeam şuieratul anvelopelor pe asfalt ud.

I-am luat numărul de înmatriculare, fără să mă impacientez, fără să-mi pun vreo întrebare. Eram gata să cred ce văzusem cu proprii mei ochi. Zece ani de istorie răsturnaţi într-o secundă. Tipul era în viaţă. Aveam o mare problemă.

Asta a fost în ziua numărul unu. Am uitat cu totul de bar. M-am dus direct la hotel şi am început să sun la numere de telefon, pe jumătate uitate, din zilele mele în Poliţia Militară. Aveam nevoie de cineva cunoscut şi de încredere, dar trecuseră şase ani de atunci şi, în plus, era târziu într-o noapte de sâmbătă, astfel că toate şansele erau împotriva mea. Într-un final am găsit pe cineva care pretindea că a auzit de mine, ceea ce putea sau nu să facă diferenţa. Era un plutonier pe care îl chema Powell.

— Am nevoie de tine pentru a verifica un număr de înmatriculare civil, i-am spus. Am nevoie să-mi faci această favoare.

El ştia cine eram, aşa că nu mi-a spus că îi va fi imposibil să mă ajute. I-am dat detaliile. I-am spus că sunt destul de sigur că este o maşină particulară, nu una închiriată. Mi-a luat numărul de telefon şi a promis că mă sună de dimineaţă, adică ziua numărul doi.

Dar nu m-a sunat înapoi. În schimb m-a turnat. Având în vedere circumstanţele cred că oricine ar fi făcut-o. Ziua numărul doi era duminică şi m-am trezit devreme. Am chemat *room service*-ul pentru micul dejun şi am aşteptat apelul lui telefonic. În schimb am auzit o bătaie în uşă. M-am uitat pe vizor şi am văzut doi oameni stând apropiaţi, astfel încât să apară clar prin vizor. Un bărbat şi o femeie. Haine negre. Fără paltoane. Bărbatul ducea o servietă. Amândoi aveau un fel de legitimaţii oficiale pe care le ţineau sus şi înclinat, aşa încât să fie foarte vizibile în lumina holului.

— Agenţi federali, a zis bărbatul, suficient de tare ca să-l aud prin uşă.

Într-o situaţie ca asta nu merge să te prefaci că nu eşti acasă. Am fost şi eu, destul de des, în locul celor din hol.

Unul dintre ei rămâne acolo şi celălalt se duce jos pentru a veni cu un manager şi o cheie de acces. Aşa că am deschis şi m-am dat înapoi pentru a le lăsa loc să intre.

Au părut îngrijoraţi pentru un moment. Dar s-au relaxat de îndată ce au văzut că nu sunt înarmat şi nu arat ca un maniac. Mi-au arătat din nou legitimaţiile, tăcând politicos în timp ce le examinam. În partea de sus scria: Departamentul de Justiţie al Statelor Unite. În partea de jos scria: DEA[1] – *Drug Enforcement Administration*. În mijloc se aflau tot felul de sigilii şi semnături cu filigrane. Aveau fotografii şi numele tipărite. Bărbatul se numea Steven Eliot, precum poetul. *Aprilie este cea mai crudă lună*. Ceea ce este al naibii de sigur. Fotografia îi semăna destul de mult. Steven Eliot avea între treizeci şi patruzeci de ani, era îndesat, brunet şi un pic chel, avea un zâmbet care părea prietenos în imagine şi chiar mai prietenos în persoană. Femeia era Susan Duffy. Susan Duffy era un pic mai tânără decât Steven Eliot. Şi un pic mai înaltă decât el, de asemenea. Era palidă, subţire şi atractivă şi îşi schimbase coafura din momentul în care fusese făcută fotografia.

— Daţi-i drumul, le-am spus. Verificaţi camera. A trecut ceva timp de când n-am mai ascuns ceva de valoare de tipi ca voi.

Le-am dat înapoi legitimaţiile, pe care le-au pus la loc în buzunarele interioare, ridicându-şi hainele suficient de mult pentru a mă lăsa să le văd armele. Le aveau băgate în hamuri de umăr noi. Am recunoscut mânerul cu nervuri al unui Glock 17 la subsuoara lui Eliot. Duffy avea un 19, care este acelaşi lucru doar că un pic mai mic. Era foarte aproape de sânul ei drept. Trebuie să fi fost stângace.

— Nu vrem să verificăm camera, a spus ea.

— Vrem să vorbim despre o plăcuţă de înmatriculare, a spus Eliot.

[1] DEA – Agenţie federală americană însărcinată cu combaterea traficului de droguri atât în Statele Unite cât şi în străinătate.

— N-am maşina, le-am răspuns.

Stăteam încă în picioare, grupaţi strâns în apropierea uşii. Eliot încă avea servieta în mână. Am încercat să-mi dau seama cine era şeful. Poate că niciunul dintre ei. Poate erau egali. Păreau experimentaţi. Erau bine îmbrăcaţi, dar păreau obosiţi. Poate că au lucrat toată noaptea şi au zburat până aici. De la Washington D.C., poate.

— Putem sta jos? a întrebat Duffy.

— Sigur, am spus.

Dar într-o cameră ieftină de hotel acest lucru este dificil. Nu era decât un singur scaun. Acesta era băgat sub un birou mic, înghesuit între perete şi consola pe care era televizorul. Duffy l-a scos şi l-a întors în aşa fel încât să fie orientat spre pat. M-am aşezat pe pat, sprijinit de perne. Eliot s-a aşezat pe piciorul patului şi a pus servieta lângă el. Îmi zâmbea prietenos şi nu am putut găsi nimic fals la el. Duffy arăta minunat pe scaun. Înălţimea scaunului era perfectă pentru ea. Avea fusta scurtă şi purta ciorapi negri care erau mai deschişi la culoare acolo unde avea genunchii îndoiţi.

— Eşti Reacher, nu-i aşa? a întrebat Eliot.

Mi-am luat ochii de la picioarele lui Duffy şi am dat din cap. Simţeam că o să aflu mai multe, în curând.

— Această cameră este înregistrată pe numele cuiva numit Calhoun, a spus Eliot. Plătită cu numerar, doar o noapte.

— Obiceiul, am spus.

— Pleci azi?

— Nu ştiu încă.

— Cine-i Calhoun?

— Vicepreşedintele lui John Quincy Adams, am spus. Mi s-a părut potrivit pentru această locaţie. Până acum am folosit nume de preşedinţi. Acum folosesc vicepreşedinţii. Calhoun a fost unul aparte. A demisionat pentru a candida la Senat.

— A reuşit?

— Nu ştiu.

— De ce numele fals?

— Obiceiul, i-am spus din nou.

Susan Duffy se uită direct la mine. Nu ca la un nebun, ci ca şi cum ar fi fost interesată de mine. Probabil i se părea a fi o tehnică de interogare eficientă. Pe vremea când interogam oamenii, făceam şi eu acelaşi lucru. Nouăzeci la sută din tehnica interogatoriului este de a asculta răspunsurile.

— Am vorbit cu un poliţist militar numit Powell, a spus ea. I-ai cerut să verifice o plăcuţă de înmatriculare.

Vocea ei era joasă, caldă şi un pic răguşită. N-am spus nimic.

— Avem alerte şi avertizări în calculator împotriva celor care verifică plăcuţe de înmatriculare, a spus ea. Imediat ce cererea lui Powell a ajuns în sistem am fost alertaţi. L-am sunat şi l-am întrebat de ce era interesat. El ne-a spus că interesul a venit din partea ta.

— Fără tragere de inimă, sper, am spus.

Ea a zâmbit.

— Şi-a revenit destul de repede pentru a ne da un număr de telefon fals. Deci, nu trebuie să-ţi faci griji cu privire la loialitatea lui.

— Dar, în cele din urmă v-a dat numărul corect.

— L-am ameninţat, a spus ea.

— Atunci, Poliţia Militară s-a schimbat din vremea mea, am spus.

— Era important pentru noi, spuse Eliot. Şi-a dat seama şi el.

— Deci, acum eşti şi tu important pentru noi, a spus Duffy.

M-am uitat la ea. Am fost în genul acesta de situaţii de atât de multe ori încât să nu-mi mai pese, dar sunetul vocii ei mi-a dat totuşi un mic fior. Începeam să cred că poate ea era şeful. Şi un interogator al naibii de bun.

— O persoană oarecare se interesează despre numărul unei maşini, zise Eliot. De ce ar face asta? Poate a suferit

un mic accident cu o maşină care avea numărul acesta. Poate maşina a fugit de la locul accidentului. Dar, de ce nu ar merge la poliţie pentru asta? Şi tu tocmai ne-ai spus că oricum nu ai maşină.

— Deci, poate că ai văzut pe cineva în maşină, a spus Duffy.

Lăsă restul frazei în aer. Era o manevră elegantă. În cazul în care persoana din maşina era prietenul meu, atunci eram, probabil, inamicul ei. Dacă persoana din maşina era duşmanul meu, ea era gata să fie prietena mea.

— Aţi mâncat micul dejun? i-am întrebat.

— Da, a spus ea.

— Şi eu.

— Ştim. Ai comandat room service, câteva clătite cu un ou deasupra, uşor pătruns. Plus o cană mare de cafea, neagră. Ai comandat la şapte patruzeci şi cinci, ţi-a fost livrată la şapte patruzeci şi şapte. Ai plătit în numerar şi i-ai dat chelnerul trei dolari bacşiş.

— Mi-a plăcut?

— Ai mâncat-o.

Eliot pocni încuietorile de pe servietă şi ridică capacul. A scos un teanc de hârtii prinse cu o bandă de cauciuc. Hârtiile păreau noi, dar scrisul era neclar. Fotocopii de faxuri, probabil făcute în timpul nopţii.

— Sunt despre tine, a spus el.

Am văzut nişte fotografii în servietă. Alb-negru, lucioase, mărime opt pe zece.

— Ai fost poliţist militar timp de treisprezece ani, a zis Eliot. Promovat rapid de la sublocotenent la maior. Citaţii şi medalii. Te-au apreciat. Ai fost bun. Foarte bun.

— Mulţumesc.

— De fapt, ai fost mai mult decât foarte bun. Ai fost omul lor special în diferite ocazii.

— Cred că am fost.

— Dar te-au lăsat să pleci.

— Din cauza RP, am spus.

— RP? repetă Duffy.

— RP, reducere de personal. Le place să folosească acronime. Odată Războiul Rece încheiat, cheltuielile militare s-au redus, iar efectivele armatei s-au micşorat. Deci, nu au mai avut nevoie de atâţia tipi speciali.

— Armata încă mai există, zise Eliot. Nu au tăiat chiar totul.

— Nu.

— Atunci de ce tu?

— Nu ai înţelege.

Am trecut peste subiectul ăsta.

— Ne poţi ajuta, a spus Duffy. Pe cine ai văzut în maşină?

Nu am răspuns.

— Existau droguri în armată? a întrebat Eliot.

I-am zâmbit.

— Armata iubeşte drogurile, am spus. Dintotdeauna. Morfină, benzedrină. Armata germană a inventat Ecstasy-ul. Era un inhibitor de apetit. CIA a inventat LSD şi l-a testat în Armata Statelor Unite. Armata este un mediu bun de testare.

— Şi le-a plăcut?

— Vârsta medie a unui recrut este de optsprezece. Tu ce crezi?

— Aţi avut probleme?

— Nu prea ne-a păsat. Unii au plecat în concediu, au fumat câteva ţigări cu marijuana în dormitorul prietenei lor, dar nu ne-a interesat. Ne-am gândit că mai bine să fie puţin molâi decât idioţi. I-am dorit mai degrabă docili decât agresivi.

Duffy se uită la Eliot şi Eliot îşi folosi unghiile pentru a scoate câteva fotografii. Mi le-a dat. Erau patru poze. Toate patru erau granulate şi un pic neclare. Toate patru arătau acelaşi Cadillac Deville pe care l-am văzut cu o noapte înainte. L-am recunoscut după numărul de înmatriculare. Era într-un fel de parcare etajată. Doi tipi stăteau în picioare lângă portbagaj. În două dintre

imagini capacul portbagajului era lăsat, iar în celelalte două, portbagajul era deschis. Cei doi se uitau în jos la ceva din portbagaj. Nu se vedea despre ce era vorba. Unul dintre ei era un gangster de origine hispanică. Celălalt era un bărbat mai în vârstă, în costum. Nu l-am recunoscut.

Duffy îmi urmărea mimica.

— Nu-i tipul pe care l-ai văzut? a întrebat ea.

— N-am spus c-am văzut pe cineva.

— Tipul hispanic este un dealer important, a zis Eliot. De fapt, el este cel mai mare dealer din zona Los Angeles-ului. Nu putem demonstra, desigur, dar ştim totul despre el. Profiturile sale trebuie să se cifreze la milioane de dolari pe săptămână. Trăieşte ca un împărat. Dar a venit până la Portland, Maine, pentru a se întâlni cu tipul celălalt.

Am atins una dintre fotografii.

— Sunt făcute în Portland, Maine?

Duffy a dat din cap.

— Un garaj, în centrul oraşului. În urmă cu nouă săptămâni. Chiar eu am făcut pozele.

— Deci, cine e celălalt tip?

— Nu suntem siguri. Am urmărit şi verificat Cadillac-ul, evident. E înregistrat pe numele unei corporaţii numită Bizarre Bazaar. Sediul central se află în Portland, Maine. Din câte ştim a început ca un fel de companie de import-export cu Orientul Mijlociu. Acum este specializată în importul de covoare orientale. Din câte ştim proprietarul este un tip pe nume Zachary Beck. Presupunem că el este în fotografii.

— Este cineva important, zise Eliot. Dacă acest tip din L.A. a zburat atâta drum tocmai din est ca să se întâlnească cu el, înseamnă că are o poziţie importantă în ierarhie. Şi oricine este câteva trepte mai sus decât acest tip din L.A., este în stratosferă, crede-mă. Deci, Zachary Beck e un băiat tare care se joacă cu noi. Importator de covoare, importator de droguri. Este un tip

amuzant.

— Îmi pare rău, am spus. Nu l-am văzut înainte.

— Să nu-ţi pară rău, a spus Duffy. Se aplecă înainte pe scaun. Este mai bine pentru noi dacă nu el este tipul pe care l-ai văzut. Ştim deja totul despre el. Era mai bine pentru noi dacă l-ai fi văzut pe unul dintre asociaţii săi. Putem încerca să ajungem la el în acest fel.

— Nu puteţi ajunge la el direct?

A urmat un scurt moment de tăcere. Păreau să fie stingheriţi.

— Avem probleme, a zis Eliot.

— Mi se pare că aveţi câteva dovezi împotriva jucătorului din L.A. Şi mai aveţi şi aceste fotografii care îl leagă de Beck.

— Fotografiile sunt compromise, a spus Duffy. Am făcut o greşeală.

Din nou tăcere.

— Garajul este o proprietate privată, a spus ea. Este sub o clădire de birouri. Nu am avut un mandat. Al patrulea amendament face ca poza să nu fie acceptabilă.

— Nu puteţi să minţiţi? Să spuneţi că eraţi în afara garajului?

— Structura garajului face acest lucru imposibil. Un avocat al apărării s-ar prinde într-un minut şi cazul nostru s-ar prăbuşi.

— Trebuie să ştim pe cine ai văzut, a zis Eliot.

Nu am răspuns.

— Chiar trebuie să ştim, a spus Duffy.

A vorbit cu acea voce moale care îi face pe bărbaţi să sară de pe zgârie-nori. Fără nimic artificial. Fără să impună. Nu cred că şi-a dat seama cât de bine a sunat.

— Chiar trebuie să ştim.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că trebuie să îndreptăm greşeala.

— Toată lumea face greşeli.

— Am infiltrat un agent la Beck, a spus ea. Sub acoperire. O femeie. A dispărut.

Tăcere.

— Când? am întrebat.

— În urmă cu şapte săptămâni.

— Aţi căutat-o?

— Nu ştim unde să căutăm. Nu ştim pe unde se deplasează Beck. Nici măcar nu ştim unde locuieşte. Nu are nicio proprietate înregistrată. Casa lui trebuie să fie deţinută de către o corporaţie fantomă. E ca şi cum ai căuta acul într-un car cu fân.

— Nu l-aţi urmărit?

— Am încercat. Are gărzi de corp şi şoferi. Sunt prea buni.

— Prea buni, pentru DEA?

— Da, prea buni pentru noi. Suntem pe cont propriu. Departamentul de Justiţie a abandonat operaţiunea atunci când am dat-o bară.

— Chiar dacă a dispărut un agent?

— Ei nu ştiu că a dispărut un agent. Am băgat-o în operaţiune după ce ei ne-au abandonat. Totul e neoficial.

M-am uitat la ea.

— Toată chestia asta este neoficială, a spus ea.

— Deci, cum o să rezolvaţi problema?

— Sunt liderul de echipă. Nu stă nimeni să mă verifice. O să pretind că lucrez la altceva, în timp ce o să mă concentrez la chestia asta.

— Deci nimeni nu ştie că agenta voastră lipseşte?

— Doar eu şi echipa mea, a spus ea. Suntem şapte. Şi acum tu.

N-am spus nimic.

— Am venit direct aici, a spus ea. Avem nevoie de ajutor. De ce crezi că am zburat aici duminica?

În camera s-a lăsat liniştea. M-am uitat de la ea la Eliot şi înapoi. Aveau nevoie de mine. Eu avea nevoie de ei. Îmi erau simpatici. Îmi plăceau foarte mult. Erau oameni cinstiţi, simpatici. Erau asemenea celor mai buni dintre cei cu care am lucrat.

— Să facem un schimb, am spus. Informaţii contra

informaţii. Să vedem mai întâi cum funcţionează. Apoi putem să mergem mai departe.

— De ce ai nevoie?

I-am spus că am nevoie de înregistrările pe ultimii zece ani de la un spital din Eureka, California. I-am spus ce anume trebuie să caute. I-am spus că o să stau în Boston până când îmi aduce informaţiile. I-am spus să nu pună nimic pe hârtie.

Au plecat şi cu asta s-a terminat ziua a doua. Nimic nu s-a întâmplat în ziua a treia. Nici în ziua a patra. M-am plimbat. Bostonul mi s-a părut acceptabil pentru câteva zile. Este ceea ce eu numesc un oraş tip *patruzeci şi opt*. Mai mult de patruzeci şi opt de ore şi începe să devină obositor. Desigur, cele mai multe locuri sunt de genul ăsta pentru mine. Sunt o persoană care nu poate să stea locului. În consecinţă, la începutul celei de-a cincea zi eram pe cale să înnebunesc. Mă gândeam că m-au uitat. Eram gata să renunţ şi să plec din nou la drum. Mă gândeam să plec la Miami. Era mult mai cald acolo. Dar, pe la mijlocul dimineţii a sunat telefonul. Era vocea ei. Mi-a făcut plăcere s-o aud.

— Suntem în drum spre tine, a spus ea. Ne întâlnim la statuia mare cu cine o fi cel de pe cal, de lângă Freedom Trail, la ora trei.

Nu a fost foarte clară, dar am înţeles ce a vrut să spună. Era un loc în North End, în apropiere de o biserică. Era primăvară şi destul de rece ca să vreau să merg acolo fără un scop anume, dar am ajuns acolo mai devreme, oricum. M-am aşezat pe o bancă lângă o bătrână care hrănea cu pâine vrăbiile şi porumbeii. S-a uitat la mine şi s-a mutat pe o altă bancă. Păsările mişunau în jurul picioarelor ei, ciugulind pietrişul. Un soare anemic se lupta cu norii de ploaie de pe cer. Paul Revere era cel de pe cal.

Duffy şi Eliot au apărut la fix. Purtau impermeabile negre pline de catarame şi curele. Ar fi putut la fel de bine să poarte nişte plăcuţe în jurul gâtului pe care să

scrie: Agenţi Federali, Washington D.C. S-au aşezat, Duffy în stânga mea şi Eliot în dreapta. M-am lăsat pe spate iar ei s-au aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Paramedicii au pescuit un tip din Pacific, a spus Duffy. Acum zece ani, la sud de Eureka, California. Bărbat alb, cam patruzeci de ani. Era împuşcat de două ori în cap şi o dată în piept. Armă de calibru mic, probabil .22. Presupun că a fost aruncat de pe o stâncă, în ocean.

— Era în viaţă când l-au pescuit? am întrebat-o, deşi ştiam deja răspunsul.

— Aproape. Avea un glonţ în apropierea inimii şi craniul îi era spart. Plus un braţ, ambele picioare şi pelvisul rupte din cădere. Şi era pe jumătate înecat. L-au operat timp de cincisprezece ore în continuu. A stat la terapie intensivă pentru o lună şi la recuperare în spital pentru încă şase luni.

— Acte de identitate?

— Nimic asupra lui. Apare în înregistrări ca John Doe.

— Au încercat să-l identifice?

— Amprentele erau curate, a spus ea. Nu apărea pe listele de persoane dispărute. Nimeni nu l-a căutat.

Am dat din cap. Programele de identificare a amprentelor spun ceea ce li se spune să spună.

— Şi apoi? am întrebat.

— Şi-a revenit, a spus ea. Au trecut şase luni. Încă încercau să afle ce-i cu el, când dintr-o dată s-a externat. Nu l-au mai văzut de atunci.

— Le-a spus ceva despre el?

— L-au diagnosticat amnezic, cu siguranţă din cauza traumei, pentru că aşa se întâmplă de obicei. Şi-au imaginat că nu mai are nicio amintire despre incident şi din perioada de două-trei zile, înainte de incident. Dar s-au gândit că ar trebui să fie capabil să-şi amintească lucruri de dinainte de asta, deşi el pretindea că nu-şi aminteşte nimic. Exista un dosar destul de gros despre el. Psihiatri, tot tacâmul. L-au intervievat în mod regulat, dar a fost extrem de ferm. Niciodată nu a spus un cuvânt

despre el însuşi.

— Care era starea sa fizica când a plecat?

— Destul de bună. Avea cicatrici vizibile, dar asta era tot.

— Bine, am spus.

Mi-am aplecat capul pe spate şi m-am uitat în sus, la cer.

— Cine era?

— Voi cine credeţi? am spus.

— Gloanţe calibru .22 în cap şi în piept? a zis Eliot. Apoi aruncat în ocean? În mod sigur cineva din crima organizată. Un asasinat. Un ucigaş profesionist l-a aranjat.

N-am spus nimic. Mă uitam în sus la cer.

— Cine a fost? a întrebat din nou Duffy.

Am continuat să mă uit în sus la cer şi m-am întors zece ani înapoi în timp, la o lume total diferită.

— Ştiţi ceva despre tancuri? i-am întrebat.

— Tancuri militare? Maşini şi armament? Nu prea ştim.

— Nu despre asta e vorba, am spus. Vreau să spun, îţi doreşti să fie capabile să se mişte repede, vrei ceva fiabilitate, nu te-ar deranja să consume puţin. Dar dacă eu am un tanc şi tu ai un tanc, care este singurul lucru pe care chiar vrei să-l ştii?

— Care?

— Pot să trag înainte să tragi tu în mine? Asta este ceea ce vreau să ştiu. Dacă suntem la un kilometru şi jumătate distanţă, poate proiectilul meu să ajungă la tine? Sau poate proiectilul tău să ajungă la mine?

— Deci?

— Desigur, fizica fiind fizică, răspunsul probabil este că dacă te-am lovit de la un kilometru şi jumătate, atunci şi tu o să mă loveşti de la un kilometru şi jumătate. Deci, totul se rezumă la muniţie. Dacă stăm la distanţă de două sute de metri, şi proiectilul tău ricoşează fără să-mi provoace daune, pot eu dezvolta un proiectil care să nu ricoşeze de pe blindajul tău? Despre asta sunt tancurile.

Tipul din ocean a fost un ofiţer de informaţii al armatei care şantaja un specialist în armament al Armatei Statelor Unite.

— Ce căuta în ocean?

— V-aţi uitat la războiul din Golf la televizor? i-am întrebat.

— Da, a zis Eliot.

— Atunci uită de bombele inteligente, am spus. Adevărata vedetă a show-ului a fost tancul de luptă M1A1 Abrams. Scorul a fost de patru sute la zero împotriva irakienilor, care au folosit cele mai bune arme pe care le puteau avea. Dar, războiul fiind la TV, asta a însemnat că toată lumea a văzut care ne sunt atuurile, aşa că trebuia să ne gândim şi să venim cu unele chestii noi pentru data viitoare. Aşa că ne-am pus pe treabă.

— Şi? a întrebat Duffy.

— Dacă vrei un proiectil care să zboare mai departe şi să aibă un impact mai puternic, trebuie să pui mai mult carburant în el. Sau să-l faci mai uşor. Sau ambele. Desigur, dacă pui mai mult carburant în el, trebuie să faci ceva destul de radical în altă parte, pentru a-l face mai uşor. Şi exact asta au făcut. Au scos încărcătura explozivă din el, ceea ce sună ciudat, nu? Adică, ce-o să facă? Loveşte blindajul, îl face să răsune şi ricoşează? Dar ei i-au schimbat forma. L-au gândit ca pe o săgeată folosită la un joc de darts gigantic. I-au ataşat aripioare şi toate cele. L-au construit din tungsten şi uraniu sărăcit. Cele mai dense metale care pot fi găsite. Se deplasează extrem de rapid şi extrem de departe. L-au numit *tijă penetrantă de croazieră*.

Duffy s-a uitat la mine cu pleoapele strânse, a zâmbit şi roşit, toate în acelaşi timp. I-am zâmbit şi eu.

— I-au schimbat numele, am spus. Acum se numeşte APFSDS. V-am spus că le plac iniţialele. *Armor Piercing Fin Stabilized Discarding Sabot*. Este propulsat de un motor de rachetă. Loveşte tancul inamic cu o energie cinetică imensă. Energia cinetică se transformă în

energie termică, aşa cum aţi învăţat la fizică, în liceu. Topeşte tot în drumul ei, într-o fracţiune de secundă, şi împrăştie în interiorul tancului inamic un jet de metal topit, care ucide instantaneu echipajul şi aruncă în aer tot ce este explozibil sau inflamabil. Este o şmecherie elegantă. În orice caz, este punct ochit – punct lovit, pentru că, în cazul în care blindajul inamicului este prea gros sau distanţa de la care ai tras este prea mare, chestia aceasta se înfige parţial în blindaj, ca o săgeată pe un panou de darts, şi se divizează, ceea ce înseamnă că fragmentează stratul interior al blindajului şi aruncă bucăţi incandescente de metal în interior, precum o grenadă de mână. Echipajul inamic ajunge ca broaştele într-un blender. Pe scurt, o armă genială.

— Ce-i cu tipul din ocean?

— A primit planurile de la tipul pe care-l şantaja, am spus. Fragmente mici de planuri, pe o perioadă lungă de timp. Noi eram cu ochii pe el. Ştiam exact ce face. Scopul său era să le vândă serviciului de spionaj irakian. Irakienii doreau să-şi asigure spatele pentru data viitoare. Armata SUA nu dorea să se întâmple asta.

Eliot se uită la mine.

— Aşa că l-au ucis pe tip?

Am clătinat din cap.

— Am trimis câţiva poliţişti militari să-l aresteze. Procedura standard de operare, toate legale şi ca la carte, crede-mă, dar ceva nu a mers bine. A scăpat. Avea de gând să dispară. Şi Armata SUA nu a vrut să se întâmple asta.

— Deci l-au ucis?

M-am uitat din nou în sus la cer. Nu am răspuns.

— Nu a fost procedura standard, a zis Eliot. Nu-i aşa?

N-am spus nimic.

— A fost o chestie neoficială, a spus el. Nu-i aşa?

Nu am răspuns.

— Dar el nu a murit, a spus Duffy. Cum îl chema?

— Quinn, am spus. S-a dovedit a fi cel mai rău tip pe

care l-am întâlnit vreodată.

— Şi l-ai văzut în maşina lui Beck sâmbătă?

Am dat din cap.

— Pleca de la Symphony Hall.

Le-am spus tot ce ştiam. Dar, în timp ce le povesteam, realizam cu toţii că informaţiile sunt inutile. Era de neconceput ca Quinn să utilizeze identitatea sa anterioară. Deci, tot ce am putut să le ofer a fost o descriere fizică a unui bărbat alb, cu aspect comun, de aproximativ cincizeci de ani, cu două cicatrici de .22 pe frunte. Mai bine decât nimic, dar nu-i ajuta cu nimic.

— De ce nu au apărut amprentele lui în sistem? a întrebat Eliot.

— Le-a şters, am spus. Ca şi cum n-ar fi existat.

— De ce nu a murit?

— Pistol de .22 cu amortizor, am spus. Arma noastră standard pentru operaţiunile sub acoperire. Nu e o armă foarte puternică.

— Crezi că încă mai e periculos?

— Nu pentru armată, am spus. E istorie. Totul s-a întâmplat acum zece ani. APFSDS va fi în curând la muzeu. La fel şi tancul Abrams.

— Deci, de ce încerci să-l urmăreşti?

— Pentru că, în funcţie de ceea ce îşi aminteşte ar putea fi periculos pentru cel care a încercat să-l lichideze.

Eliot dădu din cap. N-a spus nimic.

— Părea o persoană importantă? a întrebat Duffy. Sâmbătă? În maşina lui Beck?

— Părea bogat. Pardesiu scump de caşmir, mănuşi din piele, eşarfă de mătase. Arăta ca un tip care a fost obişnuit să aibă limuzina la scară. S-a aruncat imediat înăuntru, ca şi cum ar fi fost obişnuit s-o facă.

— L-a salutat pe şofer?

— Nu ştiu.

— Trebuie să aflam mai multe, a spus ea. Avem nevoie de context. Cum s-a comportat? A folosit maşina lui

Beck, dar este cu adevărat important? Sau cineva i-a făcut o favoare?

— Părea important, am spus. Ca şi cum ar folosi-o zi de zi.

— Deci este egalul lui Beck?

Am ridicat din umeri.

— Ar putea fi şeful lui Beck.

— Partener cel mult, a opinat Eliot. Omul nostru din L.A. nu s-ar fi deplasat pentru a se întâlni cu un subaltern.

— Nu-l văd pe Quinn ca fiind partenerul cuiva, am spus.

— Cum era, în trecut?

— Un tip obişnuit, am spus. Pentru un ofiţer de informaţii. Din aproape toate punctele de vedere.

— Cu excepţia spionajului, a zis Eliot.

— Da, am spus. Exceptând spionajul.

— Şi ceea ce l-a făcut să fie ucis.

— Şi asta.

Duffy a tăcut. O vedeam gândind profund. Eram destul de sigur că se gândeşte cum m-ar putea folosi. Şi nu m-a deranjat deloc.

— Vei sta în Boston? m-a întrebat ea. Unde te putem găsi?

Le-am spus că da, au plecat şi acesta a fost sfârşitul celei de-a cincea zi.

Am găsit un speculant într-un bar sportiv şi am petrecut cea mai mare parte a zilelor a şasea şi a şaptea la Fenway Park, urmărind cum Red Sox se zbătea la început de sezon. Jocul de vineri a avut şaptesprezece reprize şi s-a încheiat foarte târziu. Aşa că am dormit cea mai mare parte a zilei a opta şi seara m-am întors la Symphony Hall pentru a mă uita la mulţime. Poate Quinn avea bilete la o serie de concerte. Dar nu a apărut. Am încercat să reconstitui în minte modul în care s-a uitat la mine. Poate nu m-a recunoscut. Sau poate da.

Susan Duffy m-a sunat din nou în dimineaţa celei de-a

noua zi, duminică. Avea o voce ciudată. Avea vocea unei persoane care s-a gândit foarte mult. A sunat ca vocea unei persoane cu un plan.

— În holul hotelului, la prânz, a spus ea.

A apărut într-o maşină. Singură. Maşina era un Taurus construit după nişte specificaţii destul de simple. Era murdar în interior. Un vehicul oficial. Purta blugi denim decoloraţi, pantofi de bună calitate şi o geacă de piele ponosită. Părul era recent spălat şi dat pe spate. M-am urcat în dreapta, ea a trecut de şase semafoare şi a condus direct în gura unui tunel care ducea la Mass Pike.

— Zachary Beck are un fiu, a spus ea.

A luat rapid curba subterană şi am ieşit din tunel drept în miezul zilei de aprilie, în spatele stadionului Fenway.

— Este în primul an la un colegiu, a spus ea. Un colegiu mic care se axează pe studierea artelor libere, nu prea departe de aici. Am vorbit cu un coleg de clasă, ca să uităm o problemă pe care o are legată de canabis. Pe fiu îl cheamă Richard Beck. Nu este o persoană prea populară, e un pic ciudat. Pare foarte traumatizat de ceva ce s-a întâmplat în urmă cu aproximativ cinci ani.

— Despre ce „ceva” e vorba?

— A fost răpit.

N-am spus nimic.

— Înţelegi? Ştii cât de des oamenii obişnuiţi sunt răpiţi în zile noastre?

— Nu, am spus.

— Nu se mai întâmplă. Este o infracţiune pe cale de dispariţie. Deci trebuie să fi fost o răfuială internă. Este practic o dovadă că tatăl lui e un infractor.

— Este o concluzie forţată.

— OK, dar e foarte convingătoare. Răpirea nu a fost niciodată raportată. FBI-ul nu are nicio înregistrare legată de ea. Ce s-a întâmplat a fost rezolvat în particular. Şi nu foarte bine. Colegul spune că lui Richard Beck îi lipseşte o ureche.

— Şi?

Nu a răspuns. S-a îndreptat spre vest. M-am întins pe scaunul pasagerului şi am privit-o cu colţul ochiului. Arăta bine. Era înaltă, slabă şi drăguţă şi pofta de viaţă îi sclipea în ochi. Nu era machiată. Era genul de femeie care nu avea nevoie de machiaj. Eram bucuros că ne plimbam împreună. Doar că ea nu mă plimba. Mă ducea undeva. Mi-era clar. Probabil că avea un plan.

— Ţi-am studiat tot dosarul, mi-a spus. În detaliu. Eşti un tip impresionant.

— Nu chiar, am spus.

— Şi ai picioare mari. Ceea ce este foarte bine.

— De ce?

— Vei vedea.

— Spune-mi, i-am zis.

— Suntem asemănători, a spus ea. Tu şi cu mine. Avem ceva în comun. Vreau să ajung la Zachary Beck pentru a afla ce s-a întâmplat cu agentul meu. Tu vrei să te apropii de el pentru a-l găsi pe Quinn.

— Agentul tău este mort. După opt săptămâni, ar fi un miracol să nu fie. Ar trebui să conştientizezi asta.

N-a spus nimic.

— Şi nu-mi pasă de Quinn.

Se uită la dreapta şi clătină din cap.

— Îţi pasă, a spus ea. Cu adevărat. Se vede de la o poştă. Te consumă. E treabă neterminată. Şi bănuiala mea este că eşti genul de tip care urăşte afacerile neterminate. Se opri pentru o secundă. Şi o să presupun că agentul meu este încă în viaţă, doar dacă şi până când îmi vei furniza dovezi contrare, de netăgăduit.

— Cine, eu?

— Nu mai pot folosi unul din oamenii mei, a spus ea. Înţelegi, nu? În ceea ce priveşte Departamentul de Justiţie toată chestia asta este neoficială. Aşa că, ce vei face în continuare trebuie să rămână între noi. Bănuiala mea este că eşti genul de om care poate înţelege operaţiunile ascunse şi nu te încurcă. Poate chiar le preferi.

— Deci?

— Am nevoie de cineva în casa lui Beck. Şi am decis că vei fi tu. Vei fi propria mea *tijă penetrantă de croazieră*.

— Cum?

— Richard Beck te va introduce acolo.

A trecut de dealurile aflate la aproximativ şaizeci de kilometri vest de Boston şi a virat spre nord, în mediul rural al Massachusetts. Am trecut pe lângă satele perfecte din New England. Pompierii erau afară lustruindu-şi camioanele. Păsările cântau. Oamenii îşi aranjau peluzele şi îşi tăiau arbuşti. Plutea un miros de lemn ars în aer.

Ne-am oprit la un motel în mijlocul pustiului. Era un loc imaculat, cu cărămidă nouă şi ornamente de un alb orbitor. În parcare erau cinci maşini. Blocau accesul la cinci camere. Toate erau vehiculele guvernamentale. Steven Eliot aştepta în camera din mijloc, împreună cu alţi cinci oameni. Îşi aduseseră scaunele din camerele lor. Erau aşezaţi în semicerc. Duffy m-a condus în interior şi a dat din cap spre Eliot. M-am gândit că a fost un semn care însemna: *I-am spus, şi el nu a spus nu*. Încă. S-a dus la fereastră şi s-a întors cu faţa la cameră. Lumina zilei strălucea în spatele ei. Mi-era greu s-o văd. Îşi drese glasul. Zgomotul din camera conteni.

— OK, vă rog să fiţi atenţi. Vă repet, ce facem este neoficial, nu este aprobat în mod legal, suntem pe cont propriu, pe timpul şi pe proprie răspundere. Oricine vrea să abandoneze, s-o facă acum.

Nimeni nu s-a mişcat. Nimeni nu a plecat. A fost o tactică inteligentă. Mi-a arătat că ea şi Eliot au cel puţin cinci tipi care i-ar urma în iad şi înapoi.

— Avem mai puţin de patruzeci şi opt ore. Poimâine Richard Beck pleacă acasă pentru ziua de naştere a mamei sale. Sursa noastră spune că o face în fiecare an. Lasă baltă şcoala şi orice altceva. Tatăl lui trimite o maşină cu două gărzi de corp profesioniste, deoarece copilul este îngrozit de o răpire precedentă. Vom

exploata această temere. Vom anihila gărzile de corp şi-l vom răpi.

S-a oprit. Nimeni nu a spus nimic.

— Obiectivul este să intrăm în casa lui Zachary Beck. Putem presupune că aşa zişii răpitorii nu vor fi bineveniţi acolo. Deci, ce se va întâmpla este că Reacher va salva puştiul de presupuşii răpitori. Va trebui să fie o acţiune bine pusă la punct, răpirea, salvarea şi tot restul. Puştiul vă fi recunoscător şi Reacher va fi privit ca un erou de către familia lui.

La început a fost linişte. Apoi s-a stârnit vacarmul. Planul era atât de plin de găuri încât făcea ca brânza elveţiană să arate solidă. M-am uitat direct la Duffy. Apoi m-am uitat pe fereastră. Existau metode de a astupa găurile. Creierul îmi începu să reconsidere opţiunile. M-am întrebat câte găuri identificase Duffy. M-am întrebat cât de multe dintre răspunsuri avea deja. M-am întrebat cum de ştia că-mi plac chestiile de genul ăsta.

— Avem un singur spectator, a spus. Tot ceea ce contează este ceea ce crede Richard Beck. Totul va fi fals de la început până la sfârşit, dar el trebuie să fie absolut convins că e real.

Eliot s-a uitat la mine.

— Punctele slabe?

— Două, am spus. În primul rând, cum doborâţi bodyguarzii fără să-i răniţi? Presupun că, până la urmă, operaţiunea nu-i chiar aşa de secretă.

— Viteză, şoc, surpriză, a spus el. Răpitorii vor avea pistoale mitralieră cu muniţie oarbă. Plus o grenadă paralizantă. Imediat ce puştiul este scos din maşină, aruncăm pocnitoarea. Va fi mult zgomot. Gărzile vor fi ameţite, nimic mai mult. Dar puştiul va crede că sunt carne de hamburger.

— Bine, am spus. Dar, toată chestia asta trebuie să aibă o logică, nu? Sunt un trecător, şi, coincidenţă, sunt genul de om care poate să-l salveze. Ceea ce mă face deştept şi capabil. Atunci, de ce nu-l transport la cea mai

apropiată secţie de poliţie? Sau de ce nu aştept ca poliţia să apară? De ce nu aş rămâne pe loc, ca martor al celor întâmplate? De ce aş vrea să-l duc acasă?

Eliot se întoarse spre Duffy.

— Va fi îngrozit, spuse ea. O să-şi dorească să-l duci acasă.

— Dar de ce aş vrea eu? Nu contează ce vrea el. Ceea ce contează este ceea ce e logic pentru mine să fac. Pentru că nu avem doar un singur spectator. Avem doi. Richard Beck şi Beck Zachary. Richard Beck iniţial, şi Zachary Beck mai târziu. Va analiza lucrurile. Trebuie să fie şi el la fel de convins.

— Puştiul s-ar putea să-ţi ceară să nu mergi la poliţie. Ca şi data trecută.

— Dar de ce l-aş asculta? Dacă aş fi fost o persoană normală, poliţiştii ar fi primul lucru la care m-aş gândi. Aş acţiona ca un om obişnuită.

— Puştiul nu ar fi de acord.

— Şi eu l-aş ignora. De ce un adult inteligent şi capabil ar asculta un puşti isteric? Aici avem o problemă. E prea bătător la ochi, prea fals. Prea direct. Zachary Beck s-ar prinde într-un minut.

— Poate veţi fi urmăriţi.

— Atunci aş conduce direct la o secţie de poliţie.

— La naiba, zise Duffy.

— Avem un plan, am spus. Dar trebuie să fie cât mai realist.

M-am uitat pe fereastră, din nou. Era luminos afară. Am văzut o mulţime de chestii verzi. Arbori, tufişuri, dealuri împădurite, pline de frunze răsărite. Cu coada ochiului i-am văzut pe Eliot şi Duffy uitându-se spre podea. I-am văzut pe cei cinci tipi stând nemişcaţi. Păreau competenţi. Doi dintre ei erau mai tineri decât mine, înalţi şi blonzi. Doi erau de vârsta mea, arătând obişnuit. Ultimul era mai în vârstă, încărunţit. M-am gândit profund. Răpire, salvare, casa lui Beck. Trebuie să fiu în casa lui Beck. Chiar trebuie. Pentru că trebuie să-l

găsesc pe Quinn. M-am gândit la o nouă stratagemă. M-am gândit din punctul de vedere al puştiului. Apoi m-am gândit din nou, din punctul de vedere al tatălui său.

— Avem planul, am spus din nou. Dar are nevoie de perfecţionare. Trebuie să fiu genul de persoană care nu ar merge la poliţie. M-am oprit. Nu, mai bine, chiar în faţa ochilor lui Richard Beck, trebuie să devin genul de persoană care nu poate merge la poliţie.

— Cum? întrebă Duffy.

M-am uitat direct la ea.

— Va trebui să rănesc pe cineva. Un accident, din cauza confuziei. Un alt trecător. O persoană nevinovată. Circumstanţa trebuie să fie ambiguă. Poate calc pe cineva cu maşina. O femeie în vârstă care îşi plimbă câinele. Poate chiar o omor. Intru în panică şi fug.

— Prea dificil de pus în scenă, a spus ea. Şi nu suficient de realist pentru a te face să fugi de poliţie. Adică, accidente se întâmplă, în situaţii ca acestea.

Am dat din cap. Camera a rămas liniştită. Am închis ochii, m-am gândit intens şi am văzut începuturile unei scene luând forma în mintea mea.

— Bine. Dar ce zici de asta? Voi ucide un poliţist. Din greşeală.

Nimeni nu a vorbit. Am deschis ochii.

— Este perfect, am spus. Înţelegi? E fără cusur. O să-l convingă pe Zachary Beck de ce nu am acţionat în mod normal şi nu m-am dus la poliţie. Nu te duci la poliţie dacă l-ai ucis pe unul de-al lor, chiar dacă este un accident. El va înţelege asta. Şi am un motiv să stau în casa lui, după aceea. Adică să îmi îndeplinesc obiectivul. El va crede că mă ascund. Va fi recunoscător că i-am salvat puştiul şi cum el este oricum un infractor, nu va avea mustrări de conştiinţă.

Nu au existat obiecţii. Doar tăcere, apoi un murmur lent exprimând evaluarea, acordul şi consimţământul. Am mai analizat odată totul, de la început până la sfârşit. Era o stratagemă bună. Am zâmbit.

— Şi chiar mai bine, am spus. Ar putea chiar să mă angajeze. De fapt, cred că va fi foarte tentat să mă angajeze. Pentru că îi creăm iluzia că familia lui i-a fost atacată, el va avea două gărzi de corp mai puţin şi, în plus, va şti că, oricum, sunt mai bun decât ei, deoarece ei au pierdut şi eu nu. Va fi bucuros să mă angajeze, deoarece atâta timp cât el crede că sunt un ucigaş de poliţişti şi odată ce m-a adăpostit, va avea un ascendent asupra mea.

Duffy a zâmbit.

— Să-i dăm drumul, atunci, a spus ea. Avem mai puţin de patruzeci şi opt ore.

Cei doi tineri au fost aleşi ca fiind răpitorii. Ne-am decis să conducă o camionetă Toyota, din stocul DEA de vehicule confiscate. Vor folosi mitraliere Uzi confiscate, pline cu gloanţe oarbe de nouă milimetri. Vor avea o grenada paralizantă şterpelită din magazia SWAT. Apoi am început să repetam rolul meu în calitate de salvator. Precum fac şarlatanii profesionişti am decis că ar trebui să rămânem cât mai aproape de adevăr, aşa că ar trebui să joc rolul unui vagabond ex-militar, în locul potrivit la momentul potrivit. Ar trebui să fiu înarmat, ceea ce este ilegal în Massachusetts, dar mi-ar face personajul şi mai plauzibil.

— Am nevoie de un revolver mare, de modă veche. Trebuie să fie ceva accesibil unui cetăţean obişnuit. Şi totul trebuie să dramatic, de la început până la sfârşit. Toyota vine spre mine, şi trebuie s-o opresc. Trebuie să trag în ea. Aşa că am nevoie de trei gloanţe reale şi trei oarbe, exact în ordinea asta. Cele trei gloanţe reale pentru camionetă, cele trei oarbe pentru oameni.

— Putem să încărcăm orice armă aşa, nu neapărat un revolver, a zis Eliot.

— Da, dar trebuie să văd cartuşele. Înainte să trag. N-o să încep să trag fără să verific vizual ce cartuş am în armă. Aşa că am nevoie de un revolver. Unul mare ca să pot vedea cât mai clar.

A înţeles ce vreau şi şi-a notat ceva. Apoi am decis că tipul în vârstă va fi poliţistul local. Duffy a propus ca el să intre din greşeală în zona împuşcăturilor.

— Nu. Trebuie să fie o altfel de greşeală. Nu doar o împuşcătură neglijentă. Beck senior trebuie să fie impresionat de mine. Trebuie să-l împuşc în mod deliberat, nu din neglijenţă. Ca şi cum aş fi un descreierat, dar un descreierat care ştie să tragă.

Duffy a fost de acord iar Eliot s-a gândit la o listă de vehicule disponibile şi mi-a sugerat o dubă veche. A spus că aş putea fi un tip care livrează ceva. A spus că aş avea un motiv legitim pentru a fi pe stradă. Am făcut liste, pe hârtie şi în capetele noastre. Cei doi tipi de vârsta mea, rămaşi fără vreo sarcină atribuită, păreau foarte nemulţumiţi.

— Veţi fi poliţiştii de rezervă, am spus. Să presupunem că puştiul nici măcar nu mă vede când îl împuşc pe primul. Ar putea leşina sau mai ştiu eu ce. Trebuie să ne urmăriţi într-o maşină, şi eu o să vă dobor atunci când sunt sigur că se uită.

— Nu putem avea poliţişti de rezervă, a spus bătrânul. Vreau să spun, ce se întâmplă aici? Dintr-o dată tot locul este plin de poliţişti, aşa fără niciun motiv?

— Paznici la colegiu, a spus Duffy. Ştii paznicii aceia care patrulează peste tot? Întâmplarea a făcut să fie acolo. Ce poate fi mai normal?

— Excelent. Vor fi în interiorul campusului. Pot controla totul prin radio de acolo.

— Cum îi vei doborî? m-a întrebat Eliot, ca şi cum ar fi fost o problemă.

Am dat din cap. Am realizat care era problema. Aş fi tras deja şase focuri.

— N-o să pot reîncărca arma. Nu în timp ce conduc. Nu cu gloanţe oarbe. Puştiul ar putea observa.

— Poţi să-i loveşti cu maşina? Să-i forţezi să iasă de pe drum?

— Nu într-un hârb vechi. Va trebui să am un al doilea

revolver. Gata încărcat, în interiorul dubei. Poate în torpedo.

— Să ai două revolvere cu şase gloanţe? a zis tipul în vârstă. E un pic ciudat, în Massachusetts.

Am dat din cap.

— Este un punct slab. Trebuie să riscăm.

— Deci, eu ar trebui să fiu în haine civile. Ca un detectiv. Să împuşti un poliţist în uniformă este prea nebunesc. Ar fi un alt punct slab.

— Bine, am spus. De acord. Excelent. Tu eşti detectiv, vei scoate insigna iar eu voi crede că este o armă. Asta se va întâmpla.

— Dar cum vom muri? întrebă tipul în vârstă. Ne ţinem de stomac şi ne prăbuşim, ca în filmele vechi cu cowboy?

— Trebuie să fim convingători, a zis Eliot. Totul trebuie să pară real. Ca să-l convingem pe Richard Beck.

— Avem nevoie de chestii ca la Hollywood, a spus Duffy. Veste Kevlar şi pungi umplute cu sânge fals care să explodeze comandate prin semnal radio.

— Putem să facem rost de ele?

— De la New York sau Boston.

— Nu prea mai avem timp

— Mie-mi spui? zise Duffy.

Aşa s-a terminat ziua a noua. Duffy a vrut să mă mut la motel şi a vrut să trimită pe cineva să-mi aducă bagajele din camera mea de hotel din Boston. I-am spus că nu am bagaje şi s-a uitat la mine ciudat, dar nu a spus nimic. Mi-am luat o cameră lângă bătrân. Cineva s-a dus şi a luat pizza. Toată lumea era agitată şi dădea telefoane. Pe mine m-au lăsat în pace. M-am întins pe pat şi am revăzut totul, de la început la sfârşit, din punctul meu de vedere. Am făcut o listă cu toate lucrurile pe care nu le luasem în considerare. Era o listă lungă. Dar exista o chestie care mă deranjează mai presus decât celelalte. Nu era pe listă. Era oarecum conexă cu ea. M-am ridicat şi am plecat s-o găsesc pe Duffy. Era în parcare, întorcându-se în cameră, de la

maşină.

— Zachary Beck nu este personajul principal aici, i-am spus. Nu poate fi el. Dacă Quinn este implicat, atunci Quinn e şeful. Nu ar putea fi vioara a doua. Doar dacă Beck este un tip mai rău decât Quinn, şi nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Poate că Quinn s-a schimbat. A fost împuşcat de două ori în cap. Poate că nu mai e acelaşi. S-a mai potolit, într-un fel.

N-am spus nimic. Ea se grăbea şi eu m-am întors în camera mea.

Ziua a zecea a început cu sosirea vehiculelor. Bătrânul a primit un Chevy Caprice vechi de şapte ani, în calitatea sa de poliţist în civil. Avea un motor Corvette, ultimul modelul înainte ca General Motors să oprească fabricarea lor. Părea perfect. Camioneta era o chestie mare, vopsită într-un roşu stins. Avea o bară de protecţie mare în faţă. I-am auzit pe cei doi tineri vorbind despre cum ar putea-o folosi. Maşina mea era o dubă maro, comună. Era cea mai anonimă dubă pe care am văzut-o vreodată. Nu avea geamuri laterale, doar două lunete mici. Am verificat dacă are un torpedo. Avea.

— E bine? m-a întrebat Eliot.

Am lovit tabla, aşa cum fac şoferii de dube, în loc de răspuns.

— Perfect, am spus. Vreau ca revolvere să aibă muniţie .44 Magnum. Vreau trei gloanţe cu vârf moale şi nouă oarbe. Cele oarbe să fie cât mai zgomotoase.

— Bine, a spus. De ce cu vârful moale?

— Sunt îngrijorat de ricoşeuri. Nu vreau să rănesc pe nimeni din greşeală. Cele cu vârf moale se vor deforma şi vor rămâne fixate de locul în care vor lovi. Am de gând să trag unul în radiator şi două în anvelope. Vreau să băgaţi multă presiune în anvelope astfel încât acestea să explodeze atunci când le lovesc. Trebuie să fie spectaculos.

Eliot plecă grăbit şi Duffy se apropie de mine.

— Vei avea nevoie de astea.

Avea o haină şi o pereche de mănuşi.

— Vei arăta mult mai realist, dacă le porţi. Va fi frig. Şi haina îţi va ascunde arma.

Le-am luat şi am probat haina. Îmi venea destul de bine. În mod clar ştia cum să evalueze dimensiunile.

— Partea psihologică va fi cea mai dificilă, a spus. Trebuie să te adaptezi rapid. Puştiul ar putea fi paralizat de teamă. Trebuie să-l faci să reacţioneze, cumva. În mod ideal, el va fi conştient şi va putea vorbi. În cazul acesta va trebui să te arăţi reticent în a te implica şi mai mult decât deja eşti. În mod ideal, ar trebui ca el să-ţi propună să-l duci acasă. Dar, în acelaşi timp, tu trebuie să controlezi situaţia. Trebuie să controlezi evenimentele în aşa fel încât puştiul să nu aibă timp să reflecteze la ceea ce vede.

— Bine. În acest caz trebuie să-mi schimb ordinea gloanţelor în revolver. Al doilea glonţ, din cea de a doua armă trebuie să fie unul real. Îl pun să se întindă pe podea şi apoi voi trage în fereastra din spatele lui. Va crede că paznicii trag în noi. Atunci am să-i spun să se ridice. Va creşte sentimentul de pericol, deci o să-l pot folosi aşa cum am nevoie şi, în plus, va fi bucuros când paznicii îşi vor rupe gâtul. Nu vreau să încerce să mă oprească, luptându-se cu mine. N-am chef să distrugă duba şi să ne omoare pe amândoi.

— De fapt, trebuie să creezi o legătură între voi. Trebuie să te vorbească de bine, mai târziu. Pentru că, sunt de acord, angajarea ta ar însemna o lovitură pe cinste. Vei avea acces la multe. Deci, încearcă să-l impresionezi. Dar trebuie să fii precaut. Nu trebuie să te placă. Trebuie doar să-l faci să creadă că eşti un dur care ştie ce face.

M-am dus să-l caut pe Eliot şi cei doi poliţiştii care urmau să fie paznicii colegiului au venit la mine. Am aranjat să tragă ei primii, cu gloanţe oarbe, eu să ripostez cu un glonţ orb, apoi să trag unul real în luneta

maşinii. La împuşcăturile finale vor trebui să tragă ei cu un glonţ real în propriul parbriz şi apoi să iasă de pe drum ca şi cum ar fi avut un pneu găurit sau ar fi fost loviţi.

— Să nu încurci gloanţele, mi-a spus unul dintre ei.

— Nici voi.

Am mâncat pizza şi la masa de prânz, apoi am plecat în recunoaştere. Peste un kilometru am parcat şi am scos câteva hărţi. Am trecut de trei ori, în două maşini diferite, chiar pe lângă poarta colegiului. Aş fi preferat să avem mai mult timp pentru a studia terenul, dar îmi era teamă să nu dăm de bănuit. Întorşi la motel ne-am regrupat în camera lui Eliot.

— Pare în regulă, am spus. În ce direcţie trebuie s-o ia puştiul?

— Maine este la nord, a spus Duffy. Putem presupune că locuieşte undeva în apropiere de Portland.

Am dat din cap.

— Dar cred că vor merge spre sud. Uită-te la hărţi. Ai autostrada mai aproape aşa. Şi tehnicile de securitate standard spun să ajungi pe drumuri circulate şi aglomerate cât mai curând posibil.

— Nu putem fi siguri că aşa vor face.

— Vor merge spre sud, am spus.

— Altceva? a întrebat Eliot.

— Aş fi o nebunie să rămânem cu duba. Bătrânul Beck îşi va da seama că dacă treaba este adevărată aş abandona-o şi aş fura o altă maşină.

— De unde? a întrebat Duffy.

— Harta arată că e un mall lângă autostradă.

— OK, vom lăsa o maşină acolo.

— Chei de rezervă sub parasolar? zise Eliot.

Duffy a clătinat din cap.

— Prea fals. Trebuie să fim foarte convingători. Va trebui să o fure pe bune.

— Nu ştiu cum, am spus. N-am mai furat o maşină.

S-a lăsat linişte.

— Tot ce ştiu este ceea ce am învăţat în armată. Vehiculele militare nu se încuie. Şi nu au chei de contact. Au un buton de pornire.

— Bine, a zis Eliot. Nu e o problemă prea complicată. O lăsăm descuiată. Dar vei acţiona ca şi cum este blocată. Te vei preface că te moşmondeşti la uşă. Vom lăsa nişte sârme şi o grămadă de cabluri în apropiere. Îi poţi spune puştiului să găsească ceva pentru tine. Fă-l să se simtă implicat. Îşi va auto-alimenta iluziile. Apoi fă-te că te chinui şi, hop, uşa se deschide. Vei desface masca de sub volan. Îţi vom însemna firele potrivite. Tu le veţi găsi, le vei conecta şi, gata, devii instantaneu un tip rău.

— Excelent, a spus Duffy.

Eliot a zâmbit.

— Fac şi eu ce pot.

— Să luăm o pauză, a spus Duffy. Începem din nou după cină.

Am finalizat totul după cină. Doi dintre băieţi s-au întors cu ultimele echipamente. Aveau o pereche de Colt-uri Anaconda pentru mine. Erau arme mari şi brutale. Arătau scump. Nu i-am întreb de unde le-au obţinut. Au venit şi cu o cutie de cartuşe Magnum .44 adevărate şi o cutie de .44 oarbe. Cartuşele oarbe erau luate de la un magazin specializat. Erau proiectate pentru un pistol de bătut piroane. Genul de echipament care bate cuie direct în beton. Am deschis fiecare cilindru de Anaconda şi am zgâriat un X în dreptul camerelor unde vor intra cartuşele oarbe. Cilindrul unui revolver Colt se roteşte în sensul acelor de ceasornic, spre deosebire de cel al unui Smith & Wesson, care se roteşte invers acelor de ceasornic. X-ul va reprezenta prima camera care va fi trasă. Duffy mi-a adus o pereche de pantofi. Erau mărimea mea. Pantoful drept avea un spaţiu gol în toc. Mi-a dat şi un dispozitiv wireless, care se potrivea perfect în acel spaţiu.

— De aceea mă bucur că ai picioare mari. S-a potrivit cu uşurinţă în toc.

— Este fiabil?

— Ar trebui să fie. E o nouă jucărie guvernamentală. Acum, toate departamentele o folosesc pentru comunicările lor secrete.

— Atunci e bine, am spus. În cariera mea majoritatea eşecurilor au fost cauzate de tehnologii defectuoase decât din orice altă cauză.

— E tot ce putem face. Orice altceva ar fi uşor de găsit. Sunt obligaţi să te percheziţioneze. Teoria spune că în situaţia în care vor scana transmisiunile radio, tot ceea ce vor auzi va fi un scurt ţiuit de modem. Probabil vor crede că este ceva static.

Făcuseră rost de trei efecte speciale de la un expert din New York. Erau mari şi voluminoase. Fiecare consta dintr-o bucată de un metru pătrat de kevlar, care se prindea de pieptul victimei. Aveau recipiente din cauciuc, receptoare radio, mici încărcături explozive şi baterii.

— O să purtaţi tricouri largi, băieţi, a zis Eliot.

Declanşatoarele radio aveau butoane separate pe care trebuia să le prind cu bandă pe antebraţul drept. Erau conectate cu un fir la baterii, pe care va trebui să le ţin în buzunarul interior. Butoanele erau suficient de mari pentru a fi simţite prin haină, jachetă şi cămaşă şi m-am gândit că ar fi în regulă dacă aş sprijini greutatea Colt-ului cu mâna stângă. Am repetat ce trebuia să fac. În primul rând, şoferul camionetei. Acesta-i butonul cel mai apropiat de încheietura mea. Declanşat cu degetul index. În al doilea rând, pasagerul camionetei. Ăsta ar fi butonul din mijloc. Degetul mijlociu. În al treilea rând, bătrânul poliţist. Ăsta ar fi butonul cel mai apropiat de cotul meu, cu degetul inelar.

— Va trebui să scapi de ele după aceea, a zis Eliot. Te vor percheziţiona cu siguranţă la casa lui Beck. Va trebui să te opreşti la o toaletă şi să scapi de ele.

Am repetat la nesfârşit în parcarea motelului. Am desenat chiar drumul, în miniatură. Pe la miezul nopţii eram atât de pregătiţi cât se putea. Ne-am gândit că

avea să dureze cam opt secunde, de la început până la sfârşit.

— Tu decizi, mi-a spus Duffy. E alegerea ta. Dacă este ceva în neregulă atunci când Toyota vine spre tine, orice, atunci anulezi şi-ţi vezi de treabă. Vom vedea noi cum o reglăm. Vei trage cu trei gloanţe adevărate într-un loc public şi nu vreau ca vreun pieton, biciclist, sau gură cască să fie lovit. Vei avea mai puţin de o secundă pentru a decide ce să faci.

— Am înţeles, am spus, cu toate că nu-mi dădeam seama cum ar fi rezolvat situaţia, dacă am fi ajuns deja atât de departe.

Eliot a dat câteva ultime telefoane care au confirmat că vom avea un vehicul pentru paznici şi o Nissan Maxima veche, în spatele unui magazin din mall. Maxima era confiscată de la un mic traficant de marijuana din New York. Legile contra drogurilor erau încă dure acolo. Avea plăcuţe de înmatriculare false de Massachusetts şi era plină cu nimicurile pe care te-ai aştepta să le găseşti într-o maşină de femeie.

— La somn acum, a zis Duffy. Mâine e ziua cea mare.

Acesta a fost sfârşitul celei de-a zecea zi.

Dimineaţă, la începutul celei de-a unsprezecea zi, Duffy a adus gogoşi şi cafea în camera mea. Ea şi cu mine, singuri. Am mai recapitulat o dată totul, pentru ultima oară. Mi-a arătat fotografii ale agentului pe care îl introdusese cu cincizeci şi nouă de zile în urmă. Era o blondă de treizeci de ani, care se angajase ca funcţionar la Bizarre Bazaar, folosind numele de Teresa Daniel. Teresa Daniel era scundă şi părea eficientă. M-am uitat atent la poze şi am memorat trăsăturile, dar aveam în minte imaginea altei femei.

— Sper că e încă în viaţă, a spus Duffy. Trebuie să fie.

N-am spus nimic.

— Fă tot posibilul să te angajeze. Ţi-am verificat trecutul, la fel cum s-ar putea să facă şi Beck. Cu tine lucrurile sunt destul de ambigue. O mulţime de informaţii

lipsă, care ar trebui să mă îngrijoreze pe mine, nu pe el.

I-am dat fotografiile înapoi.

— Sunt sigur de reuşită. Stratagema va funcţiona. Are mai puţin personal şi se simte atacat, toate în acelaşi timp. Totuşi n-o să par insistent. De fapt, am de gând să fiu un pic reticent. Cred că o altă atitudine i s-ar părea falsă.

— Bine. Ai şapte obiective, dintre care numărul unu, doi şi trei sunt să fii precaut. Putem presupune că sunt nişte oameni extrem de periculoşi.

Am dat din cap.

— Putem să facem mai mult decât să presupunem. Dacă Quinn este implicat, putem fi siguri.

— Atunci acţionează în consecinţă, a spus ea. Cu mănuşi, de la început.

— Da.

Mi-am pus mâna pe piept şi am început să-mi masez umărul stâng cu mâna dreaptă. Apoi m-am oprit, surprins. Un psihiatru al armatei mi-a spus odată că aceste gest inconştient semnifică un sentiment de vulnerabilitate. Este un gest defensiv. Este vorba despre ascunderea temerilor. Duffy trebuie să fi citit şi ea aceleaşi cărţi, pentru că şi-a ridicat privirea şi s-a uitat direct la mine.

— Ţi-e frică de Quinn, nu-i aşa?

— Nu mi-e frică de nimeni, i-am spus. Dar, cu siguranţă, aş fi preferat să fie mort.

— Putem anula tot.

Am clătinat din cap.

— Aş vrea să dau de el, crede-mă.

— Ce nu a mers bine cu arestarea?

Am clătinat din nou capul.

— Nu voi vorbi despre asta.

A rămas tăcută pentru o secundă. Nu a mers mai departe. S-a uitat într-o parte, apoi s-a uitat la mine şi a reînceput recapitularea. Voce liniştită, dicţie perfectă.

— Obiectivul numărul patru este să afli unde e agentul

meu. Şi s-o aduci înapoi la mine.

Am dat din cap.

— Cinci, adu-mi dovezi solide ca să-l înfund pe Beck.

— Bine, am spus.

Se opri din nou, pentru o secundă.

— Şase, găseşte-l pe Quinn şi fă ce vrei cu el. Şi şapte, pleacă naibii de acolo.

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Nu te vom urmări. Puştiul ne-ar putea vedea. Va fi destul de paranoic atunci. Şi nu vom pune un dispozitiv de localizare pe Nissan, deoarece l-ar găsi, mai târziu. Va trebui să ne trimiţi locaţia, odată ce o ştii.

— Bine, am spus.

— Ceva puncte slabe? a întrebat ea.

Mi-am luat mintea de la Quinn.

— Am identificat trei. Două minore şi unul major. Primul punct minor este că am de gând să trag în fereastra din spate a dubei, dar puştiul va avea aproximativ zece minute să observe că gaura din lunetă este în locul greşit şi nu are corespondenţă cu gaura din parbriz.

— Atunci n-o face.

— Cred că trebuie s-o fac. Trebuie să menţin nivelul de panică ridicat.

— Bine, atunci vom pune o grămadă de cutii în spate. Oricum ar trebui să ai cutii, doar faci livrări. Îi vom obtura câmpul vizual. Dacă nu, să sperăm că nu pune lucrurile cap la cap în zece minute.

Am dat din cap.

— În al doilea rând, bătrânul Beck va suna la poliţia locală, cândva, cumva. Poate şi la ziare. Va căuta să coroboreze informaţiile.

— Vom da poliţiei un scenariu. Şi ei le vor da presei ceva. Vor juca jocul atâta timp cât este necesar. Care este principala slăbiciune?

— Gărzile de corp, am spus. Cât de mult puteţi să-i ţineţi izolaţi? Nu-i puteţi lăsa să se apropie de telefon,

sau îl vor suna pe Beck. Nu-i puteţi aresta în mod oficial. Va trebui să-i ţineţi fără să comunice, total ilegal. Cât de departe puteţi merge?

Ea ridică din umeri.

— Patru sau cinci zile, cel mult. Nu te pot proteja mai mult de atât. Aşa că trebuie să te mişti foarte repede.

— Aşa am de gând. Cât de mult mă ţine bateria chestiei de comunicare prin email?

— Aproximativ cinci zile. Până atunci vei termina. Nu putem să-ţi dăm un încărcător. Ar fi suspect. Dar poţi utiliza un încărcător de telefon mobil, dacă găseşti unul.

— Bine, am spus.

S-a uitat la mine. Nu mai era nimic de spus. Apoi s-a mutat mai aproape şi m-a sărutat pe obraz. A fost ceva brusc. Buzele ei erau moi. Mi-a lăsat puţin praf de zahar de gogoaşă pe piele.

— Baftă, a spus ea. Nu cred că ne-a scăpat ceva.

Dar am ratat o mulţime de lucruri. Au fost câteva erori evidente în strategia noastră şi toate s-au întors să mă bântuie.

CAPITOLUL 3

Duke, garda de corp, s-a întors în camera mea cu cinci minute înainte de ora şapte seara, adică mult prea devreme pentru cină. I-am auzit paşii şi un clic discret când a deblocat uşa. Eram aşezat pe pat. Dispozitivul cu e-mail era din nou în pantof şi pantoful meu în picior.

— Ai tras un pui de somn, dobitocule? a întrebat el.

— De ce sunt încuiat? l-am întrebat.

— Pentru că eşti un ucigaş de poliţişti.

M-am uitat în altă parte. Poate că a fost poliţist el însuşi, înainte de a lucra ca privat. O mulţime de foşti poliţişti ajung în afaceri de securitate, în calitate de

consultanţi, de detectivi particulari sau bodyguarzi. În mod sigur avea un fel de plan secret, şi asta putea fi o problemă pentru mine. Dar însemna şi că a crezut povestea lui Richard Beck, iar asta era foarte bine. S-a uitat la mine pentru o secundă, cu o faţă impasibilă. Apoi m-a condus afară din cameră, pe cele două rânduri de scări, până la parter şi apoi prin câteva culoare întunecate spre partea laterală a casei, care era orientată spre nord. Am simţit aer sărat şi miros de covor umed. Erau covoare peste tot. În unele locuri erau câte două suprapuse pe podea. Ţesute, cu culori discrete. S-a oprit în faţa unei uşi, a împins-o şi a făcut un pas înapoi, ca să pot intra. O cameră mare şi pătrată cu lambriuri de stejar pe pereţi. Covoare pe podea. Ferestre mici băgate în nişe adânci. Întuneric, stânci şi oceanul gri afară. O masă masivă de stejar. Cele două Colt Anaconda erau aşezate pe ea, descărcate. Cilindrii erau deschişi. În capul mesei era un bărbat. Era aşezat într-un scaun de stejar cu spătar înalt. Era tipul din fotografiile de supraveghere pe care mi le arătase Susan Duffy.

În carne şi oase era un tip banal. De statură potrivită. Poate 180 de centimetri şi 90 de kilograme. Păr gri, nici rar, nici des, nici lung, nici scurt. Avea aproximativ cincizeci de ani. Purta un costum gri, realizat dintr-un material scump, fără vreo pretenţie de stil. Cămaşa era albă iar cravata avea culoarea benzinei. Mâinile şi faţa îi erau palide, ca şi cum habitatul său natural era garajele subterane, pe timp de noapte, în timp ce pândea ascuns în portbagajul Cadillacului.

— Stai jos, a spus el.

Vocea lui era joasă şi vibrantă. M-am aşezat în faţa lui, la capătul mesei.

— Sunt Zachary Beck.

— Jack Reacher.

Duke a închis uşa cu grijă şi s-a sprijinit de ea, din interior. În cameră se aşternu liniştea. Auzeam oceanul. Nu era sunetul ritmic al valurilor pe care îl auzi la plajă.

Era zgomotul valurilor spărgându-se şi retrăgându-se de pe stânci. Se auzeau ca nişte mici explozii. Am încercat să le număr. Oamenii spun că fiecare al şaptelea val este unul mare.

— Deci… a spus Beck.

Avea o băutură pe masă, în faţa lui. Un fel de lichid chihlimbariu într-un pahar larg şi scund. Părea uleios, ca scotch-ul sau whisky-ul. A dat din cap la Duke. Duke a luat un al doilea pahar. Mă aştepta acolo, pe o masă laterală. Avea acelaşi lichid uleios, galben în el. L-a apucat decis cu degetul mare şi cel arătător de partea de jos. A traversat camera şi s-a aplecat puţin aşa încât să-l plaseze cu atenţie în faţa mea. I-am zâmbit. Ştiam de ce.

— Deci… a spus Beck din nou.

Am aşteptat.

— Fiul meu mi-a explicat situaţia dificilă în care eşti, a spus.

Exact aceeaşi frază pe care a folosit-o soţia lui.

— Legea consecinţelor nedorite.

— Sunt pus în dificultate. Sunt doar un om de afaceri obişnuit, încercând să-mi clarific responsabilităţile.

Am aşteptat.

— Suntem recunoscători, fireşte. Te rog să nu înţelegi greşit.

— Dar?

— Există nişte probleme juridice, nu-i aşa?

A spus-o cu un pic de supărare în glas, ca şi cum ar fi fost chestiuni independente de voinţa sa.

— Nu-i nicio filosofie, am spus. Am nevoie de tine ca să dispar. Cel puţin temporar. O faptă bună merită o alta. În cazul în care conştiinţa ta îţi îngăduie astfel de lucruri.

În camera s-a lăsat din nou liniştea. Am ascultat din nou oceanul. Mi se părea că identific un spectru complet de sunete afară. Auzeam algele fragile frecându-se pe granitul stâncilor şi curentul mareic trăgându-le înapoi spre est. Privirea lui Zachary Beck se mişca continuu. Se uita la masă, apoi la podea, apoi în aer. Avea o faţă

îngustă. Maxilar mic. Ochii destul de apropiaţi. Fruntea lui avea riduri, de la concentrare. Buzele îi erau subţiri şi gura strânsă. Capul i se mişca uşor. Părea copia fidelă a unui om de afaceri obişnuit care se luptă cu probleme grele.

— A fost o greşeală? a întrebat.

— Poliţistul? Privind retrospectiv, evident. La momentul acela, încercam să-mi fac treaba.

S-a gândit, apoi a dat din cap.

— Bine. În aceste condiţii, am putea fi dispuşi să te ajutăm. Dacă putem. Ne-ai făcut un mare serviciu.

— Am nevoie de bani, am spus.

— De ce?

— Am de gând să călătoresc.

— Când?

— Chiar acum.

— Crezi că este înţelept?

— Nu chiar. Aş prefera să aştept aici câteva zile, până când trece panica iniţială. Dar nu vreau să te forţez să faci ceva.

— Cât de mulţi bani?

— Cinci mii de dolari ar fi suficient.

N-a spus nimic. A început iar chestia aia cu privirea scrutătoare. De data aceasta, am văzut un pic mai multă atenţie în ochii lui.

— Am câteva întrebări pentru tine. Înainte de a ne părăsi. Dacă ne părăseşti. Două aspecte sunt foarte importante. În primul rând, cine erau ei?

— Nu ştii?

— Am mulţi rivali şi duşmani.

— Ar merge atât de departe?

— Sunt un importator de covoare, a spus. Nu am intenţionat să fiu, dar aşa s-a întâmplat. Probabil crezi că am de a face doar cu magazine şi decoratori de interioare, dar realitatea este că am de-a face cu tot felul de personaje dubioase, în tot felul de iaduri străine, în care copii-sclavi sunt forţaţi să lucreze optsprezece ore

pe zi, până când le sângerează degetele. Stăpânii lor sunt convinşi că eu nu le respect cultura şi adevărul este că probabil n-o respect, deşi nu mai mult decât ei înşişi. Nu sunt nişte parteneri drăguţi. Trebuie să dau dovadă de o anumită duritate pentru a prospera. Aşa fac şi concurenţii mei. Nu este o afacere uşoară. Deci, dintre furnizorii şi concurenţii mei, mă pot gândi la o jumătate de duzină de oameni, care ar vrea să-l răpească pe fiul meu, ca să ajungă la mine. La urma urmei, unul dintre ei a făcut-o deja, acum cinci ani, aşa cum sunt sigur că ţi-a spus fiul meu.

N-am spus nimic.

— Vreau să ştiu cine erau, a spus el părând sincer interesat.

Aşa că i-am relatat întregul evenimentul, secundă cu secundă, metru cu metru, kilometru cu kilometru. I-am descris pe cei doi tipi înalţi din Toyota, în detaliu.

— Nu-i cunosc.

Nu am răspuns.

— Ai văzut numărul de înmatriculare al Toyotei? a întrebat el.

M-am gândit din nou şi i-am spus adevărul.

— Am văzut doar partea din faţă. Nu era nicio plăcuţă.

— Bine. Deci, erau dintr-un stat unde nu este necesară o plăcuţă de înmatriculare în faţă. Asta îngustează un pic opţiunile, cred.

N-am spus nimic. Un moment mult mai târziu, a clătinat din cap.

— Informaţiile sunt foarte limitate. Un asociat de-al meu a contactat departamentul de poliţie, pe ocolite. Un poliţist local este mort, un paznic de la colegiu este mort, doi străini necunoscuţi într-un Lincoln Town Car sunt morţi şi doi străini necunoscuţi într-o camionetă Toyota sunt morţi. Singurul martor ocular care a supravieţuit este al doilea paznic de la colegiu, dar el e încă inconştient după accidentul de maşină. Deci, acum nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Nimeni nu ştie de ce s-a

întâmplat. Nimeni nu s-a gândit la o tentativă de răpire. Toţi ştiu că a fost o baie de sânge acolo, fără niciun motiv aparent. Se speculează că a fost un război între bande.

— Ce s-a întâmplat când au verificat plăcuţa de înmatriculare a Lincolnului?

A ezitat.

— Este înmatriculat pe o firmă, a spus el. Nu îi poate conduce aici.

Am dat din cap.

— Bine, dar vreau să fiu pe Coasta de Vest înainte ca celălalt paznic de colegiu să-şi revină. M-a văzut destul de bine.

— Şi eu vreau să ştiu cine a călcat pe bec acolo.

M-am uitat la pistoalele de pe masă. Erau curăţate şi unse. Am fost brusc foarte bucuros că aruncasem cartuşele goale. Am luat paharul. Mi-am strâns degetul mare şi toate celelalte patru degete în jurul lui şi am adulmecat conţinutul. N-aveam nicio idee despre ceea ce ar fi putut fi. Aş fi preferat o ceaşcă de cafea. Am pus paharul înapoi pe masă.

— Richard este bine?

— Va supravieţui, a spus Beck. Aş vrea să ştiu exact cine m-a atacat.

— Ţi-am spus ce am văzut. Nu mi-au arătat niciun act de identitate. Nu-i cunoşteam personal. S-a întâmplat să fiu acolo. Care e al doilea aspect extrem de important?

Încă o scurtă pauză. Valurile se prăbuşeau şi se izbeau afară.

— Sunt un om precaut, a spus Beck. Şi nu vreau să te jignesc.

— Dar?

— Dar mă întreb cine eşti, mai exact.

— Sunt cel care i-a salvat băiatul tău cealaltă ureche.

Beck s-a uitat la Duke, care a făcut un pas elegant în faţă şi mi-a luat paharul. A folosit aceeaşi mişcare ciudată, încleştând degetul mare şi degetul arătător, la

baza paharului.

— Şi acum ai amprentele mele, am spus. Frumoase şi clare.

Beck a dat din cap din nou, părând că a luat o decizie judicioasă. A arătat spre arme, care zăceau pe masă.

— Frumoase arme.

N-am răspuns. Şi-a mutat mâna şi a împins-o pe una dintre ele cu degetele. Apoi, a trimis-o, alunecând, spre mine. Oţelul greu, a făcut un sunet reverberant pe lemnul de stejar.

— Vrei să-mi spui de ce e un semn zgâriat pe una din camerele cilindrului?

Am ascultat oceanul.

— Nu ştiu de ce, am spus. Aşa le-am cumpărat.

— Le-ai cumpărat folosite?

— În Arizona, am spus.

— De la un magazin de arme?

— De la un show cu arme.

— De ce?

— Nu-mi place să fiu verificat.

— Nu ai întrebat despre zgârieturi?

— Am presupus că erau marcaje, am spus. Am presupus că un nebun pasionat le-a testat şi a marcat camerele cele mai bune. Sau cele mai puţin bune.

— Camerele diferă?

— Totul diferă, am spus. Nu există proces de fabricaţie perfect.

— Chiar şi la revolvere de opt sute de dolari?

— Depinde cât de perfecţionist vrei să fii. Dacă simţi nevoia să măsori până la o sută de miime dintr-un centimetru, apoi totul în lume este diferit.

— Şi contează?

— Nu pentru mine, am spus. Dacă îndrept arma spre cineva, nu-mi pasă ce celule din corpul lui ţintesc.

A stat liniştit pentru un moment. Apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos un glonţ. Cămaşă de metal strălucitoare, vârf de plumb. L-a pus în picioare, în faţa

lui, arătând ca un obuz în miniatură. Apoi, l-a culcat pe masă şi l-a rostogolit sub degete. L-a împins cu vârful degetului spre mine. S-a rostogolit într-o curbă largă şi graţioasă. S-a auzit un zbârnâit lent pe lemn. L-am lăsat să se rostogolească până la marginea mesei şi l-am prins în mâna. Era un Remington .44 Magnum. Greu, probabil mai mult de 20 de grame. O chestie serioasă. Costa, probabil, aproape un dolar. Era cald, din buzunarul lui.

— Ai jucat vreodată ruleta rusească? m-a întrebat.

— Trebuie să scap de maşina pe care am furat-o, am spus.

— Deja am scăpat de ea.

— Unde?

— Undeva unde nu va fi găsită.

A tăcut. Am tăcut şi eu. Doar m-am uitat la el, ca şi cum aş fi gândit: astea sunt genurile de lucruri pe care un om de afaceri obişnuit le face? Înregistrarea limuzinei sale prin corporaţii fantomă? Cunoaşterea preţul de vânzare al unui Colt Anaconda? Colectarea amprentele unui oaspete de pe un pahar de whisky?

— Ai jucat vreodată ruleta rusească? întrebă el din nou.

— Nu. N-am jucat.

— Sunt sub atac, a spus el. Şi am pierdut doi oameni. Într-un moment ca acesta trebuie să angajez băieţi, nu să-i pierd.

Am aşteptat, cinci secunde, zece secunde.

— Vrei să mă angajezi? Nu sunt prea sigur că pot rămâne.

— Nu-ţi cer nimic. Deocamdată iau decizii. Pari un tip util. Aş putea să-ţi dau cei cinci mii de dolari pentru a rămâne, nu pentru a pleca. Poate.

N-am spus nimic.

— Hei, dacă te vreau, pot să te am. Un poliţist este mort în Massachusetts, iar eu am numele tău şi am amprentele tale.

— Dar?

— Dar nu ştiu cine eşti.

— Obişnuieşte-te cu ideea. Cum afli cine este cineva?

— Cercetez. Testez oamenii. Să presupunem că-ţi cer să omori un alt poliţist? Ca un gest de bună-credinţă?

— Aş spune nu. Ţi-aş repeta că primul a fost un accident nefericit. Regret foarte mult. Şi aş începe să mă întreb ce fel de om de afaceri obişnuit eşti, cu adevărat.

— Afacerea mea e treaba mea. Nu te priveşte pe tine.

N-am spus nimic.

— Joacă ruleta rusească cu mine, a spus el.

— Ce-ar dovedi asta?

— Un agent federal nu ar face-o.

— De ce eşti îngrijorat de agenţi federali?

— Nici asta nu te priveşte.

— Nu sunt agent federal.

— Atunci dovedeşte-o. Joaca ruleta rusească cu mine. De fapt, eu deja joc ruleta rusească cu tine, metaforic vorbind, pentru că te-am lăsat în casa mea fără să ştiu exact cine eşti.

— L-am salvat pe fiul tău.

— Şi-ţi sunt foarte recunoscător pentru asta. Destul de recunoscător încât încă mai vorbesc cu tine, într-un mod civilizat. Destul de recunoscător încât mă gândesc să-ţi ofer un adăpost şi un loc de muncă. Pentru că îmi place un om care ştie să-şi facă treaba.

— Nu caut de lucru, am spus. Vreau să mă ascund patruzeci şi opt de ore şi apoi să plec mai departe.

— Aş avea grijă de tine. Nimeni nu te-ar găsi vreodată. Ai fi în siguranţă aici. Dacă treci testul.

— Ruleta rusească este testul?

— Testul infailibil, a spus. Conform experienţei mele.

N-am spus nimic. S-a lăsat tăcerea. S-a aplecat în faţă, pe scaun.

— Ori eşti cu mine, ori împotriva mea. Oricum, eşti pe cale s-o dovedeşti. Sper sincer să alegi cu înţelepciune.

Duke s-a mutat la uşă. Podeaua a scârţâit sub picioarele lui. Am ascultat oceanul. O perdea de picături

se ridică în aer, vântul biciui şi o spumă fină de picături arcui alene prin aer şi se lovi de geam. Al şaptelea val veni în plină expansiune, mai puternic decât celelalte. Am tras Anaconda în faţa mea. Duke a scos un pistol de sub haină şi l-a îndreptat spre mine, pentru cazul în care aveam şi altceva în minte decât ruleta rusească. Avea un SPP Steyr, care este un fel de pistol mitralieră Steyr TMP modelat în formă de pistol. Era o armă rară, din Austria, şi arăta mare şi urâtă în mâna lui. Mi-am luat privirea de la ea şi m-am concentrat pe Colt. Am băgat glonţul într-o cameră aleasă la întâmplare, am închis cilindrul şi l-am învârtit. Un clinchet discret s-a auzit.

— Dă-i drumul, a spus Beck.

Am învârtit cilindru din nou, am ridicat revolverul şi i-am presat ţeava de tâmpla mea. Oţelul era rece. M-am uitat drept în ochii lui Beck mi-am ţinut respiraţia şi am apăsat trăgaciul. Cilindrul s-a învârtit şi percutorul s-a armat. Uşor, ca mătasea frecată pe mătase. Am apăsat pe trăgaci până la capăt. Percutorul a căzut. Nu a fost un zgomot puternic. Am simţit lovitura percutorului trecând prin ţeava de oţel până la tâmpla meu. Dar n-am simţit nimic altceva. Am expirat, am coborât arma şi am ţinut-o cu partea din spate a palmei odihnindu-se pe masă. Apoi mi-am întors mâna şi am luat degetul de pe trăgaci.

— E rândul tău, am spus.

— Am vrut doar să te văd pe tine făcând-o.

I-am zâmbit.

— Vrei s-o fac din nou? l-am întrebat.

Beck n-a spus nimic. Am luat pistolul din nou, am rotit cilindrul, apoi l-am oprit. Am ridicat ţeava spre cap. Am apăsat pe trăgaci, rapid şi decis. S-a auzit un clinchet discret în tăcerea din cameră. A sunat exact cum trebuie să sune o maşinărie de precizie de opt sute de dolari. Am coborât arma şi am învârtit cilindrul a treia oară. Am ridicat arma. Am apăsat pe trăgaci. Nimic. Am făcut-o pentru a patra oară, rapid. Nimic. Am făcut-o pentru a cincea oară, mai repede. Nimic.

— E în regulă, a spus Beck.

— Spune-mi despre covoarele orientale.

— Nu sunt prea multe de spus. Se pun pe podea. Oamenii le cumpără. Uneori, pentru o mulţime de bani.

I-am zâmbit. Am ridicat din nou arma.

— Şansele sunt de şase la unu, am spus.

Am învârtit cilindrul pentru a şasea oară. Complet silenţios. Am pus pistolul la cap. Am apăsat pe trăgaci. Am simţit lovitura percutorului pe o cameră goală. Nimic altceva.

— Destul, a spus Beck.

Am coborât Coltul, am desfăcut cilindrul şi am lăsat glonţul să cadă pe masă. L-am culcat cu atenţie şi l-am împins înapoi spre el. A zumzăit pe lemn. L-a oprit cu podul palmei şi n-a spus nimic pentru două sau trei minute. Se uita la mine ca la un animal într-o grădină zoologică. Ca şi cum şi-ar fi dorit să fie nişte gratii între mine şi el.

— Richard mi-a spus că ai fost poliţist militar, a spus el.

— Treisprezece ani, am spus.

— Ai fost bun?

— Mai bun decât fraierii pe care i-ai trimis să-l ia.

— El vorbeşte frumos de tine.

— Aşa şi trebuie. I-am salvat fundul. În detrimentul meu.

— Eşti aşteptat undeva?

— Nu.

— Familie?

— Nu am.

— Lucrezi?

— Nu mai pot să mă întorc acum. Sau pot?

El s-a jucat cu glonţul pentru o clipă, rostogolindu-l sub degetul arătător. Apoi, l-a luat în palma.

— Pe cine pot suna?

— Pentru ce?

A mişcat glonţul în palmă, ca pe zaruri.

— Pentru recomandări. Ai avut un şef, nu?

Greşeli, care se întorc să mă bântuie.

— Am lucrat pe cont propriu.

A pus glonţul înapoi pe masă.

— Cu acte şi asigurare de muncă? a întrebat.

Am ezitat pentru o secundă.

— Nu chiar.

— De ce nu?

— Am motive mele, am spus.

— Ai acte pentru dubă?

— S-ar putea să le fi rătăcit.

A rostogolit iarăşi glonţul sub degetele. Se uita la mine. L-am văzut meditând. Se gândea profund. Prelucra informaţiile. Încerca să mă înţeleagă, prin prisma propriilor sale idei preconcepute. Îl intrigam. Un dur înarmat, cu o dubă veche, care nu-i aparţinea. Un hoţ de maşini. Un ucigaş de poliţişti. A zâmbit.

— CD-uri folosite, a spus. Am văzut magazinul ăla.

N-am spus nimic. Doar l-am privit în ochi.

— Lasă-mă să ghicesc. Tăinuiai CD-uri furate.

Genul lui de om. Am clătinat din cap.

— Contrafăcute, am spus. Nu sunt hoţ. Sunt un fost militar, încercând să trăiesc. Şi cred în libertatea de exprimare.

— Pe dracu! Crezi în bani.

Genul lui de om.

— Şi asta, am spus.

— Câştigi bine?

— Destul de bine.

A luat din nou glonţul în palmă şi l-a aruncat către Duke. Duke l-a prins cu o singură mână şi l-a lăsat să cadă în buzunarul hainei.

— Duke este şeful securităţii mele, a spus Beck. Vei lucra pentru el, începând de acum.

M-am uitat la Duke şi înapoi la Beck.

— Şi dacă nu vreau să lucrez pentru el?

— Nu ai de ales. Un poliţist este mort în Massachusetts

şi avem numele şi amprentele tale. Vei fi în perioadă de probă, până când vom vedea exact ce fel de persoană eşti. Dar, uită-te la aspectele pozitive. Gândeşte-te la cei cinci mii de dolari. Înseamnă o mulţime de CD-uri piratate.

Diferenţa dintre a fi un oaspete de onoare şi un angajat de probă este că mănânci cina în bucătărie cu ceilalţi angajaţi. Gigantul de la gheretă încă nu apăruse, dar era Duke şi un alt tip, care părea a fi un fel de mecanic sau om bun la toate. Mai era o servitoare şi o bucătăreasă. Cinci dintre noi aşezaţi în jurul unei mese simple, luând o masă la fel de bună ca cea pe care familia o lua în sala de mese. Poate chiar mai bună, deoarece probabil că bucătăreasa a scuipat în mâncarea lor, şi mă îndoiam că a scuipat şi în a noastră. Am petrecut destul timp printre subofiţeri şi alţi troglodiţi, ca să ştiu cum se fac lucrurile astea.

Nu am conversat prea mult. Bucătăreasa era o femeie acră, de şaizeci de ani. Servitoarea era timidă. Am avut impresia că era destul de nouă acolo. Nu prea ştia cum să se comporte. Era tânără şi simplă. Purta o rochie de bumbac şi un cardigan de lână. Avea pantofi greoi cu talpă plată. Mecanicul era un tip de vârstă mijlocie, slab, încărunţit, liniştit. Duke era şi el tăcut, pentru că se gândea. Beck îi dăduse o problemă şi nu era sigur cum ar trebui să se ocupe de ea. Putea să mă folosească? Putea avea încredere în mine? Nu era un prost, asta era clar. Analizase toate aspectele şi era pregătit să-şi petreacă un pic de timp pentru a le examina mai în detaliu. Avea aproximativ vârsta mea. Poate mai tânăr, sau poate mai în vârstă. Avea una din acele feţe mari, sănătoase şi urâte, care nu trădează vârsta. Era aproximativ de mărimea mea. Probabil că am oase mai dure, dar el era un pic mai voluminos. Probabil era o diferenţă de maxim un kilogram între noi. M-am aşezat lângă el şi am mâncat, încercând, din timp în timp, să pun întrebările

pe care se aştepta să le pun.

— Mai spune-mi despre afacerea cu covoare, i-am spus, cu tonul cuiva care dădea de înţeles că presupune că Beck este băgat în cu totul altceva.

— Nu acum, a spus el, sugerând că nu va vorbi în faţa celorlalţi.

Apoi s-a uitat la mine într-un mod care spunea că nu este sigur că ar trebui să vorbească cu un tip destul de nebun încât să se împuşte în cap, de şase ori la rând.

— Glonţul era fals, nu? i-am spus.

— Ce?

— Nu avea praf de puşcă în el. Probabil doar nişte tampoane de bumbac.

— De ce ar fi fost fals?

— L-aş fi putut împuşca cu el.

— De ce ai fi vrut să faci asta?

— Nu am vrut, dar e un tip precaut. Nu şi-ar asuma riscul.

— Eram cu ochii pe tine.

— Puteam să te-mpuşc pe tine primul. Şi să folosesc arma ta.

S-a blocat pentru un moment, dar nu a spus nimic. Un tip competitiv. Nu-i eram simpatic deloc. Ceea ce nu mă deranja, pentru că ştiam că va deveni o victimă în curând.

— Ţine ăsta, a spus.

A luat glonţul din buzunar şi mi l-a dat.

— Aşteaptă aici.

S-a ridicat şi a ieşit din bucătărie. Am ţinut glonţul, în picioare, în faţa mea, la fel cum îl ţinuse şi Beck. Mi-am terminat masa. Nu aveam desert. Nici cafea. Duke a revenit cu unul din Anaconda, agăţat de arătător. A trecut pe lângă mine, spre uşa din spate, şi mi-a făcut semn din cap să-l urmez. Am luat glonţul şi l-am strâns în palmă. L-am urmat. Uşa din spate scoase un sunet când am trecut prin ea. Încă un detector de metale. Se încadra perfect în rama uşii. Dar nu exista o alarmă antifurt.

Securitatea lor se baza pe ocean, pe zid şi pe sârma ghimpată.

Dincolo de uşa din spate era o verandă rece şi umedă, apoi o uşă şubredă care ducea în curte, adică vârful degetului stâncos. Avea nouăzeci de metri lăţime şi o formă semicirculară în faţa noastră. Era întuneric şi luminile din casă căpătaseră nuanţa cenuşie a granitului. Vântul bătea şi am văzut oceanul strălucind stins. Valurile se prăbuşeau în apropiere. Apăruse luna şi nori joşi, zdrenţuiţi, se deplasau rapid. Orizontul era imens şi negru. Aerul rece. M-am întors, am ridicat capul şi am văzut fereastra camerei mele, deasupra mea.

— Glonţul, a spus Duke.

M-am întors şi i l-am dat.

— Fii atent, a spus.

A încărcat glonţul în Colt. A smucit mâna pentru a închide cilindrul. Şi-a mijit ochii spre cenuşiul lunii şi a învârtit cilindrul până când camera încărcată a ajuns pe poziţia orei zece.

— Fii atent, a spus el din nou.

A îndreptat pistolul, cu mâna ţinută drept, ţintind o bucată mare de granit care intra în mare. A apăsat pe trăgaci. Cilindrul s-a rotit, percutorul a căzut şi pistolul s-a smucit, scoţând o flacără şi un zgomot puternic. Simultan a apărut o scânteie pe stâncă şi s-a auzit sunetul metalic inconfundabil al unui ricoşeu. S-a lăsat tăcerea. Glonţul probabil că a ajuns la o sută de metri, în Oceanul Atlantic. Poate că a ucis un peşte.

— Nu era un fals, a spus el. Şi sunt destul de rapid.

— Bine.

A deschis cilindru şi a scuturat afară cartuşul gol. S-a ciocnit pe stânci, la picioarele lui.

— Eşti un idiot, a spus el. Un idiot care ucide poliţişti.

— Ai fost poliţist?

El a dat din cap.

— Am fost, odată.

— Duke este prenumele sau numele de familie?

— Numele de familie.

— De ce are un importator de covoare nevoie de gărzi înarmate?

— Cum ţi-a spus, este o afacere dură. Se vehiculează o mulţime de bani.

— Chiar mă vrei aici?

A ridicat din umeri.

— S-ar putea. Dacă cineva dă târcoale, am putea avea nevoie de carne de tun. Mai bine tu decât eu.

— L-am salvat pe puşti.

— Şi ce? Stai la rând. Toţi l-am salvat pe copil, la un moment sau altul. Şi pe doamna Beck, sau pe domnul Beck însuşi.

— Câţi oameni ai?

— Nu suficienţi, a spus el. Nu dacă suntem atacaţi.

— Ce-i asta, un război?

Nu a răspuns. A trecut pe lângă mine, în drum spre casă. M-am întors cu spatele la oceanul agitat şi l-am urmat.

Nu mai era nimic interesant în bucătărie. Mecanicul dispăruse şi bucătăreasa, ajutată de cameristă, stivuiau mâncare într-un frigider suficient de mare chiar şi pentru un restaurant. Menajera era stângăcia întruchipată. Se vedea că nu ştie rostul lucrurilor. M-am uitat în jur după cafea. Încă nu apăruse. Duke s-a aşezat din nou la masa goală. Nu era nimic de făcut. Nicio urgenţă. Deveneam conştient de scurgerea timpului. Începeam să mă îndoiesc că estimarea de cinci zile pe care Susan Duffy o făcuse, era corectă. Cinci zile este o lungă perioadă de timp atunci când păzeşti doi bogătani cu afaceri suspecte. Ar fi fost mai bine dacă ea spunea trei zile. Aş fi fost impresionat de realismul ei.

— Du-te la culcare, a spus Duke. Vei fi de serviciu, de la şase şi jumătate dimineaţa.

— Şi ce-o să fac?

— O să faci ce-ţi spun eu.

— Îmi vei bloca uşa?

— Bineînţeles, a spus el. O voi debloca la şase şi un sfert. Să fii jos la şase şi jumătate.

Am aşteptat lungit pe pat până când l-am auzit că urcă şi încuie uşa. Am mai aşteptat puţin până când am fost sigur că nu se mai întoarce. Apoi mi-am scos pantoful şi mi-am verificat mesajele. Am pornit micuţul dispozitiv şi ecranul verde, minuscul, s-a umplut cu un anunţ vesel: *Ai primit un mail!* Doar un singur mail, de la Susan Duffy. Conţinea doar un cuvânt: *Locaţie?* Am tastat: *Abbot, Maine, coastă, la 20 în S de Portland, casă singuratică pe un deget de stâncă lung*. Era suficient. Nu aveam o adresă poştală sau coordonatele GPS. Dar putea să găsească locaţia, dacă verifica o hartă la scară mare a zonei. Am apăsat *send*.

Apoi m-am holbat la ecran. Nu eram sigur cum funcţionează e-mailul. Comunicarea era instantanee, ca la un telefon? Sau răspunsul meu aştepta undeva, în neant, înainte de a ajunge la ea? Presupuneam că îmi aştepta răspunsul. Presupuneam că ea şi Eliot erau nerăbdători să primească veşti.

Nouăzeci de secunde mai târziu, ecranul m-a anunţat din nou: *Ai primit un mail!* Am zâmbit. Chestia asta funcţiona. De data aceasta mesajul ei era mai mare. Numai douăzeci de cuvinte, dar a trebuit să derulez ecranul minuscul în jos pentru a citi totul. Zicea: *Vom verifica hărţile, mulţumesc. Am aflat că bodyguarzii din custodia noastră sunt foşti militari. Totul sub control aici. Tu? Progrese?*

Am tastat: *Angajat, probabil*. Apoi m-am gândit o secundă, în minte apărându-mi Quinn şi Teresa Daniel şi am adăugat: *Altfel niciun progres încă*. Apoi m-am gândit ceva mai mult şi am adăugat: *ref 2 bodyguarzi cere PM Powell ghilimele 10-29, 10-30, 10-24, 10-36 închid ghilimele, din partea mea.* Apoi am apăsat *send*. M-am uitat cum aparatul m-a anunţat că *Mesajul dvs. a fost trimis* şi m-am uitat departe, în întunericul din afara

ferestrei, sperând că generaţia lui Powell vorbea în continuare aceeaşi limbă pe care o vorbea generaţia mea. 10-29, 10-30, 10-24 şi 10-36 erau patru coduri standard de radio ale Poliţiei Militare, care nu însemnau mare lucru. 10-29 însemna semnal slab. Reprezenta o plângere legată de un echipament defect. 10-30 însemna o solicitare de asistenţă non-urgentă. 10-24 însemna persoană suspectă. 10-36 însemna *Vă rog să transmiteţi mesajele mele mai departe*. 10-30, apel non-urgent, însemna că cererea mea nu trebuia să atragă atenţia nimănui. Trebuia înregistrată şi depusă undeva, ignorată de oricine altcineva. Luat împreună, şirul de cifre era un fel de jargon secret. Cel puţin noi îl foloseam, atunci când eu încă purtam uniformă. Partea cu semnalul slab însemna păstrarea confidenţialităţii. Cererea de asistenţă non-urgentă o întărea: nu trebuie să afle nimeni. Treaba cu persoana suspect era clară. *Vă rog să transmiteţi mai departe mesajele mele*, însemna să mă pună la curent. Deci, dacă Powell este capabil va înţelege mesajul: *verifică-i pe aceşti tipi şi dă-mi informaţiile*. Speram că e capabil, pentru că îmi era dator. Îmi era foarte dator. Mă trădase. Presupuneam că va căuta modalităţi prin care să se revanşeze.

M-am uitat din nou la ecranul minuscul: *Ai primit un mail!* Era Duffy, spunând: *OK, grăbeşte-te*. I-am răspuns *Încerc,* am oprit dispozitivul şi l-am introdus la loc, în tocul pantofului. Apoi am verificat fereastra.

Era o fereastră care glisa în două direcţii. Partea de jos se ridica în faţă ramei de sus. Nu avea plasă de insecte. Vopseaua de pe interior era subţire şi elegantă. Vopseaua de pe exterior era groasă şi neglijent aplicată, acolo unde fusese refăcută continuu pentru a rezista climei. Avea un bolţ de închidere. O chestie străveche. Niciun alt sistem de securitate modern. Am ridicat bolţul şi am împins fereastră în sus. Era înţepenită de vopseaua groasă. Dar s-a mişcat. Am deschis-o aproximativ zece centimetri şi aerul rece, marin, m-a izbit. M-am aplecat şi

m-am uitat după vreun sistem de alarmă. Nu era niciunul. Am ridicat fereastra până sus şi am examinat tot cadrul. Nu era niciun semn de vreun sistem de securitate. Era de înţeles. Fereastra era la cincisprezece metri de ocean şi roci. Casa în sine era de neatins, din cauza zidului înalt şi al oceanului.

M-am aplecat pe fereastră şi am privi în jos. Am putut vedea locul unde Duke a tras glonţul. Am stat, jumătate ieşit pe fereastra, cam cinci minute, sprijinindu-mă pe coate, cu ochii la oceanul negru, mirosind aerul sărat în timp ce mă gândeam la glonţ. Am apăsat pe trăgaci de şase ori. Ar fi trebuit să fie o mizerie de nedescris. Capul mi-ar fi explodat. Covoarele ar fi fost distruse şi lambriurile de stejar sfărâmate. Am căscat. Meditaţia şi aerul de mare m-au făcut somnoros. M-am retras în cameră, am lăsat fereastra în jos şi m-am dus la culcare.

Eram deja treaz, cu duşul făcut şi îmbrăcat când l-am auzit pe Duke deblocând uşa, la şase şi cincisprezece, în dimineaţa următoare, ziua a doisprezecea, miercuri, ziua de naştere a lui Elizabeth Beck. Îmi verificasem deja mailul. Nu aveam mesaje. Nici măcar unul. Nu eram îngrijorat. Am stat liniştit zece minute, la fereastră. Se lumina de zi şi marea era cenuşie, opacă şi liniştită. Nu mai erau valuri. Se vedeau stâncile golaşe. Mici bălţi de apă se formaseră, ici şi acolo. Vedeam păsările pe ţărm. Un fel de pescăruşi negri. Le apăreau penele de primăvară. Griul se schimba în negru. Aveau picioarele de un roşu strălucitor. Am văzut cormorani şi alţi pescăruşi cu spatele negru învârtindu-se în depărtare, pescăruşi argintii venind în picaj, în căutarea micului dejun.

Am aşteptat până când paşii lui Duke nu s-au mai auzit, am coborât la parter şi am intrat în bucătărie unde m-am întâlnit faţă în faţă cu gigantul de la gheretă. Bea apă dintr-un pahar, stând în faţa chiuvetei. Probabil că tocmai îşi înghiţise pastilele cu steroizi. Era cu adevărat

un tip foarte mare. Eu am un metru nouăzeci şi cinci de centimetri înălţime şi trebuie să mă poziţionez cu atenţie pentru a trece printr-o uşă standard de 80 de centimetri lăţime. Tipul ăsta era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât mine şi, probabil, cu douăzeci şi cinci de centimetri mai lat în umeri. Mă depăşea cu 60 de kilograme în greutate. Poate chiar mai mult. Am simţit un fior stând alături de un tip destul de mare pentru a face să mă simt mic. Lumea mea s-a zguduit un pic.

— Duke este în sala de sport, a spus.

— Există o sală de sport?

— La parter, a zis.

Vocea îi era joasă şi aspră. Trebuie să fi înghiţit steroizi ca pe bomboane, de ani de zile. Ochii îi erau plictisiţi şi pielea tăbăcită. Avea peste treizeci de ani, era blond, îmbrăcat într-un tricou fără mâneci şi pantaloni de trening. Avea braţele mai mari decât picioarele mele. Arăta ca un desen animat.

— Ne antrenăm înainte de micul dejun, a spus el.

— Bine. Aşa să faceţi.

— Şi tu.

— Eu nu mă antrenez.

— Duke te aşteaptă. Dacă lucrezi aici, te antrenezi.

M-am uitat la ceas. Şase şi douăzeci şi cinci dimineaţa. Timpul trecea.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

Nu a răspuns. Doar s-a uitat la mine, ca şi cum îi întindeam un fel de capcană. Asta este o altă problemă cu steroizii. Prea mulţi, îţi bulversează capul. Şi capul acestui tip nu părea că a fost prea bun, încă de la naştere. Părea rău şi prost. Aceasta nu este o combinaţie reuşită. Era ceva în privirea lui. Nu l-am plăcut. Ceea ce însemna că era al doilea coleg pe care nu-l plac.

— Nu este o întrebare dificilă, am spus.

— Paulie.

Am dat din cap.

— Mă bucur să te cunosc, Paulie. Sunt Reacher.

— Ştiu. Ai fost în armată.

— Te deranjează?

— Nu-mi plac ofiţerii.

Am dat din cap. Mă verificaseră. Ştiau ce grad am avut. Cumva, au avut acces la dosarul meu.

— De ce? am întrebat. Ai picat examenul de ofiţer?

Nu a răspuns.

— Să mergem la Duke, am spus.

A pus paharul de apă jos şi m-a condus pe un hol şi printr-o uşă, la nişte scări de lemn. Era un ditamai subsolul sub casă. Probabil excavat în roca solidă. Pereţii erau din piatră brută, acoperită cu beton. Aerul era umed şi mirosea a mucegai. Erau becuri simple agăţate în cuşti de sârmă, aproape de tavan. Numeroase camere. Una dintre ele era un spaţiu destul de mare, vopsit în totalitate alb. Podeaua era acoperită cu linoleum alb. Se simţea un miros vechi de sudoare. Era o bicicletă pentru exerciţii, o bandă de alergare şi o bancă pentru ridicarea de greutăţi. Mai era un sac greu agăţat de o traversă, în tavan. Lângă el era un alt sac, mai mic, pentru exersarea vitezei de lovire. Mănuşi de box pe un raft. Erau haltere mici aşezate în rafturi pe perete. Erau greutăţi stivuite pe podea, lângă o bancă. Duke era în picioare chiar lângă ea. Purta costumul său negru. Părea obosit, ca şi cum ar fi fost treaz toată noaptea. Nu făcuse duş. Avea părul murdar şi costumul plin de cute, mai ales pe partea din spate a hainei.

Paulie a început o mişcare complicată de încălzire a musculaturii. Era atât de solid încât mobilitatea lui era limitată. Nu îşi putea atinge umerii cu degetele. Avea bicepşii prea dezvoltaţi. M-am uitat la banca pentru ridicare de greutăţi. Avea tot felul de mânere şi suporţi. Avea cabluri puternice şi negre care treceau prin scripeţi către o coloană înaltă de greutăţi din plumb. Cântăreau peste 230 de kilograme.

— Te antrenezi? l-am întrebat pe Duke.

— Nu e treaba ta, a replicat el.

— Nici eu, i-am răspuns.

Paulie şi-a întors gâtul gigantic şi s-a uitat la mine. Apoi s-a lungit pe spate pe bancă şi s-a împins până când umerii i s-au poziţionat sub o halteră aflată pe un suport. Bara halterei avea o mulţime de greutăţi la fiecare capăt. A mormăit ceva, şi-a strâns mâinile în jurul barei şi şi-a scos limba afară, pregătindu-se pentru un efort serios. Apoi a împins în sus şi a ridicat bara de pe suport. Bara s-a îndoit şi s-a clătinat. Greutăţile de la capete erau atât de mari încât bara s-a curbat extrem, ca în filmele cu halterofilii ruşi de la Jocurile Olimpice. A icnit din nou şi, tremurând, a ridicat greutatea până când braţele i-au fost perfect drepte. Le-a ţinut aşa pentru o secundă, apoi a lăsat haltera să se prăbuşească înapoi în suport. Şi-a întors capul şi s-a uitat direct la mine, să vadă dacă am fost impresionat. Am fost, şi nu prea. Era o greutate considerabilă şi el avea muşchi din belşug. Dar musculatura datorată steroizilor este o musculară proastă. Arată bine, şi, împotriva unor greutăţi inerte, este eficientă. Dar e lentă şi greoaie şi oboseşti cărând-o după tine.

— Poţi împingi, din culcat, 180 de kilograme? m-a întrebat, respirând din greu.

— Nu am încercat niciodată, am spus.

— Vrei să încerci acum?

— Nu.

— Pişpirică, te-ar putea întări.

— Sunt ofiţer superior, am spus. Nu am nevoie de întărire. Dacă vreau să ridic 180 de kilograme trebuie doar să găsesc o maimuţă mare şi stupidă şi îi spun s-o facă pentru mine.

S-a uitat urât la mine. L-am ignorat şi m-am uitat la sacul cel mare. Era un echipament nelipsit din sălile de sport. Nu era nou. L-am împins cu palma şi a început să se legene uşor pe lanţ. Duke mă privea. Apoi, s-a uitat la Paulie. Am împins din nou sacul. Foloseam intens saci grei ca ăsta în pregătirea de luptă corp la corp. Purtam

uniforme de campanie care simulau hainele de stradă şi foloseam sacii pentru învăţa cum să lovim cu piciorul. Cu ani în urmă am lovit un sac greu cu muchia piciorului. Nisipul s-a împrăştiat pe podea. M-am gândit că asta l-ar impresiona pe Paulie. Dar nu am mai încercat manevra din nou. Dispozitivul de e-mailuri era ascuns în tocul pantofului şi nu am vrut să-l deteriorez. Mi-am notat în minte să-i spun lui Duffy ar fi trebuit să-l ascundă în pantoful stâng. Dar ea era stângace. Probabil că a crezut că este bine aşa cum a făcut.

— Nu-mi placi, a zis Paulie.

Se uita fix la mine, aşa că am presupus că vorbea cu mine. Avea ochii mici. Pielea îi strălucea. Avea un dezechilibru chimic evident. Compuşi exotici îi ieşeau din pori.

— Ar trebui să facem un skandenberg, a spus.

— Ce?

— Ar trebui să facem un skandenberg, a spus din nou.

A venit lângă mine, deplasându-se uşor. Era mult mai înalt ca mine. Practic obtura lumina. Mirosea puternic a transpiraţie acră.

— Nu vreau să mă lupt, am spus.

Duke era cu ochii pe mine. Apoi m-am uitat la mâinile lui Paulie. Îşi încleştase pumnii, dar nu erau atât de mari. Steroizii nu-ţi dezvoltă mâinile, cu excepţia cazului în care faci un antrenament specific, şi majoritatea n-o face.

— Eşti un laş, a spus.

Am rămas tăcut.

— Laşule, a spus din nou.

— Cu ce se alege câştigătorul? am întrebat.

— Satisfacţie.

— Bine.

— Bine, ce?

— Bine, hai să o facem, am spus.

A părut surprins, dar s-a deplasat înapoi la banca de greutăţi, destul de repede. Mi-am scos haina şi am

atârnat-o pe bicicleta pentru exerciţii. Mi-am ridicat mâneca dreaptă până la umăr. Braţul meu părea foarte subţire în comparaţie cu al lui. Dar mâna mea era puţin mai mare. Degetele mele erau mai lungi. Şi musculatura mea, incomparabilă cu a lui, era dobândită genetic şi nu dintr-o sticlă de la farmacie.

Am îngenuncheat unul în faţa celuilalt şi ne-am pus coatele pe bancă. Antebraţul îi era un pic mai lung decât la meu, dar acesta era un lucru în favoarea mea. Ne-am apropiat palmele şi le-am strâns. Mâna lui era rece şi umedă. Duke s-a aşezat la capul de băncii, ca un arbitru.

— Daţi-i drumul, a spus.

Am trişat chiar din primul moment. Scopul skandenbergului este acela de a-ţi utiliza forţa din braţ şi umăr şi de a pune mâna adversarului pe masă. N-aveam nicio şansă să realizez asta. Nu împotriva acestui tip. Chiar nici măcar o şansă. Tot ce puteam să fac era să-mi păstrez braţul pe poziţie. Nu m-am obosit să încerc să înving. Doar l-am strâns. Un milion de ani de evoluţie ne-a oferit un deget opozabil, care putea lucra împotriva celorlalte patru degete, ca un cleşte. I-am apropiat degetele şi le-am strâns fără milă. Am mâini foarte puternice. M-am concentrat pe menţinerea braţul meu în poziţia iniţială. M-am uitat în ochii lui şi i-am strâns mâna până când am simţit că îi zdrobesc degetele. Am strâns cu putere. Şi mai mult. Nu a renunţat. Era extrem de puternic. Punea o presiune extremă asupra braţului meu. Transpirasem şi respiram greu, în încercarea de a nu pierde. Am rămas aşa pentru un minut, încordaţi şi tremurând în tăcere. L-am strâns mai tare. Simţeam cum începe să-i crească durerea în mână. O vedeam pe faţa lui. Apoi l-am strâns şi mai puternic. De obicei asta îi dă gata. Încep să creadă că mai rău nu se poate şi apoi devine şi mai rău. Apoi, chiar mai rău. Din ce în ce mai rău, ca şi cum ar exista un univers infinit de agonie înaintea lor, care se intensifică gradual, fără milă. Încep să se concentreze pe propria lor suferinţă. Şi apoi o

decizie începe să pâlpâie în ochii lor. Îşi dau seama că trişez, dar realizează că nu pot face nimic. Nu pot privi în sus, neputincioşi, spunând că îi doare! Că nu e corect! Asta i-ar face pe ei laşi, nu pe mine. Nu pot face faţă acestui lucru. Nu pot decât să tacă. Să tacă şi să se întrebe dacă va fi şi mai rău. Şi este. Cu siguranţă. Mai urmează durere. Întotdeauna mai urmează. M-am uitat în ochii lui Paulie şi am strâns mai puternic. Transpiraţia îi făcea pielea alunecoasă, astfel încât mâna mi se mişca mai uşor peste a lui, din ce în ce mai strâns. Durerea era chiar acolo, în încheieturile degetelor lui.

— Destul, zise Duke. Este egalitate.

Nu am slăbit strânsoarea. Paulie nu a încetat presiunea. Braţul lui era la fel de solid ca un copac.

— Am spus că este destul, a zis Duke. Aveţi treabă, idioţilor.

Mi-am ridicat cotul cât mai sus, ca să nu mă poate surprinde cu un ultim efort. S-a uitat în altă parte şi a tras braţul de pe bancă. Ne-am dat drumul la mâini. Mâna lui era de un roşu aprins şi avea pete albe. S-a ridicat în picioare şi a ieşit din cameră. Am auzit scara de lemn trosnind.

— A fost prostesc, a spus Duke. Ţi-a făcut un nou duşman.

Nu mai puteam respira.

— Şi ce, trebuia să pierd?

— Ar fi fost mai bine.

— Nu-mi stă în fire.

— Atunci eşti un prost.

— Tu eşti şeful securităţii, am spus. Ar trebui să-i spui să se maturizeze.

— Nu este atât de uşor.

— Atunci scăpa de el.

— Nici asta nu e uşor.

M-am ridicat încet. Mi-am lăsat mânecă în jos şi am închis nasturii de la manşetă. M-am uitat la ceas. Aproape şapte dimineaţa. Timpul trecea.

— Ce trebuie să fac azi? l-am întrebat.

— Să conduci un camion, a spus Duke. Ştii să conduci un camion, nu?

Am dat din cap, pentru că nu puteam spune nu. Conduceam o dubă, când l-am salvat pe Richard Beck.

— Trebuie să fac un duş, am spus. Şi am nevoie de haine curate.

— Spune-i servitoarei. Părea obosit. Ce sunt eu, afurisitul tău de valet?

M-a privit pentru o secundă şi s-a îndreptat spre scări, lăsându-mă singur în subsol. M-am ridicat şi gâfâind mi-am scuturat mâna din încheietură pentru a-mi estompa durerea. Mi-am recuperat haina şi am plecat în căutarea Teresei Daniel. Teoretic, putea fi închisă undeva acolo, jos. Dar nu am găsit-o. Subsolul era format din mai multe spaţii excavate direct în stâncă. Destinaţia celor mai multor încăperi era evidentă. Era camera centralei termice, cu un cazan care bolborosea şi o grămadă de ţevi. Mai era o spălătorie, cu o maşină de spălat mare, aşezată pe o masă de lemn, aşa că putea evacua cu uşurinţă apa printr-o conductă care ieşea prin partea de jos a peretelui. Mai erau câteva zone de depozitare. Erau şi două camere încuiate. Aveau uşi solide. Am ascultat cu atenţie, dar nu am auzit nimic din interior. Am ciocănit încet dar n-am primit niciun răspuns.

Am urcat înapoi la etaj şi m-am întâlnit cu Richard Beck şi cu mama lui, în holul de la parter. Richard îşi spălase părul, pieptănându-l în lateral astfel încât să-i ascundă urechea lipsă. Aşa cum fac cei în vârstă pentru a ascunde chelia din vârful capului. Încă îi citeam confuzia pe faţă. Se vedea că se simte mai confortabil în siguranţa căminului său, dar am perceput că este, de asemenea, un pic stingher. Părea mulţumit că mă vedea. Nu doar pentru că îi salvasem fundul, ci şi pentru că eram un reprezentant al lumii din afară.

— La mulţi ani, doamnă Beck, am spus.

Mi-a zâmbit, părând flatată mi-am amintit. Arăta mai

bine decât cu o zi înainte. Era, în mod cert, cu zece ani mai în vârstă decât mine, dar m-ar fi interesat dacă aş fi întâlnit-o undeva, din întâmplare.

— Vei rămâne cu noi pentru o vreme, a spus ea.

Apoi a părut că şi-a amintit de ce voi rămâne cu ei pentru o vreme. Mă ascundeam acolo, pentru că am ucis un poliţist. A devenit confuză, a privit în altă parte şi s-a îndepărtat. Richard a pornit odată cu ea, dar s-a mai uitat o dată înapoi la mine, peste umăr. Am intrat în bucătărie. Paulie nu era acolo. În schimb eram aşteptat de Zachary Beck.

— Ce arme aveau? a întrebat. Cei din Toyota?

— Aveau Uzi. Spuneam adevărul, la fel cum fac escrocii profesionişti. Şi o grenadă.

— Ce fel de Uzi?

— Micro, am spus. Cele mici.

— Încărcătoare?

— Cele scurte. Douăzeci de gloanţe.

— Eşti absolut sigur?

Am dat din cap.

— Eşti expert?

— Au fost concepute de un locotenent israelian, am spus. Numele lui era Uziel Gal. A adus tot felul de îmbunătăţiri la vechile modele cehe 23 şi 25 până când a obţinut ceva cu totul nou. Asta se întâmpla în 1949. Modelul original Uzi a intrat în producţie în 1953. Belgia şi Germania au dreptul să le producă. Am văzut câteva, ici şi colo.

— Şi eşti absolut sigur că acestea erau modelul Micro, cu încărcătoare scurte?

— Sunt sigur.

— Bine, a spus el, ca şi cum însemna ceva pentru el.

Apoi a ieşit din bucătărie şi a dispărut. Am rămas acolo gândind-mă la întrebările lui şi la cutele de pe costumul lui Duke. Combinaţia m-a îngrijorat.

Am găsit servitoarea şi i-am spus că am nevoie de haine. Mi-a arătat o listă de cumpărături lungă şi a spus

că era în drum spre magazinul alimentar. I-am spus că nu vreau să-mi cumpere haine. I-am spus să le împrumute de la cineva. S-a înroşit, dând din cap fără să spună nimic. Tocmai atunci s-a întors bucătăreasa şi, făcându-i-se milă de mine, mi-a prăjit nişte ouă cu şuncă. Mi-a făcut şi cafea, ceea ce mi-a luminat ziua. Am mâncat şi am băut, apoi am urcat cele două rânduri de scări până în camera mea. Menajera lăsase nişte haine pe coridor, perfect împăturite. O pereche de blugi negri denim şi o cămaşă neagră denim. Şosete negre şi lenjerie de corp albă. Toate spălate şi călcate cu grijă. Am ghicit că erau ale lui Duke. Ale lui Beck sau Richard ar fi fost prea mici şi ale Paulie ar fi arătat ca şi cum purtam un cort. Le-am luat şi am intrat în cameră. M-am închis în baie, mi-am scos pantoful şi am verificat e-mailul. Aveam un mesaj de la Susan Duffy. Spunea: *Am identificat locaţia cu ajutorul hărţilor. Suntem la 25m S-V, la un motel lângă I-95. Răspuns de la Powell, ghilimele, numai pentru tine, amândoi DD peste 5, 10-2, 10-28, închid ghilimele. Progrese?*

Am zâmbit. Powell încă vorbea aceeaşi limbă. *Amândoi DD peste 5* însemna că cei doi băieţi au slujit cinci ani în armată şi apoi au fost demobilizaţi disciplinar. Cinci ani este o perioadă prea lungă ca demobilizarea să fi fost legată de incompetenţă sau abateri de la regulament. În aceste situaţii demobilizarea ar fi survenit mai devreme. Singurul motiv să fi concediat după cinci ani este dacă eşti o persoana rea. Şi 10-2, 10-28 nu lăsau nicio îndoială despre asta. 10-28 era un răspuns standard de verificare radio care însemna *clar şi distinct*. 10-2 era un apel radio standard pentru *solicitarea de urgentă a unei ambulanţe*. Dar, citite împreună, în limbajul secret al PM, *solicitare de urgenţă ambulanţă; clar şi distinct* însemna că tipii trebuiau să fie morţi, fără niciun dubiu. Powell le văzuse dosarele şi nu i-a plăcut ceea ce a văzut.

Am tastat *Niciun progres încă, fiţi pe fază*. Apoi am apăsat *send* şi am pus dispozitivul înapoi în pantof. N-am

petrecut mult timp în duş. M-am clătit de transpiraţie şi m-am îmbrăcat în hainele împrumutate. Am folosit proprii pantofi, sacoul şi paltonul pe care mi i-a dat Susan Duffy. La parter i-am găsit pe Zachary Beck şi Duke stând împreună în hol. Amândoi erau îmbrăcaţi. Duke avea cheile de la maşină în mână. Încă nu făcuse duş. Arăta obosit şi era încruntat. Poate că nu-i plăcea că-i port hainele. Uşa din faţă era deschisă şi am văzut menajera trecând într-un Saab vechi şi prăfuit, în drum spre cumpărături. Poate se ducea să cumpere un tort.

— Să mergem, a spus Beck, părând că se grăbeşte.

Am ieşit împreună pe uşă. Detectorul de metale făcu bip de două ori, o dată pentru fiecare dintre ei, dar nu şi pentru mine. Afară aerul era rece şi proaspăt. Cerul era luminos. Cadillacul negru a lui Beck aştepta pe aleea circulară. Duke a ţinut uşa din spate deschisă şi Beck s-a aşezat în spate. Duke s-a aşezat pe scaunul şoferului. Eu am luat loc pe scaunul pasagerului din faţă. Nimeni nu vorbea.

Duke a pornit motorul, a băgat maşina în viteză şi a accelerat pe alee. Îl vedeam pe Paulie în depărtare, deschizând poarta pentru servitoarea în Saab. Era din nou în costum. Ne-a aşteptat şi am trecut pe lângă el, îndreptându-ne spre vest, îndepărtându-ne de ocean. M-am întors şi l-am văzut închizând poarta.

Am mers douăzeci şi cinci de kilometri pe ţărm şi am luat-o spre nord, către autostrada spre Portland. Am privit prin parbriz întrebându-mă unde mă duc şi ce au de gând să facă cu mine când ajungem acolo.

M-au dus la marginea instalaţiilor portuare din afara oraşului. Puteam vedea suprastructura superioară a navelor şi macarale peste tot. Era plin de containere abandonate. Erau clădiri de birouri mici şi lungi. Camioane se deplasau încolo şi încoace. Cerul era plin de pescăruşi. Duke a intrat, printr-o poartă, într-o curte pavată cu ciment crăpat şi asfalt peticit. În afară de o dubă fără geamuri, aflată în mijlocul curţii, nu era nimic

altceva. Era un vehicul de mărime medie, cu şasiu de camionetă şi o caroserie mare şi pătrăţoasă. Caroseria era mai lată şi mai lungă decât cabina propriu-zisă. Era genul de maşină pe care o poţi găsi la firmele de închiriere. Nu cea mai mică din gamă, dar nici cea mai mare. Nu avea nicio inscripţie. Era vopsită în întregime albastru, cu puncte de rugină ici şi colo. Era veche şi îşi trăise viaţa în aer sărat.

— Cheile sunt în buzunarul de la uşă, a spus Duke.

Beck se aplecă spre mine, întinzându-mi o bucată de hârtie. Avea o adresă scrisă, un loc în New London, Connecticut.

— Duci camionul la această adresă, a spus el. Este o parcare care seamănă cu aceasta. Vei găsi acolo un camion identic. Cheile sunt în buzunarul de la uşă. Laşi camionul acesta şi-l aduci pe celălalt înapoi aici.

— Şi nu te uita în interiorul niciunuia dintre ele, a spus Duke.

— Să conduci încet, a spus Beck. Comportă-te legal. Nu atrage atenţia.

— De ce? am spus. Ce e în ele?

— Covoare, a spus Beck, din spatele meu. Mă gândesc la tine, asta este tot. Eşti un om căutat. Mai bine să nu ieşi în evidenţă. Nu te grăbi. Opreşte, dacă vrei, să bei o cafea. Comportă-te normal.

N-au mai spus nimic. Am ieşit din Cadillac. Aerul mirosea a mare, ulei, gaze evacuate şi peşte. Vântul bătea. Era un murmur industrial în jur şi pescăruşii ţipau. M-am dus la camionul albastru. Am trecut prin spatele lui şi am văzut că mânerul uşii era asigurat cu un sigiliu mic de plumb. Am continuat să merg şi am deschis uşa şoferului. Cheile erau în buzunarul lateral. Am urcat în interior şi am pornit motorul. Mi-am pus centura de siguranţă, am băgat în viteză şi am ieşit afară din parcare. I-am văzut pe Beck şi Duke în Cadillac, privindu-mă în timp de ieşeam, cu feţele imobile. M-am oprit la prima intersecţie, am făcut stânga şi m-am îndreptat

spre sud.

CAPITOLUL 4

Timpul trecea. Eram conştient de asta. Eram supus unui fel de test, şi avea să dureze cel puţin zece ore preţioase ca să-l duc la bun sfârşit. Zece ore pe care nu le aveam. Iar camionul se conducea ca naiba. Era vechi şi nărăvaş, se auzea o bolboroseală constantă de la motor şi transmisia se tânguia. Suspensia era moale şi uzată, iar vehiculul parcă plutea şi se zvârcolea. Oglinzile retrovizoare erau masive, boltite peste uşi şi îmi ofereau o imagine destul de bună la mai mult de zece metri în spatele meu. Eram pe I-95, mergând spre sud, în linişte. Am fost destul de sigur că nu mă urmăreşte nimeni. Destul de sigur, dar nu 100% sigur.

Am încetinit cât de mult am putut, m-am răsucit şi am pus piciorul stâng pe pedala de acceleraţie, apoi m-am lăsat în jos şi am scos pantoful drept. Mi l-am aşezat în poală şi am extras dispozitivul de e-mail cu o singură mână. L-am ţinut strâns apăsat pe marginea volanului, conducând şi tastând în acelaşi timp: *urgent întâlnire pe I-95 primul refugiu sud de ieşirea Kennebunk imediat aduceţi ciocan de lipit şi plumb*. Apoi am apăsat *send* şi am aruncat dispozitivul pe scaunul de lângă mine. M-am încălţat la loc, am pus piciorul drept pe pedală şi m-am îndreptat în scaun. Am verificat din nou oglinzile. Nimic. Aşa că am făcut puţină matematică. Din Kennebunk la New London era o distanţă de 320 de kilometri, poate un pic mai mult. Patru ore, cu puţin peste optzeci de kilometri pe oră. Două ore şi cincizeci minute, cu o sută zece kilometri la oră, o sută zece fiind, probabil, cea mai mare viteză pe care aş putea-o obţine cu hârbul ăsta. Deci, aş avea o marjă de maxim o oră şi zece minute pentru a face ceea ce am decis că trebuie să fac.

Am condus mai departe. Am mers constant cu cincizeci, pe banda din dreapta. Eram depăşit de toată

lumea. Nu a rămas nimeni în spatele meu. Nu eram urmărit. Nu ştiam dacă era de bine sau de rău. Alternativa putea să fie şi mai rea. Am trecut pe lângă ieşirea spre Kennebunk, după douăzeci şi nouă minute. Am văzut primul refugiu semnalizat, un kilometru mai târziu. Promitea mâncare, alimente şi toalete, peste zece kilometri. Cei zece kilometri mi-au luat opt minute şi jumătate. Era o rampă domoală care făcea la dreapta şi urca pe o pantă, printr-un desiş de copaci. Nu era un punct de observare grozav. Frunzele erau mici, dar erau atât de multe încât aveam o vizibilitate redusă. Nu vedeam refugiul propriu zis. Am continuat să urc şi am ajuns. Era un loc larg cu locuri de parcare în diagonală, pe ambele părţi, şi un grup de clădiri joase din cărămidă, pe dreapta. Dincolo de clădiri era benzinăria. Erau o duzină de maşini parcate lângă toalete. Una dintre ele era Taurus-ul lui Susan Duffy. Era ultima maşină din stânga. Ea şi Eliot stăteau lângă maşină.

Am condus încet pe lângă ei, le-am făcut semn să aştepte şi am parcat patru locuri mai încolo. Am oprit motorul şi am aşteptat, cu recunoştinţă, în tăcerea bruscă, pentru o clipă. Am pus dispozitivul de e-mailuri înapoi în toc şi mi-am înnodat şireturile. Apoi am încercat să mă comport ca o persoană normală. Am întins braţele, am deschis uşa şi am ieşit afară, ţopăind în jur pentru un moment, ca un tip care îşi relaxează picioarele amorţite şi savurează aerul proaspăt de pădure. M-am învârtit de câteva ori, făcând două rotaţii complete, în timp ce scanam întreaga zonă, apoi m-am oprit şi am rămas cu ochii pe rampa de acces. Nu venea nimeni. Auzeam traficul redus de pe autostradă. Era în apropiere, destul de gălăgios, dar faptul că mă aflam în spatele copacilor m-a făcut să mă simt izolat. Am numărat şaptezeci şi două de secunde, ceea ce reprezintă timpul necesar pentru a parcurge doi kilometri, cu puţin peste optzeci de kilometri pe oră. Nimeni nu a urcat pe rampă. Şi nimeni nu se auzea pe o distanţă de cel puţin doi kilometri. Aşa

că am mers direct spre locul unde Duffy şi Eliot mă aşteptau. El era în haine de stradă şi nu se simţea confortabil în ele. Ea avea o pereche de blugi uzaţi şi aceeaşi jachetă de piele în care o văzusem şi înainte. Arăta spectaculos în ele. Nu au pierdut timp cu nimicuri, ceea ce mi-a convenit de minune.

— În ce direcţie mergi? a întrebat Eliot.

— New London, Connecticut.

— Ce e în camion?

— Nu ştiu.

— Nu eşti urmărit, a spus Duffy, mai degrabă afirmând, decât întrebând.

— S-ar putea să existe un dispozitiv electronic, am spus.

— Unde ar putea să fie?

— În partea din spate, dacă sunt isteţi. Ai adus ciocanul de lipit?

— Nu încă, a spus ea. Este pe drum. De ce ai nevoie de el?

— E un sigiliu de plumb. Trebuie să-l refacem.

Se uită la rampă, temătoare.

— A fost prea din scurt.

— Să verificăm întâi zonele la care putem ajunge, a zis Eliot. În timp ce aşteptăm ciocanul.

Am mers înapoi la camionul albastru. M-am aşezat pe pământ şi m-am uitat sub maşină. Totul era acoperit cu noroi vechi şi cu scurgeri de ulei.

— Nu este aici, am spus. Ar trebui o daltă pentru a ajunge la metal.

Eliot l-a găsit în interiorul cabinei, la aproximativ cincisprezece secunde după ce a început să caute. Era fixat pe căptuşeala de sub scaunul pasagerului, cu o bandă dublu adezivă. Era o cutiuţă groasă de o jumătate de centimetru. Avea ataşat un fir de douăzeci de centimetri lungime, care era, probabil, antena de transmisie. Eliot a strâns dispozitivul în pumn, a ieşit din cabină şi s-a uitat la rampa de acces.

— Ce-i? a întrebat Duffy.

— Este ceva ciudat, a spus el. Chestia asta are o baterie mică şi nimic mai mult. Putere mică, rază de interceptare mică. Nu poate fi recepţionat la mai mult de trei-patru kilometri. Deci, unde e tipul care îl urmăreşte?

Rampa era goală. Eram ultimul care o urcase. Am stat acolo cu ochii lăcrimând în vânt rece, fără să ne uităm la nimic. Traficul şuiera prin spatele copacilor, dar nimeni nu a urcat pe rampă.

— De când eşti aici? a întrebat Eliot.

— Patru minute. Poate cinci.

— Nu are sens, a spus. Asta înseamnă că omul a stat la opt sau zece kilometri în spatele tău. Dar el nu poate detecta chestia asta de la opt sau mai mulţi kilometri.

— Poate că nu e nimeni, am spus. Poate că au încredere în mine.

— Şi de ce au pus chestia asta acolo?

— Poate că nu au pus-o. Poate că era acolo de ani de zile. Poate că au uitat de ea.

— Prea mulţi de poate.

Duffy se întoarse la dreapta şi se uită la copaci.

— Poate au oprit pe breteaua autostrăzii. Adică, exact la acelaşi nivel cu parcarea.

M-am întors în acelaşi timp, eu şi Eliot, şi ne-am uitat în aceeaşi direcţie. Avea sens. Nu ar fi fost o tehnică de supraveghere inteligentă să intri în refugiu şi să parchezi chiar lângă ţintă.

— Să aruncăm o privire, am spus.

Era o fâşie îngustă de iarbă îngrijită şi apoi o zonă la fel de îngustă pe care cei care gestionau autostrada tăiaseră pădurea şi plantaseră arbuşti cu coaja subţire. Apoi, erau doar copaci. Autostrada trecea printre ei la est şi refugiul era aşezat la vest, între ele fiind un desiş de cincizeci de metri, care ar fi putut fi acolo de la începutul timpului. Greu de trecut prin el. Era format din viţă de vie, mărăcini încâlciţi şi ramuri mici. Totuşi eram în aprilie. Să treci prin el în iulie sau august ar fi fost

imposibil.

Ne-am oprit chiar înainte de copacii mai mici de pe margine. Am înaintat cât am putut şi ne-am uitat la stânga şi la dreapta. Nu era nimeni parcat acolo. Nu se vedea nimic, în nici o direcţie. Traficul era foarte rar. Eliot ridică din umeri, ca şi cum nu înţelegea, şi ne-am întors înapoi.

— Nu are sens, a spus el din nou.

— N-au oameni suficienţi, am spus.

— Nu, sunt pe Route One, a spus Duffy. Trebuie să fie. Acesta merge în paralel cu I-95, până pe coasta. Din Portland, spre sud. Nu este, probabil, la mai mult de 3 kilometri depărtare, pe tot parcursul lui.

Ne-am întors din nou spre est, ca şi cum am fi putut vedea printre copaci o maşină oprită pe dealul unui drum paralel îndepărtat.

— Eu aşa aş face, a spus Duffy.

Am dat din cap. Era un scenariu foarte plauzibil. Fără mari dezavantaje tehnice. Poziţionaţi lateral, cu până la 3 kilometri, semnalul lor putea fi oscilant, totuşi. Pe de altă parte, tot ce voiau să ştie era în ce direcţie mă îndrept.

— Este posibil, am spus.

— Nu, este foarte probabil, a zis Eliot. Duffy are dreptate. Este de bun simţ. Nu vor să-ţi stea în cârcă, atâta timp cât este posibil.

— Oricum, trebuie să presupunem că sunt acolo. Cât este Route One paralel cu I-95?

— Pe tot parcursul, a spus Duffy. Mult mai departe decât New London, Connecticut. Se despart în jurul Bostonului, dar apoi se apropie din nou.

— Bine, am spus. M-am uitat la ceas. Sunt aici de nouă minute. Suficient timp ca să merg la toaletă şi să beau o ceaşcă de cafea. Trebuie să punem dispozitivul la loc.

I-am zis lui Eliot să pună transmiţătorul în buzunar şi să conducă Taurusul lui Duffy spre sud, constant, cu optzeci de kilometri pe oră. I-am spus că o să-l prind din urmă undeva lângă New London. M-am gândit că o să-mi

fie mai greu să recuperez transmiţătorul mai târziu. Eliot plecă şi am rămas singur cu Duffy. Ne-am uitat cum dispare maşina ei spre sud, apoi ne-am rotit spre nord şi am privit rampa de intrare. Aveam la dispoziţie o oră şi un minut şi aveam nevoie de ciocanul de lipit. Timpul trecea.

— Cum e acolo? a întrebat Duffy.

— Un coşmar.

I-am povestit despre zidul de granit, înalt de doi metri şi jumătate, despre sârma ghimpată, despre poartă, despre detectoarele de metal de la uşi şi despre camera fără gaura cheii în interior. I-am spus despre Paulie.

— Vreun semn de la agentul meu? a întrebat.

— Abia am ajuns acolo.

— E în casă. Trebuie să fie.

N-am spus nimic.

— Trebuie să faci unele progrese, a spus ea. Cu fiecare oră petrecută acolo este mai periculos pentru tine. Şi pentru ea.

— Ştiu.

— Cum e Beck? a întrebat ea.

— Suspicios.

I-am spus despre amprentele de pe pahar şi modul în care Maxima a dispărut. Apoi i-am spus despre ruleta rusească.

— Ai jucat?

— De şase ori, i-am spus, şi m-am uitat la rampă.

Se uită la mine.

— Eşti nebun. Şase la unu, ar trebui să fii mort.

I-am zâmbit.

— Ai jucat vreodată?

— Nu. Nu-mi forţez norocul.

— Gândeşti ca majoritatea oamenilor. Beck, la fel. A crezut că şansele sunt de şase la unu. Dar sunt aproape 600 la 1. Sau şase mii. Dacă pui un glonţ greu într-un armă bine întreţinută, de genul Anaconda, ar fi un miracol dacă cilindrul s-ar opri cu glonţul în partea de

sus. Impulsul dat de rotaţie îl duce întotdeauna în partea de jos. Mecanismul de precizie, un pic de ulei şi gravitaţia te ajută. Nu sunt un idiot. Ruleta rusească este mult mai sigură decât cred oamenii. Şi a meritat riscul, pentru a obţine angajarea.

S-a liniştit.

— Ţi-ai făcut vreo opinie? a întrebat.

— Arată ca un importator de covoare, am spus. Există covoare peste tot.

— Dar?

— Dar nu este, am spus. Îmi pun pensia la bătaie. L-am întrebat despre covoare şi el nu a spus prea multe. Părea că nu este foarte interesat de ele. Majoritatea oamenilor sunt bucuroşi să vorbească despre afacerile lor. Pe cei mai mulţi dintre ei, nu-i mai poţi opri.

— Primeşti pensie?

— Nu.

Chiar atunci un Taurus identic cu a lui Duffy, cu excepţia culorii, a apărut în gura rampei. A încetinit pentru un moment, în timp ce şoferul privea în jurul parcării, şi apoi a accelerat puternic, direct spre noi. La volan era bătrânul, cel pe care-l lăsasem prăbuşit în rigolă, lângă poarta colegiului. A oprit lângă camionul meu albastru, a deschis uşa şi s-a clătinat în timp ce ieşea, exact în acelaşi mod în care o făcuse când a ieşit din Caprice-ul de poliţie împrumutat. Avea un sac mare alb cu roşu, de la Radio Shack, în mână. Încărcat cu cutii. L-a ţinut în sus, a zâmbit şi a păşit înainte ca să-mi strângă mâna. Avea o cămaşă curată, dar costumul era acelaşi. Am putut vedea pete acolo unde a încercat să cureţe sângele fals. Mi-l imaginam, lângă chiuveta din camera sa de motel, cu un prosop în mână. Nu se descurcase prea bine. Părea că a fost neglijent cu sticla de ketchup la cină.

— Faci comisioane, deja? m-a întrebat.

— Nu ştiu încă ce m-au pus să fac. Avem o problemă cu un sigiliu de plumb.

A dat din cap.

— Mi-am imaginat. Când primeşti o lista de cumpărături ca asta, ce altceva ar putea fi?

— Ai experienţă?

— Sunt un lup bătrân, a spus el. Am făcut-o de zece ori într-o zi, mai demult. Camionul era oprit, şi noi trebuia să îl spargem înainte ca tipul să-şi fi comandat supa.

S-a lăsat pe vine şi a golit sacul Radio Shack pe asfalt. Înăuntru era un ciocan de lipit şi o bobină cu plumb. Plus un cablu pentru a alimenta ciocanul de la bricheta maşinii sale. Asta însemna că trebuia să ţină motorul în funcţionare, aşa că a pornit maşina şi a apropiat-o un pic, astfel încât cablul să ajungă.

Sigiliul era de fapt o bandă de plumb cu bucle de mari dimensiuni, turnate, la fiecare capăt. Buclele fuseseră topite împreună, cu un fel de dispozitiv de încălzit, astfel încât acestea fuzionaseră într-o mică bilă în relief. Bătrânul a lăsat capetele topite în pace. Era clar că mai făcuse acest lucru înainte. A conectat ciocanul şi l-a lăsat să se încălzească. A scuipat pe el pentru a verifica dacă s-a încălzit. Când a fost mulţumit, a apucat ciocanul cu mâneca hainei şi a atins sârma acolo unde era mai subţire. Firul s-a topit şi s-a rupt în două. A tras de el, aşa cum ai deschide o cătuşă mică. Apoi s-a aplecă în maşina lui şi a pus sigiliul pe bord. Am apucat mânerul uşii şi l-am apăsat.

— Bine, a spus Duffy. Deci, ce avem?

Aveam covoare. Uşa a scârţâit, lumina zilei a inundat interiorul şi am văzut cam două sute de covoare, toate frumos rulate, legate cu sfoară şi aşezate în poziţie verticală. Erau de diferite dimensiuni, cele mai înalte lângă cabina maşinii şi cele mai mici lângă uşă. Formau un soi de scară, înspre noi, ca o veche formaţiune de roci bazaltice. Erau rulate cu faţa înspre interior, astfel încât tot ce am văzut era suprafeţele din spate, aspre şi lipsite de strălucire. Sfoara cu care erau legate era veche şi îngălbenită. Se simţea un miros puternic de lână şi un

miros mai slab de vopsea vegetală.

— Ar trebui să le verificăm, a spus Duffy.

Era dezamăgită.

— Cât timp avem? a întrebat bătrânul.

M-am uitat la ceas.

— Patruzeci de minute.

— Atunci luăm câteva prin sondaj, a spus el.

Am tras afară câteva din teancul din faţă. Erau rulate strâns. Nu erau băgate în tuburi de carton. Erau pur şi simplu rulate şi legate strâns cu sfoară. Unul dintre ele avea franjuri. Mirosea a vechi şi a mucegai. Nodurile erau vechi şi aplatizate. Am încercat să le desfacem cu unghiile, dar nu am reuşit.

— Ar trebuie să tăiem sfoara, a spus Duffy. Şi nu putem face asta.

— Nu, a spus bătrânul. Nu putem.

Sfoara era aspră şi părea ciudată. Nu mai văzusem de mult genul asta de sfoară. Părea făcută dintr-un fel de fibre naturale. Iută, poate, sau cânepă.

— Deci, ce facem? a întrebat bătrânul.

Am scos un alt covor. L-am cântărit în mâini. Cântărea atât cât ar trebui să cântărească un covor. L-am strâns. Nu a opus rezistenţă. L-am lăsat jos, pe asfalt, şi l-am lovit în mijloc. S-a înfundat un pic, exact cum ar face un covor bine strâns.

— Sunt doar covoare, am spus.

— Nu-i nimic în ele? a întrebat Duffy. Poate că acelea înalte din spate nu sunt toate înalte. Poate că sunt aşezate pe altceva.

Am scos covoarele unul câte unul şi le-a pus pe asfalt, în ordinea în care trebuia să le punem înapoi. Ne-am creat un drum, în zigzag, prin spaţiul de încărcare. Cele înalte erau exact ceea ce păreau a fi, covoare înalte, rulate strâns, legate cu sfoară, aşezate în poziţie verticală. Nu era nimic ascuns. Am coborât din camion şi am stat acolo în frig, înconjurat de o mulţime de covoare, uitându-ne unul la altul.

— Este o încărcătură falsă, a spus Duffy. Beck s-a gândit că o să intri.

— Poate, am spus.

— Sau, poate a vrut să scape de tine.

— În timp ce el face ce?

— Te verifică, a spus ea. Se asigură că eşti cine spui că eşti.

M-am uitat la ceas.

— E timpul să reîncărcăm covoarele. Va trebui să conduc ca un nebun.

— Voi veni cu tine, a spus ea. Până când îl vom prinde din urmă cu Eliot, vreau să spun.

Am dat din cap.

— Perfect. Trebuie să vorbim.

Am pus covoarele înăuntru, lovindu-le şi împingându-le până când au fost aranjate cu grijă în poziţiile lor originale. Apoi am tras uşa în jos, rulând-o pe role, şi bătrânul a început să lipească. A introdus sigiliul rupt şi a apropiat capetele rupte. A încălzit ciocanul de lipit şi a umplut capătul rupt cu o bucată de plumb. Bucata reparată avea o altă culoare şi era mult prea mare. Sârma sigiliului arăta ca un şarpe care a înghiţit un iepure.

— Nu vă faceţi griji, a spus el.

A folosit vârful de fier al ciocanului, ca pe o pensulă mică şi a netezit sârma, făcând-o din ce în ce mai subţire. Din când în când scutura vârful, pentru a scăpa de excesul de material. Lucra cu multă atenţie. I-a luat trei minute, dar când a terminat sigiliu arăta ca înainte. A lăsat plumbul să se răcească un pic şi apoi a suflat puternic. Argintiul sigiliului s-a transformat instantaneu în gri. Era cea mai bună reparaţie pe care am văzut-o. În mod sigur, a fost mai bine decât aş fi putut-o face eu.

— Bine, am spus. Foarte bine. Dar trebuie să mai faci încă o dată acelaşi lucru. Trebuie să aduc un alt camion înapoi. Va trebui să-l verificăm şi pe acela. Ne întâlnim în primul refugiu după Portsmouth, New Hampshire.

— Când?

— Ne vedem peste cinci ore, începând de acum.

Am plecat împreună cu Duffy, îndreptându-ne spre sud, cât de repede putea să ne ducă vechiul camion. Asta însemna maxim 120 de kilometri pe oră. Avea o formă de cărămidă şi rezistenţa vântului zădărnicea orice încercare de a merge mai repede. Dar o sută douăzeci a fost bine. Aveam câteva minute avans.

— I-ai văzut birourile?

— Nu încă, am spus. Trebuie să le verificăm. De fapt, trebuie să verificăm întreaga lui operaţiune din port.

— Lucrăm la asta. Trebuia să vorbească tare. Zgomotul motorului şi gemetele cutiei de viteze erau de două ori mai puternice la o sută douăzeci decât erau la optzeci. Din fericire, Portland este mai liniştit. Este doar al patruzeci şi patrulea cel mai aglomerat port din SUA. Aproximativ 14 milioane de tone de importuri într-un an. Cam un sfert de milion de tone pe săptămână. Beck are cam două sau trei containere pe săptămână.

— Vama i-a verificat importurile?

— Nu mai mult decât îi verifică pe alţii. Rata lor de succes este de aproximativ două procente. Dacă el aduce o sută cincizeci de containere pe an, poate trei dintre ele vor fi verificate.

— Deci, cum o face?

— Ar putea risca foarte puţin, limitând transporturile rele la doar, să zicem, un container din zece. Aceasta ar reduce rata de căutare la 0,2 procente. Ar putea s-o ţină aşa ani de zile.

— Este deja pe piaţă de ani. Probabil că mituieşte pe cineva.

Ea a dat din cap, fără să spună ceva.

— Poţi aranja o verificare suplimentară? am întrebat.

— Nu fără un motiv serios. Nu uita că nu lucrăm oficial. Avem nevoie de probe solide. Posibilitatea unei greşeli din partea noastră ne face să lucrăm pe un teren minat, oricum. Am putea aborda un om din sistem mituit.

Am mers mai departe. Motorul urla şi suspensia obosită ne legăna neplăcut. Mergeam cu viteză. Acum mă uitam în oglinzile retrovizoare după poliţişti, nu dacă suntem urmăriţi. Presupuneam că documentele DEA ale lui Duffy ne vor scuti de buclucuri, dar nu voiam să pierdem timpul necesar pentru ca ea să aibă o astfel de conversaţie.

— Cum a reacţionat Beck? a întrebat. Care e prima ta impresie?

— A fost nedumerit. Şi un pic suspicios. Asta a fost prima mea impresie. Ai observat că Richard Beck nu este păzit la şcoală?

— E mediu sigur.

— Nu chiar. Poţi răpi un puşti dintr-un colegiu, cu mare uşurinţă. Lipsa gărzilor înseamnă lipsa unui pericol iminent. Cred că chestia cu gărzile de corp, pentru călătoria spre casă, a fost doar ca să liniştească un copil paranoic. Cred că a fost doar un moft. Nu cred că bătrânul Beck chiar a crezut că era într-adevăr necesar, altfel el ar fi angajat gărzi să-l păzească şi la şcoală. Sau l-ar fi retras din şcoală.

— Deci?

— Deci, cred că a fost un fel de afacere consumată undeva în trecut. O urmare a primei răpiri, poate. Prin urmare, nu era nevoie de gărzi la colegiu. Asta justifică resentimentele lui Beck, ca şi cum cineva ar fi rupt, dintr-o dată, o înţelegere.

— Aşa crezi?

Am dat din cap.

— A fost surprins, nedumerit şi supărat. Marea lui întrebare a fost *cine*?

— E o întrebare evidentă.

— Dar aceasta a fost o întrebare de genul *cum-îndrăznesc-să-facă-asta*. Exprimând o supărare extremă. Ca şi cum cineva a călcat serios pe bec. Nu a fost doar o interogaţie. A fost contrariat.

— Ce i-ai spus?

— I-am descris camionul. I-am descris pe oamenii tăi.

A zâmbit.

— Suntem în siguranţă.

Am clătinat din cap.

— Are un angajat pe nume Duke. Fără prenume. Fost poliţist. Şeful securităţii sale. L-am văzut în dimineaţa asta. A fost treaz toată noaptea. Părea obosit şi nu făcuse duş. Haina costumul lui avea cute, în partea de jos, la spate.

— Şi?

— Înseamnă că a condus toată noaptea. Cred că s-a dus să se uită la Toyota. Pentru a verifica numărul de înmatriculare din spate. Unde ai ascuns-o?

— I-am lăsat pe cei din poliţia statală s-o ia. Pentru ca totul să pară real. Nu am putut s-o iau înapoi la garajul DEA. Este undeva, într-o parcare a poliţiei.

— Unde conduce plăcuţa de înmatriculare?

— Hartford, Connecticut, a spus ea. Am arestat o bandă mică de traficanţi Ecstasy.

— Când?

— Săptămâna trecută.

Am condus mai departe. Autostrada devenea mai aglomerată.

— Prima noastră greşeală, am spus. Beck va afla. Şi apoi se va întreba de ce nişte dealeri nesemnificativi de Ecstasy încearcă să-l răpească pe fiul său. Apoi, el va fi foarte curios cum nişte dealeri mărunţi de Ecstasy din Connecticut au vrut să-i răpească fiul la o săptămână după ce au fost închişi.

— La naiba, a spus Duffy.

— Şi e chiar mai rău, am spus. Cred că Duke a verificat şi Lincoln-ul. Are o buşitură în faţă şi toate geamurile sparte, dar nu are nicio gaură de glonţ. Şi nu arată ca şi cum o grenadă adevărată a explodat în interiorul ei. Lincoln-ul este dovada vie că toată chestia asta a fost o înscenare.

— Nu. Lincoln-ul este ascuns. Nu a fost împreună cu

Toyota.

— Eşti sigură? Pentru că primul lucru pe care Beck mi l-a cerut în această dimineaţă a fost să-i spun istoria mitralierelor Uzi. A fost ca şi cum mi-a cerut să mă auto-învinovăţesc. Două Uzi Micro, încărcătoare de douăzeci de cartuşe, patruzeci de cartuşe trase şi nici o singură urmă pe maşină?

— Nu, a spus ea din nou. În niciun caz. Lincoln-ul este ascuns.

— Unde?

— Este în Boston. Este în garajul nostru, deşi, conform documentelor oficiale se află în clădirea morgii. Este considerată o probă. Se presupune că gărzile de corp sunt împrăştiate peste tot, în interior. Vrem ca lucrurile să pară reale. Totuşi ne-am gândit la această alternativă.

— Cu excepţia plăcuţei de la Toyota.

Arăta dezumflată.

— Dar Lincoln-ul este în regulă. Este la sute de kilometri distanţă de Toyota. Acest tip, Duke, ar fi trebui să conducă toată noaptea.

— Cred că a condus toată noaptea. De ce era aşa de încordat Beck în legătură cu Uzi-urile?

A înţepenit.

— Trebuie să abandonăm, a spus ea. Din cauza Toyotei. Nu din cauza Lincoln-ului. Lincoln-ul e în regulă.

M-am uitat la ceas. Am verificat şoseaua. Duba urla. Trebuia să-l ajungem pe Eliot în curând. Am calculat timpul şi distanţa.

— Trebuie să abandonăm, a spus ea din nou.

— Şi agentul tău?

— Dacă vei fi ucis nu o ajută.

M-am gândit la Quinn.

— Vom discuta mai târziu, am spus. Deocamdată rămân.

Am trecut pe lângă Eliot, opt minute mai târziu. Taurus-ul său mergea constant pe banda din interior, cu optzeci de kilometri la oră. Am trecut în faţa lui şi mi-am

ajustat viteza la viteza lui. Am mers împreună spre Boston şi am tras în primul popas pe care l-am văzut în sudul oraşului. Era aglomerat. Am stat nemişcat lângă Duffy, privind rampa de acces timp de şaptezeci şi două de secunde şi am văzut patru maşini venind după mine. Niciunul dintre şoferii lor nu mi-a acordat vreo atenţie. Câteva dintre maşini aveau pasageri. Au făcut toate lucrurile normale care se fac într-un popas, căscând prin uşile deschise, uitându-se în jur, folosind toaletele şi mergând la restaurant.

— Unde este camionul următor? a întrebat Duffy.

— Într-o parcare din New London, am spus.

— Cheile?

— În interior.

— Deci vor fi oameni prin preajmă, de asemenea. Nimeni nu lasă un camion singur, cu cheile în el. Te vor aştepta. Nu ştim ce li s-a spus să facă. Ar trebui să luăm în considerare abandonarea misiunii.

— Nu voi cădea într-o capcană, am spus. Nu e stilul meu. Şi camionul următor ar putea să aibă ceva mai bun în el.

— Bine. Îl vom verifica în New Hampshire. Dacă vei ajunge atât de departe.

— Îmi împrumuţi Glock-ul tău?

Am văzut-o atingându-l în hamul de sub braţ.

— Pentru cât timp?

— Atâta timp cât am nevoie de el.

— Ce s-a întâmplat cu Colt-urile?

— Mi le-au luat.

— Nu pot. Nu pot renunţa la arma mea de serviciu.

— Eşti deja adânc implicată.

Se opri.

— La naiba, a spus ea.

Şi-a scos Glock-ul din toc şi mi l-a dat. Era cald de la corpului ei. L-am ţinut în palmă şi am savurat sentimentul. A scotocit în poşetă şi a scos două încărcătoare de rezervă. Le-am pus într-un buzunar şi

arma în celălalt.

— Mulţumesc, am spus.

— Ne vedem în New Hampshire. Vom verifica camionul. Şi apoi vom decide ce facem.

— Bine, am spus, deşi eu decisesem deja.

Eliot s-a apropiat, scoţând transmiţătorul din buzunar. Duffy s-a dat la o parte şi el a fixat transmiţătorul la loc, sub scaun. Apoi s-au îndepărtat împreună spre Taurus-ul guvernamental. Am mai aşteptat puţin şi am plecat.

Am ajuns la New London fără nicio problemă. Era un oraş învechit şi murdar. Nu mai fusesem acolo înainte. Nu avusesem niciodată un motiv pentru a merge acolo. Este un oraş al Marinei. Cred că se construiesc submarine acolo. Sau undeva în apropiere. În Groton, poate. Indicaţiile pe care Beck mi le dăduse m-au scos de pe autostradă şi m-au dus într-o zonă industrială părăsită. Clădiri din cărămidă veche, umedă, afumată şi putredă. Am tras pe marginea drumului, la aproximativ doi kilometri de locul în care presupuneam că se află parcarea. Apoi am manevrat dreapta-stânga, încercând să întorc maşina pe drum. Am parcat şi am verificat arma lui Duffy. Era un Glock 19. Nu mai vechi de un an. Era complet încărcat. Încărcătoarele de rezervă erau pline, de asemenea. Am ieşit din camion. Am auzit zgomotul făcut de coşurile cu aburi. Un feribot se apropia. Vântul răvăşea gunoiul de-a lungul străzii. O prostituată a ieşit pe o uşă şi mi-a zâmbit. Era un oraş al Marinei. Nu putea mirosi un PM, aşa cum o fac surorile ei din alte locuri.

Am dat colţul şi am văzut parcarea pe care o căutam. Terenul cobora spre mare şi avea denivelări. Am văzut camionul care mă aştepta. Era identic cu cel în care mă aflam. Aceeaşi vechime, acelaşi tip. Aceeaşi culoare. Stătea părăsit, exact în centrul parcării, un pătrat gol din cărămidă pisată şi buruieni. Câteva clădiri vechi, demolate de vreo douăzeci de ani, erau în apropiere şi nimic nu fusese construit în loc.

Nu mă aştepta nimeni, deşi existau o mie de ferestre murdare în jur şi, teoretic, toate ar fi putut avea în spate lor observatori. Dar eu nu am simţit nimic. Presentimentul este mult mai rău decât de a şti, dar uneori e tot ce ai. Am stat pe loc până când mi s-a făcut frig şi apoi am luat-o înapoi spre camion. Am condus pe străzile din jur şi am intrat în parcare. Am garat bară la bară cu geamănul camionului meu. Am scos cheia din contact şi am aruncat-o în buzunarul uşii. O ultimă privire în jur şi am ieşit. Am băgat mâna în buzunar şi am strâns arma lui Duffy, ascultând cu atenţie. Nimic, doar pietrişul spulberat şi sunetul îndepărtat al oraşului. Eram în siguranţă, dacă cineva nu încerca să mă doboare cu o puşcă cu rază lungă de acţiune. Şi, doar cu un Glock 19 în buzunar meu nu puteam să mă apăr eficient.

În noul camion era frig. Uşa era descuiată, iar cheia era în buzunar. Mi-am aranjat scaunul şi am fixat oglinzile. Am scăpat, ca din neglijenţă, cheia pe podea şi am verificat sub scaune. Niciun transmiţător. Doar câteva ambalaje de gumă şi cocoloaşe de praf. Am pornit motorul. M-am îndepărtat de camionul pe care tocmai îl abandonasem, am ocolit în jurul parcării şi m-am îndreptat înapoi spre autostradă. Nu am văzut pe nimeni. Nimeni nu a venit după mine.

Noul camion se conducea un pic mai bine decât cel vechi. Mai puţin zgomotos şi mai rapid. Poate că nu fusese folosit la fel de mult. Înghiţeam kilometri, îndreptându-mă spre nord. Priveam înainte prin parbriz de parcă aş fi văzut casa singuratică, aflată pe degetul de stâncă, mai mare cu fiecare minut. Mă atrăgea şi mă respingea simultan, cu aceeaşi forţă. Stăteam acolo, imobil, cu o mână pe volan şi cu pleoapele deschise. În Rhode Island era linişte. Nimeni nu mă urmărea. În principiu, Massachusetts însemna un lung ocol în jurul Bostonului şi apoi un sprint pe un drum plin de gropi spre nord-est, pe lângă văgăuni ca Lowell, în stânga mea şi locuri drăguţe ca Newburyport, Cape Ann şi Gloucester,

departe, pe dreapta. Nu eram urmărit. A urmat New Hampshire. Treizeci de kilometri pe I-95, cu Portsmouth ca ultima oprire. Am trecut şi am început să mă uit după semne pentru un refugiu. L-am văzut pe primul tocmai la intrarea în Maine. Îmi spunea că Duffy, Eliot şi bătrânul în costum mă aşteptau la doisprezece kilometri.

Nu era doar Duffy, Eliot şi bătrânul. Aveau o unitate canină DEA cu ei. Presupun că dacă le dai serviciilor guvernamentale suficient timp să se gândească, vor veni cu ceva la care nu te aştepţi. Am intrat într-o parcare identică cu cea din Kennebunk şi am văzut cele două Taurus-uri parcate la capătul rândului, lângă o dubă cu ventilator pe acoperiş. Am parcat la patru locuri de la ei şi am început rutina prudentă de aşteptare şi urmărire, dar nimeni nu a venit după mine. Nu mă îngrijora banda de urgenţă a autostrăzii. Copacii mă făceau invizibil de pe autostradă. Erau copaci peste tot. Maine are o mulţime de copaci, asta e al naiba de sigur.

Am ieşit din camion şi bătrânul şi-a tras maşina în apropiere, începând direct să facă chestia lui cu ciocanul de lipit. Duffy m-a apucat de cot.

— Am dat câteva telefoane, a spus ea. A ridicat Nokia ca să-mi dovedească. Veşti bune şi veşti proaste.

— Prima, vestea bună, am spus. Înveseleşte-mă.

— Cred că chestia cu Toyota ar putea fi în regulă.

— Ar putea să fie?

— E complicat. De la Vama Statelor Unite avem programul de transport a lui Beck. Toate chestiile îi vin din Odessa. E în Ucraina, la Marea Neagră.

— Ştiu unde este.

— Pare plauzibil ca punct de origine pentru covoare. Vin în nord, prin Turcia, de peste tot. Dar Odessa este un port de heroină, din punctul nostru de vedere. Tot ce nu vine aici direct din Columbia trece prin Afganistan şi Turkmenistan, peste Marea Caspică şi Caucaz. Deci, dacă Beck foloseşte Odessa, e un grangure al traficului de heroină, iar în cazul în care el aduce heroină înseamnă

că nu cunoaşte niciun dealer de Ecstasy. Nici în Connecticut, nici nicăieri. Nu poate fi nicio conexiune. Nu are cum. Cum ar putea să fie? E o cu totul altă afacere. Aşa că trebuie s-o ia de la zero ca să găsească ceva. Adică, plăcuţa de înmatriculare a Toyotei îi va furniza un nume şi o adresă, desigur, doar că informaţiile nu înseamnă nimic pentru el. O să-i ia câteva zile înainte să afle cine sunt şi să le ia urma.

— Aceasta este vestea bună?

— E destul de bună. Crede-mă, sunt în lumi separate. Şi câteva zile este tot ce ai, oricum. Nu putem ţine acele gărzi de corp mai mult.

— Care e vestea proastă?

Se opri pentru o secundă.

— Nu e imposibil ca cineva să fi aruncat o privire la Lincoln.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic concret. Doar că securitatea garajului nu a fost atât de bună pe cât ar fi trebuit să fie.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu putem spune cu siguranţă că nu s-a întâmplat ceva rău.

Am auzit rolele uşii camionului zornăind. Uşa s-a oprit cu zgomot şi, o secundă mai târziu, l-am auzit Eliot că ne chemă urgent. Ne-am apropiat, aşteptându-ne să găsim ceva interesant. În schimb, am găsit un alt transmiţător. Era aceeaşi cutie mică de metal, cu aceeaşi antenă de douăzeci de centimetri. Fusese lipit în interiorul remorcii, aproape de uşa de acces, la înălţimea capului.

— Excelent, a spus Duffy.

Spaţiul de încărcare era încărcat cu covoare, exact la fel cum văzusem mai înainte. Ar fi putut fi aceeaşi dubă. Erau rulate strâns şi legate cu o sfoară dură, aşezate în picioare, în ordinea descrescătoare a înălţimii.

— Le verificăm? a întrebat poliţistul în vârstă.

— Nu avem timp, am spus. Dacă cineva urmăreşte transmiţătorul îşi va da seama că ar trebui să stau aici

maxim zece minute, nu mai mult.

— Dă drumul câinelui înăuntru, a spus Duffy.

Un tip pe care nu-l mai văzusem a deschis partea din spate a dubei DEA şi a ieşit cu un câine în lesă. Era un animal mic, zvelt şi slab, înhămat cu un harnaşament special. Avea urechi lungi şi o expresie nerăbdătoare. Îmi plac câinii. Uneori mă gândesc să-mi iau unul. Ar putea să-mi ţină companie. Acesta însă, m-a ignorat complet. Şi-a lăsat stăpânul să-l conducă la camionul albastru, aşteptând să i se spună ce să facă. Tipul s-a ridicat în remorcă şi a pus câinele pe scara formată din covoare. A pocnit din degete, a dat un fel de comandă şi i-a scos lesa. Câinele a alergat în sus şi în jos şi de la stânga la dreapta. Picioarele sale scurte nu-l ajutau să se deplaseze cu uşurinţă între diferitele niveluri. Dar a acoperit fiecare centimetru pătrat, apoi s-a întors de unde începuse, stând acolo cu ochii luminoşi, coada mişcându-se rapid şi gura deschisă într-un zâmbet umed care spunea: deci unde e acţiunea?

— Nimic, a spus stăpânul său.

— Încărcătură legală, a spus Eliot.

Duffy a dat din cap.

— Dar de ce se întoarce în Nord? Nimeni nu exportă covoare înapoi la Odessa. De ce ar face-o?

— A fost un test, am spus. Pentru mine. Şi-au imaginat că o să mă uit, sau poate că nu.

— Hai să refacem sigiliul, a spus Duffy.

Noul tip scoase câinele afară iar Eliot s-a întins şi a tras uşa în jos. Bătrânul şi-a luat ciocanul de lipit, începându-şi treaba şi Duffy m-a tras deoparte.

— Decizia ta?

— Tu ce ai face?

— Aş abandona, a spus ea. Lincoln-ul reprezintă o problemă. Te-ar putea ucide.

M-am uitat peste umărul ei şi l-am privit pe bătrân lucrând. Aproape terminase.

— Au înghiţit povestea mea. Nu aveau cum să n-o

facă. A fost o poveste grozavă.

— Poate că, între timp, au văzut Lincoln-ul.

— Nu văd de ce ar fi vrut să-l vadă.

Bătrânul terminase. Se aplecase, gata să sufle peste lipitură, gata să schimbe culoarea într-un gri tern. Duffy a pus mâna pe braţul meu.

— De ce a întrebat Beck despre Uzi?

— Nu ştiu.

— Gata, a zis bătrânul.

— Decizia ta? a întrebat Duffy.

M-am gândit la Quinn. M-am gândit cum privirea lui mi-a cercetat chipul, nici repede, nici încet. M-am gândit la cicatricile gloanţelor de .22, ca doi ochi în plus, acolo, în partea stângă a frunţii.

— Mă întorc, am spus. Cred că este destul de sigur. M-ar fi curăţat în această dimineaţă dacă ar fi avut dubii.

Duffy n-a spus nimic. Nu m-a contrazis. Doar şi-a luat mâna de pe braţul meu şi m-a lăsat să plec.

CAPITOLUL 5

Mi-a dat drumul, dar nu mi-a cerut arma înapoi. Poate a fost ceva subconştient. Poate că a vrut să mi-o lase. Am pus-o în spate, la betelia pantalonilor. Stătea mai bine acolo decât Colt-ul cel masiv. Am ascuns încărcătoarele de rezervă în şosete. Apoi am pornit la drum şi am ajuns din nou în parcarea de lângă docurile din Portland la exact zece ore după ce pornisem. Nu mă aştepta nimeni acolo. Cadillac-ul negru lipsea. Am intrat şi am parcat. Am lăsat cheia în buzunarul lateral al uşii şi am ieşit din maşină. Eram obosit şi uşor surd după 800 de kilometri pe autostradă.

Era ora şase seara şi soarele coborâse în spatele oraşul, în stânga mea. O briză rece şi umedă sufla dinspre mare. Mi-am închis nasturii hainei şi am mai aşteptat un minut pentru cazul în care eram urmărit. Apoi am luat-o la picior. Încercam să par fără rost. M-am îndreptat spre nord uitându-mă la clădirile din faţa mea. Parcarea era delimitată de clădiri joase. Arătau ca nişte remorci fără roţi. Păreau ieftine şi erau prost întreţinute. Locurile de parcare erau mici şi murdare. Pline de maşini. Locul era aglomerat şi fără pretenţii. Părea un loc unde chiar se petrec activităţi comerciale reale. Fără sedii fanteziste, fără marmură, fără sculpturi, doar o mulţime de oameni obişnuiţi lucrând din greu pentru banii lor, în spatele ferestrelor nespălate, acoperite cu jaluzele rupte.

Unele dintre birouri îşi anexaseră, pe lateral, depozite mici. Structuri moderne făcute din materiale metalice prefabricate. Aveau platforme de încărcare din beton, înalte până la nivelul taliei.

Am găsit Cadillac-ul negru a lui Beck după aproximativ cinci minute. Era parcat pe un dreptunghi de asfalt crăpat, pe partea laterală a unui depozit, lângă o uşă de birou. Uşa părea că aparţine unei case din suburbii. Avea

un design colonial, realizată din lemn de esenţă tare. Nu fusese niciodată vopsită, era gri şi granulată din cauza aerului sărat. Avea o plăcuţă înşurubată pe ea: Bizarre Bazaar. Scrisul era de mână, ca în anii şaizeci. Ca şi cum ar promova un concert la Fillmore West, ca şi cum Bizarre Bazaar deschidea un concert a lui Jefferson Airplane sau Gratefull Dead.

Am auzit o maşină apropiindu-se, apoi aşteptând în spatele clădirii adiacente. Era o maşină mare, care mergea încet. Am auzit cauciucurile late trecând prin gropile pline cu apă. Era un Lincoln Town Car, negru lucios, identic cu cel distrus lângă poarta colegiului. Trecuseră, probabil, împreună de pe linia de asamblare. A trecut încet pe lângă Cadillac-ul lui Beck, a dat colţul şi a parcat în spatele depozitului. Un tip pe care nu-l mai văzusem înainte a ieşit de pe scaunul şoferului. S-a întins şi a căscat de parcă ar fi condus şi el 800 de kilometri pe autostradă. Era de înălţime medie, solid, cu părul negru, tuns scurt. Faţă slabă, ten ciupit. Era încruntat, părând frustrat. Arăta ameninţător. Totuşi, cumva, lipsit de importanţă. Ca şi cum ar fi avut un rang mai jos în ierarhie, şi, că era mai periculos din cauza asta. S-a aplecat în maşină şi a scos un scanner radio portabil. Avea o antenă lungă, cromată şi un difuzor care se văita şi ţipa de câte ori un transmiţător se afla într-un perimetru de doi sau trei kilometru.

A dat colţul şi a împins uşa nevopsită. Am rămas unde eram. Am recapitulat ultimele zece ore în minte. În ceea ce priveşte supravegherea prin radio, m-am oprit de trei ori. Fiecare oprire a fost suficient de scurtă pentru a fi plauzibilă. Supravegherea vizuală ar fi fost o chestiune complet diferită. Dar am fost destul de sigur că, în niciun moment, nu a existat vreun Lincoln negru la vedere. I-am dat dreptate lui Duffy. Tipul şi scanner-ul său au fost pe Route One.

Am mai stat un minut. Apoi m-am îndreptat spre uşă. Am deschis-o. Un culoar în unghi drept făcea imediat la

stânga. Ducea la o mică zonă deschisă, plină cu birouri şi fişete. Goală. Niciunul dintre birouri nu era ocupat. Dar fuseseră până de curând. Asta era clar. Trei dintre birouri erau pline cu un fel de lucruri pe care angajaţii le lăsa în urmă, la sfârşitul unei zile de muncă. Documente pe jumătate terminate, ceşti de cafea curate, notiţe, căni primite cadou, pline cu creioane, cutii de şerveţele. Erau radiatoare electrice pe pereţi şi aerul era foarte cald, mirosind vag a parfum.

În partea din spate a zonei deschise era o uşă închisă şi glasuri scăzute se auzeau în spatele ei. Am recunoscut-o pe a lui Beck, şi a lui Duke. Vorbeau cu un al treilea om, care am ghicit că era tipul cu echipamentul de urmărire. Nu am putut auzi ce îşi spuneau. Era ceva agitaţie în tonul lor. Dezbăteau ceva. Nu erau voci ridicate, dar sigur nu discutau despre petrecerea anuală a companiei.

M-am uitat la lucrurile de pe birou şi pereţi. Am văzut două hărţi fixate pe panouri. Una era cu tot mapamondul. Marea Neagră era cumva în centrul ei. Odessa se afla aşezată la stânga Peninsulei Crimeea. Nu era nimic marcat pe hartă, dar mi-am putut imagina traseul unui mic vapor, prin Bosfor, Marea Egee, Marea Mediterană, trecând prin Gibraltar, şi apoi, la viteză maximă peste Atlantic către Portland, Maine. O călătorie de două săptămâni, probabil. Poate trei. Cele mai multe nave sunt destul de lente.

Cealaltă hartă era a Statele Unite. Zona Portlandului era greu de distins din cauza unor pete de uzură şi grăsime. Am bănuit că oamenii au pus degetele acolo ca să calculeze distanţe şi timpi. Mâna complet întinsă a unei persoane scunde ar putea reprezenta o zi de mers cu maşina. În acest caz Portland-ul nu era cea mai bună locaţie pentru un centru de distribuţie. Era departe de orice.

Hârtiile de pe birouri nu-mi spuneau nimic. În cel mai bun caz aş fi putut înţelege detalii legate de date şi

încărcături. Am văzut liste cu preţuri. Unele preţuri erau destul de ridicate. Lângă preţuri erau trecute nişte coduri. Puteau să fie pentru covoare. Puteau să fie pentru altceva. În aparenţă, locul arăta exact ca un birou de transport maritim obişnuit. M-am întrebat dacă Teresa Daniel a lucrat aici.

Am mai ascultat vocile încă puţin. Acum, am auzit furie şi îngrijorare. M-am retras pe coridor. Am scos Glock-ul din pantaloni şi l-am băgat în buzunar, ţinând degetul pe trăgaci. Glock nu are siguranţă. Are un fel de declanşator pe trăgaci. Este o mică bucată de metal care armează trăgaciul când o apeşi. Am apăsat-o puţin. Voiam să fiu pregătit. M-am gândit că-l voi împuşca pe Duke primul. Apoi pe tipul cu aparatul de radio. Apoi, pe Beck. Beck era, probabil, cel mai lent şi întotdeauna îl laşi pe cel mai lent la sfârşit.

Mi-am băgat şi cealaltă mâna în buzunar. Un tip cu o singură mână în buzunar arată înarmat şi periculos. Un tip cu ambele mâini în buzunare arată relaxat şi calm. Neameninţător. Am respirat adânc şi am intrat înapoi în cameră, zgomotos.

— Hei! am strigat.

Uşa biroului din spate s-a deschis repede. S-au aglomerat în uşă pentru a privi afară. Beck, Duke şi tipul cel nou. Nu aveau arme.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat Duke. Părea obosit.

— Uşa era deschisă.

— De unde ai ştiu?

Îmi ţineam mâinile în buzunare. Nu puteam spune că am văzut plăcuţa, pentru că Duffy îmi spusese care e numele companiei sale, nu el.

— Maşina ta e parcată afară, am spus.

A dat din cap.

— Bine.

Nu m-a întrebat cum mi-am petrecut ziua. Tipul cu scanerul trebuie să i-o fi descris deja. Acum, el doar stătea acolo, uitându-se la mine. Era mai tânăr decât

Beck. Mai tânăr decât Duke. Mai tânăr decât mine. Avea în jur de treizeci şi cinci. Încă mai arăta periculos. Avea pomeţi plaţi şi ochii plictisiţi. Precum cel puţin o sută de băieţi răi pe care i-am arestat în armată.

— Ţi-a plăcut excursia? l-am întrebat.

Nu a răspuns.

— Te-am văzut intrând cu scanerul. Am găsit primul microfon. Sub scaun.

— De ce te-ai uitat? a întrebat el.

— Obişnuinţa, am spus. Unde era al doilea?

— În spate. Nu te-ai oprit pentru masa de prânz.

— Sunt lefter, am spus. N-am primit niciun ban, încă.

Nu a zâmbit.

— Bine ai venit în Maine, a spus el. Nimeni nu îţi dă bani aici. Trebuie să-i câştigi.

— Nu mă deranjează.

— Eu sunt Angel Doll, a spus, aşteptându-se ca numele lui să mă impresioneze. N-a fost cazul.

— Eu sunt Jack Reacher.

— Ucigaşul de poliţişti, a spus el, cu o voce cavernoasă.

M-a privit lung apoi a întors privirea. Nu ştiam unde să-l potrivesc în schemă. Beck era şeful, Duke era capul securităţii, dar acest tip neînsemnat părea foarte relaxat, vorbind pe deasupra capetelor lor.

— Suntem într-o şedinţă, a spus Beck. Poţi aştepta afară, lângă maşină.

I-a însoţit pe cei doi înapoi în cameră şi mi-a închis uşa în nas. Asta mi-a spus că nu era nimic de valoare în zonă. Aşa că m-am îndreptat spre ieşire, verificând sistemul de securitate pe drum. Era destul de rudimentar, dar eficient. Mici elemente de contact la uşă şi la toate ferestrele. Nişte chestii mici, dreptunghiulare. De la ele porneau fire de mărimea şi culoarea spaghetelor, ascunse sub nişte şipci de plastic. Firele se uneau într-o cutie de metal montată pe perete, lângă un avizier. Avizierul era plin de hârtii îngălbenite. Tot felul de

informaţii legate de siguranţa angajaţilor, stingătoare de incendii şi căi de evacuare. Cutia sistemului de alarmă avea o tastatură şi două lumini mici. Una roşie, cu o etichetă sub ea, aprinsă, şi una verde, ne-etichetată, stinsă. Nu avea senzori de mişcare. Era doar un sistem rudimentar de alarmă.

N-am aşteptat lângă maşină. M-am plimbat un pic, până am luat pulsul locului. Întreaga zonă părea că este destinată unor operaţiuni similare. Exista un drum de acces complicat pentru camioane. Am presupus că funcţiona ca un sistem cu sens unic. Containerele erau tractate din docurile aflate în nord şi descărcate în depozite. Apoi, camioane de livrare erau încărcate la rândul lor, şi plecau spre sud. Depozitul lui Beck nu era ascuns. Se afla chiar în mijlocul unui rând de cinci depozite. Dar nu avea o rampă de încărcare afară. Şi nicio platforma de încărcare. În schimb avea o uşă cu role. Momentan era blocată de Lincoln-ul lui Angel Doll, dar era suficient de mare pentru a încăpea un camion înăuntru. Confidenţialitatea era asigurată.

Nu exista niciun fel de sistem de securitate extern. Nu erau garduri de sârmă. Nici poartă, nici bariere, nici gardienii în gherete. Doar suprafaţa murdară şi largă de câteva zeci de hectare, plină de clădiri aşezate alandala, bălţi şi unghere întunecate. Am presupus că exista un gen sau altul de activităţi la orice oră. Cât de intense, nu ştiam. Dar, probabil, suficient pentru a masca anumite activităţi clandestine.

M-am înapoiat la Cadillac, sprijinindu-mă de aripă atunci când cei trei au ieşit afară. Beck şi Duke au ieşit primii iar Doll a rămas în pragul uşii. Încă aveam mâinile în buzunare. Eram încă gata să-l împuşc pe Duke primul. Dar nu a existat nicio agresiune făţişă. Nimic nu mi-a dat de bănuit. Beck şi Duke s-au îndreptat spre maşină. Păreau obosiţi şi preocupaţi. Doll a rămas unde era, în prag uşii, ca şi cum el ar fi fost stăpânul.

— Să mergem, a spus Beck.

— Nu, stai, a zis Doll. Trebuie să vorbesc cu Reacher.

Beck s-a oprit din mers, fără să se întoarcă.

— Cinci minute, a spus Doll. Doar atât. Închid eu.

Beck nu a spus nimic. Nici Duke. Păreau iritaţi, dar nu au obiectat. Ţinând mâinile în buzunare m-am îndreptat spre el. Doll s-a întors şi m-a condus prin secretariat în birourile din spate. Apoi printr-o altă uşă, într-o cabină cu pereţi de sticlă, în interiorul depozitului propriu-zis. Am văzut un motostivuitor şi rafturi din oţel încărcate cu covoare. Rafturi erau înalte de şase metri şi pline de covoare strâns rulate şi legate cu sfoară. Cabina avea o uşă de personal spre exterior şi un birou metalic cu un calculator pe el. Scaunul de la birou era uzat. I se vedea căptuşeala galbenă, murdară, prin fiecare cusătură. Doll s-a aşezat pe el, s-a uitat la mine şi şi-a schimonosit gura în forma aproximativă a unui zâmbet. Stăteam pe o laterală a biroului şi mă uitam în jos la el.

— Ce este? i-am spus.

— Vezi acest computer? a spus el. Are conexiuni în toate Departamentele de Circulaţie din ţară.

— Deci?

— Deci, eu pot verifica plăcuţe de înmatriculare.

N-am spus nimic. A scos un pistol din buzunar. O mişcare elegantă, rapidă şi fluidă. Un pistol mic, dar bun. Era un PSM sovietic, un mic pistol automat construit să fie cât mai uşor şi subţire posibil, astfel încât să nu te incomodeze în haine. Foloseşte un tip de muniţie rusească specială, greu de obţinut. Are o piedică de siguranţă în partea din spate. Doll stătea drept pe scaun. Nu-mi aduc aminte dacă este o poziţie sigură sau ameninţătoare.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Vreau să verific ceva cu tine. Înainte de a face totul public şi a avansa şi eu o treaptă sau două.

S-a lăsat tăcerea.

— Şi cum ai face asta? l-am întrebat.

— Spunându-le un lucru pe care ei nu-l ştiu încă. Poate

voi câştiga şi eu un bonus frumos. Poate voi primi cei cinci mii pe care ţi i-au promis ţie.

Am apăsat siguranţa Glock-ului în buzunarul meu. Am aruncat o privire în stânga mea. Puteam vedea totul, cu claritate, prin fereastra biroului. Beck şi Duke stăteau în picioare lângă Cadillac. Erau cu spatele la mine, aproximativ la doisprezece metri. Prea aproape.

— Am scăpat de Maxima pentru tine, a spus Doll.

— Unde?

— Nu contează. Apoi a zâmbit din nou.

— Ce este? am spus din nou.

— Ai furat-o, nu? La întâmplare, dintr-un mall.

— Şi?

— Avea plăcuţe de Massachusetts, a spus el. Erau false. Un astfel de număr nu a fost niciodată eliberat.

Greşeli, care vin să mă bântuie. N-am spus nimic.

— Aşa că am verificat CIV, a spus el. Codul de identificare al vehiculului. Toate maşinile îl au. Pe o plăcuţă mică de metal, în partea superioară a bordului.

— Ştiu.

— Computerul mi-a spus că este vorba de o Maxima. Până aici totul e bine. Dar a fost înmatriculată la New York pe numele unui băiat rău care a fost arestat în urmă cu cinci săptămâni. De către Guvern.

N-am spus nimic.

— Vrei să explici toate astea?

Nu am răspuns.

— Poate că mă vor lăsa pe mine să te curăţ, a spus el. Mi-ar făcea plăcere.

— Eşti sigur?

— I-am mai curăţat şi pe alţii înainte, a spus el, ca şi cum ar avea ceva de dovedit.

— Câţi?

— Destui.

M-am uitat prin fereastra biroului. Am lăsat Glock-ul şi am scos mâinile din buzunarele, goale.

— Baza de date a New York-lui trebuie să fie învechită,

am spus. Era o maşină veche. Poate că statul a vândut-o cu un an în urmă. Ai verificat codul de autentificare?

— Unde?

— Partea de sus a parbrizului, în dreapta. Trebuie să aibă numerele corecte şi să fie actualizat. Am fost poliţist militar. Am verificat baza de date a New Yorkului de mai multe ori decât tine.

— Nu-mi plac PM-ii, a spus el.

M-am uitat la arma.

— Nu-mi pasă cine nu-ţi place. Eu îţi spun doar cum funcţionează chestiile astea. Şi eu am făcut aceeaşi greşeală. De mai multe ori.

El a tăcut pentru o clipă.

— Prostii.

Acum am zâmbit.

— Atunci dă-i bătaie. Fă-te de râs. Mie nu-mi pasă.

A rămas nemişcat pentru o vreme. Apoi, şi-a schimbat arma din mâna dreapta în cea stângă şi a apucat mouse-ul. Încerca să mă supravegheze cu un ochi în timp ce butona şi derula ceva pe ecran. M-am mutat un pic, aparent interesat de ce este pe ecran. Pagina de căutare a bazei de date a apărut. M-am mai mutat un pic, chiar în spatele lui. A introdus ceea ce trebuia să fi fost numărul de înmatriculare originar al Maxima, din memorie. A apăsat *căutare*. Ecranul a început să afişeze informaţiile. M-am mutat din nou, mai aproape, gata să-i dovedesc că a greşit.

— Unde caut? a întrebat el.

— Chiar acolo, am spus, începând să arăt ceva pe monitor. Dar am făcut-o cu ambele mâini şi cu toate cele zece degete şi n-am ajuns până la ecran. Mâna dreapta s-a oprit pe gâtul lui. Mâna stângă i-a luat arma din mână. A scăpat-o pe podea şi a sunat exact ca un kilogram de oţel care loveşte o bucată de placaj acoperită cu linoleum. Stăteam cu ochii pe fereastra biroului. Beck şi Duke erau în continuare cu spatele la mine. I-am pus ambele mâini în jurul gâtului şi am strâns.

S-a zbătut sălbatic. S-a luptat. Mi-am intensificat strânsoarea. Scaunul s-a răsturnat sub el. L-am strâns mai tare. Mă uitam pe fereastră. Beck şi Duke erau în picioare acolo. Cu spatele la mine. Aburul respiraţiei lor se ridica în aer. Mâinile lui Doll au început să-mi zgârie încheieturile. Am strâns şi mai tare. Limba i-a ieşit afară. Apoi a făcut un lucru inteligent, şi-a luat mâinile de pe încheieturi şi a încercat să ajungă la ochii mei. Mi-am tras capul pe spate, i-am pus o mână sub maxilar şi pe cealaltă în spatele capului. I-am smucit maxilarul spre dreapta, i-am apăsat capul în jos şi spre stânga, rupându-i gâtul.

Am ridicat scaunul de pe jos şi l-am împins în spatele biroului. Am luat arma şi am scos încărcătorul. Era plin. Opt cartuşe de 5.45 milimetri sovietice. Sunt aproximativ de aceeaşi mărime ca .22, mai lente, dar cu un impact puternic. Forţele de securitate sovietice ar fi trebuit să fie suficient de fericiţi cu ele. Am verificat camera pistolului. Mai exista un cartuş în ea. Piedica era ridicată. Am reasamblat arma, am armat-o şi am blocat siguranţa. Apoi l-am pus în buzunarul stâng.

I-am percheziţionat hainele. Avea chestiile obişnuite. Un portofel, un telefon mobil, un portmoneu pentru bani, cu puţin bani în el, o grămadă mare de chei. Am lăsat totul la locul lui. Am deschis uşa personalului şi am verificat ce se întâmplă afară. Beck şi Duke nu se mai vedeau, trecând după colţul clădirii. Dacă eu nu-i vedeam, nici ei nu mă puteau vedea. Nu mai era nimeni în jur. M-am dus la Lincoln-ul lui Doll şi am deschis uşa şoferului. Am găsit butonul de deschidere al portbagajului. Portbagajul a făcut un clic şi capacul s-a ridicat câţiva un centimetri. M-am întors şi am târât cadavrul de guler. Am deschis complet portbagajul şi l-am îndesat înăuntru. L-am lăsat uşor în jos, apoi am închis şi uşa şoferului. M-am uitat la ceas. Cele cinci minute trecuseră. Trebuia să curăţ mizeria mai târziu. M-am întors prin cabina de sticlă, prin birou, prin

secretariat, prin uşa din faţă, în afara clădirii. Beck şi Duke m-au auzit şi s-au întors. Lui Beck părea că-i este frig şi era deranjat de întârziere. M-am gândit: de ce au stat aici ca să mă aştepte? Duke tremura un pic, avea ochii obosiţi şi căsca. Arăta exact ca un tip care nu a dormit timp de treizeci de şase ore. M-am gândit că asta îmi conferă trei avantaje.

— Conduc eu, am spus. Dacă vrei.

A ezitat şi n-a spus nimic.

— Ştii că pot conduce. M-ai pus să conduc toată ziua. Am făcut ceea mi-ai cerut. Doll ţi-a spus deja.

N-a spus nimic.

— A fost un alt test? l-am întrebat.

— Ai găsit microfonul.

— Te gândeai că n-o să-l găsesc?

— Poate ai fi acţionat altfel dacă nu ai fi găsit microfonul.

— De ce aş fi făcut-o? Am vrut doar să mă întorc aici, rapid şi în siguranţă. Am fost expus, timp de zece ore. Nu a fost amuzant pentru mine. Am mai mult de pierdut decât tine, indiferent în ce ai fi tu băgat.

A rămas tăcut.

— Cum facem? am spus, nepăsător.

El a ezitat o fracţiune de secundă, a expirat adânc şi mi-a dat cheile. Acesta era primul avantaj. E ceva simbolic în predarea unui set de chei. Este vorba despre încredere şi apartenenţă. M-am apropiat de cercul lor. M-a făcut să fiu mai puţin un străin. Era o legătură mare de chei. Erau cheile de la casă, cheile de la birou, precum şi cheile de la maşină. Poate o duzină de chei în total. O mulţime de metal. Un simbol important. Beck a ascultat întreaga discuţie dar n-a făcut niciun comentariu. Doar s-a întors şi s-a aşezat în partea din spate a maşinii. Duke s-a aruncat în scaunul pasagerului. Am urcat pe scaunul şoferului şi am pornit motorul. Mi-am aranjat haina, astfel încât ambele arme aflate în buzunare se odihneau în poala mea. Eram gata să le folosesc dacă ar fi sunat un

telefon mobil. Era o şansă de cincizeci la sută că următorul apel primit să fie de la cineva care a găsit corpul lui Doll. Prin urmare, primul apel pe care l-ar fi primit ar fi fost ultimul lor apel.

Dar telefonul nu a sunat cât a ţinut drumul. Am condus liniştit şi încetişor. Am luat-o spre est, către Oceanul Atlantic. Era deja întuneric beznă când am ajuns. Am intrat pe promontoriul în formă de palma şi am luat-o spre degetul de stâncă, care era îndreptat spre casă. Luminile s-au aprins pe partea de sus a zidului. Sârma ghimpată strălucea. Paulie aştepta să deschidă poarta. S-a uitat urât la mine, în timp de conduceam pe lângă el. L-am ignorat, am accelerat în sus, pe alee, şi m-am oprit chiar lângă uşă. Beck a ieşit imediat. Duke s-a scuturat, ca să se trezească şi l-a urmat.

— Unde las maşina? l-am întrebat.

— În garaj, dobitocule. Este pe laterală.

Acesta era al doilea beneficiu. Urma să fiu cinci minute singur.

Am parcurs din nou aleea circulară din faţa casei şi m-am îndreptat spre partea de sud a casei. Garajele se aflau într-o mică curte împrejmuită. Probabil că era fostul grajd, de pe vremea când casa a fost construită. Avea caldarâm de granit în faţă şi o cupolă ventilată pentru a lăsa mirosul să iasă. Grajdurile de cai fuseseră unite pentru a face patru garaje. Podul era transformat într-un apartament. Am presupus că mecanicul locuia acolo.

Garajul din stânga avea uşa deschisă şi era gol. Am băgat Cadillac-ul înăuntru şi am oprit motorul. Era întunecat. Rafturi pline cu toate prostiile pe care le găseşti într-un garaj. Erau cutii de ulei, canistre de benzină şi sticle vechi cu ceară de lustruit. Mai era un compresor electric pentru anvelope şi o grămadă de cârpe uzate. Am pus cheile în buzunar şi m-am ridicat din scaun. Aşteptam să aud sunetul unui telefon în casă. Nimic. M-am dus să verific cârpele. Am luat una de mărimea unui prosop. Era murdară de funingine şi ulei.

Am folosit-o pentru a şterge o pată imaginară de pe aripa din faţă a Cadillac. Am privit în jur. Nu era nimeni acolo. Am înfăşurat PSM-ul lui Doll şi Glock-ul lui Duffy, împreună cu cele două încărcătoare de rezervă, în cârpă. Mi-am pus pachetul sub haina. Puteam să introduc armele în casă în acest fel. Era posibil. Puteam să mă duc la uşa din spate, să las detectorul de metal să piuie, să mă uit nedumerit şi apoi să scot legătura mare de chei. Să le ţin ridicate ca şi cum aşa se explică totul. O manevră clasică de dezorientare. Ar putea funcţiona. Era posibil. Depinde de cât de suspicioşi erau. Dar oricum, să scot armele din casă, din nou, ar fi fost foarte dificil. Presupunând că nu primeau, curând, niciun telefon care să-i alerteze, ar trebui să plec cu Beck sau Duke, sau cu amândoi, şi nu aveam nicio garanţie că aş avea din nou cheile asupra mea. Deci, aveam de ales. Să-mi încerc şansa, sau să joc la siguranţă? Decizia mea a fost să nu risc şi să las armele afară.

Am ieşit din curtea garajului şi m-am îndreptat spre partea din spate a casei. M-am oprit la colţul zidului care împrejmuia curtea. Am stat un moment, apoi m-am întors la nouăzeci de grade şi am urmat peretele spre stânci, părând că vreau să arunc o privire la ocean. Era liniştit. O pată lungă de ulei venea dinspre sud-est. Apa părea neagră şi infinit de adâncă. M-am uitat la ea pentru o clipă, apoi m-am aplecat şi am pus armele învelite, într-o mică adâncitură la baza peretelui. Un tufiş de buruieni sfrijite creşteau lângă adâncitură. Trebuia să treci prin ele ca să găseşti armele.

M-am întors spre intrare, ghemuit în haina mea, încercând să arăt ca un tip care are nevoie de câteva minute de linişte. În jur era tăcere. Păsările plecaseră. Era prea întuneric pentru ele. Acum erau în siguranţă în adăposturile lor. M-am întors şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Am intrat prin antreu în bucătărie. Detectorul de metale a piuit. Duke, mecanicul, şi bucătăreasa s-au întors brusc şi s-au uitat la mine. M-am oprit şi am scos

cheile. Le-am ţinut în sus. Şi-au luat privirile de la mine. Am intrat şi am lăsat cheile pe masă, în faţa lui Duke. El le-a lăsat acolo.

Al treilea avantaj, al epuizării lui Duke, deveni evident în timpul cinei. Abia putea să stea treaz. Nu a scos nici un singur cuvânt. Bucătăria era caldă şi plină de aburi şi am mâncat un fel de mâncare care te îmbia la somn. Am avut supă groasă, friptură şi cartofi. Din belşug. Farfuriile erau pline ochi. Bucătăreasa muncise ca pentru un batalion. Mai era o farfurie de rezervă, plină cu de toate, stând neatinsă pe tejghea. Poate cineva avea obiceiul de a mânca de două ori.

Am mâncat repede şi mi-am ţinut urechile ciulite pentru a auzi telefonul. M-am gândit că puteam să înşfac cheile de la maşină şi să fiu afară înainte ca primul apel să se termine. În interiorul Cadillacului, înainte de al doilea apel. La jumătatea aleii, înainte de al treilea. Aş fi trecut prin poarta. Direct peste Paulie. Dar telefonul nu a sunat. Nu s-a auzit niciun sunet în casă, cu excepţia oamenilor mestecând. Nu era cafea. Începeam s-o iau personal. Îmi place cafeaua. Aşa că am băut apă. Apă de la robinet, cu un gust pronunţat de clor. Menajera a venit dinspre sufragerie înainte să termin al doilea pahar. A venit spre locul unde stăteam, ciudată în pantofii ei demodaţi. Era timidă.

— Dl. Beck vrea să te vadă, a spus ea.

A fost doar a doua oară când am auzit-o vorbind. Avea un accent irlandez. Îşi ţinea vesta strâns înfăşurată în jurul ei.

— Acum?

— Cred că da, a spus ea.

Mă aştepta în camera pătrată, cu masa de stejar, unde jucasem ruleta rusească pentru el.

— Toyota provine din Hartford, Connecticut, a spus el. Angel Doll a verificat plăcuţa de dimineaţă.

— Nu au plăcuţe frontale în Connecticut, am spus, pentru că trebuia să spun ceva.

— Îi ştim pe proprietari, a spus el.

S-a lăsat tăcerea. M-am uitat direct la el. Mi-a luat o fracţiune de secundă ca să înţeleg.

— De unde îi ştii?

— Avem o relaţie de afaceri.

— Se ocupă tot cu covoarele?

— Natura relaţiei noastre nu te priveşte pe tine.

— Şi cine sunt?

— Nici asta nu te priveşte, a spus el.

N-am spus nimic.

— Dar este o problemă. Oamenii pe care i-ai descris nu sunt proprietarii camionetei.

— Eşti sigur?

A dat din cap.

— Tu i-ai descris ca fiind înalţi şi blonzi. Cei care deţin camioneta sunt spanioli. Mici şi bruneţi.

— Deci, cine erau tipii pe care i-am văzut? am întrebat, pentru că trebuia să întreb ceva.

— Sunt două posibilităţi. Prima, poate că cineva le-a furat camioneta.

— Sau?

— Doi, poate au angajaţi noi.

— Oricare este plauzibilă.

A clătinat din cap.

— Nu e prima. I-am sunat. N-a răspuns nimeni. Aşa că am întrebat prin jur. Au dispărut. Furtul camionului nu este un motiv pentru care ar trebui să dispară.

— Aşadar au oameni nou angajaţi.

El a dat din cap.

— Şi au decis să muşte mâna care îi hrăneşte.

N-am spus nimic.

— Eşti sigur au folosit Uzi? a întrebat el.

— Asta e ceea ce am văzut.

— Nu MP5K?

— Nu, am spus.

M-am uitat într-o parte. Nicio legătură. Nici pe departe. MP5K este un pistol mitralieră scurt Heckler & Koch,

proiectat în anii 1970. Acesta are două mânere mari, turnate, din plastic scump. Pare foarte futurist. Ca un decor dintr-un film. Nu seamănă nici pe departe cu un Uzi.

— N-am niciun dubiu, am spus.

— Nu există posibilitatea ca răpirea să fi fost întâmplătoare?

— Nu, am spus. Un milion la unu.

El a dat din cap încă o dată.

— Deci ne-au declarat război. Şi au dispărut. Se ascund undeva.

— De ce ar face asta?

— Nu am nicio idee.

Tăcere. Nu se auzea nici măcar oceanul. Valurile veneau şi plecau, imperceptibil.

— Ai de gând să-i găseşti? l-am întrebat.

— Fii sigur.

Duke mă aştepta în bucătărie. Era furios şi nerăbdător. Voia să mă ducă sus şi să mă blocheze în cameră. Nu am protestat. O uşă încuiată este un alibi foarte bun.

— Mâine, şase şi jumătate, a spus el. La treabă.

Am ascultat atent ca să aud clicul de blocare al uşii şi am aşteptat să-i aud paşii îndepărtându-se. Apoi m-am ocupat de pantoful meu. Era un mesaj în aşteptare. De la Duffy: *Înapoi în siguranţă?* Am tastat: *Adu o maşină la un kilometru de casă. Lasă-l cu cheia pe scaun. În tăcere, fără lumini.*

Am apăsat *send*. O scurtă întârziere. Am presupus că folosea un laptop. Aştepta în camera de motel cu el conectat şi pornit. Trebuia să facă: *Bing! Ai primit un mail!*

A revenit cu: *De ce? Când?*

I-am trimis: *Nu întreba. La miezul nopţii.*

A urmat o întârziere prelungă. Apoi, a trimis: *OK.*

I-am trimis: *O iei înapoi la şase a.m., discret.*

A răspuns: *OK.*

I-am trimis: *Beck ştie proprietarii Toyota.*

Nouăzeci de secunde dureroase mai târziu a revenit: *Cum?*

I-am trimis: *ghilimele relaţii de afaceri închid ghilimele.*

A întrebat: *Mai specific?*

I-am trimis: *Nu a fost.*

Ea a răspuns cu un singur cuvânt: *Rahat*.

Am aşteptat. N-a mai trimis nimic. Probabil, discuta cu Eliot. Mi-i putea imagina, vorbind repede, fără să se uite unul la altul, încercând să ia o decizie.

I-am trimis: *Câţi aţi arestat în Hartford?*

Mi-a răspuns: *Pe toţi, adică trei.*

Am întrebat: *Ce v-au spus?*

A răspuns: *Nu vorbesc deloc.*

Am întrebat: *Avocaţi?*

A replicat: *Nu avocaţi.*

Era un mod foarte greoi de a avea o conversaţie. Dar îmi lăsa o mulţime de timp ca să mă gândesc. Avocaţii ar fi fost fatali. Beck ar fi ajuns cu uşurinţă la avocaţii lor. Mai devreme sau mai târziu, va verifica dacă amicii lui sunt în arest.

I-am trimis: *Poţi să-i ţii izolaţi?*

Ea a trimis: *Da, două sau trei zile.*

I-am trimis: *Fă-o.*

A urmat o pauză lungă. Apoi: *Ce crede Beck?*

I-am trimis: *Că au declarat război şi au dispărut.*

Ea a întrebat: *Ce ai de gând să faci?*

I-am trimis: *Nu sunt sigur.*

A trimis: *Lăsăm maşina, sfat, foloseşte-o ca să pleci de acolo.*

I-am răspuns: *Poate.*

A urmat o pauză lungă. Apoi, a trimis: *Opreşte dispozitivul, economiseşte bateria*. Am zâmbit. Duffy era o femeie foarte practică.

M-am întins complet îmbrăcat pe pat, timp de trei ore, atent dacă sună vreun telefon. Nu am auzit niciunul. M-am trezit chiar înainte de miezul nopţii, am rulat covorul

oriental din spate, m-am întins pe podea cu capul lipit pe parchetul de stejar şi am ascultat. Este cea mai bună metodă de a auzi chiar şi cele mai mici sunete în interiorul unei clădiri. Am auzit sistemul de încălzire mergând. Am auzit vântul în jurul casei, gemând încet. Oceanul era liniştit. Casa era tăcută. O structură solidă din piatră. Fără scârţâituri sau trosnete. Nu se auzea nicio activitate. Nimeni nu vorbea, nimic nu mişca. Am presupus că Duke dormea adânc. Acesta era al treilea avantaj al epuizării sale. El era singurul care mă îngrijora. Era singurul profesionist.

Mi-am legat strâns şireturile şi mi-am luat jacheta. Eram încă îmbrăcat în denimul negru pe care mi-l adusese menajera. Am ridicat fereastra până sus şi m-am aşezat pe pervaz, cu faţa la camera. M-am uitat la uşă, apoi m-am răsucit şi m-am uitat afară. Luna era o felie subţire, argintie. Câteva stele. Un pic de vânt. Nori gri, neregulaţi. Aerul era rece şi sărat. Oceanul se mişca lent şi continuu.

Am scos picioarele afară, în noapte, apoi m-am rostogolit pe burtă şi am bâjbâit cu degetele de la picioare până când am găsit o protuberanţă pe cornişa de piatră care accentua faţada. Mi-am sprijinit picioarele pe ea, am prins pervazul cu ambele mâini şi mi-am întinse trupul cât am putut. Am ridicat o mână şi am tras fereastra până a mai rămas deschisă un centimetru. M-am deplasat lateral, căutând un burlan care ducea în jos de la jgheabul acoperişului. Era unul, la aproximativ un metru distanţă. O conductă din fontă groasă, cam cincisprezece centimetri în diametru. Mi-am pus palma dreapta pe ea. Era stabilă. Dar eram cam departe. Nu sunt o persoană agilă. Pune-mă să particip la Jocurile Olimpice şi aş fi un luptător, un boxer sau un halterofil. Nicidecum un gimnast.

Mi-am tras mâna înapoi şi am înaintat în lateral, folosindu-mă de picioare, atât cât era posibil. Mi-am pus mâna stângă pe pervaz, până când am ajuns la colţul

ramei ferestrei. Mi-am întins mâna dreapta şi am încolăcit conducta. Fonta era vopsită şi am simţit-o rece şi puţin alunecoasă din cauza rouăi de noapte. Mi-am pus degetul mare în faţă şi celelalte degetele în spatele conductei. Am verificat aderenţa. M-am întins un pic mai mult. Eram lipit de perete. Mi-am aranjat mâinile şi am tras cu putere. M-am împins cu putere în picioare pe protuberanţa de piatră şi am sărit lateral, cu câte un picior pe fiecare parte a conductei. Am luat mâna stângă de pe pervaz şi am prins conducta cu ambele mâini. Prinderea era solidă. Picioarele mi se sprijineau pe perete. Eram într-o oarecare stabilitate, la cincisprezece metri deasupra stâncilor. Vântul îmi răvăşea părul. Era frig.

Un boxer, nu un gimnast. Aş fi putut sta acolo toată noaptea. N-aveam o problemă cu asta. Dar nu era sigur cum să cobor. Mi-am încordat braţele, trăgându-mă spre perete. Mi-am lăsat mâinile să alunece în jos aproximativ cincisprezece centimetri. Apoi picioarele, pe o distanţă corespunzătoare. M-am folosit de greutatea mea. Părea să funcţioneze. Am făcut-o din nou. Alunecam în jos, câte cincisprezece centimetri o dată. Trebuia să-mi şterg fiecare palmă, pe rând, ca să fac faţă rouăi. Transpirasem, deşi era frig. Mâna dreaptă mă durea în urma luptei cu Paulie. Eram încă la doisprezece metri deasupra solului. Coboram cu greutate. Am ajuns la acelaşi nivel cu etajul al doilea. Era un progres lent, dar sigur. Cu excepţia faptului că puneam o sută zece kilograme de şoc într-o ţeavă de fier vechi, la fiecare câteva secunde. Conducta avea, probabil, o sută de ani. Iar fierul rugineşte şi putrezeşte.

S-a mişcat un pic. Am simţit-o că tremură şi se zgâlţâie. Şi era alunecoasă. A trebuit să-mi blochez degetele în spatele ei pentru ca aderenta mea să fie sigură. Degetele îmi zgâriau piatră. Am reînceput să alunec, câte cincisprezece centimetri o dată. Am început să cobor ritmic. Deja ajunsesem în dreptul ferestrelor de

la primul etaj. Ţeava era mai solidă acolo. Poate era ancorată într-o bază de beton. Am alunecat în jos, mai repede. Mi-am dat drumul, până la sol. Am simţit stânca solidă sub picioare, ieşită în relief, la distanţă de perete. Mi-am şters mâinile pe pantaloni, apoi m-am oprit şi am ascultat. Eram bucuros că am ieşit afară din casă. Aerul era ca de catifea. Nu auzeam nimic. Luminile erau stinse peste tot. Am simţit că-mi îngheaţă dinţii şi am realizat că zâmbeam. M-am uitat la luna plină. Apoi m-am dus să-mi recuperez armele.

Erau încă acolo, în prosopul de baie, în spatele tulpinii de buruieni. Am lăsat PSM-ul lui Doll acolo unde era. Preferam Glock-ul. L-am desfăcut şi l-am verificat cu atenţie, din obişnuinţă. Şaptesprezece gloanţe în pistol, şaptesprezece în fiecare dintre încărcătoarele de rezervă. Cincizeci şi unu de gloanţe Parabellum de nouă milimetri. Dacă aş trage unul, ar trebui, probabil, să le trag toate. Răstimp în care cineva ar fi câştigat şi cineva ar fi pierdut. Am pus încărcătoarele în buzunare şi arma la centură şi m-am îndreptat spre capătul îndepărtat al garajului pentru a avea o imagine preliminară a zidului. Era încă luminat. Luminile străluceau puternic, albastru incandescent, ca pe un stadion. Ghereta era scăldată în lumină. Sârma ghimpată strălucea. Lumina forma o zonă de treizeci de metri adâncime, luminoasă ca ziua, în spatele ei lăsându-se întunericul absolut. Poarta era închisă şi încuiată. Totul arăta ca perimetrul exterior al unui penitenciar din secolul nouăsprezece. Sau al unui azil.

M-am uitat la ea până mi-am dat seama cum pot să ies, apoi m-am îndreptat spre curtea pavată. Apartamentul de deasupra garajelor era tăcut şi întunecat. Toate uşile de garaj erau închise, dar niciuna nu avea încuietori. Erau nişte chestii mari din lemn, de modă veche. Fuseseră instalate cu mult timp înainte ca cineva să se fi gândit să fure maşini. Patru seturi de uşi, patru garaje. În cel din stânga era Cadillac-ul. Fusesem

deja acolo. Aşa că le-am verificat pe celelalte. În al doilea garaj era încă un Lincoln Town Car, negru, la fel ca a lui Angel Doll, la fel ca cea folosită de bodyguarzii. Strălucea, proaspăt ceruită şi uşile erau încuiate.

Al treilea garaj era complet gol. Nu era nimic în el. Era curat şi măturat. Am văzut urmele măturii în petele de ulei de pe podea. Câteva fibre de covor erau împrăştiate pe podea. Cel care făcuse curăţenie, le ratase. Erau scurte şi rigide. Nu le-am văzut culoarea în întuneric. Arătau gri. Arătau ca scoase de pe spatele unui covor. Nu-mi spuneam nimic, aşa că am mers mai departe.

Am găsit ce doream, în al patrulea garaj. Am deschis larg uşile încât să am suficientă lumină de la lună pentru a vedea ce fac. Vechiul Saab prăfuit, pe care menajera îl folosise ca să meargă la cumpărături era acolo, parcat lângă un banc de lucru. Era o fereastră murdară în spatele bancului. Afară se vedea lumina gri a lunii, reflectată pe ocean. Bancul de lucru avea o menghină înşurubată pe el şi era plin de instrumente vechi. Mânerele lor erau din lemn, înnegrite de vârstă şi de ulei. Am găsit o şurubelniţă subţire. Era o ţeapă de oţel teşită la capăt, înfiptă într-un mâner. Mânerul era masiv, din stejar. Ţeapa avea aproximativ cinci centimetri lungime. Am pus-o în menghină, pe o adâncime de jumătate de centimetru. Am strânse puternic menghina. Am tras pe mâner şi am îndoit ţeapa într-un unghi drept. Am slăbit menghina, am verificat rezultatul şi am pus-o deoparte, în buzunarul de la cămaşă.

Apoi am găsit o daltă. O chestie pentru prelucrarea lemnului. Avea o lama de jumătate de centimetru şi un frumos mâner cenuşiu. Nu cred că avea mai mult de şaptezeci ani. Am căutat în jur şi am găsit o piatră de tocilărie şi o cutie ruginită cu lichid de lubrifiere. Am împrăştiat lichid pe piatră şi am început să frec vârful dălţii. Am lucrat la ea până oţelul a devenit strălucitor. Unul din multe licee prin care am trecut, era o chestie de modă veche din Guam, în care calificativele erau date în

funcţie de cât de bine lucrai cu scule cu mâner, de genul instrumentelor de ascuţit. Toţi aveam note bune. Era genul de activitate care ne plăcea. Existau în clasă cele mai bune cuţite pe care le-am văzut vreodată. Am întors dalta şi a făcut acelaşi lucru şi pentru cealaltă faţă. A rezultat o muchie perfectă. Ca un oţel Pittsburgh de înaltă calitate. Am şters-o pe pantalonii. Nu am testat muchia cu degetul. Nu ţineam neapărat să sângerez. Ştiam că este extrem de ascuţită doar uitându-mă la ea.

Am ieşit în curte, m-am ghemuit în unghiul făcut de pereţi şi mi-am încărcat buzunarele. Aveam dalta pentru cazul în care lucrurile trebuiau să rămână liniştite şi Glock-ul dacă situaţia devenea zgomotoasă. Apoi mi-am revizuit priorităţile. Casa întâi, am decis. Probabil n-aş mai găsi altă ocazie să mă uita în ea.

Uşa exterioară de la vestibulul bucătăriei era încuiată, dar mecanismul era rudimentar. Avea un sistem cu trei zăvoare în interior. Am introdus vârful îndoit al şurubelniţei, ca pe o cheie, şi am căutat zăvoarele. Erau mari şi simple. Mi-a luat mai puţin de un minut pentru a intra. M-am oprit din nou şi am ascultat cu atenţie. Nu voiam să fiu surprins de bucătăreasă. Poate lucra târziu, cocând o plăcintă specială. Sau poate că menajera intra că să facă ceva. Dar nu era decât tăcere. Am traversat veranda şi am îngenuncheat în faţa uşii interioare. Acelaşi mecanism rudimentar. Nu mi-a luat mai mult timp. M-am ridicat în picioare şi am deschis uşa. Mirosea a bucătărie. Am ascultat din nou. Camera era rece şi pustie. Am pus şurubelniţa pe podea, în faţa mea. Dalta lângă ea. Am adăugat Glock-ul şi încărcătoarele de rezervă. Nu voiam să declanşez detectorul de metale. În noaptea liniştită ar fi sunat ca o sirenă. Am împins şurubelniţa pe podea, strâns lipită de perete. Am împins-o prin uşa, în bucătărie. Acelaşi lucru şi cu dalta. Am ţinut-o pe podea şi am împins-o înăuntru. Aproape toate detectoarele de metale comerciale au o zonă moartă în partea de jos. Asta pentru că pantofii bărbăteşti au metal

în talpă. Acesta oferă pantofilor flexibilitate şi rezistenţă. Detectoarele de metale sunt făcute să ignore pantofii. Este logic, pentru că altfel ar piui de fiecare dată când un tip cu încălţăminte decentă ar trece prin ele.

Am împins Glock-ul prin zona moartă, urmat de cele două încărcătoare. Le-am împins cât de mult am putut. Apoi m-am ridicat în picioare şi am intrat prin uşă. Am luat tot echipamentul şi mi l-am îndesat în buzunare. Încă mă gândeam dacă să mă descalţ sau nu. Este mai uşor să te strecori neauzit în şosete. Dar, când vine vremea, pantofi sunt arme eficiente. Loveşti cu piciorul încălţat pe cineva cu pantofii şi este scos din uz. Fără pantofi îţi poţi rupe un deget de la picior. Şi, este nevoie de timp pentru a te încălţa. Dacă aş vrea să dispar rapid, nu mă încânta gândul să aleg desculţ pe stânci. Sau să mă caţăr pe zid. Aşa că am decis să-i păstrez şi să merg cu atenţie. Era o casă solid construită. Merita riscul. M-am apucat de treabă.

În primul rând am căutat o lanternă în bucătărie. Nu am găsit niciuna. Cele mai multe case, care sunt la capătul de linie al unei reţele de electrificare, au una la îndemână. Beck nu părea să fie genul acesta. Tot ce am putut găsi a fost o cutie de chibrituri. Am pus trei în buzunar şi am aprins unul. Folosindu-mă de lumina slabă am căuta legătura cea mare de chei, pe care o lăsasem pe masă. M-ar fi ajutat foarte mult, dar nu erau acolo. Nici pe masă, nici pe cârligul de lângă uşă, nicăieri. Nu am fost foarte surprins. Ar fi fost prea frumos să le găsesc.

Am stins chibritul şi am ajuns pe întuneric în capul scărilor către subsol. M-am strecurat pe scări, în jos, aprinzând cu unghia un alt chibrit. Am urmat legătura de fire din tavan către tabloul cu siguranţe. Era o lanternă pe un raft, chiar lângă el. Amplasamentul clasic şi stupid pentru a păstra o lanternă. Asta în cazul când tabloul cu siguranţe este destinaţia ta şi nu punctul de pornire.

Lanterna era un Maglite mare şi negru. Şase baterii

mari în interior. Le foloseam şi în armata. Garantau că este incasabilă, dar am constatat că depindea foarte mult ce loveşti cu ele şi cât de tare. Am aprins-o şi am stins chibritul. Am scuipat pe băţul ars şi l-am pus în buzunar. Folosind lanterna, am verificat tabloul cu siguranţe. Avea o uşă de metal gri, cu douăzeci de întrerupătoare în interior. Pe niciunul dintre ele nu scria *Gheretă*. Probabil că avea un circuit separat, ceea ce avea sens. N-avea niciun sens să tragi un cablu electric până la casa principală şi apoi să-l aduci înapoi la gheretă. Mai bine ca ghereta să aibă propria alimentare din linia electrică principală. Nu am fost surprins, dar am fost vag dezamăgit. Ar fi fost plăcut să pot stinge luminile de pe zid. Am ridicat din umeri, am închis tabloul şi m-am dus să verific cele două uşi pe care le-am găsit încuiate, în acea dimineaţă.

Acum nu mai erau încuiate. Primul lucru pe care îl faci întotdeauna înainte de a forţa o încuietoare este să verifici dacă nu e deja descuiată. Nimic nu te face să te simţi mai idiot decât să spargi o uşă descuiată. Ambele uşi s-au deschis cu uşurinţă, de cum am apăsat pe mâner.

Prima cameră era complet goală. Era, mai mult sau mai puţin, un cub perfect, cu latura de 2.5 metri. Am plimbat raza lanternei peste tot. Avea pereţi de stâncă şi o podea de ciment. Fără ferestre. Arăta ca un depozit. Era perfect curată şi nu era nimic în ea. Absolut nimic. Nu erau fibre de covor. Nici măcar gunoi sau mizerie. Fusese măturată, aspirată şi curăţată mai devreme. Era rece şi umedă. Exact cum te-ai aştepta să fie o pivniţă din piatră. Simţeam mirosul caracteristic de praf al unui sac de aspirator. Şi mai era o urmă de ceva în aer. Un miros slab, oarecum apăsător, aproape imperceptibil. Îmi era vag familiar. Insinuant. Ceva ce ar fi trebuit să ştiu. Am intrat în interiorul camerei şi am stins lanterna. Cu ochii închişi, am stat în întuneric absolut şi m-am concentrat. Mirosul a dispărut. Ca şi cum mişcările mele

au deranjat moleculele de aer, iar mirosul familiar pe care îl ştiam s-a difuzat în fundal umed şi rece al granitului subteran. M-am concentrat mai puternic, dar nu mi-am reamintit. Aşa că am renunţat. A fost precum se întâmplă cu amintirile. Să le forţezi este zadarnic. Şi nu aveam timp de pierdut.

Am aprins lanterna şi am ieşit pe coridorul subsolului, închizând uşa în linişte. M-am oprit şi am ascultat. Auzeam centrala termică. Nimic altceva. Am încercat camera de alături. Era goală, de asemenea. Dar, numai în sensul că nu era momentan ocupată. Avea lucruri în ea. Era un dormitor.

Era un pic mai mare decât depozitul. Avea aproximativ trei pe patru. Fasciculul lanternei mi-a dezvăluit pereţii de stâncă, o podea de ciment, nicio fereastră. Era o saltea subţire pe podea. Avea aşternuturi mototolite şi o pătură veche peste ele. Nu erau perne. În cameră era frig. Simţeam miros de mâncare veche, parfum, sudoare şi teamă.

Am căutat cu atenţie peste tot. Era mizerie. Dar n-am găsit nimic important până când nu am tras salteaua deoparte. Sub ea, zgâriat în cimentul podelei, un singur cuvânt: *Dreptate (Justice)*. Scris cu majuscule tremurate. Literele erau inegale şi albicioase. Dar erau clare. Şi accentuate. Sub litere erau numere. Şase, în trei grupe de câte două. Lună, zi, an. Data de ieri. Literele şi numerele erau zgâriate mai adânc şi lat decât dacă ar fi fost făcute cu un ac, cui sau un vârf de foarfecă. Am presupus că au fost făcute cu dintele de la o furculiţă. Am pus salteaua în poziţia iniţială şi m-am uitat către uşă. Era din stejar masiv. Groasă şi grea. Nu avea nicio gaură de cheie. Nu era un dormitor. Era o celulă.

Am ieşit afară, am închis uşa, am rămas nemişcat, ascultând cu atenţie. Nimic. Am mai petrecut cincisprezece minute în subsol, fără să mai găsesc ceva, cu toate că nu m-am aşteptat să găsesc. Nu m-ar fi lăsat să bântui pe acolo, dimineaţa, dacă ar fi existat ceva de

ascuns. Aşa că am stins lanterna şi m-am strecurat înapoi în sus, pe scări, în întuneric. M-am întors la bucătărie şi a căutat până am găsit un coş mare de gunoi. Voiam un prosop. Cel mai bun lucru pe care l-am putut găsi a fost o bucată de material, uzată, folosită pentru ştergerea veselei. Mi-am împachetat lucrurile cu grijă şi le-am pus în buzunare. Apoi m-am întors în hol, gata să cercetez restul casei.

Aveam la dispoziţie o mulţime de alegeri. Am început din faţă, pe acolo pe unde venisem, cu o zi înainte. Uşa mare de stejar era închisă. Am făcut un ocol larg, pentru că nu ştiam cât de sensibil era detectorul de metale. Unele dintre ele piuie de la un metru distanţă. Scările erau din scânduri masive de stejar, acoperite cu covoare. Am păşit cu grijă, deşi nu eram îngrijorat din cauza zgomotului. Covoarele, draperiile şi lambriurile ar absorbi sunetul.

Am cercetat tot parterul. Un singur loc mi-a atras atenţia. Pe partea de nord, chiar lângă sala în care mi-am petrecut timpul cu Beck, era o uşă încuiată. Era vizavi de sufragerie, pe un hol larg. Era singura uşă închisă de la parter. Prin urmare, aceasta era singura cameră care m-a interesat. Lacătul era o chestie mare, din alamă, de pe vremea când lucrurile erau fabricate cu mândrie şi aplomb. Avea tot felul de muchii filigranate cu atenţie, pe partea lemnoasă. Capetele şuruburilor străluceau plăcut, după o sută cincizeci de ani de lustruire. Probabil că era contemporan cu casa. Probabil un meşteşugar bătrân din Portlandul secolului al XIX-lea l-a lucrat de mână. Mi-a luat cam o secundă şi jumătate pentru a-l deschide.

Camera era o ascunzătoare. Nu era birou, bibliotecă, cameră de zi. Am acoperit fiecare centimetru cu raza lanternei. Nu era niciun televizor. Nici birou, nici calculator. Doar o cameră, mobilată simplu, într-un stil de modă veche. Erau draperii grele de catifea, trase la fereastră. Un fotoliu mare, căptuşit cu piele roşie. Un

dulap cu uşă de sticlă în faţa lui. Şi covoare. Erau trei, aşezate pe podea. M-am uitat la ceas. Era aproape ora unu. Eram în libertate de aproape o oră. Am intrat în cameră şi am închis uşa uşor.

Dulapul avea aproape 1.8 metri înălţime. Avea două sertare pe toată lăţimea, în partea de jos, şi uşile de sticlă, încuiate, deasupra lor. În spatele sticlei erau cinci mitraliere Thompson. Erau armele de gangsteri clasice, din anii 1920, cu încărcător tambur – genul de piese pe care le vezi în fotografii vechi, granulate, alb-negru, cu acoliţii lui Al Capone. Erau aşezate de la stânga la dreapta, în picioare, pe nişte suporţi din lemn personalizaţi, toate exact la acelaşi nivel. Toate identice. Păreau noi-nouţe. Arătau ca şi cum nu fuseseră folosite vreodată. Ca şi cum nu fuseseră niciodată atinse. Fotoliul era aşezat cu faţa la dulap. Nu mai era nimic important în cameră. M-am aşezat în scaun, întrebându-mă de ce cineva ar vrea să-şi petreacă timpul holbându-se la cinci arme vechi, pline de vaselină.

Apoi am auzit paşi. O fâşie de lumină a apărut, la etaj, chiar deasupra capului meu. Trei paşi, patru, cinci. Mişcări rapide şi uşoare. Nu doar pentru că era noapte. Era o încercare de furişare. M-am ridicat de pe scaun. Am rămas nemişcat. Am stins lanterna şi am mutat-o în mâna mea stângă. Am luat dalta în mâna dreaptă. O uşă s-a deschis încet. Apoi, linişte. Ascultam cu atenţie. Atent la fiecare sunet. Zgomotul de fond al sistemului de încălzire a crescut până la nivel de vuiet în urechile mele ciulite. Respiraţia îmi era asurzitoare. De sus nu se auzea nimic. Apoi, paşii au reînceput.

Se îndreptau spre scări. M-am încuiat în cameră. Am îngenuncheat în spatele uşii şi am ascultat scârţâitul scărilor. Nu era Richard cel care cobora. Nu era cineva de douăzeci de ani. Era ceva precaut în felul în care se mişca. Şi un fel de rigiditate. Paşii erau tot mai lenţi şi mai silenţioşi, cu cât se apropiau de parter. În hol, sunetul a dispărut cu totul. Mi-am imaginat pe cineva

stând pe covoarele groase, înconjurat de draperii şi lambriuri, privind în jur şi ascultând cu atenţie. Poate îndreptându-se spre mine. Am luat lanterna şi dalta din nou. Glock-ul era la centură. N-aveam avut nici un dubiu că puteam să ies din casă, în cazul unei lupte. Nicio îndoială. Dar să mă apropii de un Paulie în alertă, alergând pe câteva sute de metri de teren deschis şi prin luminile ca de stadion, ar fi dificil. Şi, un schimb de focuri acum ar îngropa misiunea pentru totdeauna. Quinn ar dispărea din nou.

Încă niciun sunet din hol. Doar o tăcere zdrobitoare. Apoi am auzit cum uşa de la intrare se deschide. Am auzit huruit lanţului, clicul încuietorii de blocare şi sunetul benzii izolatoare de cupru de pe marginea uşii. Un moment mai târziu, uşa se închise din nou. Am simţit un mic tremur în structura casei când uşa de stejar greu a lovit rama. Detectorul de metale nu s-a declanşat. Oricine a trecut prin el nu a avut o armă. Sau chei de la maşină.

Am aşteptat. Duke cu siguranţă a adormit rapid. Şi el nu este genul încrezător. M-am gândit că nu s-ar plimba pe timp de noapte, fără o armă. Nici Beck. Dar amândoi ar putea fi destul de inteligenţi să stea acolo, în hol, şi să deschidă şi închidă uşa ca să mă facă să cred că au ieşit prin ea. Când de fapt ei n-au făcut-o. Când de fapt ei sunt încă acolo, cu arma trasă, cu ochii fixaţi în beznă, aşteptându-mă să mă arat.

M-am aşezat în fotoliul de piele roşie. Am scos Glock-ul de la curea şi l-am îndreptat spre uşă. Imediat ce ar fi deschis-o mai mult de zece milimetri aş fi tras. Până atunci, trebuia să aştept. Întotdeauna am fost bun la aşteptat. În cazul în care au crezut că ei mă vor aştepta pe mine, s-au înşelat.

Dar, o oră mai târziu, încă era linişte absolută în hol. Niciun fel de sunet. Nicio vibraţie. Nu era nimeni acolo. Cu siguranţă nu Duke. Ar fi adormit şi s-ar fi prăbuşit pe podea. Nici Beck, de asemenea. Era un amator. Este

nevoie de un talent extraordinar să rămâi absolut nemişcat şi tăcut timp de o oră întreagă. Deci, chestia cu uşa nu a fost un truc. Cineva a ieşit neînarmat în noapte.

Am îngenuncheat şi am folosit şurubelniţa din nou. Întins complet pe podea am ridicat mâna şi am deschis uşa. O altă precauţie. Oricine ar fi aşteptat ca uşa să se deschide, ar avea ochii fixaţi la nivelul capului. I-aş vedea înainte de a mă vede ei. Dar nu mă aştepta nimeni. Holul era gol. M-am ridicat în picioare şi am încuiat uşa după mine. Am mers în tăcere pe scările către subsolul şi am pus lanterna înapoi la locul ei. Am pipăit drumul înapoi spre parter. M-am strecurat în bucătărie şi am împins echipamentul pe podea şi prin uşă. Am încuiat uşa în spatele meu, m-am lăsat pe vine, mi-am luat toate lucrurile şi am verificat vizual zona. N-am văzut nimic în afară de o imagine cenuşie, cu stânci golaşe şi oceanul liniştit.

Aplecat, am ajuns înapoi la peretele curţii. Am găsit adâncitura de piatră, am înfăşurat dalta şi şurubelniţa în prosop şi le-am lăsat acolo. Nu puteam să le iau cu mine. Am mers pe lângă peretele dinspre ocean al curţii. Voiam să ajung la stânci, chiar în spatele garajului, la sud, invizibil dinspre casă.

Am făcut jumătate din drum. Apoi am îngheţat.

Elizabeth Beck stătea pe stânci. Purta un halat de baie alb peste o cămaşă de noapte albă. Arăta ca o fantomă, sau un înger. Ţinea coatele pe genunchi şi se uita în întuneric, spre est, ca o statuie.

Am rămas complet nemişcat. Eram la treizeci de metri de ea. Deşi eram îmbrăcat complet în negru, dacă s-ar fi uitat în stânga ei, aş fi fost vizibil, în lumina orizontului. Şi o mişcare bruscă m-ar da de gol. Aşa că am rămas nemişcat. Oceanul se umfla şi clipocea, liniştit şi leneş. Era un sunet liniştitor. O mişcare hipnotică. Ea se holba la apa. Cred că îi era frig. Am văzut o briză uşoară trecându-i prin păr.

M-am aplecat, încercând să mă contopesc în stâncă.

Mi-am îndoit genunchii şi m-am ghemuit la pământ. Ea s-a mişcat. O mişcare involuntară din cap, de parcă s-ar fi trezit brusc. S-a uitat direct la mine. N-a părut surprinsă. S-a uitat direct la mine pentru un timp. Degetele ei lungi erau împreunate. Faţa ei palidă era luminată de lumina lunii, reflectată de apă liniştită. Ochii îi erau deschişi, dar în mod clar nu am fost văzut. Sau eram suficient de aplecat şi ea a crezut că este o piatră sau o umbră.

Stătea aşa, de zece minute, cu ochii în direcţia mea. A început să tremure de frig. Apoi şi-a mutat capul din nou, hotărâtă, şi s-a uitat departe de mine, spre ocean, în dreapta ei. Şi-a desfăcut degetele, netezindu-şi părul pe spate. Şi-a ridicat faţa în sus, spre cer. Apoi s-a ridicat încet. Era desculţă. S-a cutremurat, ca şi cum îi era frig, sau era tristă. Ţinându-şi braţele în lateral, ca un echilibrist, a păşit spre mine. Solul îi rănea picioarele. Se balansa, cu braţele ridicate şi păşea cu grijă. A ajuns la doi metri de mine. A făcut la dreapta, îndreptându-se spre casă. O priveam cum de îndepărtează. Vântul i-a ridicat halatul. Cămaşa de noapte îi era lipită de corp. A dispărut în spatele zidului. Un moment mult mai târziu, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. După o pauză, un mic zgomot m-a anunţat că a închis-o. M-am întins la pământ şi m-am rostogolit pe spate, uitându-mă în sus la stele.

M-am întins aşa, câtva timp, apoi m-am ridicat şi am parcurs ultimii metri până la marginea mării. Am scos sacul de gunoi pe care-l aveam cu mine şi m-am dezbrăcat de haine, împachetându-le frumos. Am înfăşurat Glock-ul în tricou, împreună cu încărcătoarele de rezervă. Şosetele le-am băgat în pantofii şi le-am înfăşurat cu un prosop mic. Le-am băgat pe toate în sac şi l-am legat, ţinându-l de nod. Am alunecat în apă, trăgându-l după mine.

Oceanul era rece. Mă gândisem că va fi. Eram pe coasta statului Maine, în luna aprilie. Dar era rece. Era îngheţat. A fost neplăcut şi am amorţit. Aproape am

rămas fără respiraţie. Într-un secundă am îngheţat până în măduva oaselor. Peste cinci metri, dinţii îmi clănţăneau, nu mai ştiam unde să mă îndrept şi sarea îmi înţepa ochii.

Am înotat mai departe, până când am ajuns la zece metri în larg şi am putut vedea zidul. Strălucea în lumină. Nu puteam trece prin el. Nu puteam trece peste el. Aşa că a trebuit să-l ocolesc. Nu avem de ales. Trebuia să înot trei sute de metri. Eram puternic, dar nu rapid, în plus trăgeam un sac, aşa că îmi va lua peste zece minute. Cincisprezece, în cel mai rău caz. Nimeni nu moare de efort în cincisprezece minute. Nimeni. Nu eu, oricum. Nu în seara asta.

M-am luptat cu răceala şi umezeala şi am adoptat un ritm de înot. Trăgeam sacul cu mâna stângă, la fiecare zece lovituri de picior. Apoi o schimbam în dreapta pentru alte zece lovituri. Era un curent uşor. Venea mareea. Mă ajuta. Dar mă şi îngheţa. Venea tocmai din Grand Banks. Era arctic. Pielea îmi era amorţită şi alunecoasă. Respiraţia era greoaie. Inima îmi bătea cu putere. Am început să mă îngrijorez cu privire la şocul termic. Îmi aduceam aminte ce am citit despre Titanic. Oamenii care nu au urcat în bărcile de salvare au murit într-o oră.

Dar nu aveam de gând să stau în apă o oră. Şi nu erau aisberguri în jurul meu. Ritmul pe care-l adoptasem funcţiona. Am ajuns în dreptul peretelui. Pata de lumină cădea pe mine. Dar mă simţeam invizibil. Am trecut de zid. Eram la jumătatea drumului. Am ridicat încheietura braţului şi am verificat ceasul. Eram în apă de şase minute.

Am înotat încă şase. Am călcat apa, gâfâind, am lăsat sacul să plutească în faţa mea şi m-am uitat înapoi. Eram mult în afara zidului. Am schimbat direcţia şi m-am îndreptat spre mal. Am ajuns printre stâncile pline de muşchi, pe o plajă cu pietre. Am aruncat sacul în faţa mea şi am ieşit din apă târându-mă în genunchi. Am stat

în patru labe pentru un minut, gâfâind şi tremurând. Dinţii îmi clănţăneau cu putere. Am dezlegat sacul. Am găsit prosopul. M-am frecat cu furie. Braţele mele erau albastre. Hainele mi se agăţau de piele. Mi-am pus pantofii şi Glock-ul. Sacul şi prosopul umed, le-am împachetat şi le-a pus în buzunar. Apoi am luat-o la fugă, pentru că trebuia să mă încălzesc.

Am alergat timp de aproape zece minute înainte de a găsi maşina. Era Taurus-ul bătrânului, gri în lumina lunii. Era parcat cu spatele la casă, gata de plecare, fără nicio întârziere. Duffy era, fără îndoială, o femeie practică. Am zâmbit din nou. Cheia era pe scaun. Am pornit motorul şi m-am îndepărtat încet de casă. N-am aprins luminile şi nu am apăsat frână până când nu am ieşit de pe promontoriul în formă de mână şi nu am luat prima curbă. Apoi am aprins farurile, am dat drumul la căldură şi am apăsat puternic acceleraţia.

Cincisprezece minute mai târziu eram la docurile din Portland. Am parcat Taurus-ul pe o stradă liniştită, lângă depozitul lui Beck. Restul drumului am mers pe jos. Era momentul adevărului. Dacă cadavrul lui Doll a fost găsit, locul va fi un vacarm iar eu m-aş topi, fără să mai fiu văzut din nou. Dacă nu a fost găsit, puteam să continui misiunea.

Plimbarea mi-a luat aproape douăzeci de minute. N-am văzut nimeni. Nici poliţişti, nici ambulanţe, nici baraje de poliţie, nici medici legişti. Am încercuit depozit lui Beck pe o rază largă. Am privit de-a lungul aleilor. Biroul era luminat. Dar aşa îl lăsasem. Maşina lui Doll era încă lângă uşa cu role. Exact unde o lăsasem.

M-am îndepărtat de clădire şi m-am întors spre ea dintr-un alt unghi, aflat în partea oarbă, spre care nu exista nicio fereastră. Am scos pistolul. Îl ţineam ascuns, de-a lungul piciorului. Maşina lui Doll era cu faţa către mine. Dincolo de ea, pe stânga, era uşa personalului spre depozit. După uşă era biroul. Am trecut pe lângă maşină şi prin uşa, m-am aruncat la podea şi m-am târât pe sub

ferestre. Am ridicat capul şi m-am uitat înăuntru. Nu era nimeni acolo. Secretariatul era gol, de asemenea. Linişte, peste tot. Am răsuflat şi am pus arma deoparte. M-am întors la maşina lui Doll şi am deschis portbagajul. Doll era încă acolo. Nu plecase nicăieri. I-am luat cheile din buzunar. Am închis din nou capacul portbagajului şi am m-am dus din nou la uşa personalului. Am găsit cheia potrivită şi am încuiat-o.

Eram dispus să risc cincisprezece minute. Am petrecut cinci în cabina depozitului, cinci în birouri şi cinci în secretariat. Am şters tot ce am atins cu un prosop, ca să nu las amprente în urmă. N-am găsit nimic legat de Teresa Daniel. Sau de Quinn. Nu am găsit niciun nume. Totul era codificat, oameni şi mărfuri deopotrivă. Am plecat cu un singură certitudine. Bizarre Bazaar a vândut mai multe zeci de mii de produse în fiecare an, la câteva sute de clienţi, în tranzacţii cu valoare totală de mai multe zeci de milioane de dolari. Nu am aflat despre ce produse e vorba şi cine sunt clienţii. Preţurile erau grupate pe trei niveluri: unele de aproximativ cincizeci de dolari, unele în jurul a o mie de dolari şi unele, mult mai mult decât atât. Nu exista niciun act sau factură legată de transport. Nici Fedex, nici UPS, nici poştă. În mod clar distribuţia era făcută altfel, poate chiar de ei. Dar o hârtie de la firma de asigurări mi-a spus că firma deţine doar două camioane de livrare.

M-am dus înapoi la biroul din depozit şi am închis calculatorul. M-am întors în holul de la intrare, am stins toate luminile, lăsând în urmă totul curat şi ordonat. Am încercat cheile lui Doll în uşa din faţă, până am găsit-o pe cea potrivită. M-am întors spre panoul sistemului de alarmă.

Doll era omul de încredere, ceea ce însemna că ştia cum să pornească alarma. Eram sigur că şi Duke o face, din când în când. Beck, de asemenea. Probabil unul sau doi dintre ceilalţi angajaţi. O grămadă de oameni. Unul dintre ei ar trebuie să aibă o memorie proastă. M-am

uitat la avizierul de lângă panou. Am răsfoit printre notele care erau fixate suprapus, câte trei, sau mai multe. Am găsit un cod de patru cifre scris în partea de jos a unei note veche de doi ani, cu privire la noile reglementările legate de parcare. L-am introdus pe tastatură. Lumina roşie a început să clipească şi panoul să ţiuie. Am zâmbit. Niciodată nu dau greş. Parole de calculator, numere secrete, coduri de alarmă, cineva întotdeauna le scrie undeva.

Am ieşit pe uşa din faţă şi-am închis-o în urma mea. Ţiuitul s-a oprit. Am mers după colţ şi am intrat în Lincoln-ul lui Doll. Am pornit-o şi m-am îndreptat spre oraş. Am lăsat-o într-un garaj cu parcare, în centrul oraşului. Ar fi putut fi acelaşi cu cel în care Susan Duffy făcuse fotografiile. Am şters tot ce atinsesem, am încuiat-o şi am pus cheile în buzunar. M-am gândit să-i dau foc. Încă mai avea combustibil în rezervor şi eu mai aveam încă două chibrituri uscate. Să incendiezi maşini este distractiv. În plus ar creşte presiunea asupra lui Beck. Dar, în cele din urmă, am plecat. Era, probabil, decizia corectă. Ar dura aproape o zi pentru ca cineva să devină conştient că e parcată acolo. O altă zi pentru a decide ce să facă cu ea. Apoi, o altă zi pentru ca poliţiştii să vină. Ei ar verifica plăcuţa de înmatriculare până să ajungă la una din corporaţiile fantomă a lui Beck. Aşa că ar tracta-o de acolo, pentru investigaţii suplimentare. Ar deschide portbagajul, îngrijoraţi din cauza unei potenţiale bombe sau din cauza mirosului, dar până atunci aş fi plecat de mult.

M-am întors la Taurus şi am condus până la un kilometru de casă. I-am întors complimentul lui Duffy şi am parcat maşina cu spatele la zid, gata de plecare. Apoi am trecut prin rutina anterioară, în sens invers. M-am dezbrăcat pe plaja cu pietricele şi am ambalat hainele în sacul de gunoi. Am intrat în mare. Eu abia aşteptam s-o fac. Era la fel de rece. Dar mareea se retrăgea. Mergea în aceeaşi direcţie cu mine. Chiar şi oceanul coopera. Am

înotat aceleaşi douăsprezece minute. Am trecut pe lângă zid şi am ieşit în spatele garajului. Tremuram de frig şi dinţii îmi clănţăneau din nou. Dar mă simţeam bine. M-am uscat cât am putut de bine cu prosopul umed şi m-am îmbrăcat repede înainte să îngheţ. Am lăsat Glock-ul, încărcătoarele de rezervă şi setul de chei a lui Doll în locul în care se afla deja PSM-ul, dalta şi şurubelniţa. Am împachetat sacul de gunoi şi prosopul şi le-am ascuns sub o stâncă. Apoi m-am îndreptat spre burlanul meu. Încă aveam frisoane.

Urcarea mergea mai uşor decât coborârea. Ţineam mâinile pe ţeavă şi picioarele pe perete. Când am ajuns la acelaşi nivel cu fereastra mea, am apucat pervazul cu mâna stângă. Am sărit cu picioarele pe marginea de piatră. Am pus şi mâna dreaptă pe pervaz şi am împins fereastra în sus.

Camera era îngheţată. Fereastra fusese deschisă câteva ore. Am închis-o bine şi m-am dezbrăcat din nou. Aveam hainele umede. Le-am pus pe radiator şi m-am dus la baie. Am făcut un duş lung, fierbinte. Apoi m-am încuiat în baie, cu pantofii mei. Era exact şase dimineaţa. Probabil că luau înapoi Taurus. Eliot şi cu bătrânul. Probabil că Duffy a rămas la bază. Am luat dispozitivul pentru de e-mail-uri şi am trimis: *Duffy?* Nouăzeci de secunde mai târziu, a răspuns: *Aici. Eşti bine?* I-am trimis: E*xcelent. Verifică aceste nume, oriunde poţi, inclusiv cu PM Powell – Angel Doll, probabil asociat Paulie, amândoi posibil foşti militari.*

Ea a trimis: *Verific.*

Apoi am trimis întrebarea care era în mintea mea de cinci ore şi jumătate: *Care este numele real a lui Teresa Daniel?*

A urmat obişnuita întârziere de nouăzeci de secunde, apoi a venit răspunsul: *Teresa Justice.*

CAPITOLUL 6

N-avea niciun sens să mă culc, aşa că am stat la fereastră şi am privit zorii. Curând au apărut la orizont. Soarele a răsărit din spatele oceanului. Aerul era curat şi clar. Puteam vedea la peste optzeci de kilometri. Vedeam un pescăruş alb venind la înălţime joasă, dinspre nord. Trecea razant pe deasupra stâncilor. Am presupus că era în căutarea unui loc unde să-şi construiască cuibul. Soarele, aflat aproape la linia orizontului, arunca o umbră la fel de mare ca cea a unui vultur. Pescăruşul a abandonat căutarea unui adăpost, s-a rotit şi năpustindu-se spre apă, s-a prăbuşit în ocean. A ieşit, un moment mai târziu, lăsând picături argintii de apă îngheţată, în timp ce se îndrepta spre cer. Nu avea nimic în cioc. Dar zbura ca şi cum era fericit. Era mai bine adaptat decât mine.

N-am mai văzut mare lucru. Câţiva pescăruşi obişnuiţi, în depărtare. M-am uitam, cu ochii mijiţi contra soarelui, căutând semne de balene sau delfini, dar n-am văzut nimic. Am văzut algele marine purtate de curenţi. La şase şi un sfert am auzit paşii lui Duke pe coridor şi clicul de blocare al uşii. Nu a intrat. S-a îndepărtat din nou. M-am întors cu faţa spre uşă şi am inspirat adânc. Ziua a treisprezecea, joi. Oricum era mai bine decât ziua a treisprezecea, vineri. De fapt, nu eram sigur. Ce-o fi, o fi. Am respirat adânc, am ieşit pe uşă şi m-am îndreptat în jos, pe scări.

Lucrurile erau altfel decât cu dimineaţa înainte. Duke era proaspăt şi eu eram obosit. Paulie nu era deloc. M-am dus la sala de sport de la subsol şi n-am găsit pe nimeni acolo. Duke nu a rămas la micul dejun. A dispărut undeva. Richard Beck a venit să mănânce în bucătărie. Eram doar noi doi la masă. Mecanicul nu era acolo. Bucătăreasa era ocupată la aragaz. Menajera irlandeză a

intrat şi apoi s-a dus în sala de mese. Se mişca rapid. Era un fel de bâzâit în aer. Ceva se întâmpla.

— Vine un transport mare, a spus Richard Beck. Întotdeauna este aşa. Toată lumea devine euforică la gândul banilor pe care îi vor face.

— Te întorci la şcoală?

— Duminică, a spus el.

Nu părea preocupat de asta. Dar eu eram. Duminică este peste trei zile. A cincea mea zi acolo. Termenul final. Ceva trebuie să se întâmple până atunci. Copilul va fi, până la urmă, în mijlocul evenimentelor.

— N-ai o problemă cu asta? l-am întrebat.

— Cu a mă întoarce?

Am aprobat din cap.

— După tot ce s-a întâmplat.

— Acum ştim cine a făcut-o, a spus el. Nişte nemernici din Connecticut. Nu se va mai întâmpla din nou.

— Eşti sigur?

S-a uitat la mine ca la un nebun.

— Tatăl meu se ocupă de chestii de genul asta tot timpul. Şi dacă treaba nu este rezolvată până duminică, atunci voi sta aici până când se va rezolva.

— Tatăl tău conduce toată chestia asta de unul singur? Sau are un partener?

— Conduce totul de unul singur, a spus el.

Ambivalenţa îi dispăruse. Părea fericit să fie acasă, în siguranţă şi confort, mândru de tatăl său. Lumea lui se redusese la o fâşie stearpă de jumătate de hectar de granit, mărginită de un ocean agitat şi de un zid înalt de piatră, acoperit cu sârma ghimpată.

— Nu cred că ai ucis poliţistul, a spus el.

S-a lăsat tăcerea. M-am uitat la el.

— Cred că doar l-ai rănit, a spus el. Aşa sper, oricum. Poate că îşi revine acum. Într-un spital undeva. La asta mă gândeam. Ar trebui să încerci să faci acelaşi lucru. Gândeşte pozitiv. E mai bine aşa. Vei avea o viaţă fără nori.

— Nu prea cred.

— Încearcă, a spus el. Foloseşte puterea gândirii pozitive. Spune-ţi: am făcut un lucru bun şi nu a existat niciun consecinţă negativă.

— Tatăl tău a sunat la poliţia locală. Nu exista niciun dubiu.

— Încearcă, a spus el din nou. Eu aşa fac. Lucrurile rele nu se întâmplă dacă nu le ceri.

El a încetat să mai mănânce şi a dus mâna stângă spre partea stângă a capului. Zâmbea luminos, dar subconştientul şi-a amintit unele lucruri rele, chiar acolo şi atunci. Şi-a adus aminte cu mare precizie.

— Bine, am spus. L-am rănit superficial.

— A scăpat.

N-am spus nimic.

— N-a păţit nimic, a spus el. A fost un miracol.

Am dat din cap. Ar fi fost un fel de miracol. Asta era al naiba de sigur. Dacă împuşti pe cineva în piept cu un glonţ Magnum .44, gaura are mărimea lui Rhode Island. Moartea este, în general, instantanee. Inima se opreşte imediat, mai ales pentru că nu mai este acolo. M-am gândit că puştiul n-a mai văzut pe nimeni împuşcat înainte. Apoi m-am gândit că poate şi el a fost împuşcat. Şi nu i-a plăcut foarte mult.

— Gândirea pozitivă, a spus el. Asta e soluţia. Să presupunem că e bine şi confortabil pe undeva, recuperându-se complet.

— Ce e în transport? l-am întrebat.

— Falsuri, probabil. Din Pakistan. Covoare persane de două sute de ani, fabricate acolo. Oamenii sunt atât de fraieri.

— Sunt?

El s-a uitat la mine şi a dat din cap.

— Văd doar ceea ce vor să vadă.

— Aşa fac?

— Tot timpul.

M-am uitat în altă parte. Nu era cafea. După un timp,

îţi dai seama că eşti dependent de cofeină. Eram iritat. Şi obosit.

— Ce faci azi? m-a întrebat.

— Nu ştiu.

— Eu mă duc să citesc. Poate mă plimb un pic. Merg pe ţărm, să văd dacă a eşuat ceva în timpul nopţii.

— Dacă a eşuat ceva?

— Ştii, uneori cad lucruri de pe nave.

M-am uitat la el. Îmi transmitea ceva? Am auzit de traficanţi care trimiteau baloţi plutitori de marijuana, la ţărm, în locuri izolate. Am presupus că acelaşi sistem funcţiona şi pentru heroină. Îmi spunea el ceva? Sau mă avertiza? Ştia despre pachetul meu, ascuns la baza casei? Şi ce-au fost toate chestiile alea despre poliţistul împuşcat? Psihiatrie de trei parale? Sau se juca cu mine?

— Dar asta se întâmpla, în principal, vara, a spus el. E prea frig pentru bărci acum. Deci, cred că voi sta înăuntru. Poate voi picta.

— Pictezi?

— Studiez arta. Ţi-am mai spus-o.

Am dat din cap. Mă uitam la ceafa bucătăresei, sperând să-i induc, prin telepatie, să facă o cafea. Duke a intrat. S-a îndreptat spre mine. A pus o mână pe spătarul scaunului meu şi cealaltă pe masă. S-a aplecat, de parcă voia să-mi spună ceva confidenţial.

— Ziua ta norocoasă, dobitocule.

N-am spus nimic.

— Mergi cu doamna Beck. Vrea să facă cumpărături.

— Unde?

— Oriunde, a spus el.

— Toată ziua?

— Ar fi bine.

Am dat din cap. Nu aveau încredere în străin în ziua de livrare.

— Ia Cadillac-ul. A aruncat cheile pe masă. Asigură-te că nu se întoarce prea curând.

Sau, nu aveau încredere în doamna Beck în ziua de

livrare.

— Bine, am spus.

— Ţi se va părea foarte interesant. Mai ales în prima parte. Eu am parte de surprize, de fiecare dată.

N-aveam nicio idee despre ce vorbeşte, şi n-am vrut să pierd timpul speculând. M-am uitat la ibricul de cafea gol în timp ce Duke pleca şi, curând, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Detectorul de metale a ţiuit de două ori. Duke şi Beck, arme şi chei. Richard s-a ridicat şi a ieşit afară, iar eu am rămas singur cu bucătăreasa.

— Avem cafea? am întrebat-o.

— Nu.

Am stat acolo până mi-am dat seama că un şofer conştiincios ar trebui să fie gata de plecare oricând, aşa că am ieşit afară pe uşa din spate. Detectorul de metale a piuit politicos la cheile mele. Mareea era la nivel maxim şi aerul era rece şi proaspăt. Simţeam mirosul de sare şi de alge marine. Auzeam valurile spărgându-se de stânci. Am înconjurat garajul şi am pornit Cadillac-ul. Am condus la aleea circulară şi am aşteptat acolo, cu motorul şi încălzirea pornită. Vedeam, la orizont, nave mici intrând şi ieşind din Portland. Se târau, cu infinită încetineală, dincolo de linia orizontului. M-am întrebat dacă vreuna era a lui Beck, sau dacă ajunsese deja şi era gata pentru descărcare. M-am întrebat dacă vreun ofiţer vamal a trecut pe lângă ea, cu privirea în faţă, uitându-se la următoarea navă care aştepta, cu un teanc de bancnote noi în buzunar.

Elizabeth Beck a ieşit din casă după zece minute. Purta o fustă până la genunchi, în carouri, şi un pulover alb, subţire, cu un pardesiu de lână peste el. Nu avea dresuri în picioare. Avea părul strâns la spate. Arăta rece. Şi sfidătoare, distantă, ca şi cum avea o presimţire rea. Ca un nobil mergând la ghilotină. Am bănuit că era obişnuită să meargă cu Duke. Am presupus că s-a opus să meargă cu un ucigaş de poliţişti. Am ieşit, pregătit să-i deschid uşa din spate. A trecut pe lângă ea.

— Voi sta în faţă, a spus ea.

S-a aşezat în scaunul pasagerului iar eu pe scaunul alăturat.

— Încotro? am întrebat politicos.

Se uită pe fereastră.

— Îţi spun atunci când suntem la poartă, a spus ea.

Poarta era închisă şi Paulie stătea proţăpit în faţa ei. Umerii şi braţele îi arătau de parcă ar fi avut mingi de baschet îndesate în costum. Tenul îi era roşu de frig. Ne aştepta pe noi. Am oprit maşina la doi metri în faţa lui. Nu a făcut nicio mişcare către poartă. M-am uitat direct la el. El m-a ignorat şi s-a dus spre fereastra lui Elizabeth Beck. A zâmbit la ea şi, ciocănind sticla cu încheieturile degetelor, i-a făcut semn să lase geamul. Ea se uita drept înainte, prin parbriz, încercând să-l ignore. El a ciocănit din nou. S-a întors să se uite la el. El a ridicat din sprâncene. I-a făcut din nou semn să lase geamul. Ea s-a cutremurat. A fost suficient de puternic ca să zguduie arcurile maşinii. S-a uitat fix la una din unghii, apoi a pus degetul pe butonul ferestrei şi a apăsat. Geamul a coborât. Paulie s-a aplecat, cu antebraţul drept pe rama uşii.

— Bună dimineaţa, a spus.

S-a aplecat mai mult şi i-a atins obrazul cu partea din spate a degetului arătător. Elizabeth Beck nu s-a mişcat. Doar s-a uitat drept înainte. El i-a aranjat un fir de păr rebel după ureche.

— Mi-a plăcut noaptea trecută, a spus el.

Elizabeth s-a cutremurat din nou. Ca şi cum i-ar fi fost un frig teribil. El şi-a mutat mâna. I-a pus-o pe sâni. I-a cuprins şi i-a strâns. Ea stătea nemişcată. Am folosit butonul de pe partea mea. Geamul ei s-a ridicat. Apoi, s-a lovit de braţul uriaş a lui Paulie şi sistemul de siguranţă a intrat în funcţiune, retrăgându-l. Am deschis uşa mea şi am ocolit capota. Paulie era încă aplecat. Avea încă mâna în interiorul maşinii. Dar şi-a mişcat-o un pic.

— Înapoi, a spus, uitându-se la ea şi vorbind cu mine.

M-am simţit ca un tăietor de lemne care se confruntă un arbore sequoia, fără un topor sau o drujbă. De unde să încep? L-am lovit în rinichi. Era genul de lovitură care ar fi trimis o minge de fotbal de pe stadion tocmai în parcare. Ar fi rupt un stâlp de electricitate. I-ar fi băgat pe majoritatea în spital. I-ar fi ucis pe unii dintre ei. Dar a avut la fel de mult efect asupra lui Paulie ca o bătaie politicoasă pe umăr. Nici măcar n-a icnit. Doar şi-a pus ambele mâini pe tocul uşii şi s-a împins încet în poziţie verticală. S-a întors spre mine.

— Uşurel, maiorule, a spus el. Doar voiam să spun bună dimineaţa doamnei.

Apoi s-a îndepărtat de maşina, pe lângă mine şi a deschis poarta. L-am privit. Era foarte calm. Nu părea afectat. Părea că nici nu l-am atins. Am rămas nemişcat şi am lăsat adrenalina să mi se scurgă din trup. Apoi m-am uitat la maşină. La portbagaj şi la capotă. Dacă aş înconjura portbagajul ar fi ca şi cum aş spune: *Mi-e frică de tine*. Aşa că am înconjurat capota. Dar am avut grijă să nu fiu în raza lui de acţiune. N-aveam chef să-i ofer de lucru timp de şase luni unui chirurg plastician, ca să-mi refacă oasele feţei. Cel mai aproape de el am ajuns un metru şi jumătate. N-a făcut nicio mişcare spre mine. Doar a deschis complet poarta şi a rămas acolo, aşteptând cu răbdare s-o închidă din nou.

— Vorbim despre lovitură mai târziu, bine? a zis el.

Nu am răspuns.

— Şi nu-ţi face o impresie greşită, maiorule. Îi place.

M-am întors la maşină. Elizabeth Beck îşi închisese fereastra. Se uita drept înainte, palidă, tăcută şi umilită. Am ieşit prin poarta. Spre vest. L-am privit pe Paulie în oglindă. A închis poarta şi s-a întors la gheretă. Apoi a dispărut din vedere.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, a spus Elizabeth liniştită.

N-am spus nimic.

— Şi îţi mulţumesc pentru intervenţie. Dar va fi inutilă.

Şi mă tem că-ţi va aduce o mulţime de probleme. Te urăşte deja, ştii bine. Şi nu este o persoană raţională.

N-am spus nimic.

— Este o chestie legată de control, desigur. Părea că vorbeşte cu ea însăşi. Nu ca şi cum vorbea cu mine. Ceea ce face el este o demonstraţie de putere. Asta e tot. Nu facem sex. El nu poate face. Prea mulţi steroizi, cred. Doar mă batjocoreşte.

N-am spus nimic.

— Mă pune să mă dezbrac. Mă pune să defilez pentru el. Îşi bate joc de mine. Niciun fel de sex. E impotent.

N-am spus nimic. Doar am condus încet, manevrând maşina, cu siguranţă, prin curbele de pe coastă.

— De obicei durează aproximativ o oră, a spus.

— I-ai spus soţului tău?

— Ce ar putea face?

— Să-l dea afară.

— Nu poate.

— De ce nu?

— Pentru că Paulie nu lucrează pentru soţul meu.

M-am uitat la ea. Mi-am reamintit că i-am spus lui Duke: *Ar trebui să scapi de el*. Duke a răspuns: *Nu e uşor.*

— Atunci pentru cine lucrează?

— Altcineva.

— Cine?

Ea clătină din cap. Ca şi cum n-ar fi putut rosti numele.

— Este un chestie legată de control, a spus ea din nou. Nu pot protesta la ceea ce îmi face, la fel cum soţul meu nu poate obiecta la ceea ce-i fac lui. Nimeni nu se poate opune. La nimic. Asta e şi ideea. Nici tu nu te vei putea opune, la nimic. Duke nu s-ar gândi să se opună. El e un animal.

N-am spus nimic.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am un fiu, a spus. Că nu am o fiică.

N-am spus nimic.

— Noaptea trecută a fost foarte rău. Am sperat că mă va lăsa în pace. Acum, că am început să îmbătrânesc.

M-am uitat la ea din nou. Nu ştiam ce să spun.

— Ieri a fost ziua mea, a spus. De aceea m-a vizitat Paulie.

Am tăcut.

— Am împlinit cincizeci de ani. Bănuiesc că nu vrei să te gândeşti la o femeie goală de cincizeci de ani, defilând.

Nu ştiam ce să spun.

— Dar mă menţin în formă. Folosesc sala de gimnastică atunci când ceilalţi nu sunt prezenţi.

Am rămas tăcut.

— Îmi dă mesaje, a spus ea. Trebuie să port un pager, în permanenţă. A sunat la miezul nopţii. Azi-noapte. A trebuit să mă duc, imediat. Este mult mai rău dacă-l fac să aştepte.

N-am spus nimic.

— Mă întorceam în casă atunci când m-ai văzut tu. Acolo, pe pietre.

Am tras pe marginea drumului. Am frânat uşor şi am oprit maşina. Am scos maşina din viteză.

— Cred că lucrezi pentru guvern, a spus.

Am clătinat din cap.

— Te înşeli, am spus. Sunt doar un tip obişnuit.

— Atunci sunt dezamăgită.

— Sunt doar un tip obişnuit, am spus din nou.

N-a spus nimic.

— N-ar trebui să spui chestii de genul asta, am spus. Am destule probleme, deja.

— Da. Te-ar ucide.

— Ei bine, ar încerca, am spus. Apoi m-am oprit. Le-ai spus ce crezi?

— Nu.

— Ei bine, nu le spune. Oricum greşeşti.

A tăcut.

— Ar fi o luptă, am spus. Ar veni după mine şi nu m-aş

lăsa uşor. Vor fi răniţi. Poate chiar Richard.

Se uită la mine.

— Negociezi cu mine?

Am clătinat din capul.

— Te avertizez, am spus. Sunt un supravieţuitor.

Ea a zâmbit, un zâmbet amar.

— Nu înţelegi, a spus ea. Oricine ai fi, este prea mult pentru tine. Ar trebui să pleci acum.

— Sunt doar un tip obişnuit. Nu am nimic de ascuns.

Vântul zguduia maşina. Vedeam doar granitul şi copacii. Eram la kilometri distanţă de cea mai apropiată prezenţă umană.

— Soţul meu este un infractor.

— Mi-am imaginat.

— Este un om dur, a spus ea. Poate fi violent şi e mereu nemilos.

— Dar nu el este şeful, am spus.

— Nu. Nu este el. El e un om dur care literalmente tremură în faţa persoanei care este şeful lui.

N-am spus nimic.

— Există o expresie, a zis. Oamenii se întreabă de ce se întâmplă lucruri rele oamenilor buni? Dar în cazul soţului meu, lucruri rele se întâmplă unei persoane rele. Ironic, nu-i aşa?

— Duke de partea cui este?

— Este cu soţul meu. Dar Duke e la fel de rău ca Paulie, în felul său. Nu aş putea să aleg între ei. A fost un poliţist corupt, un agent federal corupt şi un criminal. A fost în închisoare.

— Este singurul?

— Pe statul soţului meu? Ei bine, a mai avut două gărzi de corp. Erau ale lui. Sau îi fuseseră date lui, oricum. Dar ei au fost ucişi, bineînţeles. Lângă colegiul lui Richard. De către oamenii din Connecticut. Deci da, Duke e singur acum. În afară de mecanic, desigur. Dar el e doar un tehnician.

— Câţi are celalalt?

— Nu sunt sigură. Vin şi pleacă.

— Ce anume importă, cu exactitate?

Se uită în altă parte.

— Dacă nu eşti omul guvernului, atunci nu cred că ai fi interesat.

I-am urmărit privirea. Gândeşte-te, Reacher. Ar putea fi un joc elaborat, conceput pentru a mă îndepărta. S-ar putea ca toţi să lucreze împreună. Mâna gorilei de la poarta pe sânii soţiei lui, ar fi un preţ mic plătit de Beck pentru a obţine informaţii cruciale. Şi eu cred în jocurile elaborate. Trebuie să cred. Eram de unul singur.

— Nu sunt un omul guvernului, am spus.

— Atunci sunt dezamăgită, a spus ea din nou.

Am băgat maşina în viteză. Aveam piciorul pe frână.

— Încotro? am întrebat.

— Crezi că-mi pasă unde naiba mergem?

— Vrei să mergem la o cafea?

— Cafea? Sigur. Mergi spre sud. Să stăm departe de Portland azi.

Am luat-o spre sud, pe Route One, la aproximativ un kilometru de I-95. Era un drum plăcut, cum erau drumurile pe timpuri. Am trecut printr-un loc numit Old Orchard Beach. Avea trotuare din cărămidă îngrijită şi felinare stradale victoriene. Erau câteva indicatoare care indicau către plajă. Câteva steaguri franceze vechi. Am presupus că unii canadieni din Quebec îşi petreceau vacantele acolo înainte ca biletele de avion ieftine către Florida şi Caraibe să apară.

— Unde ai ieşit azi noapte? a întrebat Elizabeth Beck.

N-am spus nimic.

— Nu poţi nega, a spus ea. Ai crezut că nu te-am văzut?

— Nu ai reacţionat.

— Eram după Paulie. M-am antrenat să nu reacţionez.

N-am spus nimic.

— Camera ta era încuiată.

— Am ieşit pe fereastră. Nu-mi place să fiu încuiat.

— Şi ce-ai făcut?

— Am făcut o plimbare. Cum credeam că faci şi tu.

— Apoi te-ai căţărat înapoi pe fereastră?

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Zidul este problema cea mai mare, a spus ea. Sunt luminile şi sârma ghimpată, evident, dar există senzori, în pământ. Paulie te-ar auzi de la treizeci de metri distanţă.

— Am fost doar să iau aer.

— Nu sunt senzori sub alee, a spus ea. Nu au putut să-i facă să funcţioneze sub asfalt. Dar există o cameră video pe gheretă. Şi există alarmă de mişcare pe poartă. Ştii ce este o NSV?

— Mitralieră sovietică de tanc, am spus.

— Paulie are una. O ţine lângă uşă. I s-a spus să-o folosească, dacă aude alarma de mişcare.

Am respirat, apoi am expirat. O NSV are mai mult de 1.5 metri lungime şi cântăreşte mai mult de douăzeci şi cinci de kilograme. Utilizează cartuşele de unsprezece centimetri lungime şi 1,5 centimetri grosime. Poate să tragă doisprezece dintre ele într-o secundă. Nu are nicio piedică de siguranţă. Combinaţia dintre Paulie şi o NSV nu e amuzantă.

— Dar cred că ai înotat. Am simţit mirosul mării pe hainele tale. Foarte vag. Nu te-ai uscat prea bine atunci când te-ai întors.

Am trecut pe lângă un oraş numit Saco. Am ieşit pe banda de siguranţă şi m-am oprit din nou. Maşini şi camioane treceau vuind pe lângă noi.

— Ai fost incredibil de norocos, a spus ea. Există unii curenţi extrem de puternici în zonă. Curenţi submarini puternici. Dar presupun că ai intrat în ocean în spatele garajelor. În cazul acesta i-ai ratat cu aproximativ trei metri.

— Nu lucrez pentru guvern, am spus.

— Nu?

— Nu crezi că rişti al naibii de mult? i-am spus. Să

spunem că nu sunt exact ceea ce par să fiu. Doar de dragul discuţiei. Să spunem că sunt de la o organizaţie rivală, de exemplu. Nu înţelegi ce rişti? Crezi că ai mai ajunge în viaţă acasă? Spunând ceea ce spui?

S-a uitat în altă parte.

— Atunci presupun că acesta este un test. Dacă eşti un omul guvernului, nu mă vei ucide. Dacă nu eşti, o vei face.

— Sunt doar un tip obişnuit, am spus. Mi-ai putea face mari probleme.

— Să găsim o cafenea, a spus ea. Saco este un oraş frumos. Toţi foştii mari proprietarii din panificaţie locuiesc acolo.

Am ajuns pe o insulă în mijlocul râului Saco. Era o clădire din cărămidă enormă pe ea, care fusese o moară gigantică, în vremurile de demult. Acum era renovată şi găzduia sute de birouri şi magazine. Am găsit o cafenea din sticlă şi crom numită Café Café. Un joc de cuvinte în limba franceză, am presupus. Numai mirosul în sine şi merita să intri în ea. Am ignorat cafe latte-urile şi chestiile aromate cu spumă şi am comandat o cafea obişnuită, fierbinte, neagră şi mare. Apoi m-am întors la Elizabeth Beck. Ea a clătinat din cap.

— Tu rămâi, a spus ea. M-am decis să merg la cumpărături. Singură. Ne întâlnim aici în patru ore.

N-am spus nimic.

— Nu am nevoie de permisiunea ta. Eşti doar şoferul meu.

— Nu am niciun ban, am spus.

Ea mi-a dat douăzeci de dolari din geanta ei. Am plătit pentru cafea şi am dus-o la o masă. A venit la mine şi m-a privit aşezându-mă.

— Patru ore, a spus ea. Poate un pic mai mult, dar nu mai puţin. În cazul în care trebuie să faci ceva.

— N-am nimic de făcut. Sunt doar şoferul tău.

S-a uitat la mine. Şi-a închis poşeta. Nu era mult spaţiul în jurul mesei. S-a răsucit un pic pentru a-şi pune

cureaua genţii pe umăr. Îndoindu-se uşor pentru a evita să atingă masa şi să verse cafeaua. Am auzit un zgomot, ca şi cum ceva de plastic a lovit podeaua. M-am uitat în jos. Ceva a căzut de sub fusta ei. S-a uită şi ea iar faţa ei s-a colorat încetişor într-o nuanţă profundă de roşu. S-a aplecat şi a luat obiectul, strângându-l în mână. S-a prăbuşit pe scaunul din faţa mea, ca şi cum şi-ar fi pierdut toate puterile. Ca şi cum ar fi fost extrem de umilită. Obiectul era un pager. Un dreptunghi de plastic negru, puţin mai mic decât propriul meu dispozitiv pentru e-mail. S-a uitat la el. Gâtul ei era roşu aprins până sub pulover. A şoptit cu o voce jalnică.

— Mă obligă să-l ţin acolo, a spus ea. În chiloţi. Îi place să aibă ceea ce el numeşte efectul adecvat atunci când vibrează. Verifică dacă e acolo de fiecare dată când trec prin poarta. În mod normal, îl scot şi-l pun în geantă, după aceea. Dar nu am vrut s-o fac de data asta, cu tine privind.

N-am spus nimic. Ea s-a ridicat. A clipit de două ori, a respirat adânc şi a înghiţit în sec.

— Patru ore, a spus. În cazul în care trebuie să faci ceva.

Apoi a plecat. Am privit-o depărtându-se. După ce a ieşit a luat-o la stânga şi a dispărut. Un joc elaborat? Era posibil ca ei să încerce să mă păcălească cu povestea ei. Posibil ca ea să ascundă un pager în chiloţi pentru veridicitate. Posibil ca ea să-l lase să cadă exact la momentul potrivit. Totul era posibil. Dar ceea ce nu era nici pe departe posibil, era că ea să producă un obraz roşu aprins, exact la timp. Nimeni nu poate face asta. Nici măcar cele mai bune actriţe din lume, la apogeul carierei lor, n-ar putea face asta. Deci Elizabeth Beck spunea adevărul.

Nu am abandonat măsurile de precauţie în întregime. Erau prea adânc înrădăcinate în mine. Mi-am terminat cafeaua, ca o persoană nevinovată, care avea tot timpul din lume. Apoi m-am plimbat prin mall, făcând la stânga

şi la dreapta, în mod aleatoriu, până când am fost sigur că sunt singur. Apoi m-am dus înapoi la cafenea şi mi-am cumpărat încă una. Am împrumutat cheia de toaletă şi m-am închis acolo. M-am aşezat pe capacul toaletei şi mi-am scos pantoful. Era un mesaj în aşteptare de la Duffy: *De ce interesează nume real a lui Teresa Daniel?* L-am ignorat şi am trimis: *Unde este motelul tău?* Nouăzeci de secunde mai târziu, a răspuns: *Ce-ai avut la micul dejun, în prima zi în Boston?* Am zâmbit. Duffy era o femeie practică. Era îngrijorată că dispozitivul meu de e-mail a fost compromis. Era o întrebare de verificare. I-am trimis: *clătite cu ouă, cafea, bacşiş de trei dolari, l-am mâncat.* Orice alt răspuns şi ea ar fi fost în maşină, plecând. Nouăzeci de secunde mai târziu: *Partea de vest Route One, 100 de metri sud de râul Kennebunk*. M-am gândit că este la aproximativ cincisprezece kilometri depărtare. I-am trimis: *Ne vedem în 10 minute.*

Mi-a luat mai mult de cincisprezece minute din momentul în care am ajuns înapoi la maşină şi m-am luptat cu traficul aglomerat, la ieşirea din Saco. Am păstrat un ochi pe oglinda tot drumul şi n-am văzut nimic care să mă îngrijoreze. Am traversat râul şi am găsit un motel la dreapta mea. Era un loc luminos şi vesel care pretindea că urmează tradiţia vechilor case din Anglia. Era aprilie şi nu era foarte aglomerat. Am văzut Taurus-ul căruia i-am fost pasager în Boston, parcat lângă ultima cameră. Acesta era singurul sedan pe care l-am văzut. Am ascuns Cadillac-ul la treizeci de metri, în spatele unui şopron din lemn care adăpostea un rezervor de propan. N-avea rost să-l las la vederea tuturor celor care treceau pe Route One.

M-am întors, am ciocănit o dată şi Susan Duffy a deschis repede uşa. Ne-am îmbrăţişat. Am făcut-o pur şi simplu. M-a luat complet prin surprindere. Cred că a luat-o prin surprindere şi pe ea, de asemenea. Probabil că nu am fi făcut-o dacă ne-am gândit la asta mai întâi. Dar cred că ea era îngrijorată şi eu eram stresat, aşa că pur

şi simplu s-a întâmplat. Şi m-am simţit foarte bine. Era înaltă, dar subţire. Am înconjurat-o complet cu mâna şi i-am simţit coastele. Mirosea a proaspăt şi curat. Fără parfum. Doar mirosul pielii, ieşită de curând de la duş.

— Ce ştii despre Teresa? a întrebat ea.

— Eşti singură?

Ea dădu din cap.

— Ceilalţi sunt în Portland. Vama spune că Beck primeşte un transport naval azi.

Ne-am dat drumul şi am intrat în cameră.

— Ce vor să facă? am întrebat.

— Doar să observe. Nu-ţi face griji. Sunt buni la asta. Nimeni nu-i va vedea.

Era o cameră de motel obişnuită. Un pat mare, un scaun, un birou, un televizor, o fereastră, un aparat de aer condiţionat de perete. Singurele lucruri care o distingeau de alte o sută de mii de camere de motel, erau un tablou în nuanţe de albastru şi gri şi printurile marine de pe perete. Într-adevăr avea un iz autentic de New England.

— Ce ştii despre Teresa? a întrebat din nou.

I-am spus despre numele scrijelit pe podeaua din camera de la subsol. Şi data care era scrisă. Duffy s-a uitat la mine. Apoi a închis ochii.

— E în viaţă, a spus ea. Mulţumesc.

— Ei bine, era în viaţă ieri.

Ea a deschis ochii.

— Crezi că e încă în viaţă?

Am dat din cap.

— Cred că şansele sunt destul de mari. Au nevoie de ea pentru ceva. De ce ar ţine-o în viaţă timp de nouă săptămâni ca s-o omoare acum?

Duffy n-a spus nimic.

— Cred că tocmai au mutat-o. Asta-i părerea mea. Uşa era încuiată dimineaţa, seara nu mai era.

— Crezi că a fost tratată bine?

Nu i-am spus ce îi plăcea lui Paulie să facă cu Elizabeth

Beck. Avea deja suficient lucruri de care să se îngrijoreze.

— Cred că şi-a zgâriat numele cu o furculiţă, am spus. Şi era o farfurie în plus cu friptură şi cartofi noaptea trecută în bucătărie, ca şi cum ar fi mutat-o în grabă şi au uitat să-i spună bucătăresei. Deci, probabil că au hrănit-o. Cred că e prizonieră, pur şi simplu.

— Unde crezi că au dus-o?

— Cred că Quinn a luat-o, am spus.

— De ce?

— Pentru că mi se pare că ceea ce avem aici este o organizaţie care a preluat o alta. Beck e un tip rău, e clar, dar el a fost preluat de un tip şi mai rău.

— Ca în mediul corporatist?

— Exact, am spus. Ca o preluare ostilă. Quinn şi-a pus proprii oameni în operaţiunile lui Beck. Acţionează ca un parazit.

— Dar de ce-ar muta-o pe Teresa?

— Ca o precauţie, am spus.

— Din cauza ta? Cât de îngrijoraţi sunt?

— Puţin. Cred că mută şi ascund lucruri de mine.

— Dar n-aţi avut încă o înfruntare.

Am dat din cap.

— Nu sunt foarte siguri în ceea ce mă priveşte.

— Atunci de ce îşi asumă un risc cu tine?

— Pentru că l-am salvat pe băiat.

Ea dădu din cap. S-a lăsat liniştea. Părea obosită. M-am gândit că poate că nu a dormit deloc de când i-am cerut maşina la miezul nopţii. Purta blugi şi o cămaşă bărbătească Oxford. Cămaşa era de un alb imaculat, frumos călcată. Primii doi nasturi erau deschişi. Purta pantofi sport pe picioarele goale. Căldură în camera fusese dată la maxim. Era un laptop pe birou, lângă telefon. Telefonul avea o consolă acoperită cu butoane de apelare rapidă. M-am uitat la număr şi l-am memorat. Laptopul era conectat printr-un adaptor complicat într-un port de date aflat la baza telefonului. Pe ecran se vedea

un screensaver. Arăta scutul Departamentul de Justiţie învârtindu-se de jur împrejur. De fiecare dată când ajungea la marginea ecranului sărea într-o nouă direcţie, aleatorie, aşa cum se întâmplă la vechile jocuri video de tenis. Nu se auzea niciun sunet din direcţia lui.

— L-ai văzut pe Quinn, până acum?

Am clătinat din cap.

— Ştii unde îşi desfăşoară activitatea?

Mi-am clătinat din nou capul.

— Nu am văzut nimic. Cu excepţia faptului că documentele lor sunt codificate şi nu au flotă de distribuţie suficient de mare pentru a mişca ceea ce par să mişte. Poate clienţii îşi ridică marfa.

— Ar fi o nebunie, a spus ea. Nu le-ar arăta clienţilor baza lor de operaţiuni. De fapt, ştiu deja că n-o fac. Aminteşte-ţi că Beck s-a întâlnit cu distribuitorul din L.A. într-un garaj.

— Poate că se întâlnesc pe teren neutru. Pentru a încheia vânzările. Undeva în apropiere, la nord-est.

Ea a dat din cap.

— Cum le-ai văzut documentele?

— Am fost în biroul lor, noaptea trecută. De aceea am vrut maşina.

S-a mutat la birou, s-a aşezat şi a atins touchpad-ul laptop. Screensaver-ul a dispărut. A apărut ultimul meu mail: *Ne vedem în 10 minute*. S-a dus la directorul de fişiere şterse şi a făcut clic pe un mesaj de la Powell, PM-ul care m-a vândut.

— Am verificat aceste nume pentru tine, a spus ea. Angel Doll a făcut opt ani la Leavenworth pentru agresiune sexuală. Trebuia să fie închis pe viaţă pentru viol şi omor, dar procurorii au dat-o-n bară. A fost tehnician de comunicaţii. A violat o femeie locotenent-colonel, lăsând-o să sângereze până a murit. Nu e un tip foarte simpatic.

— E un tip foarte mort, am spus.

Ea doar s-a uitat la mine.

— A verificat plăcuţele Maximei, am spus. Ne-am luptat. Mare greşeală. A fost prima victimă.

— L-ai ucis?

Am dat din cap.

— I-am rupt gâtul.

N-a spus nimic.

— A fost alegerea lui, am spus. Era pe punctul de a compromite misiunea.

Era palidă.

— Eşti bine?

Se uită în altă parte.

— Nu mă aşteptam la victime.

— S-ar putea să mai fie. Obişnuieşte-te cu ideea.

Ea s-a uitat la mine. A inspirat. A dat din cap.

— Bine, a spus ea.

Apoi s-a oprit.

— Îmi pare rău în legătură cu plăcuţele. A fost o greşeală.

— Ceva despre Paulie?

Ea a derulat în jos pe ecran.

— Doll a avut un prieten în Leavenworth numit Paul Masserella, un culturist, condamnat opt ani pentru atac asupra unui ofiţer. Apărătorul său a pledat ca fiind furie indusă de steroizi. Am încercat să dea vina pe armată pentru că nu au monitorizat ce consuma Masserella.

— Aportul lui caloric este foarte vizibil acum.

— Crezi că este acelaşi Paulie?

— Trebuie să fie. Mi-a spus că nu-i plac ofiţeri. L-am lovit în rinichi. Te-ar fi ucis pe tine sau pe Eliot. El nici măcar nu a observat.

— Ce crezi c-o să facă, legat de asta?

— Nu vreau să mă gândesc.

— Vrei să te întorci?

— Soţia lui Beck ştie că nu sunt ceea ce par.

Se uită la mine.

— Cum?

Am ridicat din umeri.

— Poate că nu ştie. Poate că doar vrea să fiu altcineva. Poate că încearcă să se convingă pe ea însăşi.

— Le-a spus?

— Nu încă. M-a văzut afară din casă, noaptea trecută.

— Nu te mai poţi întoarce.

— Nu sunt un tip care renunţă uşor.

— Dar nu eşti niciun tâmpit. Situaţia nu mai este sub control.

Am dat din cap.

— Decizia e a mea.

Ea clătină din cap.

— Este decizia noastră, de comun acord. Depinzi de ajutorul nostru.

— Trebuie s-o scoatem pe Teresa de acolo. Chiar trebuie, Duffy. Este o situaţie grea pentru ea acolo.

— Am putea trimite echipele SWAT să intervină. Acum că ai confirmat că este în viaţă.

— Nu ştim unde este acum.

— Ea este responsabilitatea mea.

— Şi Quinn este a mea.

N-a spus nimic.

— Nu poţi trimite echipele SWAT. Operaţiunea este neoficială. Să soliciţi echipele SWAT este acelaşi lucru cu a cere să fii concediată.

— Sunt pregătită să fiu concediată, dacă se va ajunge la asta.

— Nu eşti doar tu, i-am spus. Alţi şase băieţi ar fi concediaţi o dată cu tine.

N-a mai spus nimic.

— Şi eu mă întorc oricum. Pentru că-l vreau pe Quinn. Cu tine, sau fără tine. Deci, te-ai putea la fel de bine folosi de mine.

— Ce ţi-a făcut Quinn?

N-am spus nimic. A fost linişte pentru un moment lung.

— Ar vorbi doamna Beck cu noi? a întrebat ea.

— Nu vreau să o întreb. S-o întreb înseamnă să-i confirm suspiciunile. Nu pot fi sigur cum va reacţiona.

— Ce vei face dacă te întorci?

— Voi fi promovat, am spus. Asta e soluţia. Trebuie să-i iau slujba lui Duke. Atunci voi fi pe cea mai înaltă poziţie în tabăra lui Beck. Apoi, voi obţine un fel de conexiune oficială cu tabăra lui Quinn. De asta am nevoie. Altminteri lucrez în întuneric.

— Avem nevoie de progrese, a spus ea. Avem nevoie de dovezi.

— Ştiu.

— Cum vei fi promovat?

— La fel cum promovează oricine.

Nu a răspuns la asta. Doar s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de fereastră ca să se uite afară. M-am uitat şi eu la ea. Lumina din spatele ei îi trecea prin cămaşă. Părul îi era pieptănat pe spate şi era lung până la gulerul cămăşii. Arăta ca o coafură de cinci sute de dolari pentru mine dar am presupus că la un salariu DEA, probabil, şi-o făcuse chiar ea. Sau poate că are o prietenă care o ajută. Mi-o imaginam în bucătăria cuiva, aşezată pe un scaun, în mijlocul podelei, cu un prosop vechi în jurul gâtului, interesată de felul în care arată, dar nu atât de interesată încât să dea o grămadă de bani într-un salon de coafură scump.

Fundul ei arăta spectaculos în blugi. Îi vedeam eticheta de pe spate: Talie 24. Lungime 32. Asta o făcea să fie cu doisprezece centimetri mai scundă decât mine, ceea ce eram pregătit să accept. Dar o talie cu treizeci de centimetri mai mică decât a mea era ridicol. Nu am aproape niciun pic grăsime corporală. Tot ce am acolo sunt tendoanele şi muşchii necesari, bine împachetaţi. Ceea ce înseamnă că avea aceleaşi lucruri, în miniatură. Când văd o talie ca asta tot ce vreau să fac este s-o cuprind cu mâinile şi să mă minunez de ea. Poate să-mi îngrop capul pe undeva, un pic mai sus. Nu puteam să spun ceea ce aş simţi acolo, până nu se întorcea cu faţa la mine. Dar am presupus că senzaţia ar fi tare plăcută.

— Cât de periculos este? a întrebat ea. Vreau o

evaluare realistă.

— Nu ştiu. Prea multe variabile. Doamna Beck se bazează pe intuiţie, asta-i tot. Poate e vorba de dorinţele ei. Nu are dovezi. În ceea ce priveşte dovezile, cred că stau bine. Deci, chiar dacă doamna Beck vorbeşte cu cineva, totul depinde dacă ei decid să ia intuiţia unei femei în serios sau nu.

— Te-a văzut afară din casă. Asta e o dovadă solidă.

— O dovadă că ce? Că nu am somn?

— Acest tip, Doll, a fost ucis în timp ce tu nu erai încuiat.

— Vor presupune nu am putut trece de zid. Dar nu-l vor găsi pe Doll. N-au cum. Nu în timp util.

— De ce au mutat-o pe Teresa?

— Din precauţie.

— Situaţia a scăpat de sub control acum, a spus din nou.

Am ridicat din umeri, chiar dacă ea nu a putut vedea gestul.

— Acest gen de situaţie este întotdeauna scăpată de sub control. Este normal. Nimic nu merge întotdeauna aşa cum ne aşteptam să meargă. Toate planurile se năruie, imediat după primul foc.

A tăcut. S-a întors cu faţa la mine.

— Ce ai de gând să faci acum?

M-am oprit pentru o secundă. Lumina era încă în spatele ei. Tare plăcut, într-adevăr.

— Am de gând să trag un pui de somn, am spus.

— Cât timp mai ai?

M-am uitat la ceas.

— Aproximativ trei ore.

— Eşti obosit?

Am dat din cap.

— Am fost treaz toată noaptea, înotând, cea mai mare parte din ea.

— Ai înotat pe lângă zid? a spus ea. Poate că eşti un tâmpit, totuşi.

— Tu eşti obosită?

— Foarte. Lucrez din greu de câteva săptămâni.

— Atunci trage un pui de somn cu mine.

— Nu mi se pare corect. Teresa este în pericol, undeva.

— Oricum nu pot pleca nicăieri, i-am spus. Nu până când doamna Beck nu este gata.

S-a oprit pentru un moment.

— E doar un singur pat.

— Nu este o problemă prea mare. Eşti subţire. Nu ocupi prea mult loc.

— Nu e bine, a spus ea.

— Nu trebuie să intram în pat. Putem să stăm deasupra.

— Unul lângă celălalt?

— Complet îmbrăcaţi. Nici măcar n-o să mă descalţ.

N-a spus nimic.

— Nu e ilegal.

— Poate că este, a spus ea. Unele state au legi ciudate. Maine ar putea fi unul dintre ele.

— Sunt alte legi din Maine care mă îngrijorează.

— Nu acum.

I-am zâmbit. Apoi am căscat. M-am aşezat pe pat şi m-am întins pe spate. M-am întors pe o parte, dincolo de mijlocul patului, cu braţele sub cap. Am închis ochii. O simţeam stând în picioare, lângă pat. Apoi s-a întins lângă mine. S-a fâţâit un pic. Apoi a rămas nemişcată. Dar era tensionată. Simţeam asta. Se transmiteau prin arcurile saltelei, mici freamăte de înaltă frecvenţă.

— Nu intra în panică, am spus. Sunt mult prea obosit.

Dar, de fapt, nu eram. Problema a început atunci când s-a mutat uşor şi mi-a atins fundul cu al ei. A fost o atingere foarte slabă, dar ar fi putut la fel de bine să mă fi conectat la curent. Am deschis ochii şi m-am uitat la perete, încercând să-mi dau seama dacă dormea şi s-a mutat involuntar sau dacă a făcut-o intenţionat. Am petrecut câteva minute gândindu-mă la asta. Presupun

că pericolul de moarte este un afrodisiac puternic, pentru că m-am pomenit înclinând să fiu optimist. Totuşi nu eram sigur cum să răspund. Care era mişcarea corectă? Am decis să mă deplasez un singur centimetru şi să accentuez atingerea. M-am gândit că aş arunca mingea înapoi în curtea ei. Acum, putea să se chinuie ea cu interpretarea mişcării.

Nimic nu s-a întâmplat pentru un minut. Eram gata să mă dezamăgesc, când s-a mutat din nou. Acum, atingerea era al naibii de accentuată. Dacă n-aş cântări o sută zece kilograme ar fi putut să mă împingă peste cuvertura lucioasă. Eram destul de sigur că îi simt capsele de pe buzunare din spate. Era rândul meu. Am încropit un fel de sunet somnoros şi m-am rostogolit, aşa încât stăteam ca şi cum am fi două linguri, iar braţul meu îi atingea accidental umărul. Părul ei era în faţa mea. Era moale şi mirosea a vară. Bumbacul cămăşii ei era scrobit. Mergea în jos, spre talie, apoi denimul blugilor se năpustea înapoi peste şolduri. Am mijit ochii în jos. Îşi scosese pantofii. I-am văzut tălpile. Zece degete mici, aliniate.

Apoi, a scos şi ea un sunet somnoros. Eram destul de sigur că a fost unul fals. S-a dat mai înapoi şi s-a întors pe jumătate, până când a ajuns să fie strâns înghesuită în mine, de sus în jos. I-am pus mâna pe antebraţul meu. Apoi, l-am mutat în jos până când a căzut de pe cotul ei şi a ajuns să i se odihnească pe talie. Vârful degetului meu era sub betelia blugilor. A mai făcut un alt sunet. Aproape cu siguranţă un fals. Mi-am ţinut respiraţia. Fundul ei era strâns între picioarele mele. Inima îmi bubuia. Capul mi se învârtea. N-aveam cum să rezist. Nu era posibil. Acesta era unul dintre acele momente nebuneşti, guvernate de hormoni, pentru care ai fi riscat opt ani la Leavenworth. Mi-am ridicat mâna în sus, până am ajuns să-i cuprind sânul. După aceea, lucrurile au scăpat de sub control.

Era una dintre acele femei care este cu mult mai

atractivă goală decât îmbrăcată. Nu toate femeile sunt, dar ea era. Avea un corp incredibil. Nu era bronzată, dar pielea ei nu era palidă. Era la fel de moale ca mătasea, dar nu la fel de translucidă. Era foarte slabă, dar nu îi vedeam oasele. Era înaltă şi era subţire. Era făcută pentru acel gen de costume de baie care sunt făcute doar din şnururi. Avea sânii mici şi fermi, de o formă perfectă. Gâtul ei era lung şi subţire. Avea urechi şi glezne şi genunchi şi umeri perfecţi. Avea un mic gol la baza gâtului. Era puţin umed.

Era puternică, de asemenea. Probabil aveam şaizeci de kilograme în plus, dar m-a epuizat. Era tânără, cred. Avea, poate, cu zece ani mai puţin. M-a lăsat vlăguit, ceea ce a făcut-o să zâmbească. Avea un zâmbet cuceritor.

— Îţi aminteşti camera de hotel din Boston? i-am spus. Felul în care stăteai pe scaun? Te-am vrut chiar de atunci.

— Doar stăteam pe un scaun. Nu stăteam într-un anume fel.

— Nu te amăgi.

— Îţi aminteşti de Freedom Trail? a spus ea. Când mi-ai povestit despre tija lungă penetrantă? Te-am vrut chiar atunci.

I-am zâmbit.

— A fost parte a unui contract de apărare de miliarde de dolari, am spus. Deci, mă bucur că eu, ca un cetăţean simplu, am beneficiat de ea.

— Dacă Eliot nu ar fi fost cu mine, aş fi făcut-o chiar acolo, în parc.

— Era o femeie care hrănea păsările.

— Puteam să mergem în spatele unui tufiş.

— Paul Revere ne-ar fi văzut, am spus.

— Călărise toată noaptea.

— Eu nu sunt Paul Revere.

A zâmbit din nou. Am simţit-o cum se înghesuie în mine.

— Nu mai poţi, bătrâne? a întrebat ea.

— Nu am spus asta.

— Pericolul este un afrodisiac, nu-i aşa?

— Cred că este.

— Deci recunoşti că eşti în pericol?

— Sunt în pericol de a avea un atac de cord.

— Chiar nu ar trebui să te întorci, a spus ea.

— Sunt în pericol de a nu avea de ales.

S-a ridicat în capul oaselor pe pat. Gravitaţia n-a avut niciun efect asupra perfecţiunii ei.

— Vorbesc serios, Reacher.

I-am zâmbit.

— Voi fi bine. Două sau trei zile. O găsesc pe Teresa şi pe Quinn şi apoi ies.

— Numai dacă te las eu.

Am dat din cap.

— Cele două gărzi de corp, am spus.

Ea a dat din cap, la rândul său.

— De aceea ai nevoie de mine. Nu face pe eroul. Cu mine sau fără mine, pe naiba. Îi eliberăm pe acei tipi şi tu eşti un om mort, un telefon mai târziu.

— Unde sunt acum?

— În primul motel, în Massachusetts. Unde am discutat planurile. Cei din Toyota şi din maşina colegiului sunt călare pe ei.

— Din greu, sper.

— Foarte.

— Sunt la ore distanţă, am spus.

— Pe drum, a răspuns. Nu prin telefon.

— O vrei pe Teresa înapoi?

— Da. Dar eu sunt la conducere.

— Eşti obsedată de control.

— Nu vreau ca nimic rău să ţi se întâmple, asta e tot.

— Nimic rău nu mi se-ntâmplă vreodată.

S-a aplecat şi a trecut degetele peste cicatricile de pe corpul meu. Piept, stomac, braţe, umeri, frunte.

— Ai o mulţime de daune pentru un tip căruia nimic

rău nu i se întâmplă vreodată.

— Sunt neîndemânatic, am spus. Cad des.

S-a ridicat şi s-a dus la baie, goală, graţioasă, complet inconştientă de atuurile ei.

— Grăbeşte-te înapoi, am strigat.

Dar nu s-a grăbit înapoi. A stat în baie o lungă perioadă de timp şi când a venit din nou purta un halat. Faţa îi era schimbată. Părea un pic ciudată. Un pic tristă.

— Nu ar fi trebuit să facem asta, a spus ea.

— De ce nu?

— A fost neprofesionist.

S-a uitat direct la mine. Am dat din cap. M-am gândit că a fost un pic neprofesional.

— Dar a fost amuzant, am spus.

— Nu trebuia s-o facem.

— Suntem adulţi. Trăim într-o ţară liberă.

— A fost o chestie de instinct. Pentru că suntem stresaţi şi tensionaţi.

— Nu-i nimic în neregulă cu asta.

— Va complica lucrurile, a spus.

Am clătinat din cap.

— Nu, dacă noi nu vrem asta, am spus. Nu înseamnă că trebuie să ne căsătorim sau altceva. Nu ne datorăm nimic din cauza asta.

— Îmi doresc să n-o fi făcut.

— Mă bucur că am făcut-o. Când simţi că un lucru este bun, trebuie să-l faci.

— Asta este filosofia ta?

M-am uitat într-o parte.

— Este experienţa. Am spus odată *nu* atunci când am vrut să spun *da* şi încă regret.

Şi-a strâns halatul în jurul ei.

— M-am simţit bine, a spus.

— Şi eu.

— Dar trebuie să trecem peste. Ce-a fost a fost, nimic mai mult, bine?

— Bine, am spus.

— Şi trebuie să te gândeşti profund dacă te întorci acolo.

— Bine, am spus din nou.

M-am întins pe pat şi m-am gândit cum este să spui nu atunci când ai fi vrut să spui *da*. Pe ansamblu să spun *da* a fost mai bine şi nu am avut niciun regret. Duffy era tăcută. Parcă aşteptam să se întâmple ceva. Am făcut un duş lung, fierbinte şi m-am îmbrăcat în baie. Terminasem cu discuţiile. Nu mai era nimic de spus. Amândoi ştiam că am de gând să mă întorc. Mi-a plăcut faptul că ea nu a încercat cu adevărat să mă oprească. Mi-a plăcut faptul că eram amândoi persoane practice. Tocmai îmi legam şireturile când laptop-ul ei a făcut un ping, ca un clopot înăbuşit. Ca un cuptor cu microunde, atunci când mâncarea este gata. Am ieşit din baie şi ea era aşezată în faţa calculatorului verificând emailurile.

— Mesaj de la biroul meu, a spus. Înregistrările arată unsprezece foşti poliţişti dubioşi care se numesc Duke. Am lansat căutarea ieri. Câţi ani are?

— Patruzeci, probabil.

S-a uitat prin lista ei.

— Din Sud? Nord?

— Nu din Sud, am spus.

— Au mai rămas doar trei.

— Doamna Beck a spus că ar fi fost agent federal.

Ea a căutat ceva mai mult.

— John Chapman Duke, a spus ea. El e singurul care ajuns agent federal după aceea. A început în Minneapolis ca agent de circulaţie şi apoi ca detectiv. Obiectul a trei anchete de la Interne. Rezultate neconcludente. Apoi ni s-a alăturat.

— La DEA? Serios?

— Nu, m-am referit guvernul federal, a spus ea. S-a dus la Departamentul Trezoreriei.

— Ca ce?

— Nu scrie. Dar a fost trimis în judecată după trei ani. Ceva legat de corupţie. Plus suspiciune de implicare în

mai multe infracţiuni, fără dovezi solide. Oricum a mers la închisoare pentru patru ani.

— Descriere?

— Alb, de statura ta. Fotografia îl face să arate mai urât, totuşi.

— El e, am spus.

A citit şi restul raportului.

— Ai grijă. Pare a fi un tip dificil.

— Nu-ţi face griji.

M-am gândit s-o sărut de la revedere. Dar nu am făcut-o. Mi-am imaginat că n-ar vrea s-o fac. M-am întors la Cadillac.

M-am întors din nou în cafenea şi pe când terminam a doua ceaşcă Elizabeth Beck a apărut. Nu părea să fi cumpărat ceva. Nicio sacoşă, niciun sac de haine ţipător. Am presupus că, de fapt, nici n-a intrat în vreun magazin. A pierdut patru ore pentru a-i permite tipului de la guvern să facă ceea ce trebuie să facă. I-am făcut cu mâna. M-a ignorat şi s-a îndreptat direct spre tejghea. A cumpărat o cafea mare cu lapte şi a adus-o la masa mea. Mă decisesem ce îi voi spune.

— Nu lucrez pentru guvern.

— Atunci sunt dezamăgită, a spus ea, pentru a treia oară.

— Cum aş putea lucra? Am ucis un poliţist, aminteşte-ţi.

— Da.

— Oameni guvernului nu fac chestii de genul asta.

— Ba ar putea. Din greşeală.

— Dar ei nu fug după aceea. Ar rămâne pe loc şi ar înfrunta consecinţele.

A tăcut şi a rămas aşa pentru o lungă perioadă de timp. Şi-a băut încet cafeaua.

— Am fost acolo, de opt, zece ori, a spus ea. La colegiu, vreau să spun. Organizează evenimente pentru familiile elevilor, din când în când. Încerc să fiu acolo la

început şi la sfârşitul fiecărui semestru. Într-o vară, chiar am închiriat un camion mic de transport şi l-am ajutat să-şi mute lucrurile.

— Şi?

— Este o şcoală mică. Dar chiar şi aşa, în prima zi a semestrului devine foarte aglomerat. O mulţime de părinţi, o mulţime de studenţi, SUV-uri, autoturisme, autoutilitare, trafic intens. În zilele cu evenimentele familiale este chiar mai rău. Şi ştii ce?

— Ce?

— Nu am văzut niciodată un poliţist local acolo. Nici măcar o singură dată. Cu atât mai puţin un detectiv în civil.

M-am uitat pe fereastră.

— Doar o coincidenţă, presupun. O marţi dimineaţă obişnuită, în aprilie, la începutul zilei, nimic nu se întâmplă şi un detectiv care stă chiar lângă poartă, fără vreun motiv evident.

— Ce vrei să spui?

— Că ai fost teribil de ghinionist. Adică, care erau şansele să se întâmple asta?

— Nu lucrez pentru guvern.

— Ai făcut duş. Ţi-ai spălat părul.

— Crezi?

— Se vede şi pot să miros. Săpun ieftin, şampon ieftin.

— M-am dus la o saună.

— Nu aveai niciun ban. Ţi-am dat douăzeci de dolari. Ai cumpărat cel puţin două ceşti de cafea. Asta înseamnă că ţi-au rămas cel mult paisprezece de dolari.

— Era o saună ieftină.

— Trebuie să fi fost.

— Sunt doar un tip obişnuit.

— Lucru care mă dezamăgeşte.

— Vorbeşti de parcă vrei ca soţul tău să fie prins.

— Chiar vreau.

— Ar merge la închisoare.

— Trăieşte deja într-o închisoare. Şi o merită. Dar, ar fi

mai liber într-o închisoare reală decât unde este acum. Şi nu ar sta acolo pentru totdeauna.

— Ai putea să suni tu pe cineva. Nu trebuie să-i aştepţi pe ei să vină la tine.

Ea clătină din cap.

— Asta ar fi sinucidere. Pentru mine şi Richard.

— La fel cum ar fi dacă ai vorbi aşa despre mine în faţa altcuiva. Adu-ţi aminte că nu m-aş lăsa uşor. Ar exista răniţi. Tu şi Richard, poate.

Ea a zâmbit.

— Negociezi cu mine din nou?

— Te avertizez din nou, i-am spus.

Ea a dat din cap.

— Ştiu să-mi ţin gura, a spus ea apoi mi-a dovedit-o, nemai scoţând un cuvânt. Am terminat cafeaua în linişte şi am mers înapoi la maşină. Nu am vorbit. Am condus-o acasă, nesigur dacă transport o bomba cu ceas sau am întors spatele singurului ajutor din interior la care aş fi ajuns vreodată.

Paulie aştepta în spatele porţii. Probabil că se uita pe fereastră şi a ieşit de îndată ce a văzut maşina în depărtare. Am încetinit şi am oprit iar el m-a privit. Apoi s-a uitat la Elizabeth Beck.

— Dă-mi pager-ul, am spus.

— Nu pot.

— Fă-o.

Paulie a desfăcut lanţul şi a împins poarta. Elizabeth şi-a deschis geanta şi mi-a dat pager-ul. Am înaintat încă puţin şi am coborât fereastra. Eram în dreptul lui Paulie.

— Fii atent la asta, am spus.

Am aruncat pager-ul în faţa maşinii. A fost o aruncare stângace. Slabă şi lipsită de fineţe. Dar şi-a făcut treaba. Dreptunghiul mic, de plastic negru s-a curbat în sus, în aer, şi a aterizat exact în centrul aleii, la douăzeci de metri în faţa maşinii. Paulie i-a urmărit traiectoria şi apoi a îngheţat atunci când şi-a dat seama ce era.

— Hei.

El a pornit după pager. Eu am pornit după el. Am accelerat puternic, anvelopele au urlat şi maşina a ţâşnit înainte. I-am ţintit genunchiul stâng cu colţul din dreapta al barei de protecţie. Am foarte aproape. Dar el a fost incredibil de rapid. A înşfăcat pager-ul de pe asfalt şi s-a retras rapid, aşa că l-am ratat la un centimetru. Maşina a trecut glonţ pe lângă el. Nu am încetinit. Doar am accelerat mai departe în timp ce îl priveam în oglindă, stând în urma mea, cu ochii după mine, fumul albastru al cauciucurilor împrăştiindu-se peste tot în jurul lui. Am fost foarte dezamăgit. Dacă trebuia să mă lupt cu un tip care mă depăşea cu nouăzeci de kilograme aş fi fost mult mai fericit dacă el ar fi fost schilodit, mai întâi. Sau, cel puţin, dacă el nu ar fi fost atât de al naibii de rapid.

M-am oprit pe aleea circulară şi am lăsat-o pe Elizabeth Beck la uşa din faţă. Apoi am îndreptat maşina spre bucătărie când Zachary Beck şi John Chapman Duke au venit să mă caute. Mergeau rapid şi erau agitaţi. Păreau tensionaţi şi supăraţi. Am crezut că au de gând să-mi facă scandal pentru Paulie. N-a fost aşa.

— Angel Doll lipseşte, a spus Beck.

Am rămas nemişcat. Vântul sufla din largul oceanului. Mareea se retrăsese, iar valurile era la fel de mari şi zgomotoase ca în prima seară. Pulverizau stropi fini în aer.

— A vorbit cu tine ultimul, a spus Beck. Apoi a încuiat, a plecat şi nu a mai fost văzut de atunci.

— Ce-a vrut de la tine? a întrebat Duke.

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Ai stat acolo cinci minute.

Am dat din cap.

— M-a dus în biroul depozitului.

— Şi?

— Şi nimic. Se pregătea să spună ceva, dar i-a sunat telefonul mobil.

— Cine l-a sunat?

Am ridicat din umeri.

— De unde să ştiu? Era ceva urgent. A vorbit la telefon toate cele cinci minute. Îmi irosea timpul meu, cât şi pe al vostru, aşa că n-am mai stat şi am ieşit afară.

— Despre ce vorbea?

— N-am ascultat. Nu e politicos.

— Ai auzit vreun nume? a întrebat Beck.

M-am întors la el. Am clătinat din cap.

— Niciun nume. Dar se cunoşteau. Mi-a fost clar. Doll mai mult a ascultat. Cred că primea instrucţiuni despre ceva.

— Despre ce?

— Habar n-am.

— Ceva urgent?

— Cred că da. Uitase complet de mine. Şi nu a încercat să mă oprească atunci când am plecat.

— Asta e tot ce ştii?

— Am presupus că era un fel de plan. Instrucţiuni pentru ziua următoare, probabil.

— Adică astăzi?

Am ridicat din umeri din nou.

— Doar presupun. A fost o discuţie unilaterală.

— Minunat, a spus Duke. Eşti de un real ajutor, ştii asta?

Beck s-a uitat la ocean.

— Deci, el avut un apel urgent pe mobil, apoi a încuiat şi a plecat. Asta e tot ce ne poţi spune?

— Nu l-am văzut închizând. Şi nu l-am văzut plecând. Încă vorbea la telefon când am ieşit.

— Sigur a încuiat, a spus Beck. Şi, sigur a plecat. Totul a fost perfect normal în dimineaţa asta.

N-am spus nimic. Beck s-a întors la nouăzeci de grade, spre est. Vântul sufla dinspre mare şi îi lipea hainele de corp. Pantalonii îi fluturau ca nişte steaguri. Şi-a mişcat picioarele, frecând tălpile pantofilor de pietriş, ca şi cum încerca să se încălzească.

— Nu avem nevoie de asta acum, a spus el. Chiar nu avem nevoie. Vom avem un week-end complicat.

N-am mai spus nimic. S-au întors simultan şi s-au îndreptat spre casă, lăsându-mă singur.

Eram obosit, dar n-aveam de gând să mă odihnesc. Era forfotă în casă şi rutina pe care o remarcasem în cele două nopţi precedente dispăruse. Nu era mâncare în bucătărie. N-aveam niciun fel de cină. Bucătăreasa nu era acolo. Am auzit oameni deplasându-se pe hol. Duke a intrat în bucătărie, a trecut pe lângă mine şi a ieşit pe uşa din spate. Ducea o geantă de sport Nike, albastră. L-am urmărit afară şi l-am privit, ascuns de colţul casei, cum intră în al doilea garaj. Cinci minute mai târziu, a scos cu spatele Lincoln-ul negru şi s-a îndepărtat. Schimbase plăcuţele. Când am văzut-o ultima oară, la miezul nopţii, avea plăcuţe de Maine, cu şase cifre. Acum avea un număr din New York, cu şapte cifre. M-am întors înăuntru şi m-am uitat după cafea. Am găsit cafetiera, dar nu am găsit filtrele de hârtie. Aşa că mi-am pus un pahar de apă. Băusem jumătate de pahar când a intrat Beck. Ducea, de asemenea, un sac sport. Modul în care atârna şi zgomotul pe care l-a făcut atunci când l-a aruncat lângă piciorul meu, mi-a spus că era plin cu metal. Arme, probabil două.

— Iei Cadillac-ul, a spus el. Chiar acum. Ne vedem în faţă.

A scos cheile din buzunar şi le-a aruncat pe masă, în faţa mea. Apoi, s-a aplecat, a deschis geanta şi a scos două numere de înmatriculare din New York, împreună cu o şurubelniţă. Mi le-a dat.

— Mai întâi pune astea.

Am văzut şi armele. Două Heckler & Koch MP5K, scurte şi negre, cu mânere mari, turnate. Futuriste, ca o recuzită de film.

— Unde mergem?

— După Duke, până la Hartford, Connecticut, a spus el. Avem nişte afaceri acolo, îţi aminteşti?

A tras fermoarul, a ridicat geanta şi a dus-o înapoi în hol. Am rămas nemişcat, o secundă. Apoi mi-am ridicat

paharul de apă şi am toastat către peretele gol din faţa mea.

— În cinstea războaielor sângeroase şi a bolilor înfiorătoare.

CAPITOLUL 7

Am lăsat restul de apă în bucătărie şi m-am dus la garaj. Amurgul se vedea la orizont, la o sută de kilometri, spre est. Vântul sufla cu putere şi valurile se spărgeau de ţărm. M-am oprit şi am luat-o spre aleea circulară. Nu era nimeni acolo sau prin preajmă. Aşa că m-am îndreptat, ferit, spre peretele curţii. Am scos pachetul pe care îl ascunsesem acolo, am pus plăcuţele false şi şurubelniţa pe stâncă şi am desfăcut ambele arme. Am băgat Glock-ul lui Duffy în buzunarul drept al hainei. PSM-ul lui Doll în stânga. Am pus încărcătoarele de rezervă ale Glock-ului în şosete. Am împăturit cârpa, am luat plăcuţele şi şurubelniţa, apoi am revenit la intrarea în curte.

Mecanicul era ocupat în cel de-al treilea garaj. Cel gol. Ţinea uşile larg deschise şi ungea balamalele. Spaţiul din spatele lui era chiar mai curat decât atunci când îl văzusem în noapte. Era imaculat. Podeaua fusese spălată cu furtunul. Erau încă pete umede pe jos. Am dat din cap şi mi-a răspuns la fel. Am deschis garajul din stânga. M-am lăsat pe vine, am deşurubat plăcuţa de Maine de pe capacul portbagajului şi am înlocuit-o cu numărul de New York. Am făcut acelaşi lucru în faţă. Am lăsat plăcuţele vechi şi şurubelniţa pe podea, am intrat în maşină şi am pornit-o. Am ieşit cu spatele şi m-am îndreptat spre aleea circulară. Mecanicul s-a uitat lung în timp ce plecam.

Beck aştepta în faţă. Şi-a deschis singur uşa din spate şi a lăsat geanta sport pe bancheta din spate. Armele se auzeau zăngănind în interiorul ei. Apoi a închis uşa din spate şi a venit în faţă, lângă mine.

— Dă-i drumul, a spus el. O iei pe I-95, sud, către Boston.

— Trebuie să alimentăm.

— Bine, în primul benzinărie pe care o vezi.

Paulie aştepta la poarta. Faţa îi era schimonosită de furie. Era o problemă pasageră pentru mine. Se uita urât. Şi-a întors capul de la stânga la dreapta, ţinându-şi ochii pe mine tot timpul cât a deschis poarta. L-am ignorat şi am ieşit. N-am privit înapoi. Mi l-am scos din minte de îndată ce nu l-am mai văzut.

Drumul de coastă era gol. Am ieşit pe autostradă la douăsprezece minute după ce am părăsit casa. Mă obişnuisem cu felul în care se conducea Cadillac-ul. Era o maşină bună. Plăcută şi liniştită. Dar consuma enorm. Acul aproape ajunsese la limita minimă. După câte îmi aminteam prima oprire era cea de la sud de Kennebunk. Locul unde m-am întâlnit cu Duffy şi Eliot, în drumul spre New London. Am ajuns acolo în cincisprezece minute. Locurile îmi era familiare. Am trecut pe lângă parcarea unde intrasem în remorca camionului şi m-am îndreptat spre pompe. Beck era tăcut. Am ieşit şi am umplut rezervorul. Mi-a luat ceva timp. Şaptezeci de litri. În timp ce înşurubam buşonul rezervorului, Beck a lăsat fereastra în jos şi mi-a dat un teanc de bani.

— Întotdeauna să plăteşti benzina cu bani gheaţă, a spus el. E mai sigur aşa.

Am păstrat restul, adică un pic mai mult de cincisprezece dolari. M-am gândit că îi merit. Nu fusesem plătit încă. M-am reîntors pe şosea şi am pornit la drum. Eram obosit. Nimic nu e mai rău decât să parcurgi kilometri întregi de autostradă atunci când eşti obosit. Beck stătea tăcut lângă mine. La început am crezut că era doar ursuz. Sau timid, sau inhibat. Apoi mi-am dat seama că era nervos. Am presupus că era încrezător cu lupta care va urma. Eu eram. Mai ales că ştiam sigur că nu vom găsi pe nimeni cu care să ne luptăm.

— Ce face Richard? l-am întrebat.

— E bine. Are un caracter puternic. Este un băiat bun.

— Serios? am spus, pentru că trebuia să spun ceva.

Trebuia să-l fac să vorbească ca să mă ţină treaz.

— Este un copil credincios. E tot ce-şi poate dori un tată.

Apoi a tăcut din nou, iar eu m-am forţat să rămân treaz. Zece kilometri, cincisprezece.

— Ai avut vreodată de a face cu dealerii independenţi de droguri? m-a întrebat.

— Nu.

— Au ceva aparte.

N-a mai spus nimic timp de treizeci de kilometri. Apoi, a reluat, ca şi cum şi-a petrecut tot timpul clarificându-şi gândurile.

— Sunt complet obsedaţi de modă.

— Da? ca şi cum aş fi fost interesat.

Nu eram, dar voiam să vorbească.

— Desigur, drogurile de laborator sunt legate de modă. Şi clienţii lor sunt la fel de răi ca ei. Eu nici nu pot ţine socoteala lucrurilor pe care ei le vând. Câte un produs cu nume ciudat în fiecare săptămână.

— Ce este un drog de laborator? l-am întrebat.

— Evident, un drog care se face într-un laborator. Ştii, ceva fabricat, ceva chimic. Nu este la fel ca cel care creşte în mod natural în pământ.

— Ca marijuana.

— Sau heroina. Sau cocaina. Acestea sunt produse naturale. Organice. Sunt rafinate, evident, dar nu sunt create într-un laborator.

N-am spus nimic. Doar m-am forţat să ţin ochii deschişi. În maşină era prea cald. Ai nevoie de aer rece, atunci când eşti obosit. Mi-am muşcat buza de jos pentru a rămâne treaz.

— Moda domină tot ceea ce fac, a spus el. Fiecare lucru. Pantofii, de exemplu. Pe tipii pe care îi căutăm în seara asta, de fiecare dată când i-am văzut aveau pantofi diferiţi.

— Ce, cum ar fi pantofii de sport?

— Da, ca şi cum ei ar fi baschetbalişti. O dată aveau

Reebok de două sute de dolari, noi-nouţi. Data viitoare când i-am văzut, Reebok-ii erau complet demodaţi şi purtau Nike sau ceva similar… Air în sus, Air în jos. Apoi brusc bocanci Caterpillar sau Timberland. Piele, apoi Gore-Tex, apoi piele din nou. Negrii, apoi galbeni ca hainele de muncitori. Întotdeauna cu şireturile desfăcute. Apoi s-au întors la pantofii sport din nou, doar că de data asta Adidas, cu dungile alea mici. Două, trei sute de dolari perechea. Nejustificat. E o nebunie.

N-am spus nimic. Doar am condus, cu pleoapele larg deschise şi globii oculari dureroşi.

— Ştii de ce? a spus. Din cauza banilor. Au atât de mulţi bani că nu ştiu ce să facă cu ei. Gecile, de exemplu. Ai văzut gecile pe care le poartă? O săptămână trebuie să fie North Face, strălucitoare şi pufoase, pline de pene de gâscă, nu contează dacă e iarnă sau vară, deoarece aceşti tipi ies doar pe timp de noapte. Săptămâna viitoare, materialul strălucitor este istorie. North Face este încă OK, dar acum materialul trebuie să fie din microfibră. Apoi poartă jachete clasice, de colegiu, din lână, cu mâneci din piele. Două, trei sute de dolari bucata. Fiecare stil durează aproximativ o săptămână.

— Nebunie, am răspuns, ca să spun ceva.

— Este din cauza banilor, a spus el din nou. Nu mai ştiu ce să facă cu ei, astfel încât schimbă de dragul schimbării. Totul e viciat. Armele, de asemenea. Tipii ăştia de care vorbim, preferă Heckler & Koch MP5K. Acum au Uzi, după cum ne-ai povestit. Înţelegi ce vreau să spun? Pentru tipii ăştia, chiar şi armele sunt articole de modă, la fel ca pantofii lor, sau ca gecile lor. Sau ca produsele pe care le vând, ceea ce întregeşte cercul. Preferinţele lor se schimba tot timpul, în fiecare domeniu. Chiar şi la maşini. În principiu le plac cele japoneze, pentru că asta este moda pe Coasta de Vest. Dar o săptămâna este Toyota, săptămâna viitoare e Honda. Apoi e Nissan. Nissan-ul Maxima a fost la mare căutare cu doi, trei ani în urmă. Ca cea pe care ai furat-o tu. Apoi

a fost Lexus-ul. Sunt maniaci. Ceasurile, de asemenea. Poartă Swatch, apoi poartă Rolex. Nu văd nicio diferenţă între ele. Nebunie totală. Desigur, lucrând în piaţă, ca furnizor, nu mă plâng. Ceea ce îmi propun este degradarea pieţei, dar uneori e prea rapidă. E greu să ţii pasul.

— Deci, eşti în piaţă?

— Ce-ai crezut? mi-a spus. Că sunt contabil?

— Am crezut că importi covoare.

— Aşa este. Import o mulţime de covoare.

— OK.

— Dar este o acoperire, a spus. Apoi a râs. Nu crezi că trebuie să-mi iau măsuri de precauţie, când vând pantofi de sport unor oameni de genul asta?

A continuat să râdă. Dar îi simţeam tensiunea nervoasă. Am condus mai departe. El s-a calmat. A privit prin geamul lateral, a privit prin parbriz. Apoi a început să vorbească din nou, mai degrabă pentru el, decât pentru mine.

— Ai purtat vreodată pantofi sport? m-a întrebat el.

— Nu.

— Caut pe cineva să-mi explice. E vreo diferenţă raţională între un Reebok şi un Nike?

— Nu ştiu.

— Vreau să spun, probabil sunt făcuţi în aceeaşi fabrică. În Vietnam, undeva. Sunt, probabil, aceeaşi pantofi dar cu logo diferit.

— Probabil. Chiar nu ştiu. N-am fost niciodată sportiv. N-am purtat niciodată acest gen de încălţăminte.

— Dar există o diferenţă între Toyota şi Honda?

— N-am de unde să ştiu.

— De ce nu ştii?

— Pentru că nu am avut niciodată un VPP.

— Ce este un VPP?

— Un vehicul proprietate personală, am spus. Aşa denumeşte armata o Toyota sau o Honda. Sau un Nissan, sau un Lexus.

— Atunci, tu ce ştii?

— Ştiu diferenţa dintre un Swatch şi un Rolex.

— Păi, care este diferenţa?

— Nu este niciuna. Amândouă indică timpul.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ştiu diferenţa dintre un Uzi şi un Heckler & Koch.

S-a întors spre mine.

— Bine. Excelent. Explică-mi. De ce tipii ăştia ar abandona Heckler & Koch în favoarea Uzi?

Cadillac-ul torcea în continuare. Am ridicat din umeri. Mă luptam cu un căscat. Era un nonsens, bineînţeles. Băieţii din Hartford nu abandonaseră MP5K în favoarea Uzi. Nu în realitate. Eliot şi Duffy nu ştiuseră de preferinţa celor din Hartford legată de un anume model de armă şi nu au fost conştienţi de faptul că Beck ştia totul despre cei din Hartford, asta a fost, aşa că le-au dat Uzi băieţilor, pentru că, probabil, fuseseră cel mai la îndemână.

Dar, teoretic, era o întrebare foarte bună. O Uzi este o armă bună. Un pic cam grea, poate. Nu are cea mai bună cadenţă de tragere din lume, ceea ce contează pentru unele persoane. Ţeava nu are multe ghinturi, ceea ce compromite un pic precizia. Pe de altă parte, este foarte fiabilă, foarte simplă, testată în timp, şi are un încărcător de patruzeci de gloanţe. O armă bună. Dar orice armă derivată din Heckler & Koch MP5 este o armă mai bună. Trage cu aceeaşi muniţie, mai repede şi mai puternic. Este foarte, foarte precisă. La fel de precisă ca o puşcă bună, în mâini pricepute. Foarte fiabilă. Construită mai bine. Un design deosebit din anii 1970 împotriva un design deosebit din anii 1950. Deşi nu este posesoarea adevărului absolut în toate domeniile, în ceea ce priveşte armamentul, pentru armată ceea ce este modern, este mai bine, de fiecare dată.

— Nu există niciun motiv, am spus. Nu are niciun sens pentru mine.

— Exact. Este vorba despre modă. Este un capriciu.

Este un moft.

Telefonul său mobil a sunat. L-a scos din buzunar şi a răspuns, spunându-i numele, scurt şi apăsat. Şi un pic nervos. *Beck*. A sunat ca o tuse. A ascultat destul de mult. I-a cerut celui cu care vorbea să repete o adresă şi cum se ajungea acolo, apoi a închis telefonul şi l-a pus înapoi în buzunar.

— Era Duke, a spus el. A dat câteva telefoane. Băieţii noştri nu sunt nicăieri în Hartford. Dar ar trebui să aibă un loc la ţară, la sud-est. Duke crede că s-au ascuns acolo. Deci, acolo vom merge.

— Ce vom face când ajungem acolo?

— Nimic spectaculos, a spus Beck. Nu trebuie să facem mare tevatură. Nimic prea plăcut, dar nimic deosebit. Într-o situaţie ca asta, prefer să-i secerăm şi gata. Trebuie să dau impresie de inevitabilitate, ştii? Cu alte cuvinte, dacă te pui cu mine, atunci pedeapsa este cu siguranţă rapidă şi inevitabilă, dar nu-mi face plăcere.

— Dar o să-ţi pierzi clienţi, în acest fel.

— Pot să-i înlocuiesc. Sunt alţii care aşteaptă să preia. Asta e, cu adevărat, un mare lucru în această afacere. Oferta şi cererea este orientată în favoarea cererii.

— Ai de gând să faci asta singur?

A clătinat din cap.

— Te am pe tine şi pe Duke.

— Pe mine? Credeam că eu doar conduc.

— Deja ai curăţat doi dintre ei. Câţiva în plus nu ar trebui să te deranjeze.

Am dat căldura mai încet şi m-am forţat să ţin ochii deschişi. Războaie sângeroase, mi-am spus.

Am ocolit Boston-ul şi mi-a spus să-o iau spre sud-vest, pe Mass Pike şi apoi I-84. Am mers o sută de kilometri, adică aproximativ o oră. Nu voia să conduc prea repede. Nu voia să atragem atenţia. Plăcuţe false, o geantă plină de arme automate pe bancheta din spate, era firesc să nu-şi dorească ca poliţia să ne oprească. Am condus ca un automat. Nu mai dormisem de patruzeci de ore. Dar

nu regretam că am ratat şansa să trag un pui de somn, în motelul lui Duffy. Eram foarte fericit cu modul în care mi-am petrecut timpul acolo, chiar dacă ea nu era.

— Ieşirea următoare, a spus Beck.

Chiar acolo, I-84 intra în oraşul Hartford. Era un mic nor deasupra oraşului, ale cărui lumini se vedeau portocalii. Ieşirea de pe autostradă continua într-un drum larg, care se îngusta după câţiva kilometri şi se îndrepta spre sud-est, prin câmp deschis. Înaintea noastră era întuneric. Câteva magazine de ţară închise, articole de pescărie, bere rece, piese de motociclete şi nimic altceva, cu excepţia copacilor întunecaţi.

— Prima la dreapta, a spus el, opt minute mai târziu.

Am ieşit pe un drum şi mai îngust. Carosabilul era prost şi curbele fără nici o logică. Întuneric beznă. Trebuia să mă concentrez. Nu eram nerăbdător să conduc înapoi.

— Ia-o înainte.

Am făcut doisprezece sau cincisprezece kilometri. N-aveam nicio idee despre unde ne aflam.

— În curând îl vom vedea pe Duke aşteptându-ne în faţă.

Peste trei kilometri, farurile mele au luminat plăcuţa din spate a maşinii lui Duke. Era parcat pe banda de siguranţă. Maşina lui era înclinată pe partea cu şanţul.

— Parchează în spatele lui.

Am tras lipit de portbagajul Lincoln-ului şi am scos din viteză. Îmi doream să dorm. Doar cinci minute şi ar fi fost suficient pentru mine. Dar Duke s-a ridicat de pe scaun, de cum ne-a recunoscut, şi s-a apropiat grăbit de fereastra lui Beck. Beck a lăsat-o în jos, iar Duke s-a aplecat şi a băgat capul în interior.

— Locul este la aproximativ trei kilometri în faţă, a spus el. Aleea de pe partea stângă. Putem să mergem cu maşinile jumătate din drum, dacă o facem liniştit şi în tăcere, fără să aprindem nicio lumină. Restul drumului va trebui să mergem pe jos.

Beck n-a spus nimic. Doar şi-a ridicat fereastra. Duke s-a întors la maşina lui. L-am urmat, pe cei trei kilometri. Am oprit luminile la o sută de metri de alee şi am virat pe ea. Mergeam încet. Luna ilumina discret. Lincoln-ul din faţă se clătina şi se balansa peste denivelările drumului. Cadillac-ul făcea acelaşi lucru, dar în contratimp, când Lincoln-ul era în jos, Cadillac-ul era în sus. Am redus viteza cât am putut de mult. Foloseam ralanti-ul pentru a sta aproape de Beck. Apoi, luminile de frână ale lui Duke s-au aprins şi imediat s-au stins. M-am oprit în spatele lui. Beck s-a răsuci în scaun, a luat geanta şi a desfăcut-o pe genunchi. Mi-a dat una dintre cele două MP5K şi două încărcătoare de treizeci de cartuşe.

— La treabă, a spus el.

— Tu aştepţi aici?

El a dat din cap.

Am desfăcut arma şi am verificat-o. Am reasamblat-o, am introdus un încărcător şi am tras siguranţa. Apoi am pus cu atenţie încărcătoarele de rezervă în buzunar, ca să nu zornăie dacă se lovesc de Glock şi de PSM. Am ieşit din maşină. Am inspirat aerul rece al nopţii. Mi-a făcut bine. M-a trezit. Miroseam un lac în apropiere, copacii şi frunzele puţin putrezite. Am auzit o cascadă în depărtare şi ţeava de eşapament care ticăia uşor în timp ce se răcea. Era o briza uşoară printre copaci. Altminteri doar tăcere. Doar tăcere absolută.

Duke mă aştepta. Îi citeam tensiunea şi nerăbdarea în gesturi. Mai făcuse aceste lucruri şi înainte. Îmi era clar. Arăta exact ca un poliţist veteran înainte de o arestare de proporţii. Un anumit grad de familiaritate şi rutină, plus conştientizarea faptului că nu există două situaţii la fel. Avea în mână un Steyr, cu un încărcător lung, de treizeci de cartuşe. Ieşea mult în jos. Făcea ca arma să pară mai mare şi mai urâtă ca de obicei.

— Să mergem, dobitocule, a şoptit.

Am rămas la doi metri în spatele lui şi am mers pe partea opusă a aleii, cum fac infanterişti. Trebuia să fiu

convingător, ca şi m-ar îngrijora prezenţa unui grup înarmat. Ştiam că locul va fi gol, dar el nu ştia.

Am dat un ocol şi am văzut casa în faţa noastră. O lumină clipea la fereastră. Probabil de la sistemul de alarmă. Duke a încetinit şi s-a oprit.

— Vezi vreo uşă? a şoptit el.

M-am uitat în beznă. Am văzut o mică verandă. I-am arătat-o.

— Tu aştepţi la intrare, am şoptit şi eu. Mă duc să verific fereastra luminată.

A acceptat bucuros. Am ajuns la verandă. El s-a oprit acolo şi eu m-am îndreptat spre fereastră. M-am întins la pământ şi m-am târât ultimii trei metri. Am ridicat capul şi m-am uitat înăuntru. Era un bec de joasă putere de la o lampă de birou, cu un abajur de plastic galben. Erau canapele şi fotolii ponosite. Cenuşă rece de la un foc vechi în vatră. Lambriuri de pin pe pereţi. Nu era nimeni în cameră.

M-am târât înapoi până am ieşit din conul de lumină al becului de veghe şi când Duke a putut să mă vadă şi mi-am ţinut două degete în V sub ochii. Cod vizual standard al lunetiştilor pentru *Văd*. Apoi am ţinut palma deschisă cu toate degetele extinse. *Văd cinci persoane.* Apoi am făcut o serie complicată de gesturi care trebuiau să indice poziţionarea şi armele pe care le aveau. Ştiam că Duke nu le înţelege. Nici eu nu le înţelegeam. Din câte ştiam erau complet lipsite de sens. N-am fost niciodată lunetist. Dar părea realistic. Părea profesionist, clandestin şi urgent.

M-am târât încă trei metri, apoi m-am ridicat şi, în tăcere, m-am alăturat lui.

— Sunt duşi, am şoptit. Beţi sau drogaţi. Intrăm, îi curăţăm şi plecăm rapid acasă.

— Arme?

— Multe, dar nu sunt la îndemână. Am arătat spre pridvor. Există un hol scurt de cealaltă parte. O uşă exterioară, o uşă interioară. Facem stânga, apoi dreapta.

Aşteptăm pe hol. Îi doborâm atunci când ies din cameră pentru a vedea ce este cu zgomotul.

— Tu dai ordinele acum?

— Eu am fost în recunoaştere.

— Să n-o dai în bară, dobitocule.

— Nici tu.

— Niciodată n-o dau în bară.

— Bine.

— Vorbesc serios, a spus. Dacă-mi stai în cale, voi fi mai mult decât fericit să te dobor, fără nicio ezitare.

— Suntem în aceeaşi tabără.

— Oare? Cred că suntem pe cale să aflăm.

— Relaxează-te.

A făcut o pauză. Tensionată. A dat din cap în întuneric.

— Eu sparg uşa exterioară, tu pe cea interioară. Ca în armată.

— Bine.

M-am întors cu spatele şi am zâmbit. La fel ca un poliţist veteran. Dacă eu doboram uşa interioară, el va sări prin ea primul şi eu al doilea şi, al doilea tip este cel care, de obicei, este împuşcat, având în vedere că inamicul are suficient timp să reacţioneze.

— Cu piedicile de siguranţă ridicate, am şoptit.

Am trecut H & K pe foc cu foc şi el a armat Steyr-ul. Am dat din cap, el a dat din cap şi a lovit uşa de la intrare. Am trecut pe lângă el şi am lovit uşa interioară, fără să mă opresc. M-a depăşit, a intrat, a sărit în stânga, iar eu m-am aruncat în dreapta. Era destul de bun. Făceam o echipă destul de bună. Eram ghemuiţi în poziţii perfecte, chiar înainte ca uşile sparte să nu se mai legene, pe balamalele rupte. Se uita înainte, la intrarea în camera din faţa noastră. Ţinea Steyr-ul stabil, cu ambele mâini, braţele drepte, cu ochii larg deschişi. Respira greu. Aproape gâfâind. Trecuse printr-un moment de pericol, tensionat, destul de bine. Am scos PSM-ul lui Angel Doll din buzunar. L-am ţinut în mâna stângă, i-am tras piedica şi i l-am îndesat în ureche.

— Ţineţi gura, i-am spus. Trebuie să faci o alegere. Am de gând să-ţi pun o întrebare. Doar una. Dacă minţi, sau dacă refuzi să răspunzi, am de gând să te împuşc în cap. Ai înţeles?

A rămas perfect nemişcat, cinci secunde, şase, opt, zece. Se uita cu disperare la uşa din faţa.

— Nu te îngrijora, dobitocule, am spus. Nu e nimeni aici. Tipii au fost arestaţi săptămâna trecută. De agenţii guvernamentali.

Era nemişcat.

— Ai înţeles ce am spus mai înainte? Întrebarea mea?

El a dat din cap, ezitant, cu arma încă îndesată în ureche.

— Răspunzi, sau te împuşc în cap. Ai înţeles?

A dat din cap din nou.

— Începem. Eşti gata?

A dat din cap, doar o singură dată.

— Unde este Teresa Daniel? l-am întrebat.

A urmat o pauză lungă. Se întoarse pe jumătate către mine. Am mişcat şi eu mâna pentru a-i menţine ţeava PSM-ului în ureche. Îi vedeam în ochi că începe să înţeleagă ce se întâmplă.

— Nici să nu te gândeşti, a spus.

L-am împuşcat în cap. Am scos ţeava din ureche şi am tras în tâmpla lui dreaptă. Sunetul s-a auzit asurzitor în întuneric. Sânge, creier şi fragmente de oase au lovit peretele. Flacăra împuşcăturii i-a ars părul. Apoi am tras două focuri din H & K-ul, aflat în mâna dreapta, în tavan şi un alt cartuş din PSM-ul, aflat în stânga, în podea. Am mutat H & K pe foc automat, l-am ridicat şi l-am golit în corpul său. I-am luat Steyr-ul, de unde a căzut, şi am spulberat tavanul, iar şi iar, cincisprezece focuri rapide, bam bam bam bam, jumătate din încărcător. Holul s-a umplut instantaneu de un fum amar şi bucăţi de lemn şi ipsos zburau peste tot. Am înlocuit încărcătorul la H & K şi am pulverizat zidurile, de jur împrejur. Zgomotul era asurzitor. Cartuşele goale erau aruncate cu putere şi

cădeau peste tot. H & K s-a golit şi am tras restul de muniţie al PSM-ului în peretele holului, am doborât uşa la camera luminată şi am pulverizat veioza cu Steyr-ul. Am luat o masă şi am aruncat-o prin fereastră, apoi am folosit al doilea încărcător al H & K şi am pulverizare copacii din depărtare, în timp ce trăgeam cu Steyr-ul, aflat în stânga, în podea, până i-am golit încărcătorul. Apoi am strâns Steyr, H & K şi PSM-ul în braţe şi am luat-o la fugă, cu capul răsunându-mi ca un clopot. Am tras o sută douăzeci şi opt de cartuşe, în aproximativ cincisprezece secunde. Aproape asurzisem. Trebuie să fi sunat ca al treilea război mondial pentru Beck.

Am fugit drept în jos, pe alee. Tuşeam şi miroseam a praf de puşcă. M-am îndreptat către autoturisme. Beck trecuse în scaunul şoferului. M-a văzut venind şi a deschis uşa un centimetru. Mai repede decât să deschidă fereastra.

— Ambuscadă, am spus. Nu mai aveam suflu şi îmi auzeam vocea direct în cap. Au fost cel puţin opt.

— Unde este Duke?

— Mort. Trebuie să mergem. Acum, Beck.

A îngheţat pentru o secundă. Apoi s-a mişcat.

— la maşina lui.

Deja pornise Cadillac-ul. A apăsat acceleraţia, a trântit uşa şi, întorcând pe alee, a dispărut din vedere. Am sărit în Lincoln. Am pornit-o. Am băgat schimbătorul în marşarier, am pus cotul pe spătarul scaunului şi, privind prin geamul din spate, am accelerat puternic. Am condus spate în spate, ieşind unul după altul pe şosea unde, derapând, am ţâşnit spre nord, alături, ca la o cursă de viteză. Am luat curbele nebuneşte, în timp ce luptam cu inerţia, la aproximativ o sută douăzeci de kilometri pe oră. N-am încetinit până la curba care ducea înapoi spre Hartford. Beck mergea în faţa mea şi l-am urmat îndeaproape. A condus cu viteză zece kilometri, a intrat în parcarea unui depozit şi a parcat în spatele depozitului. Am parcat la trei metri de el, m-am întins pe

spate în scaun şi am aşteptat să vină la mine. Eram prea obosit ca să ies afară. A înconjurat capota Cadillac-ului şi mi-a deschis uşa.

— A fost o ambuscadă?

Am dat din cap.

— Ne aşteptau. Erau opt. Poate mai mulţi. A fost un masacru.

N-a spus nimic. Nu avea ce să spună. Am luat Steyr-ul lui Duke de pe scaun şi i l-am dat.

— L-am recuperat.

— De ce?

— Am crezut că aşa vrei. M-am gândit că putea să ducă la tine.

El a dat din cap.

— Nu duce nicăieri. Dar ai gândit bine.

I-am dat şi H & K. S-a înapoiat la Cadillac şi l-am văzut băgând ambele arme în geantă. Apoi s-a întors. A încleştat mâinile şi s-a uitat în sus, la cerul negru. Apoi la mine.

— Ai văzut vreun chip?

Am clătinat din cap.

— Prea întuneric. Dar l-am împuşcat pe unul dintre ei. A scăpat asta.

I-am dat PSM-ul. A fost ca şi cum l-am lovit în stomac. A devenit palid şi a pus o mână pe acoperişul Lincoln-ului ca să nu se prăbuşească.

— Ce e? l-am întrebat.

Se uită în altă parte

— Nu cred.

— Ce?

— Ai împuşcat pe cineva şi lui i-a căzut asta?

— Cred că Duke l-a doborât.

— Ai văzut când s-a întâmplat?

— Doar umbre. Era întuneric. O mulţime de arme care fulgerau. Duke trăgea şi a lovit o umbră iar arma era pe podea, când am ajuns acolo.

— Aceasta este arma lui Angel Doll.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur. Ştii ce e?

— N-am văzut o armă asemănătoare.

— Este un pistol special al KGB, a spus el. Din fosta Uniune Sovietică. Sunt foarte rare în această ţară.

Apoi s-a îndepărtat, în întunericul parcării. Am închis ochii. Voiam să dorm. Chiar şi cinci secunde ar fi fost suficiente.

— Reacher! Ai lăsat vreo dovadă fizică?

Am deschis ochii.

— Cadavrul lui Duke.

— Asta nu-i va conduce nicăieri. Dovezi balistice?

Am zâmbit în întuneric. Mi-am imaginat detectivii din poliţia Hartford încercând să-şi explice traiectoriile gloanţelor. Pereţi, podele, tavane. Probabil vor concluziona că holul a fost plin de dansatori puternic înarmaţi.

— O mulţime de gloanţe şi cartuşe goale.

— Nu pot fi urmărite.

S-a tras mai adânc în întuneric. Am închis din nou ochii. N-am lăsat amprente. Nicio parte din mine n-a atins nimic din casă, cu excepţia tălpilor de pantofi. Şi n-am tras cu Glock-ul lui Duffy. Auzisem ceva despre o bază de date centralizată unde se înregistrează semnalmentele şi urmele lăsate de gloanţele trase. Poate Glock-ul ei era înregistrat. Dar eu nu l-am folosit.

— Reacher, condu-mă acasă.

Am deschis ochii.

— Ce fac cu maşina asta?

— O abandonezi aici.

Am căscat şi m-am forţat să mă mişc, în timp ce foloseam pulpana hainei ca să şterg volanul şi toate butoanele pe care le atinsesem. Glock-ul aproape mi-a căzut din buzunar. Beck nu a observat. Era atât de preocupat că aş fi putut să-l scot şi să-l învârt pe deget, precum Sundance Kid, şi el nu ar fi observat. Am şters mânerul uşii, apoi m-am aplecat să scot cheile, pe care

le-am şters şi le-am aruncat în praful de la marginea parcării.

— Să mergem, a spus Beck.

A rămas tăcut până când am ajuns la cincizeci de kilometri nord-est de Hartford. Apoi a început să vorbească. Petrecuse timpul acesta pentru a încerca să se lămurească.

— Apelul telefonic de ieri. Îşi făceau planurile. Doll a lucrat cu ei tot timpul.

— De când?

— De la început.

— Nu are sens. Duke a mers în sud şi a luat numărul de înmatriculare al Toyotei. Apoi l-ai pus pe Doll s-o verifice. Dar de ce ar fi spus Doll adevărul despre ce a descoperit? Dacă erau prietenii lui, v-ar fi dat o pistă moartă, cu siguranţă. Te-ar fi condus departe de ei. Te-ar fi lăsat în întuneric.

Beck a zâmbit cu superioritate.

— Nu. Îşi pregăteau ambuscada. Despre asta vorbeau la telefon. Au improvizat bine. Cum răpirea a eşuat, au schimbat tactica. L-au lăsat pe Doll să ne îndrepte în direcţia corectă. Aşa încât ceea ce s-a întâmplat în seara asta să fie posibil.

Am dat din cap încet, ca şi cum acceptam punctul său de vedere. Cel mai bun mod de a fi promovat este de a-i lăsa să creadă că eşti un pic mai prost decât sunt ei. A funcţionat pentru mine înainte, de trei ori, în armată.

— Ştia Doll ce planificaţi pentru seara asta? l-am întrebat.

— Da. Am discutat despre tot, ieri. În detaliu. Atunci când ne-ai văzut vorbind, la birou.

— Deci, v-a înscenat totul.

— Da. El a încuiat noaptea trecută şi apoi a plecat spre Portland, conducând până acolo ca să vă aştepte, împreună cu ei. Le-am spus cine vine, când şi de ce.

N-am spus nimic. Doar m-am gândit la maşina lui Doll. Acesta era la aproximativ doi kilometri distanţă de biroul

lui Beck. Aş fi vrut s-o fi ascuns mai bine.

— Dar întrebarea cea mai importantă este alta, a spus Beck. A fost doar Doll?

— Sau…?

A tăcut. Apoi, a ridică din umeri.

— Sau şi alţii dintre ceilalţi care lucrează cu el.

Cei pe care nu-i controlezi, m-am gândit. Oamenii lui Quinn.

— Sau au fost toţi, împreună.

A început să se gândească din nou, încă 50-60 de kilometri. N-a mai scos un cuvânt până când am ajuns pe I-95, îndreptându-ne spre nord, pe lângă Boston.

— Duke este mort, a spus el.

— Îmi pare rău.

Începem, m-am gândit.

— Îl ştiu de mult timp.

N-am spus nimic.

— Va trebuie să îl înlocuieşti. Am nevoie de cineva în momentul acesta. Cineva în care pot avea încredere. Şi, până acum, am fost mulţumit de tine.

— Sunt promovat?

— Ai calificarea necesară.

— Şeful securităţii?

— Cel puţin temporar, a spus el. Permanent, dacă doreşti.

— Nu ştiu ce să zic.

— Aminteşte-ţi ceea ce ştiu, a spus el. Eşti al meu.

Am tăcut, cam un kilometru.

— Ai de gând să mă plăteşti, în viitorul apropiat?

— Îţi vei primi cele cinci mii şi, în plus, ceea ce câştiga Duke.

— Am nevoie de o acoperire. Nu te pot ajuta fără să-mi schimb trecutul.

A dat din cap.

— Mâine. Vorbim mâine.

Apoi, a tăcut. Când m-am mai uitat odată spre el, adormise. Un fel de reacţie la şocul zilei. Crezuse că

lumea lui se destramă. M-am forţat să rămân treaz şi să menţin maşina pe drum. Mi-am amintit de cărţile Armatei Britanice din India, din timpul lui Raj, la apogeul imperiul lor. Ofiţerii tineri, prinşi în poziţii inferioare în cadrul armatei, aveau propriile lor probleme. Luau masa împreună, în uniforme de gală splendide, şi vorbeau despre şansele lor de promovare. Dar nu aveau niciuna, cu excepţia cazului în care un ofiţer superior murea. Regula *pantofii mortului*. Deci, ridicau paharele de cristal pline cu vin franţuzesc fin şi toastau pentru războaie sângeroase şi boli îngrozitoare, pentru că doar un accident mortal în cadrul lanţului de comandă era singura modalitate de a promova. Brutal, dar aşa a fost întotdeauna în armată.

Am ajuns înapoi pe coasta statului Maine ca un automat. Nu mi-am putut aminti nici măcar un singur kilometru. Eram copleşit de epuizare. Mă durea fiecare părticică din corp.

Paulie a deschis cu greutate poarta. Cred că îl trezisem din somn. Îşi făcuse obiceiul de a se holba la mine. L-am lăsat pe Beck la uşa din faţă şi am dus maşina în garaj. Am ascuns Glock-ul şi încărcătoarele de rezervă, din motive de siguranţă, şi am intrat prin uşa din spate. Detectorul de metale a piuit la cheile de la maşină. Le-am aruncat pe masa din bucătărie. Mi-era foame, dar eram prea obosit pentru a mânca. Am urcat scările şi am căzut pe pat, adormind complet îmbrăcat, cu haina şi pantofii pe mine.

Vremea de afară m-a trezit, şase ore mai târziu. Ploaia bătea orizontal în fereastra mea. Suna ca pietrişul pe sticlă. M-am rostogolit de pe pat şi am privit afară. Cerul era de un gri metalic, gros şi înnourat şi marea era furioasă. O dantelă de spumă se întindea pe mai multe sute de metri. Valurile se spărgeau de stânci. Nu erau păsări. Era nouă dimineaţa. Ziua a paisprezecea, o zi de vineri. M-am întins pe pat din nou şi m-am uitat la tavan,

recapitulând ultimele şaptezeci şi două de ore, până în dimineaţa zilei a unsprezecea, când Duffy mi-a dat planul ei în şapte puncte. Unu, doi şi trei erau realizate. Mă descurcasem bine, sub presiune. Eram încă în viaţă, oricum. *Patru, găseşte-o pe Teresa Daniel*. Nu făcusem niciun progres real. *Cinci, caută dovezi împotriva lui Beck.* N-aveam nici măcar una. Nici măcar o probă. Nici măcar nu am văzut ceva suspect, cu excepţia conducerii unui vehicul cu numere de înmatriculare false şi genţile pline cu arme automate, chestie care era, probabil, ilegală în toate cele patru state prin care trecusem. *Şase, găseşte-l pe Quinn*. Niciun progres de asemenea. *Şapte, pleacă naibii de acolo*. Acest punct trebuia să mai aştepte. Apoi, Duffy m-a sărutat pe obraz. Mi-a lăsat zahăr de gogoaşă pe faţă.

M-am ridicat din nou şi m-am închis în baie pentru a verifica e-mailul. Uşa dormitorului meu nu mai era încuiată. Am presupus că Richard Beck nu ar îndrăzni să intre peste mine. Sau mama lui. Dar tatăl său ar putea. Mă deţinea. Fusesem promovat, dar încă eram pe teren minat. M-am aşezat pe podea şi am scos pantoful. Am rotit tocul şi am pornit aparatul. *Ai primit un mail!* Era un mesaj de la Duffy: c*ontainerele lui Beck descărcate şi transportate la depozit. Nu au fost inspectate de autorităţile vamale. Cinci în total. Cel mai mare transport din ultimul timp.*

I-am scris: *Menţineţi supravegherea?*

Nouăzeci de secunde mai târziu, ea a răspuns: *Da*.

I-am trimis: *Am fost promovat.*

Ea a trimis: *Fructifică situaţia.*

I-am trimis: *Mi-a plăcut ieri.*

Ea a trimis: *Economiseşte bateria.*

Am zâmbit, am oprit aparatul şi l-am pus la loc în tocul pantofului. Aveam nevoie de un duş, dar mai întâi trebuia să iau micul dejun şi să găsesc haine curate. Am deblocat baia şi m-am dus la bucătărie. Bucătăreasa era la datorie. Îi servea pâine prăjită şi ceai fetei irlandeze şi

îi dicta o listă lungă de cumpărături. Cheile Saab-ului erau pe masă. Cheile Cadillacului nu mai erau. Am scotocit prin jur şi am mâncat tot ce am putut găsi, apoi m-am dus să-l caut pe Beck. Nu l-am găsit. Nu erau nici Elizabeth sau Richard. M-am dus înapoi la bucătărie.

— Unde sunt toţi? am întrebat.

Menajera s-a uitat în sus şi n-a spus nimic. Îşi pusese haina de ploaie, gata să plece la cumpărături.

— Unde e domnul Duke? a întrebat bucătăreasa.

— Bolnav. Îl înlocuiesc eu. Unde e familia Beck?

— Au plecat.

— Încotro?

— Nu ştiu.

M-am uitat afară, la vremea urâtă.

— Cine conducea?

Bucătăreasa se uită în jos, la podea.

— Paulie.

— Când?

— Acum o oră.

— Bine, am spus.

Aveam încă haina pe mine. O pusesem când am plecat de la motel lui Duffy şi n-am scos-o de atunci. M-am dus direct la uşa din spate şi am ieşit în furtună. Ploaia mă biciuia şi avea gust de sare. Era amestecată cu stropi aruncaţi de mare. Valurile se loveau de pietre, precum bombele. Spuma albă explodă la treizeci de metri în aer. Mi-am ascuns faţa în guler şi am fugit spre garaj. În curtea împrejmuită de gard. Acolo era adăpost. Primul garaj era gol. Uşile erau larg deschise. Cadillac nu era acolo. Mecanicul era în al treilea garaj, făcând ceva. Menajera a apărut, fugind prin curte. Am privit-o cum deschide uşile celui de-al patrulea garaj. Se udase. A intrat şi, peste un moment, a scos vechiul Saab afară. Era zguduit de vânt. Ploaia a transformat praful de pe ea într-o peliculă subţire de noroi gri, care a început să curgă peste portiere, ca nişte mici pârâie. S-a îndepărtat, în drum spre piaţă. Am ascultat valurile. Eram îngrijorat

gândindu-mă cât de înalte ar putea să fie. Aşa că, lipit de perete curţii, am făcut un ocol în jurul lui, până pe partea dinspre mare. Am ajuns la mica mea adâncitură în stânci. Tulpinile de buruieni în jurul ei erau ude şi murdare de noroi. Adâncitura era plin de apă. Era apă de ploaie. Nu apă de mare. Era în siguranţă, deasupra mareei. Valurile nu au ajuns până acolo. Dar apa de ploaie a fost tot ce am găsit. În afară de apă, era complet goală. Niciun pachet. Nicio cârpă, nici Glock-ul. Încărcătoarele de rezervă dispăruseră, cheile lui Doll dispăruseră, şurubelniţa dispăruse, dalta dispăruse.

CAPITOLUL 8

M-am dus în partea din faţă a casei şi am rămas în ploaia continuă, uitându-mă, spre vest, la zidul înalt de piatră. În acel moment eram mai aproape ca niciodată de salvarea mea. Ar fi fost uşor. Poarta era larg deschisă. Am presupus că servitoarea a lăsat-o aşa. Ea a ieşit în ploaie pentru a o deschide şi n-a mai vrut să iasă din nou pentru a o închide. Paulie nu era acolo s-o facă în locul ei. Plecase, la volanul Cadillacului. Deci, poarta era deschisă. Şi nepăzită. Era prima dată când o vedeam în acest fel. Puteam să plec direct prin ea. Dar nu am făcut-o. Am rămas.

Unul dintre motive era timpul. Dincolo de poarta erau cel puţin douăzeci de kilometri de şosea goală, înainte de primul drum important. Douăzeci de kilometri. Şi nicio maşină. Familia Beck era în Cadillac şi servitoarea în Saab. Lincoln-ul era abandonat în Connecticut. Deci, eram pe jos. O plimbare de trei ore, mergând cu viteză. Nu aveam trei ore la dispoziţie. Aproape sigur Cadillac-ul se va întoarce în trei ore. Şi nu aveam unde să mă ascund pe drum. Benzile de siguranţă ale drumului erau goale şi stâncoase. Aş fi fost expus. Beck ar fi venit din faţa mea. Eu pe jos. El într-o maşină. Şi el avea o armă.

Ca şi Paulie. Eu n-aveam nimic.

Prin urmare şi strategia era un motiv, de asemenea. Să fiu surprins îndepărtându-mă pe jos, ar confirma ceea ce Beck credea că ştie, presupunând că Beck a fost cel care a descoperit ascunzătoarea. Dar dacă rămâneam aveam o oarecare şansă. Să stau ar implica nevinovăţia mea. Puteam îndrepta suspiciunile spre Duke. Puteam spune că trebuie să fi fost ascunzătoarea lui Duke. Beck s-ar putea gândi că este plauzibil. Probabil. Duke avea libertatea de a merge oriunde voia, în orice moment din zi sau noapte. Eu am fost încuiat şi supravegheat tot timpul. Iar Duke nu era acolo ca să nege. Dar eu aş fi chiar acolo, în faţa lui Beck, vorbind răspicat, rapid şi convingător. Ar putea să înghită momeala.

Speranţa era un alt motiv. Poate că nu Beck a găsit ascunzătoarea. Poate a fost Richard, în timp ce se plimba pe ţărm. Reacţia lui era imprevizibilă. M-am gândit că sunt şanse egale dacă ar veni întâi la mine sau s-ar duce la tatăl lui. Sau poate că a fost Elizabeth cea care a găsit ascunzătoarea. Era familiarizată cu stâncile de acolo. Le cunoştea bine. Le cunoştea secretele. Am presupus că şi-a petrecut o mulţime de timp pe ele, dintr-un motiv sau altul. Ea mi-ar fi favorabilă. Probabil.

Ploaia făcea şi ea parte dintre motivele de a rămâne. Era rece, deasă şi curgea fără oprire. Eram prea obosit pentru un marş pe şosea timp de trei ore, în ploaie. Era doar o slăbiciune fizică. Dar nu puteam să-mi mişc picioarele. Nu-mi doream decât să mă întorc în casă. Nu-mi doream decât să mă încălzesc, să mănânc din nou şi să mă odihnesc.

Teama de eşec făcea şi ea parte dintre motive. Dacă plecam acum nu mă mai puteam întoarce. Ştiam asta. Şi investisem deja două săptămâni. Realizasem progrese. Oamenii se bazau pe mine. Am fost înfrânt de multe ori. Dar niciodată n-am abandonat. Nici măcar o dată. În nicio circumstanţă. Dacă aş renunţa acum, gândul mi-ar mânca tot restul zilelor mele. Jack Reacher, un laş. A

fugit atunci când lucrurile au început să devină mai dure.

Am stat acolo cu ploaia lovindu-mă în spate. Timp, strategie, speranţă, vreme, teama de eşec. Toate piesele care constituiau motivul de a rămâne.

Însă, în fruntea listei era o femeie.

Nu Susan Duffy şi nici Teresa Daniel. O femeie din trecut, dintr-o altă viaţă. Se numea Dominique Kohl. Eram căpitan în armata când am cunoscut-o. Eram la un an distanţă de promovarea mea ca maior.

Am ajuns la biroul meu, devreme, într-o dimineaţă şi am găsit teancul obişnuit de hârtii pe biroul meu. Cea mai mare parte era lipsită de importanţă. Dar printre ele era copia unui ordin de transfer al unui Sergent Clasa I, Kohl, DE, la unitatea mea. Pe atunci armata era într-o fază în care toate referirile scrise legate de personal trebuiau să fie de gen neutru. Numele Kohl a sunat german pentru mine şi mi-am imaginat un tip mare şi urât din Texas sau Minnesota. Mâini mari şi roşii, faţă mare şi roşie, mai în vârstă decât mine, poate treizeci şi cinci de ani, cu o tunsoare scurtă.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţa, secretarul a sunat pentru a-mi spune că tipul s-a prezentat la datorie. L-am lăsat să aştepte zece minute, doar pentru distracţie, şi apoi l-am chemat înăuntru. Dar el era o ea şi nu era mare şi urâtă. Purta fustă. Avea aproximativ douăzeci şi nouă de ani. Nu era înaltă, dar era prea atletică ca să poţi spune că e mică. Şi era prea frumoasă ca să spui că e atletică. Părea cumva că este făcută cu multă măiestrie, din chestia aia din care se fac interioarele mingilor de tenis. Era o elasticitate aparte la ea. O fermitate şi o delicateţe, în acelaşi timp. Arăta sculptată, dar fără margini dure. Stătea rigidă în faţa biroului meu şi m-a salutat. Nu i-am răspuns, ceea ce a fost nepoliticos din partea mea. M-am holbat la ea timp de cinci secunde.

— Pe loc repaus, sergent, am spus.

Mi-a dat o copie a ordinelor ei şi a dosarul ei personal.

Noi le numeam jachete de serviciu. Cuprindeau tot ce are cineva nevoie să ştie. Am lăsat-o să stea în picioare în faţa mea, în timp ce îi citeam gândurile, care erau nepoliticoase în ce mă priveşte, dar nu aveam alternative. Nu aveam un scaun pentru vizitatori. Pe atunci armata nu permitea aşa ceva celor sub gradul de colonel plin. Era complet nemişcată, cu mâinile împreunate la spate, holbându-se într-un punct în aer, exact la treizeci de centimetri deasupra capului meu.

Dosarul era impresionant. Făcuse un pic din toate şi reuşise totul în mod spectaculos. Ţintaş de elită, specialistă într-un număr însemnat de aptitudini, număr de arestări impresionant, un excelent procentaj de cazuri rezolvate. Era un lider de echipă bun şi fusese promovată rapid. Ucisese doi oameni, unul cu o armă de foc, unul neînarmată, ambele incidente fiind evaluate drept justificate de către comisia de investigare. Era o stea în ascensiune. Îmi era clar. Mi-am dat seama că transferul ei reprezenta un compliment pentru mine, în mintea unor superiori.

— Mă bucur să te avem la bord, am spus.

— Domnule, vă mulţumesc, domnule, a spus ea, cu ochii fixaţi în spaţiu.

— Nu te prosti. Nu o să mă vaporizez dacă te uiţi la mine şi nu-mi place nici măcar un *domnule* într-o propoziţie, să nu mai vorbim de doi, bine?

— Bine.

Prindea repede. Nu mi-a mai spus *domnule* din nou, tot restul vieţii ei.

— Vrei să intri direct în mijlocul acţiunii?

A dat din cap.

— Sigur.

Am deschis un sertar şi am scos afară un dosar subţire pe care i l-am dat. Nu s-a uitat la el. Doar l-a ţinut pe lângă picior şi s-a uitat la mine.

— Aberdeen, Maryland, am spus. La baza noastră de acolo. Există un proiectant de arme care se comportă

ciudat. Informaţie confidenţială de la un prieten care e îngrijorat de o tentativă de spionaj. Dar eu cred că şantajul e mai probabil. Ar putea fi o anchetă lungă şi sensibilă.

— Nicio problemă, a spus ea.

Ea era motivul pentru care nu am plecat prin poarta deschisă şi nepăzită.

În schimb am intrat înăuntru şi am făcut un duş lung şi fierbinte. Nimeni nu vrea să rişte o confruntare atunci când este ud şi gol, dar nu-mi mai păsa. Cred că eram fatalist. Orice ar fi, este binevenit. Apoi m-am înfăşurat într-un prosop, am coborât scările şi am intrat în camera lui Duke. Mi-am însuşit un alt rând de haine. M-am îmbrăcat cu ele şi mi-am pus proprii pantofi, sacoul şi paltonul. M-am întors în bucătărie şi am aşteptat. Era cald acolo. Felul în care marea se agita şi ploaia bătea în ferestre m-a făcut să mă simt şi mai călduros. Era ca un sanctuar. Bucătăreasa era acolo, făcând ceva cu un pui.

— Este cafea? am întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

— De ce nu?

— Cofeină.

M-am uitat ceafa ei.

— Cofeina este esenţa unei cafele, am spus. Oricum, şi ceaiul are cofeină, şi te-am văzut făcând ceai.

— Ceaiul are tanin.

— Şi cofeina, am spus.

— Atunci bea ceai.

M-am uitat în jurul camerei. Era un suport de lemn, vertical, din care mânere negre de cuţite ieşeau în unghi. Câteva sticle şi pahare. Am presupus că sub chiuveta ar putea fi spray-uri cu amoniac. Poate cu clor. Suficiente arme improvizate pentru o luptă la apropiere. Dacă Beck ar fi avut temeri să tragă într-o cameră aglomerată, m-aş putea descurca. Aş putea să-l dobor înainte s-o facă el. Tot ce am aveam nevoie era o jumătate de secundă.

— Vrei cafea? m-a întrebat. Asta vrei să spui?

— Da. Asta încerc să spun.

— Tot ce trebuie să faci este să ceri.

— Am întrebat.

— Nu, ai întrebat dacă există cafea, a spus ea. Nu este acelaşi lucru.

— Deci, îmi faci cafea? Te rog?

— Ce s-a întâmplat cu domnul Duke?

M-am oprit. Poate că planifica să se căsătorească cu el, ca în filmele vechi, unde bucătăreasa se căsătoreşte cu majordomul, se pensionează şi trăiesc până la adânci bătrâneţi.

— A fost ucis.

— Azi noapte?

Am dat din cap.

— Într-o ambuscadă.

— Unde?

— În Connecticut.

— OK. Îţi voi face o cafea.

A dat drumul cafetierei. M-am uitat de unde a luat totul. Hârtiile de filtru erau depozitate într-o cutie, lângă şerveţelele de hârtie. Cafeaua era în congelator. Cafetiera era veche şi lentă. Făcea un sunet puternic şi greoi. Combinat cu ploaia care bătea în ferestre şi valurile care se spărgeau de stânci m-a făcut să nu aud Cadillac-ul înapoindu-se. Primul lucru pe care l-am văzut a fost uşa din spate izbindu-se de perete şi Elizabeth Beck năvălind înăuntru, cu Richard şi Beck aglomerându-se în spatele ei. Se deplasau aşa cum o fac persoanele care trec în viteză printr-o ploaie torenţială.

— Bună, mi-a spus Elizabeth.

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Cafea, a spus Richard. Excelent.

— Ne-am luat micul dejun, a spus Elizabeth. Old Orchard Beach. E un mic restaurant care ne place.

— Paulie s-a gândit că nu ar trebui să te trezesc, a spus Beck. A zis că păreai destul de obosit aseară. Aşa că s-a oferit să conducă el maşina.

— Bine, am spus.

M-am gândit: *Paulie a găsit ascunzătoarea mea? Le-a spus deja?*

— Vrei cafea? m-a întrebat Richard. Era la cafetieră ţinând nişte ceşti în mână.

— Neagră. Mulţumesc.

Mi-a adus o ceaşcă. Beck îşi scosese paltonul, scuturând apa de pe el.

— Ia-o cu tine. Trebuie să vorbim.

El a luat-o spre hol şi s-a uitat înapoi, ca să se convingă că-l urmez. Mi-am luat cafeaua cu mine. Era fierbinte şi aburea. Puteam să i-o arunc în faţă, dacă trebuia. M-a condus spre sala pătrată cu lambriuri pe care o mai vizitasem. Îmi duceam ceaşca, lucru care m-a încetinit puţin. A ajuns acolo cu mult înainte mea. Când am intrat el era deja la una din ferestrele, cu spatele la mine, uitându-se la ploaie. Când s-a întors avea un pistol în mână. M-am oprit. Eram prea departe pentru a folosi cafeaua. Cam patru metri. Ceaşca s-ar fi învârtit şi răsucit, iar cafeaua s-ar fi dispersat în aer şi, probabil, l-aş fi ratat cu totul.

Arma era o Beretta M9 Ediţie Specială, care era o Beretta 92FS civilă, modificată să arate exact ca un M9 militar standard. Foloseşte muniţie Parabellum de nouă milimetri. Avea un încărcător de cincisprezece gloanţe. Mi-am amintit cu o claritate bizară că preţul de vânzare era de 861 dolari. Am folosit M9 timp de treisprezece ani. Am tras multe mii de cartuşe în poligon cu ea şi suficient de multe pe viu. Cele mai multe dintre ele şi-au atins ţinta, pentru că este o armă precisă. Cele mai multe dintre ţinte au fost distruse, pentru că este o armă puternică. M-a servit bine. Mi-am amintit chiar şi argumentul de vânzare atunci când s-a făcut licitaţia pentru ea: Are un recul potrivit şi este uşor de dezmembrat pe teren. Au tot repetat-o ca pe o mantră. Mereu şi mereu. Au existat şi unele controverse. Navy Seal le-au urât. Ei au afirmat că ar fi avut zeci care le-au

explodat în faţă. Au făcut chiar şi un cântec de marş despre ea: *Nu poţi fi un NAVY SEAL, până nu guşti un oţel italian*. Dar pe mine M9 întotdeauna m-a servit bine. Este o armă bună, în opinia mea. Exemplarul lui Beck părea nou-nouţ. Încă avea vaselină pe ea. Avea pete de vaselină pe părţi. Strălucea discret în beznă.

Am aşteptat.

Beck stătea acolo, ţinând arma. Apoi s-a mişcat. A prins ţeava în palma stângă. S-a aplecat peste masa de stejar şi a îndreptat arma spre mine, cu mâna stângă, politicos, precum un vânzător într-un magazin.

— Sper că îţi place, a spus el. Am presupus c-o să te simţi familiar cu ea. Duke era mai extravagant, aşa cum era şi Steyr-ul său. Dar am bănuit că te-ai simţi mult mai confortabil cu Beretta, ştii, având în vedere trecutul tău.

Am făcut un pas înainte. Am pus cafeaua pe masă. Am luat arma de la el. Am scos încărcătura, am verificat camera, am apăsat trăgaciul şi m-am uitat pe ţeavă. Nu era blocat. Nu era trucat. Era funcţională. Cartuşele Parabellum erau reale. Era nouă. Nu se trăsese cu ea. Am bătut-o încet pe ţeavă şi am strâns-o în mână. A fost ca şi cum dădeam mâna cu un prieten vechi. Apoi am armat-o, i-am pus piedica şi a pus-o în buzunar.

— Mulţumesc, am spus.

A băgat mâna în buzunar şi a scos două încărcătoare de rezervă.

— Ia astea.

Mi le-a întins peste masă. Le-am luat.

— O să-ţi mai dau.

— Bine.

— Ai folosit vreodată ghidaj cu laser?

Am clătinat din cap.

— Există o companie numită Laser Devices, a spus el. Ei fac ghidaje laser universale pentru pistoale, care se montează sub ţeavă. Plus o lanternă mică care luminează intermitent, sub ghidaj. Foarte interesant dispozitivul.

— Face un punct mic, roşu?

El a dat din cap. A zâmbit.

— Nimănui nu îi place să fie luminat cu micul punct roşu, asta e sigur.

— Scump?

— Nu chiar. Câteva sute de dolari.

— Cât de mult adaugă în greutate?

— O sută douăzeci de grame.

— Distribuite în partea din faţă a pistolului?

— O chestie care ajută, de fapt, a spus el. Împiedică ţeava să devieze în sus atunci când tragi. Se adaugă aproximativ treisprezece procente la greutatea armei. Puţin mai mult dacă ai şi lanterna, desigur. Poate 1.1 – 1.2 kilograme în total. Totuşi mult mai puţin decât cele Anaconda pe care le foloseai. Cât aveau, 1.7 kilograme?

— Descărcate, am spus. Mai mult, cu şase cartuşe în ele. Ai de gând să mi le dai înapoi?

— Sunt puse bine. Ţi le dau, mai târziu.

— Mulţumesc, am spus din nou.

— Vrei să încerci laserul?

— Mă descurc fără el.

El a dat din cap.

— E alegerea ta. Dar vreau cea mai bună protecţie posibilă.

— Nu-ţi face griji.

— Trebuie să plec. Singur. Am o întâlnire.

— Nu vrei să te duc eu?

— La acest tip de întâlnire, trebuie să mă duc singur. Tu stai aici. Vom vorbi mai târziu. Mută-te în camera lui Duke, bine? Îmi place ca cel care îmi asigură securitatea să fie lângă mine.

Am pus încărcătoarele de rezervă în alt buzunar.

— Bine.

A trecut pe lângă mine spre hol şi înapoi în bucătărie.

Era genul de întorsătură, la nivel mintal, care te poate bulversa şi încetini. Tensiune extremă, iar apoi uimire extremă. Am mers în partea din faţă a casei şi am privit

de la o fereastră din hol. Am văzut Cadillac-ul parcurgând aleea circulară şi îndreptându-se, prin ploaie, spre poartă. S-a opri în faţa ei şi Paulie a ieşit din gheretă. Probabil îl lăsaseră acolo, pe drumul de întoarcere de la micul dejun. Probabil că Beck a condus chiar el pe aleea până la casă. Sau Richard. Sau Elizabeth. Paulie a deschis poarta. Cadillac-ul a trecut prin ea, în ploaie şi ceaţă. Apoi Paulie a închis poarta. Purta un impermeabil de mărimea unui cort de circ.

M-am scuturat ca să-mi revin şi m-am dus să-l găsesc pe Richard. Avea genul de privire sinceră care nu ascunde nimic. Era încă în bucătărie, bând cafea.

— Te duci pe ţărm în această dimineaţă? l-am întrebat.

Am pus întrebarea pe un ton inocent şi lejer, ca şi cum voiam să fac doar conversaţie. Dacă ar fi avut ceva de ascuns, aş fi ştiu. S-ar fi înroşit, s-ar fi uitat în altă parte, s-ar fi bâlbâit, şi-ar fi mişcat picioarele. Dar n-a făcut niciunul din aceste lucruri. Era total relaxat. S-a uitat direct la mine.

— Glumeşti? a spus el. N-ai văzut vremea?

Am dat din cap.

— Destul de rea.

— Abandonez colegiul.

— De ce?

— Din cauza nopţii trecute. Ambuscada. Tipii din Connecticut sunt încă în libertate. Nu sunt în siguranţă, dacă mă întorc acolo. Voi rămâne aici un timp.

— Şi *tu* ce părere ai despre asta?

A dat din cap.

— Oricum era o pierdere de timp, în cea mai mare parte.

M-am uitat într-o parte. Legea consecinţelor nedorite. Tocmai scurtcircuitasem educaţia unui copil. Poate îi ruinasem viaţa. Dar, oricum eram pe punctul de a-l trimite pe tatăl său la închisoare. Sau să-l omor. Aşa că o diplomă nu conta foarte mult, în comparaţie cu asta.

M-am dus s-o găsesc pe Elizabeth Beck. Ea era mai

greu de citit. M-am tot gândit ce abordare să folosesc şi n-am putut găsi ceva care să meargă, în mod garantat. Am găsit-o într-un salon ascuns, în colţul nord-vestic al casei. Stătea într-un fotoliu. Avea o carte deschisă în poală. Doctor Jivago, de Boris Pasternak. Am văzut filmul. Mi-am amintit de Julie Christie şi de coloana sonoră. „Lara's Theme". Trenul călătorind. Şi o mulţime de zăpadă. O fată m-a făcut să merg la film.

— Nu eşti tu, a spus ea.

— Ce nu sunt eu?

— Nu eşti tu spionul guvernului.

Am respirat uşurat. Nu ar spune asta dacă ar fi găsit ascunzătoarea mea.

— Exact, am spus. Soţul tău mi-a dat un pistol.

— Nu eşti destul de inteligent pentru a fi un spionul guvernului.

— Nu sunt?

Ea a clătinat din cap.

— Richard era disperat după o ceaşcă de cafea. Când am intrat în casă.

— Deci?

— Crezi că ar fi fost disperat, dacă am fi fost într-adevăr la micul dejun? Ar fi fost sătul de cafea.

— Atunci unde aţi fost?

— Am fost chemaţi la o întâlnire.

— Cu cine?

Ea doar a clătinat din cap, ca şi cum nu-mi putea spune numele.

— Paulie nu s-a oferit să ne conducă. El ne-a convocat. Richard a trebuit să aştepte în maşină.

— Dar tu ai intrat?

Ea a dat din cap.

— Au un tip pe care-l cheamă Troy.

— Prostesc nume.

— Dar un tip foarte inteligent. E tânăr, şi e foarte bun la calculatoare. Cred că e ceea ce ei numesc un hacker.

— Şi?

— A obţinut acces parţial la unul din sistemele guvernamentale din Washington. A aflat că au introdus un agent federal aici. Sub acoperire. La început, au presupus că ai fi tu. Apoi au verificat un pic mai mult şi au aflat că este de fapt o femeie şi este aici de câteva săptămâni.

M-am uitat la ea, fără să înţeleg nimic. Misiunea Teresei Daniel era neoficială. Computerele guvernamentale nu ştiau nimic despre ea. Apoi mi-am amintit laptopul lui Duffy, cu logo-ul Departamentul de Justiţie ca screensaver. Mi-am amintit cablul modemului, trecând peste birou, prin adaptorul complex, intrând în perete, în conexiune cu toate celelalte computere din lume. Întocmea Duffy rapoarte personale? Pentru propriul ei uz? Pentru o eventuală justificare?

— Nu vreau să mă gândesc la ceea ce au de gând să-i facă, a spus Elizabeth. Fiind femeie.

Se cutremură vizibil şi se uită într-o parte. M-am îndreptat cu faţa spre hol. Apoi am încremenit. Nu era nicio maşină disponibilă. Şi douăzeci de kilometri de drum înainte de a încerca să ajung undeva. Trei ore de mers rapid. Două ore, dacă alergam.

— Las-o baltă, a zis Elizabeth. N-are nimic de a face cu tine.

M-am întors şi am privit spre ea.

— Las-o baltă, a spus ea din nou. O vor face chiar acum. Se va termina totul în curând.

A doua oară când am văzut-o pe sergentul clasa întâi, Dominique Kohl, a fost în a treia zi de când lucra pentru mine. Purta pantaloni de antrenament verzi şi un tricou kaki. Era foarte cald. Îmi amintesc perfect. Trecusem printr-un val mare de căldură. Braţele ei erau bronzate. Avea o piele care arăta grozav. Nu transpira. Tricoul era grozav. Avea ecusoane pe el, *Kohl* în dreapta şi *Armata SUA* în stânga, ambele ridicate în sus de curbura sânilor ei. Avea dosarul pe care i-l dădusem. Era un pic mai

gros, completat cu notele ei.

— Am nevoie de un partener, mi-a spus.

M-am simţit un pic vinovat. Ziua a treia şi eu nici măcar nu-i desemnasem un partener. M-am întrebat dacă i-am alocat un birou. Sau un dulap, sau o cameră în care să doarmă.

— Ai cunoscut un tip pe nume Frasconi? i-am spus.

— Tony? L-am întâlnit ieri. Dar e locotenent.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează ca subofiţerii şi ofiţerii să lucreze împreună. Nu e nicio reglementare în direcţia asta. Oricum, dacă ar fi fost, aş fi ignorat-o. Ai vreo problemă cu asta?

Ea a clătinat din cap.

— Dar poate că el are.

— Frasconi? Nu va avea o problemă.

— O să-i spui tu?

— Sigur, am spus.

Mi-am scris o notă, pe o bucată de hârtie goală, *Frasconi, Kohl, parteneri*. Am subliniat de două ori, ca să-mi reamintesc. Apoi am arătat către dosarul pe care îl ţinea.

— Ce progrese ai făcut?

— Veşti bune şi veşti proaste, a spus ea. Vestea proastă este că sistemul lor de autorizare pentru documentele confidenţiale este total compromis. Ar putea fi din cauza ineficienţei, dar mult mai probabil a fost compromis în mod deliberat pentru a ascunde lucruri care nu trebuia să se întâmple.

— Cine e tipul în cauză?

— Un cap mare numit Gorowski. Unchiul Sam l-a recrutat direct de la MIT. Un tip valoros, din toate punctele de vedere. Ar trebui să fie foarte inteligent.

— E rus?

Ea a clătinat din cap.

— Polonez, de când se ştie. Nu pare să aibă vreo ideologie.

— Era fan Red Sox în timp ce era la MIT?

— De ce?

— Ăştia sunt toţi ciudaţi, am spus. Verifică.

— Eu cred că este, probabil, şantaj.

— Deci, care e vestea bună?

A deschis dosarul.

— Chestia asta la care lucrează e un fel de rachetă mică.

— Cu cine lucrează?

— Honeywell şi General Defense Corporation.

— Mai departe.

— Această rachetă trebuie să fie subţire. Deci va fi sub-calibrată. Tancurile folosesc tunuri de sută douăzeci de milimetri, dar chestia asta va fi mai mică de atât.

— Cu cât?

— Nimeni nu ştie încă. Dar se lucrează la proiectarea unui sabot chiar acum. Sabotul este un fel de manşon ce înconjoară racheta pentru a-i mări diametrul.

— Ştiu ce este un sabot.

Ea m-a ignorat.

— Va fi un sabot purtător, ceea ce înseamnă că se desprinde imediat după ce chestia asta părăseşte ţeava armei. Încearcă încă să decidă dacă are să fie un sabot de metal, sau din material plastic. *Sabot* înseamnă *gheată*. Din franceză. Este ca şi cum racheta plecă purtând o gheată mică.

— Ştiu asta, am spus. Vorbesc franceza. Mama mea era franţuzoaică.

— Ca şi *sabotaj*, a spus ea. Provine din vechile conflicte de muncă franceze. Iniţial a însemnat să spargi echipamentele industriale noi, lovindu-le.

— Cu ghetele.

Ea a dat din cap.

— Corect.

— Deci, îmi mai spui o dată care este vestea bună?

— Designul sabotului nu cred că va interesa pe cineva. Nu reprezintă ceva important, oricum. E doar un sabot.

Deci avem o mulţime de timp.

— Bine. Dar să fie o prioritate pentru tine. Şi pentru Frasconi. O să-ţi placă tipul.

— Vrei să bem o bere mai târziu?

— Eu?

S-a uitat direct la mine.

— Dacă toate gradele, fără discriminare, pot lucra împreună, ar trebui să poată şi să bea o bere împreună, corect?

— Bine, am spus.

Dominique Kohl nu semăna deloc cu fotografiile Teresei Daniel pe care le văzusem, dar era un amestec ale ambelor chipuri în mintea mea. Am lăsat-o pe Elizabeth Beck cu cartea ei şi m-am dus până la camera mea iniţială. Mă simţeam mai izolat acolo. Mai sigur. M-am închis în baie şi mi-am scos pantoful. Am desfăcut tocul şi am extras aparatul. Mă aştepta un mesaj de la Duffy: *Nicio activitate la depozit. Ce se întâmplă?*

L-am ignorat şi am tastat: *Teresa Daniel este pierdută.*

Patru cuvinte, douăzeci şi trei de litere, trei spaţii. M-am uitat la ele pentru un timp îndelungat. Mi-am pus degetul pe butonul *send*. Dar nu l-am apăsat. În schimb am pus degetul pe butonul *backspace* şi am şters mesajul. A dispărut de la dreapta la stânga. Cursorul cel mic le-a înghiţit. M-am gândit să-l trimit atunci când nu mai avea încotro. Când eram sigur.

I-am trimis: *Posibil computerul să fie penetrat.*

A fost o întârziere prelungită. Mult mai mult decât obişnuitele nouăzeci de secunde. Am crezut că nu o să mai răspundă. M-am gândit că îşi smulge firele din perete. Dar, poate că tocmai ieşise din duş sau ceva de genul ăsta, deoarece aproximativ patru minute mai târziu a revenit cu un simplu: *De ce?*

I-am trimis: *S-a vorbit de un hacker cu acces parţial la sistemele computerizate ale guvernului.*

Ea a trimis: *Mainframe-uri sau LAN?*

N-aveam nicio idee despre ce vrea să spună. I-am trimis: *Nu ştiu.*

Ea a întrebat: *Detalii?*

I-am trimis: *Doar nişte vorbe. Îţi ţii un jurnal pe laptop?*

Ea a trimis: *Pe dracu, nu!*

I-am trimis: *În altă parte?*

Ea a trimis: *Pe dracu, nu!*

I-am trimis: *Eliot?*

O altă întârziere de patru minute. Apoi a revenit cu: *Nu cred.*

Am întrebat: *Crezi sau ştii?*

A trimis: *Cred.*

M-am uitat la peretele cu gresie din faţa mea. Am expirat adânc. Eliot a ucis-o pe Teresa Daniel. Era singura explicaţie. Apoi am inspirat. Sau poate nu. Poate că nu a făcut-o. I-am trimis: *Aceste e-mail-uri sunt vulnerabile?*

Ne-am trimis nenumărate e-mail-uri în ultimele şaizeci de ore. Ea mi-a cerut noutăţi despre agentul ei. Eu i-am cerut numele real al agentului ei. Şi am întrebat într-un mod care cu siguranţă nu a folosit genul neutru. Poate că eu am ucis-o pe Teresa Daniel.

Mi-am ţinut respiraţia până când Duffy a revenit cu: *E-mail-ul este criptat. Tehnic poate fi vizibil, sub formă de cod, dar, în niciun caz, nu se poate citi.*

Am expirat şi am trimis: *Sigur?*

A trimis: *Categoric.*

I-am trimis: *Cum e codificat?*

Ea a trimis: *Proiect de miliarde de dolari NSA.*

Asta m-a înveselit, dar numai un pic. Unele dintre proiecte de miliarde de dolari ale NSA sunt în *Washington Post* dinainte de a fi terminate. Şi situaţiile haotice în comunicaţii au încurcat mai multe lucruri decât orice altceva din lume.

I-am trimis: *Verifică imediat cu Eliot despre jurnalul pe calculator.*

Ea a trimis: *Bine. Progrese?*

Am scris: *Nimic.*

Apoi l-am şters şi am trimis: *În curând*. M-am gândit că ar putea face-o să se simtă mai bine.

Am coborât scările până la holul de la parter. Uşa de la salonul lui Elizabeth era deschisă. Ea era încă în fotoliu. *Doctor Jivago* era cu faţa în jos, în poala ei, iar ea se uita pe fereastră, la ploaie. Am deschis uşa şi am păşit afară. Detectorul de metale ţipă la Beretta din buzunarul meu. Am închis uşa în urma mea şi am luat-o pe aleea circulară în jos pe alee. Ploaia îmi bătea în spate. Îmi curgea pe ceafă. Dar vântul m-a ajutat. Mă împingea spre vest, direct spre gheretă. Mă simţeam uşor. Drumul de întoarcere avea să fie mai greu. Aş fi mers direct contra vântului. Presupunând că încă aş fi putut merge.

Paulie m-a văzut venind. Probabil că îşi petrecuse tot timpul ghemuit în interiorul gheretei mici, patrulând de la ferestrele din faţă, la cele din spate, uitându-se, ca un animal agitat în bârlogul său. A ieşit, în impermeabil său. A trebuit să-şi încline capul şi să se întoarcă într-o parte pentru a ieşi prin uşă. S-a aşezat cu spatele lipit de zidul casei, unde streaşina era joasă. Dar streaşina nu-l ajuta. Ploaia bătea orizontal sub ea. O auzeam lovind cu putere impermeabilul. Îi lovea faţa şi curgea în jos ca un şuvoi de transpiraţie. Nu purta pălărie. Părul îi era lipit de frunte. Părea închis la culoare, din cauza apei.

Aveam ambele mâini în buzunare, cu umerii cocoşaţi înainte şi faţa ascunsă în gulerul hainei. Mâna dreaptă era strânsă în jurul Berettei. Piedica era ridicată. Dar nu voiam să-l folosesc. Ar fi necesitat explicaţii complicate. Şi el ar fi fost înlocuit. Nu voiam să fie înlocuit, până când nu eram eu gata să fie înlocuit. Aşa că nu voiam să folosesc Beretta. Dar eram gata s-o fac.

M-am oprit la doi metri de el. În afara razei lui de acţiune.

— Trebuie să vorbim, am spus.

— Nu vreau să vorbesc.

— Vrei să facem un skanderbeg în schimb?

Ochii lui erau de culoare albastru deschis şi avea pupilele mici. Am presupus că micul dejun constase în întregime din capsule şi prafuri.

— Să vorbim despre ce? a spus el.

— Noua situaţie.

N-a spus nimic.

— Care este SOM-ul tău? l-am întrebat.

SOM este un acronim al armatei. Armata iubeşte acronimele. Vine de la Specialitate Ocupaţională Militară. Şi am folosit timpul prezent. *Care este*, nu *care a fost*. Am vrut să-l duc în trecut. Un fost militar este precum un catolic desuet. Chiar dacă nu te mai gândeşti la ele, ritualurile vechi exercita în continuare o influenţă puternică. Ritualuri vechi, cum ar fi supunerea în faţa unui ofiţer.

— Unsprezece Bang Bang, a spus el şi a zâmbit.

Nu era un răspuns bun. Unsprezece Bang Bang era un argou pentru 11B, ceea ce însemna 11 – Bravo, Infanterie, ceea ce a însemnă Forţe Armate Operaţionale. Data viitoare când mă confrunt cu un gigant de o sută optzeci de kilograme, cu venele pline de metadona şi steroizi aş prefera ca SOM-ul său să fie Întreţinere, sau Dactilografiere. Nu Forţe Armate Operaţionale. Mai ales un gigant de o sută optzeci de kilograme, căruia nu-i plac ofiţerii şi care a fost închis opt ani la Fort Leavenworth pentru că a bătut unul.

— Să mergem înăuntru, am spus. Este prea umed aici.

Am spus-o pe tonul pe care îl foloseşti după ce eşti promovat căpitan. Este un ton liniştit, aproape conversaţional. Nu este genul de ton utilizat de un locotenent. Este o sugestie, dar şi un ordin, de asemenea. E plin de insinuări. Spune: Hei, suntem nişte tipi obişnuiţi. Nu trebuie să ne încurcăm în formalităţi, cum ar fi gradul, nu-i aşa?

S-a uitat la mine pentru un moment lung. Apoi s-a întors şi a intrat, într-o parte, prin uşă. Şi-a aplecat bărbia în piept pentru a putea trece. Înăuntru, plafonul era la

aproximativ 2.2 metri înălţime. Prea jos pentru mine. Capul lui aproape îl atingea. Mi-am ţinut mâinile în buzunare. Apa de pe impermeabilul lui curgea pe podea.

Casa era împuţită cu un miros intens şi acru de animal. Ca de nurcă. Şi era mizerabilă. Avea un living mic, care se deschidea spre bucătărie. Dincolo de bucătărie era un hol mic, cu o baie şi un dormitor la capăt. Asta era tot. Era mai mic decât un apartament de oraş, dar era făcut să arate ca o casă în miniatură. Era mizerie peste tot. Farfurii nespălate în chiuvetă. Farfurii, căni şi articole de îmbrăcăminte sportivă peste tot în camera de zi. Avea o canapea veche, vizavi de un televizor nou. Canapeaua părea să aibă majoritatea arcurilor rupte. Erau sticle cu pilule pe rafturi, pe mese, peste tot. Unele dintre ele erau vitamine. Majoritatea nu erau.

Era şi o mitralieră în cameră. Vechea NSV sovietică. Mitraliera de pe turela unui tanc. Paulie o suspendase de un lanţ în mijlocul camerei. Atârna acolo ca o sculptură macabră. Precum chestiile lui Alexander Calder pe care le vezi în fiecare terminal nou de aeroport. Putea să stea în spatele ei şi s-o rotească într-un cerc complet. Putea trage prin fereastra din faţă sau prin cea din spate. Rază limitată de foc, dar putea acoperi patruzeci de metri de drum spre vest, şi patruzeci de metri din aleea spre est. Avea o bandă cu cartuşe care ieşea dintr-o cutie de muniţie deschisă, plasată pe podea. Erau mai multe cutii, poate douăzeci, aranjate lângă perete. Aveau o nuanţă măslinie, acoperite cu litere chirilice şi stele roşii.

Arma era atât de mare încât a trebuit să mă strecor pe lângă perete pentru a trece pe lângă ea. Am văzut două telefoane. Unul era, probabil, o linie exterioară. Celălalt era, probabil, un telefon interior, care comunica cu casa. Erau cutii de alarmă pe perete. Una pentru senzorii din no-man-land. Cealaltă pentru detectorul de mişcare de pe poartă. Mai era şi un monitor video, care arată o imagine monocrom lăptoasă de la camera porţii.

— M-ai lovit, a spus el.

N-am spus nimic.

— Apoi, ai încercat să mă calci.

— Focuri de avertisment, am spus.

— Pentru ce?

— Duke a murit.

El a dat din cap.

— Am auzit.

— Aşa că eu sunt în locul lui. Tu ai poarta, eu am casa.

El a dat din cap, din nou. N-a spus nimic.

— Eu am grijă de familia Beck acum. Sunt responsabil pentru securitatea lor. Dl Beck are încredere în mine. Are atâta încredere în mine încât mi-a dat o armă.

L-am privit tot timpul cât am vorbit. Genul de privire care se simte ca un ac între ochi. Acesta ar fi trebuit să fie momentul în care metadona şi steroizii ar trebui să tropăie în el şi să-l facă să zâmbească ca un idiot în timp ce spune: *Ei bine, n-o să mai aibă încredere în tine atunci când îi voi spune ce-am găsit acolo, pe stânci, nu-i aşa? Când o să-i spun că ai deja o armă.* Ar fi zâmbit şi ar fi folosit o voce cântată. Dar el n-a spus nimic. Nu a făcut nimic. Nu a reacţionat deloc, în afară de o uşoară defocalizare în ochii, ca şi cum ar avea probleme de înţelegere a implicaţiilor.

— Înţelegi? i-am spus.

— A fost Duke şi acum eşti tu, a spus el neutru.

Nu el mi-a descoperit ascunzătoarea.

— Eu am grijă de fericirea lor, am spus. Inclusiv a doamnei Beck. Jocul s-a terminat, bine?

N-a spus nimic. Îmi înţepenise gâtul uitându-mă în ochii lui. Vertebrele mele sunt mult mai obişnuite să se uite în jos la oameni.

— Bine? am spus din nou.

— Sau?

— Sau tu şi cu mine ne vom juca de-a şoarecele şi pisica.

— Mi-ar plăcea.

Am clătinat din cap.

— Nu ţi-ar plăcea, am spus. Deloc. Te-aş face bucăţele.

— Crezi?

— Ai lovit vreodată un MP? Când erai în armată?

Nu a răspuns. S-a uitat într-o parte şi a rămas tăcut. Îşi reamintea, probabil, despre arestarea sa. Probabil s-a opus la arestare şi a fost necesar să fie potolit. Deci, prin urmare, probabil s-a împiedicat pe scări şi a ieşit destul de deteriorat. Undeva între locul arestării şi celulă. Un accident nefericit. Acest gen de lucruri se întâmplă, în anumite circumstanţe. Probabil, ofiţerul a trimis şase băieţi să-l ridice. Eu aş fi trimis opt.

— Şi oricum te-aş concedia, am spus.

Ochii lui s-au întors, lent şi leneş.

— Nu mă poţi concedia. Nu lucrez pentru tine. Sau Beck.

— Atunci, pentru cine lucrezi?

— Pentru altcineva.

— Are un nume?

El clătină din cap.

— Ia-ţi gândul, a spus.

Am ţinut mâinile în buzunare şi m-am strecurat pe lângă mitralieră. M-am îndreptat spre uşă.

— Suntem înţeleşi?

S-a uitat la mine. N-a spus nimic. Dar era calm. Dozele de dimineaţă trebuie să fi fost bine echilibrate.

— Doamna Beck este scoasă din joc, bine?

— Doar cât timp eşti tu aici. Nu vei fi aici pentru totdeauna.

Sper că nu, m-am gândit. Telefonul a început să sune. Linia externă, am presupus. Mă îndoiam că Elizabeth sau Richard l-ar suna din casă. Soneria se auzea puternic în tăcerea camerei. A ridicat receptorul şi şi-a spus numele. Apoi, a ascultat. Auzeam o voce în difuzoare, îndepărtată şi vagă, cu rezonanţe difuze care mascau ce spune. Vocea a vorbit mai puţin de un minut. Apoi, apelul s-a încheiat. A pus telefonul jos şi a mutat mâna, cu delicateţe, folosind podul palmei pentru a imprima o

mişcare de rotaţie lanţului mitralierei. Mi-am dat seama că era o imitaţie conştientă a ceea ce făcusem eu cu sacul greu de box, în sala de gimnastică, la prima noastră dimineaţă împreună. A rânjit la mine.

— Sunt cu ochii pe tine, a spus el. Voi fi mereu cu ochii pe tine.

L-am ignorat, am deschis uşa şi am ieşit afară. Ploaia m-a lovit cu puterea unui furtun de incendiu. M-am aplecat în faţă şi am intrat direct în ea. Mi-am ţinut respiraţia şi am avut un sentiment foarte neplăcut în ceafă, până când am trecut de arcul de cerc pe care mitraliera îl acoperea prin fereastra din spate. Apoi am răsuflat.

Nici Beck, nici Elizabeth, nici Richard. Nici Paulie.

Ia-ţi gândul.

Dominique Kohl mi-a spus IA-ŢI GÂNDUL în seara când am băut berea. Ceva neaşteptat a apărut şi a trebuit să amân prima întâlnire, apoi a amânat ea data pe care o stabilisem, aşa că a trecut aproximativ o săptămână înainte de a ne întâlni. Poate opt zile. Nu era o chestie obişnuită, în acele vremuri, ca sergenţii să bea cu căpitanii deoarece cluburile erau riguros separate, aşa că am mers într-un bar din oraş. Era un local obişnuit, lung şi îngust, cu opt mese de biliard, o mulţime de oameni, o mulţime de neoane, o mulţime de muzică de la tonomat, o mulţime de fum. Era încă foarte cald. Aparatele de aer condiţionat funcţionau din greu şi degeaba. Purtam o pereche de pantaloni obosiţi şi un tricou vechi, pentru că nu am niciun fel de haine civile. Kohl purta o rochie. Era simplă, fără mâneci, lungă până la genunchi, neagră, cu mici puncte albe pe ea. Puncte foarte mici. Nu ca nişte buline mari sau altceva. Un model foarte subtil.

— Cum merge cu Frasconi? am întrebat-o.

— Tony? E un tip de treabă.

N-a mai spus nimic altceva despre el. Am comandat Rolling Rocks, care mi s-a potrivit, pentru că era băutura mea preferată în acea vară. Ea a trebuit să se apropie

foarte mult pentru a vorbi, din cauza zgomotului. M-am bucurat de proximitate. Dar nu îmi făceam iluzii. Doar nivelul decibelilor a determinat-o să facă asta, nimic altceva. Şi nu aveam de gând să încerc ceva cu ea. N-aveam niciun motiv oficial să n-o fac. Existau câteva reguli pe atunci, cred, dar încă nicio lege. Noţiunea de hărţuire sexuală apărea lent în armată. Dar eram deja conştient că este incorect. Nu că ar fi existat vreo modalitate în care puteam s-o ajut sau s-o împiedic în cariera sa. Din dosarul ei reieşea clar că urma să fie promovată master-sergent şi apoi sergent principal, aşa cum e clar că noaptea urmează după zi. Era doar o chestiune de timp. Apoi venea salt până la statutul E-9, sergent major. Putea să ajungă acolo, fără probleme. După aceea, ar avea o problemă. După sergent major urmează sergent major de comandă, şi nu există decât unul în fiecare regiment. După care urma plutonierul major de armată, şi există doar unul, punct. Deci, ea va fi promovată şi apoi se va opri, orice aş face eu.

— Avem o problemă tactică, a spus ea. Sau poate strategică.

— De ce?

— Capul mare, Gorowski! Nu cred că e vorba de şantaj, în sensul că are un secret teribil de ascuns. Pare să fie mai mult o ameninţare directă la adresa familiei sale. Coerciţie, mai degrabă decât şantaj.

— De unde ştii?

— Dosarul său este curat ca neaua. Trecutul său, a fost verificat până în iad şi înapoi. De asta se fac verificările. Ca să evite posibilitatea de şantajare.

— A fost fan Red Sox?

Ea a clătinat din cap.

— Yankees. E din Bronx. A fost la Liceul de Ştiinţe acolo.

— Bine. Deja îmi place de el.

— Dar regulamentul spune că ar trebui să-l arestez chiar acum.

— De ce?

— L-am văzut luând dosare din laborator.

— Încă lucrează la sabot?

Ea a dat din cap.

— Însă ar putea publica proiectul sabotului în revista Armatei şi n-ar însemna nimic pentru nimeni. Deci, situaţia nu este critică, încă.

— Ce face cu hârtiile pe care le sustrage?

— Le lasă undeva în Baltimore.

— Ai văzut cine le ridică?

Ea clătină din cap.

— Ia-ţi gândul, a spus.

— Tu ce crezi despre cap mare?

— Nu vreau să-l arestez. Cred că ar trebui să-i săltăm pe cei care-i stau în coste şi să-l lăsăm pe el în pace. Are două fetiţe mici.

— Ce crede Frasconi?

— Este de acord.

— Chiar este?

Ea a zâmbit.

— Ei bine, va fi, a spus ea. Dar regulamentul spune altceva.

— Uită de regulament.

— Serios?

— Ordin direct de la mine. O să-l fac în scris, dacă vrei. Urmează-ţi instinctul. Verifică urmele până la celălalt capăt. Dacă putem, îl vom ţine pe acest Gorowski în afara buclucurilor. Asta e abordarea mea obişnuită, cu fanii lui Yankees. Dar nu-l scăpa din ochi.

— Nu-l scap.

— Rezolvă treaba înainte să termine proiectul sabotului. Sau va trebui să ne gândim la o altă abordare.

— Bine, a spus ea.

Apoi am vorbit despre alte lucruri şi am băut câteva beri. După o oră, au pus ceva interesant la tonomat şi am rugat-o să dansăm. Pentru a doua oară în acea noapte mi-a spus *No dice! Ia-ţi gândul!* M-am gândit la

expresie mai târziu. În mod clar venea din jargonul jucătorilor. Probabil că, iniţial, însemna *greşeală*, ca şi cum zarurile nu se rostogoleau în mod corespunzător. *No dice! Ia-ţi gândul!* Apoi, mult mai târziu, a devenit doar un altă expresie negativ, precum *nici gând, nicicum, nicio şansă*. Dar cât de departe în etimologia cuvântului mergea ea? Voia să spună un simplu *nu*, sau se gândea la *sub nicio formă*? Nu eram sigur.

Eram complet fleaşcă când m-am întors în casă, aşa că am mers la etaj şi am intrat în camera lui Duke, m-am şters şi m-am îmbrăcat cu un schimb curat din hainele lui. Camera dădea în partea din faţă a casei, mai mult sau mai puţin centrală. De la fereastră puteam vedea toată aleea. Înălţimea mi-a permis să văd peste zid. Am văzut un Lincoln Town Car în depărtare. Se îndrepta direct spre noi. Era negru. Avea farurile aprinse, din cauza vremii. Paulie a apărut, în impermeabil, şi a deschis poarta din timp, astfel că maşina nu a trebuit să încetinească. A intrat direct, cu viteză. Parbrizul era ud şi ştergătoarele se mişcau înainte şi înapoi. Paulie o aştepta. Fusese avertizat la telefon. Am privit-o cum se apropie, până când am pierdut-o din vedere, undeva sub mine. Apoi m-am întors către cameră.

Camera lui Duke era pătrată şi simplă, la fel ca majoritatea camerelor din casă. Avea lambriuri închise la culoare şi un covor oriental mare. Avea un televizor şi două telefoane. Extern şi interior, am presupus. Cearceafurile erau curate şi nu existau obiecte personale nicăieri, cu excepţia hainelor din dulap. Am presupus că dis-de-dimineaţă, Beck i-a spus servitoarei despre schimbarea locatarului. Am presupus că i-a spus să-mi lase mie hainele lui.

M-am întors la fereastră şi aproximativ cinci minute mai târziu, l-am văzut pe Beck întorcându-se, pe drum, cu Cadillac-ul. Paulie îl aştepta şi pe el, de asemenea. Maşina masivă abia a încetinit. Paulie a închis poarta

după ea. Apoi, a legat-o cu lanţul şi a încuiat-o. Poarta era la nouăzeci de metri de mine, dar putea vedea ce face. Cadillac-ul mi-a dispărut din raza vizuală şi s-a îndreptat spre garaj. Am coborât scările. M-am gândit că dacă Beck s-a întors ar fi timpul pentru masa de prânz. M-am gândit că Paulie a legat lanţul de poartă pentru a ni se alătura.

Dar m-am înşelat.

Am ajuns la hol şi m-am întâlnit cu Beck ieşind din bucătărie. Haina lui era plină de stropi de ploaie. Şi el mă căuta pe mine. Avea o geantă sport în mână. Era aceeaşi în care transportase armele în Connecticut.

— Ai treabă, a spus el. Chiar acum. Trebuie să prinzi mareea.

— Unde?

S-a îndepărtat. A întors capul şi mi-a spus peste umăr.

— Tipul din Lincoln o să-ţi spună.

Am ieşit din bucătărie în afara casei. Detectorul de metale a piuit la mine. Am luat-o prin ploaie spre garaj. Dar Lincolnul era parcat la colţul casei. Era întors astfel încât avea portbagajul îndreptat spre mare. Era un tip în scaunul şoferului. Se adăpostea de ploaie şi părea nerăbdător. Bătea pe volan cu degetele. M-a văzut în oglindă şi portbagajul s-a deschis, în timp ce deschidea uşa şi ieşea afară.

Arăta ca şi cum cineva l-a târât dintr-un parc de rulote şi l-a îndesat într-un costum. Avea un cioc alb şi lung care ascundea o bărbie slabă. Avea părul gras prins într-o coadă de cal cu elastic de cauciuc roz. Elasticul era plin de sclipici. Era genul de lucru pe care le vezi puse pe gondole rotative în farmacie, plasate foarte jos, astfel încât fetiţele să le poată alege cu uşurinţă. Avea faţa ciupită de vărsat. Pe gât avea tatuaje din închisoare. Era înalt şi foarte subţire, ca o persoană normală, dar împărţită longitudinal în două.

— Tu eşti noul Duke?

— Da, am spus. Eu sunt noul Duke.

— Sunt Harley.

Nu i-am spus numele meu.

— Deci, hai să o facem, a spus el.

— Să facem, ce?

El a venit lângă mine şi a ridicat complet capacul portbagajului.

— Să aruncăm gunoiul.

Era un sac militar de cadavre în portbagaj. Cauciuc negru solid, cu fermoar pe toată lungimea sa. După felul în care era îndoit am înţeles că ascundea o persoana mică. O femeie, probabil.

— Cine e? l-am întrebat, deşi ştiam deja răspunsul.

— O căţea de la guvern. Ne-a luat ceva timp, dar am găsit-o în cele din urmă.

S-a aplecat şi a luat de partea lui de sac. A prins ambele colţuri cu mâinile. Mă aştepta pe mine. Am stat acolo, simţind ploaia pe gâtul meu, ascultând-o cum loveşte şi ricoşează pe cauciucul sacului.

— Trebuie să prindem mareea, a spus el. Se retrage.

M-am aplecat şi am apucat colţurile de pe partea mea. Ne-am uitat unul la altul pentru a ne coordona eforturile şi am tras sacul afară. Nu era greu, dar era incomod, iar Harley nu era puternic. Am mers câţiva paşi spre ţărm.

— Pune-l jos, am spus.

— De ce?

— Vreau să mă uit.

Harley a rămas nemişcat.

— Nu cred că vrei asta.

— Pune-l jos, i-am spus din nou.

El a ezitat o secundă, apoi ne-am aplecat împreună şi am pus sacul pe stânci. M-am ghemuit, deplasându-mă spre mijlocul sacului, am găsit capătul fermoarului şi l-am deschis.

— Uită-te doar la faţă, a spus Harley. Acea parte nu arată prea rău.

M-am uitat. Arăta foarte rău. Murise într-o agonie extremă. Faţa ei era schimonosită de durere. Încercând

să scoată un ultim scâncet.

Dar nu era Teresa Daniel.

Era menajera lui Beck.

CAPITOLUL 9

Am tras fermoarul în jos, un pic mai mult, până când am văzut acelaşi gen de mutilare, pe care îl văzusem cu zece ani înainte. Apoi m-am oprit. Mi-am întors capul în ploaie şi am închis ochii. Simţeam apa de pe fata mea ca nişte lacrimi.

— Să terminăm o dată, a spus Harley.

Am deschis ochii. Am privit valurile. Fără să mai mă uit am ridicat fermoarul până sus. M-am ridicat lent şi am păşit către poalele sacului. Harley aştepta. Apoi, fiecare dintre noi am apucat colţurile şi am ridicat. Ne-am purtat povara peste stânci. El s-a îndreptat spre sud-est până la un loc pe ţărm unde două stânci de granit se uneau. Era o fisură abruptă în formă de V între ele. Era pe jumătate plină de apă în mişcare.

— Aşteptam până la următorul val mare, a spus Harley.

A venit, în plină expansiune, şi ne-am ferit capetele de stropii pulverizaţi de val. Fisura s-a umplut până în partea de sus şi fluxul a trecut peste stânci, ajungând aproape de pantofii noştri. Apoi, s-a retras din nou şi fisura s-a golit. Suprafaţa mării era dantelată cu spumă, lovită continuu de picăturile de ploaie.

— Pune-l jos, a spus Harley. Respira cu greutate. Ţine-l de capătul tău.

Am întins sacul pe jos, astfel încât capul îi atârna peste stânca de granit, în fisură. Fermoarul era îndreptat în sus. Cadavrul era orientat pe spate. Am ţinut strâns cel două colţuri de la poalele sacului. Ploaia îmi pleoştea părul şi îmi curgea în ochii. Aveam privirea înceţoşată. Harley s-a lăsat pe vine, a încălecat peste sac şi a târât capătul mai adânc în deschizătură. M-am deplasat o dată cu el, centimetru cu centimetru, paşi mici pe stâncile alunecoase. Următorul val a venit şi s-a învolburat sub

sac. Sacul plutea un pic. Harley s-a folosit de flotabilitatea temporară ca să-l împingă un pic mai departe în mare. M-am mutat odată cu el. Valul s-a retras. Fisura s-a golit din nou. Sacul a căzut în jos. Ploaia ropotea pe cauciucul rigid. Ne lovea în spate. Era rece ca naiba.

Harley a folosit următoarele cinci valuri pentru lăsa sacul din ce în ce mai mult până când a rămas agăţat vertical în fisură. Ţineam în mână doar cauciuc gol. Gravitaţia mutase cadavrul în partea de jos a sacului. Harley a aşteptat, uitându-se la ocean, apoi s-a aplecat până jos şi a tras fermoarul complet. A sărit în picioare rapid şi a apucat un colţ de la mine. L-a ţinut strâns. Al şaptelea val a venit cu putere. Ne-a îmbibat cu stropi de apă. Fisura s-a umplut, sacul s-a umplut şi apoi valul mare s-a retras, luând cu el şi cadavrul din sac. A plutit nemişcat pentru o fracţiune de secundă şi apoi curentul submarin l-a prins şi l-a luat departe. S-a dus direct în jos, în adâncuri. Am văzut părul lung şi blond învolburat în apă şi culoarea pielii sclipind verde şi gri şi apoi a dispărut. Apa din fisură s-a colorat în roşu, în timp ce se retrăgea.

— Ce nebunie de turbulenţă e aici, a spus Harley.

Eu am rămas tăcut.

— Curentul le ia imediat, a spus el. Niciodată nu s-a întors vreun cadavru. Îi trage un kilometru sau doi în larg. Apoi, cred că sunt rechini acolo. Patrulează de-a lungul coastei. Plus tot felul de alte creaturi. Ştii, crabi, lucruri de genul asta.

N-am spus nimic.

— Niciodată nu s-a întors unul, a spus el din nou.

M-am uitat la el şi mi-a zâmbit. Gura îi era ca o peşteră, deasupra barbişonului. Dinţii îi erau putreziţi. M-am uitat în altă parte. Următorul val a venit. Era doar unul mic, dar când s-a retras fisura era curăţată de spuma roşie. Ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. De parcă nimic nu a fost vreodată acolo. Harley s-a ridicat şi a tras

fermoarul sacului gol. Apa roz a ieşit din el şi s-a scurs peste stânci. A început să-l ruleze. M-am uitat înapoi spre casă. Beck era în picioare, în uşa bucătăriei, singur, cu ochii la noi.

Ne-am întors spre casă, îmbibaţi de ploaie şi apă sărată. Beck se strecură înapoi în bucătărie. L-am urmat. Harley stătea la marginea camerei, ca şi cum simţea că nu ar trebui să fie acolo.

— A fost agent federal?

— Fără îndoială, a răspuns Beck.

Geanta sport era pe masă, în mijlocul ei, ca o probă a procurorului într-o sală de judecată. A deschis fermoarul şi a scotocit înăuntru.

— Fii atent la asta, a spus el.

A scos o legătură pe masă. Ceva înfăşurat într-o cârpă umedă şi murdară de ulei de mărimea unui prosop. A desfăşurat-o şi a scos Glock-ul 19 al lui Duffy.

— Erau ascunse în maşina pe care o folosea, a spus el.

— Saab-ul? am spus, pentru că trebuia să spun ceva.

A dat din cap.

— În spaţiul în care stă roata de rezervă. Sub podeaua portbagajului.

A pus Glock-ul pe masă. A luat cele două încărcătoare de rezervă din cârpă şi le-a pus alături de armă. Apoi, el a pus şurubelniţa îndoită şi dalta ascuţită lângă ele. Şi brelocul lui Angel Doll.

Nu mai puteam respira.

— Şurubelniţa este un fel de şperaclu, cred, a spus Beck.

— Cum dovedesc toate astea că era un agent federal?

El a luat Glock-ul din nou, l-a întors şi a arătat spre partea din dreapta.

— Numărul de serie, a spus el. Am verificat la fabrica Glock în Austria. Cu un calculator. Avem acces la genul acesta de chestii. Acest pistol special a fost vândut către guvernul Statelor Unite aproximativ un an în urmă. O comandă mare de la agenţiile însărcinate cu aplicarea

legii, modelul 17 pentru agenţii bărbaţi şi modelul 19 pentru femei. Deci, aşa am aflat că a fost agent federal.

M-am uitat la numărul de serie.

— A negat?

El a dat din cap.

— Desigur. Ne-a spus că l-a găsit. Ne-a îndrugat o mulţime de prostii. De fapt a dat vina pe tine. Spunea că sunt ale tale. Ei întotdeauna neagă, nu-i aşa? Sunt antrenaţi să facă astfel, cred.

M-am uitat într-o parte. M-am uitat prin fereastră, la mare. De ce le-a luat? De ce nu le-a lăsat-o acolo? A fost un fel de instinct de menajeră? N-a vrut să se ude? Sau ce?

— Pari supărat, a spus Beck.

Şi cum le-a găsit? De ce le-a căutat?

— Pari supărat, a spus el din nou.

Eram mai mult decât supărat. A murit în agonie. Din cauza mea. Probabil a crezut că-mi face o favoare. Să-mi păstreze lucrurile uscate. Să le împiedice să ruginească. Era doar un copil naiv şi fraier din Irlanda, încercând să mă ajute. Şi eu am ucis-o, la fel de sigur ca şi cum aş fi măcelărit-o chiar eu.

— Sunt responsabil de securitate, am spus. Ar fi trebuit să-o suspectez.

— Eşti responsabil doar începând cu noaptea trecută, a spus Beck. Deci, nu-ţi bate capul. Încă nu eşti familiarizat. Duke trebuia s-o fi făcut.

— Dar n-aş fi bănuit-o niciodată, am spus. Am crezut că era doar o servitoare.

— Şi eu. Şi Duke de asemenea.

M-am uitat din nou, departe. Mi-am aţintit privirea către mare. Era umflată şi gri. Nu înţelegeam. Ea le-a găsit. Dar de ce le-a ascuns în maşină?

— Aceasta a fost factorul decisiv, însă, a spus Beck.

M-am uitat spre el la timp ca să-l văd ridicând o pereche de pantofi din geantă. Erau nişte chestii mari, greoaie, pătraţi şi negri, pantofii pe care ea îi purta de

fiecare dată când am văzut-o.

— Uită-te la asta.

A întors pantoful drept şi a scos un cui din toc, cu unghiile. Apoi, a rotit tocul de cauciuc, ca o pe uşă mică, şi a întors pantoful în poziţia corectă. L-a zguduit. Un mic dreptunghi de plastic negru a căzut cu zgomot pe masă. A aterizat cu faţa în jos. L-a întors cu faţa în sus.

Era un dispozitiv de e-mail wireless, identic cu al meu.

Mi-a dat pantoful. L-am luat. M-am uitat la el, cu indiferenţă. Avea mărimea 36. Făcut pentru un picior mic. Dar avea partea din faţă bombată şi lată, şi, prin urmare, un toc mare şi lat, pentru a echilibra – vizual – pantoful. Un fel de declaraţie de modă stângace. Tocul avea o cavitate dreptunghiulară în el. Identic cu al meu. Era făcută cu grijă. Era făcută cu răbdare. Dar nu de un dispozitiv mecanic. Avea aceleaşi semne vagi de unelte pe care le avea şi al meu. Mi-am imaginat un tip într-un laborator undeva, un şir de pantofi pe o bancă în faţa lui, mirosul de piele nouă, o mică expoziţie de instrumente de sculptură în lemn aşezate în faţa lui, fâşii şi fragmente de cauciuc, împrăştiate pe podea în jurul el, în timp ce lucra. Cele mai multe dintre lucrările Guvernului sunt surprinzător de amatoreşti. Nu e vorba de pixuri care explodează şi camere ascunse în ceasuri. Un drum la mall pentru a cumpăra un dispozitiv de e-mail comercial şi o pereche simplă de pantofi este cea mai modernă chestie pe care ei o fac.

— La ce te gândeşti? a întrebat Beck.

Mă gândeam la cum mă simţeam. Eram pe un roller-coaster. Ea era încă moartă, dar nu o mai omorâsem eu. Computerele guvernamentale au ucis-o din nou. Aşa că mă simţeam eliberat. Dar încă eram mai mult decât supărat, de asemenea. Adică, ce naiba făcea Duffy? Ce naiba era în mintea ei? Era o regulă banală de procedură să nu pui două sau mai multe persoane sub acoperire în aceeaşi locaţie, dacă nu ştiu unele de altele. Era elementar. Mi-a spus despre Teresa Daniel. Deci, de ce

naiba nu mi-a spus despre cealaltă femeie?

— Incredibil, am spus.

— Bateria este moartă. Ţinea aparatul cu ambele mâini. Folosind ambele degete mari, ca la un joc video. Oricum, nu merge.

Mi l-a dat mie. Am pus pantoful jos şi l-am luat. Am apăsat butonul de alimentare care îmi era atât de familiar. Dar ecranul a rămas mort.

— De cât timp era aici? l-am întrebat.

— Opt săptămâni. Este greu pentru noi să ne păstrăm personalul. Suntem izolaţi aici. Şi mai este şi Paulie. Nici Duke nu a fost un tip foarte ospitalier.

— Cred că opt săptămâni este o perioadă prea mare de timp pentru ca o baterie să reziste.

— Care este procedura lor în cazuri ca astea?

— Nu ştiu, am spus. N-am fost niciodată agent federal.

— În general. Trebuie să fi văzut chestii de genul ăsta.

Am ridicat din umeri.

— Cred că se aşteptau, am spus. Comunicarea este întotdeauna prima chestie care o ia razna. N-au mai comunicat recent, deci n-o să-şi facă griji imediat. Nu au altă opţiune decât s-o lase pe cont propriu. Adică, ei n-o pot contacta aici, nu-i aşa? Deci, cred că sunt încrezători că-şi va încărca bateria din nou, imediat ce va putea. Am întors dispozitivul pe o parte şi i-am arătat mica mufă de alimentare. Se pare că are nevoie de un încărcător de telefon mobil, sau ceva de genul ăsta.

— Vor trimite oameni după ei?

— În cele din urmă. Aşa cred.

— Când?

— Nu ştiu. Oricum, nu chiar acum.

— Avem de gând să negăm că a fost vreodată aici. Că am văzut-o vreodată. Nu există nicio dovadă că a fost vreodată aici.

— Ar trebui să-i cureţi camera cu atenţie. Vor fi amprente, fire de păr şi ADN-ul ei peste tot.

— Ne-a fost recomandată. Nu am găsit-o în ziar.

Persoane pe care le ştim în Boston, ne-au pus în contact cu ea.

Se uită la mine. M-am gândit: Nişte persoane din Boston încercând să facă o înţelegere, au ajutat guvernul aşa cum au putut. Am dat din cap.

— Riscant, am spus. Ce spune asta despre ei?

A dat din cap, enervat. Era de acord cu mine. Ştia ce insinuam. Luă legătura mare de chei, de lângă daltă.

— Cred că acestea sunt ale lui Angel Doll, a spus el.

N-am spus nimic.

— Deci e un triplu coşmar. Îl putem lega pe Doll de trupa din Hartford şi îi putem lega pe prietenii noştri din Boston de federali. Acum, îl putem lega pe Doll de FBI, de asemenea. Pentru că i-a dat cheile lui căţelei sub acoperire. Ceea ce înseamnă că trupa din Hartford trebuie să fie în legătură cu federalii. Doll e mort, datorită lui Duke, dar încă am Hartford-ul, Boston-ul şi guvernul în spate. Am nevoie de tine, Reacher.

M-am uitat la Harley. Se uita pe fereastră, la ploaie.

— A fost doar Doll? l-am întrebat.

Beck a dat din cap.

— Am verificat. Sunt mulţumit de rezultat. A fost doar Doll. Restul sunt în regulă. Sunt cu mine. Şi-au cerut scuze, legat de ce-a făcut Doll.

— Bine.

S-a lăsat tăcerea pentru o vreme. Apoi Beck a împachetat echipamentul meu în cârpă şi l-a aruncat înapoi în sac. A aruncat şi dispozitivul fără baterie şi a îngrămădit pantofii menajerei deasupra.

— Am învăţat un singur lucru, a spus el. Am de gând să verific pantofii oamenilor, asta-i sigur. Poţi să pariezi pe asta.

Am pus pariu pe viaţa mea chiar atunci şi acolo. Mi-am păstrat proprii pantofi în picioare. M-am întors în camera lui Duke şi am verificat dulapul. Erau patru perechi acolo. Nimic din ce-aş fi ales într-un magazin, dar arătau rezonabil şi erau aproape de mărimea potrivită. Dar i-am

lăsat acolo. Să apar atât de repede în pantofi diferiţi ar ridica un semn de întrebare. Şi dacă aveam de gând să scap de ai mei, voiam să scap în mod corespunzător. N-avea sens să-i las în cameră pentru un control de rutină. Trebuia să scap de ei în afara casei. Şi nu exista nicio modalitate simplă de a face asta, chiar atunci. Nu după scena din bucătărie. Nu puteam merge jos cu ei în mână. Ce aş fi spus? Cine, ăştia? Sunt pantofii pe care îi purtam când am ajuns. Mă duc afară să-i arunc în ocean. M-am plictisit brusc de ei. Aşa că am rămas încălţat cu ei.

Şi oricum aveam nevoie de ei. Deşi eram tentat, nu eram încă gata să tai comunicaţia cu Duffy. Nu încă. M-am încuiat în baia lui Duke şi am scos aparatul. Am avut un sentiment straniu. L-am pornit şi pe ecran a apărut un mesaj: *Trebuie să ne întâlnim.* Am apăsat replay şi am trimis: *Al dracu de sigur c-o s-o facem*. Apoi am oprit aparatul, l-am ascuns înapoi în toc şi am mers în bucătărie.

— Du-te cu Harley, mi-a spus Beck. Trebuie să aduceţi înapoi Saab-ul.

Bucătăreasa nu era acolo. Mesele erau goale şi curate. Fuseseră frecate bine. Soba era rece. Mai lipsea doar semnul *Închis* agăţat pe uşă.

— Nu mâncăm de prânz? i-am spus.

— Ţi-e foame?

M-am gândit la modul în care marea a umflat sacul şi a luat cadavrul. Am văzut părul sub apă, fluid şi infinit de fin. Am văzut sângele clătindu-se, roz şi diluat. Nu-mi mai era foame.

— Mor de foame, am spus.

Beck a zâmbit.

— Eşti un ticălos fără inimă, Reacher.

— Am mai văzut oameni morţi înainte. Mă aştept să-i mai văd.

A dat din cap.

— Bucătăreasa este liberă. Mănâncă în oraş, bine?

— Nu am niciun ban.

A băgat mâna în buzunarul pantalonilor şi a scos un teanc de bancnote. A început să-i numere, apoi a ridicat din umeri şi mi i-a dat pe toţi. Trebuie să fi fost aproape o mie de dolari.

— Bani de buzunar, a spus el. Îţi dau şi restul mai târziu.

Am pus banii în buzunar.

— Harley aşteaptă în maşină, a spus el.

M-am dus afară şi mi-am ridicat gulerul hainei. Vântul se liniştise. Ploaia revenise la verticală. Lincoln-ul era încă acolo, la colţul casei. Capacul portbagajului era închis. Harley bătea darabana cu degetele mari pe volan. M-am aşezat pe scaunul pasagerului şi l-am dat înapoi pentru a avea spaţiu suficient pentru picioare. Harley a pornit motorul şi a plecat. A trebuit să aşteptam cât Paulie deschidea poarta. Harley s-a jucat la încălzire şi a setat-o la maxim. Hainele noastre erau umede şi ferestrele se abureau. Paulie se mişca lent. Harley a început să bată din nou cu degetele pe volan.

— Voi lucraţi pentru acelaşi tip? l-am întrebat.

— Eu şi Paulie? Sigur.

— Şi cine este el?

— Beck nu ţi-a spus?

— Nu.

— Atunci n-o să-ţi spun nici eu.

— E greu să-mi fac treaba fără informaţii.

— Asta e problema ta, a spus el. Nu a mea.

Mi-a servit din nou zâmbetul lui ştirb şi galben. M-am gândit că dacă l-aş lovi destul de tare cu pumnul i-aş scoate toate cioturile şi ar ajunge undeva, în partea din spate a gâtului lui sfrijit. Dar nu l-am lovit. Paulie a desfăcut lanţul şi a început să deschidă poarta. Harley a accelerat imediat şi a ratat marginile la milimetru. M-am aşezat comod în scaun. Harley a aprins farurile şi a accelerat puternic, pulverizând o perdea de stropi în spatele nostru. Am luat-o spre vest, pentru că nu a existat nicio altă alegere pentru următorii douăzeci de

kilometri. Apoi ne-am îndreptat spre nord, pe Route One, departe de locul unde mă luase Elizabeth Beck, departe de bătrânul Orchard Beach şi de Saco, către Portland. Nu vedeam mai nimic, din cauza vremii mohorâte. Abia puteam vedea stopurile maşinilor din faţa noastră. Harley nu vorbea. Doar se mişca înainte şi înapoi pe scaunul şoferului, bătea cu degetele mari pe volan şi conducea. Nu era un şofer prea bun. Era cu piciorul ori pe acceleraţie, ori pe frână. A accelerat, a încetinit, a accelerat, a încetinit. Au fost treizeci de kilometri obositori.

Apoi, drumul s-a întors brusc spre vest şi am văzut I-295 aproape, la stânga noastră. Era o limbă îngustă de apă gri, dincolo de ea şi mai încolo se vedea aeroportul Portland. Un avion decola într-un nor imens de stropi. În stânga noastră vedeam un mall, cu o parcare lungă şi îngust în faţă. Mall-ul avea genul de magazine pe care te aştepţi să le găseşti într-o locaţie ieftină, între două drumuri, în apropierea unui aeroport. În parcare erau douăzeci de maşini, în linie. Vechiul Saab era a cincea din stânga. Harley a tras Lincoln în spatele ei. A bătut cu degetele pe volan.

— E a ta. Cheia este în buzunarul uşii.

Am ieşit în ploaie şi el a plecat imediat ce am închis uşa. Dar nu s-a îndreptat din nou spre Route One. La capătul parcării a făcut la stânga. Apoi, la dreapta. L-am văzut cum strecura maşina cea mare printr-o ieşire improvizată de beton turnat, plină de hopuri, care ducea într-o parcare adiacentă. Mi-am ridicat gulerul şi l-am văzut cum conducea încet prin parcare, ca apoi să dispară în spatele unui grup de clădiri nou construite. Erau nişte clădiri joase făcute din metal strălucitor, ondulat. O zonă cu clădiri de birouri. Era şi o reţea de drumuri de asfalt înguste. Erau umede şi strălucitoare, de la ploaie. Aveau borduri de beton înalte, imaculate şi noi. Am văzut Lincoln din nou, printr-un spaţiu între clădiri. Se deplasa lent, ca şi cum căuta un loc de

parcare. Apoi, a ajuns în spatele altei clădiri şi nu l-am mai văzut.

M-am întors. Saab era cu faţa spre un magazin de băuturi ieftine. Lângă magazinul de băuturi era un magazin care vindea casetofoane auto stereo şi, pe cealaltă latură un magazin care avea vitrina plină de candelabre de cristal fals. M-am îndoit că menajera a fost trimisă să cumpere o plafonieră nouă. Sau pentru a-şi instala un CD player în Saab. Deci, ea a fost trimisă la magazinul de băuturi. Şi aici a găsit o grămadă de oameni care o aşteptau. Patru, poate cinci. Cel puţin. După primul moment de surpriză ea s-ar fi transformat dintr-o servitoare uluită într-un agent instruit, care luptă pentru viaţa ei. Ei au anticipat asta. De aceea au venit în gaşcă. M-am uitat în sus şi în jos pe trotuar. Apoi m-am uitat la magazinul de băuturi. Avea vitrina plină de cutii. Nu puteai să vezi afară. Dar am intrat în magazin, oricum.

Era plin de cutii goale, dar niciun client. Am presupus că aşa este mai mereu. Era răcoros şi plin de praf. Vânzătorul din spatele tejghelei era un tip banal şi şters, de vreo cincizeci de ani. Părul gri, cămaşă gri, piele gri. Părea că n-a mai ieşit afară de un deceniu. Nu vindea nimic din ceea ce mi-aş fi dorit. Aşa că l-am întrebat ce voiam să aflu.

— Ai văzut Saab-ul de acolo?

S-a forţat să se uite spre mine.

— L-am văzut, a spus el.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu şoferul?

— Nu.

Oamenii care spun imediat *Nu*, de obicei mint. O persoană onestă este perfect capabil să spună *Nu*, dar, în general, se opresc şi se gândesc. Şi spun *Îmi pare rău* sau altceva de genul asta. Poate îţi pun şi ei câteva întrebări. Este natural. Ei spun *Îmi pare rău, Nu, De ce, Ce s-a întâmplat?* Mi-am introdus mâna în buzunar şi am pipăit, la întâmplare, o bancnotă din teancul de la Beck.

Am scos-o. Era de o sută. Am împăturit-o în două şi am ţinut-o în sus, între degetul mare şi cel arătător.

— Acum ai văzut-o?

Se uită la stânga lui. Dreapta mea. Spre grupul de clădiri de afaceri. Doar o privire rapidă, pe furiş.

— Nu, a spus el din nou.

— Un Town Car negru?. A trecut pe aici?

— N-am văzut. Am fost ocupat.

Am dat din cap.

— Eşti foarte ocupat. Am observat asta. E un miracol că un om poate face faţă la atâta presiune.

— Eram în spate. La telefon, cred.

Am mai ţinut sută de dolari în mână pentru câteva momente. Am ghicit că o sută de dolari pe care nu plăteşte taxe ar reprezenta o parte importantă din profitul lui net pe o săptămână. Dar el s-a uitat într-o parte. Asta mi-a spus multe.

— Bine, am spus.

Am pus banii înapoi în buzunar şi a plecat.

Am condus Saab-ul două sute de metri spre sud, pe Route One, şi am oprit la prima benzinărie pe care am văzut. Mi-am cumpărat o sticlă de apă minerală şi două batoane de ciocolată. Am plătit de patru ori mai mult pentru apă decât aş fi plătit pentru benzină, calculat pe aceeaşi unitate de măsură. Apoi am ieşit şi, adăpostit lângă uşă, am desfăcut un baton de ciocolată şi am început să mănânc. Între timp am verificat în jur. Nu eram urmărit. Aşa că m-am îndreptat spre telefoanele publice şi am folosit mărunţişul pentru a o suna pe Duffy. Memorasem numărul de la motel. M-am strâns sub copertina de plastic, încercând să rămân uscat. A răspuns la al doilea apel.

— Condu la nord spre Saco, am spus. Pleacă imediat. Ne vedem la mall-ul mare de cărămidă, de pe insulă, în cafeneaua numit Café Café. Cine ajunge ultimul, plăteşte.

Mi-am terminat batonul de ciocolată şi am plecat spre

sud. Saab mergea greu şi era zgomotos, comparativ cu Cadillac-ul lui Beck sau Lincoln-ul lui Harley. Era vechi şi uzat. Covoraşele erau subţiate şi dezmembrate. Avea şase cifre pe kilometrajul din bord. Dar îşi făcea treaba. Avea anvelope decente şi ştergătoarele funcţionau. Se descurcau bine pe ploaie. Şi avea oglinzi mari, frumoase. Puteam să verific şoseaua în spatele meu. Nimeni nu mă urmărea. Am ajuns la cafenea primul. Am comandat un espresso mare ca să spăl gustul de ciocolată din gură.

Duffy a apărut, şase minute mai târziu. S-a opri în uşă, s-a uită în jur apoi s-a îndreptat spre mine, zâmbind. Era într-o pereche de blugi curaţi şi un alt tricou de bumbac, dar albastru, nu alb. Deasupra avea jacheta ei de piele şi peste ea o haină de ploaie ponosită şi veche, care era mult prea mare pentru ea. Poate că era a bătrânului poliţist. Poate că a împrumutat-o de la el. Nu era a lui Eliot. Asta era clar. El era mai scund decât ea. Probabil că venea din nord şi nu se aştepta la vreme rea.

— Este sigur aici? a spus.

Nu am răspuns.

— Ce-i? a spus ea.

— Plăteşti. Ai ajuns ultima. Îmi mai cumpăr un espresso. Şi mi-l plăteşti şi pe primul.

S-a uitat la mine inexpresiv şi apoi a mers la tejghea de unde s-a întors cu un espresso pentru mine şi un cappuccino pentru ea. Avea părul încă umed. Şi l-a aranjat cu degetele. Probabil că îşi parcase maşina pe stradă şi a venit prin ploaie, dar şi-a verificat imaginea în vitrina vreunui magazin. Şi-a numărat restul în linişte şi mi-a dat suma fixă pentru prima ceaşcă. Cafeaua era o altă chestie mult mai scumpă decât benzina, aici, în Maine. Dar am presupus că era la fel peste tot.

— Care-i treaba? a spus ea.

Nu am răspuns.

— Reacher, ce s-a întâmplat?

— Ai pus un alt agent sub acoperire, acum opt săptămâni. De ce nu mi-ai spus?

— Ce zici?

— Ceea ce am spus.

— Ce agent?

— A murit în această dimineaţă. A suferit o dublă mastectomie radicală, fără a beneficia de anestezic.

S-a uitat la mine.

— Teresa?

Am clătinat din cap.

— Nu Teresa. Cealaltă.

— Care cealaltă?

— Lasă prostiile, am spus.

— Care cealaltă?

M-am uitat la ea. Urât. Apoi mai puţin urât. Era ceva legat de lumina din cafenea. Poate era modul în care se reflecta de pe lemnul deschis la culoare, metalul lustruit, sticlă şi crom. Precum razele X. Ca un ser al adevărului. Mi-a arătat roşeală autentică şi necontrolată de pe obrazul lui Elizabeth Beck. Acum mă aşteptam să-mi arate exact acelaşi lucru la Duffy. Mă aşteptam să se înroşească de ruşine şi jenă, pentru că am descoperit ce-a făcut. În schimb mi-a arătat o surpriză totală. Am văzut-o pe faţa ei, fără niciun dubiu. S-a făcut foarte palidă. S-a albit puternic ca în urma unui şoc. Ca şi cum sângele s-ar fi scurs din ea. Şi nimeni nu poate face acest lucru la comandă, precum nu poate nici să roşească.

— Care cealaltă? a spus din nou. A fost doar Teresa. Ce? Îmi spui că a murit?

— Nu Teresa, i-am spus din nou. Altcineva. O altă femeie. Era angajată ca menajeră.

— Nu, a spus ea. A fost doar Teresa.

Am dat iar din cap.

— Am văzut cadavrul. N-a fost Teresa.

— O menajeră?

— Avea un dispozitiv de e-mail în pantof, am spus. Exact la fel ca al meu. Tocul era scobit la fel. Am recunoscut lucrarea.

— Nu se poate.

M-am uitat direct la ea.

— Ţi-aş fi spus, a spus ea. Desigur, ţi-aş fi spus. Şi n-aş fi avut nevoie de tine dacă aş fi avut un alt agent acolo. Nu înţelegi?

M-am uitat într-o parte. M-am uitat în spate. Acum, eu eram jenat.

— Deci, cine naiba era ea? am întrebat.

Nu a răspuns. A început să învârtă ceaşcă pe farfurie, să împingă toarta cu arătătorul, rotind-o cu zece grade o dată. Spumă groasă şi ciocolata rasă a rămas nemişcată în timp ce învârtea ceaşca. Se gândea profund.

— În urmă cu opt săptămâni? a spus ea.

Am dat din cap.

— Ce i-a alertat? a întrebat ea.

— Au intrat în computerele voastre. În dimineaţă asta, sau, poate, noaptea trecută.

A ridicat ochii din ceaşcă.

— De aia m-ai întrebat despre computere?

Am dat din cap. N-am spus nimic.

— Teresa nu este în computer. Este o operaţiune neoficială.

— Ai verificat cu Eliot?

— Am făcut mai mult de atât, a spus ea. Am căutat peste tot în hard disk-ul său. Şi toate fişierele sale din serverul principal din Washington. Am acces la toate fişierele sale. Am dat căutare pentru *Teresa, Daniel, justiţie, Beck, Maine, sub acoperire*. Eliot nu a menţionat aceste cuvinte nicăieri.

N-am spus nimic.

— Cum au prins-o? a întrebat ea.

— Nu sunt prea sigur. Cred că prima oară au aflat din computere că este cineva infiltrat, şi apoi au aflat că este o femeie. Niciun nume, niciun detaliu. Aşa că au căutat-o. Şi cred că a fost parţial şi vina mea că au găsit-o.

— Cum?

— Am avut o ascunzătoare, am spus. Glock-ul tău, muniţia şi alte câteva lucruri. Ea le-a găsit. Le-a ascuns

în maşina pe care o folosea.

Duffy a tăcut, pentru o secundă.

— Bine. Crezi că i-au verificat maşina şi lucrurile pe care le-au găsit au făcut-o suspectă?

— Cred că da.

— Sau poate că au verificat-o pe ea mai întâi şi au găsit pantoful.

M-am uitat într-o parte.

— Sincer sper că da.

— Nu te învinovăţi. Nu e vina ta. De îndată ce au spart calculatorul a fost doar o chestiune de timp până să verifice pe una dintre ele. Amândouă se potrivesc profilului. Adică, din cât de multe femei pot să aleagă? Probabil că doar ea şi Teresa. Nu puteau rata.

Am dat din cap. Mai era Elizabeth, de asemenea. Şi bucătăreasa. Dar niciuna dintre ele n-ar fi fost în frunte pe o listă de suspecţi. Elizabeth era soţia tipului. Şi bucătăreasa era acolo de douăzeci de ani, probabil.

— Dar cine era ea? am întrebat.

S-a jucat cu ceaşca până când a ajuns în poziţia iniţială. Marginea neşlefuită din partea de jos a făcut un sunet discret.

— Din păcate cred că este evident, a spus ea. Totul ţine de cronologie. S-o luăm invers, începând de azi. Acum unsprezece săptămâni am dat-o-n bară cu supravegherea. În urmă cu zece săptămâni mi-au retras cazul. Dar, pentru că Beck este un peşte mare, nu am putut renunţa şi astfel, în urmă cu nouă săptămâni, am introdus-o pe Teresa, neoficial, fără ştirea agenţiei. Dar, de asemenea, pentru că Beck este un peşte mare, şi fără ştirea mea, au desemnat cazul altcuiva şi în urmă cu opt săptămâni acel altcineva a introdus-o pe menajeră în organizaţie, chiar după. Teresa nu ştia că menajera va fi introdusă şi menajera nu ştia că Teresa era deja acolo.

— De ce şi-a băgat nasul în lucrurile mele?

— Cred că a vrut să controleze situaţia. Procedura standard. În ceea ce te priveşte, nu erai omul nimănui.

Un pistolar singuratic. Un scandalagiu. Erai un ucigaş de poliţişti care ascunsese arme. Poate a crezut că eşti de la rivali. Se gândea, probabil, să te vândă lui Beck. I-ar fi consolidat credibilitatea. Nu voia să-i stai în drum, pentru că nu avea nevoie de complicaţii suplimentare. Dacă nu te vindea lui Beck, te-ar fi turnat la noi, ca ucigaş de poliţişti. Sunt surprinsă că nu a făcut-o deja.

— Bateria ei era moartă.

Ea dădu din cap.

— Opt săptămâni. Presupun că menajerele nu au acces la încărcătoarele de telefoane.

— Beck a spus că era din Boston.

— Are sens, a spus ea. Probabil că au recrutat-o de la biroul operaţional din Boston. Se potriveşte, din punct de vedere geografic. Şi ar explica de ce nu am auzit niciun zvon în Washington.

— A spus că i-a fost recomandată de nişte prieteni.

— Infractori cu care avem o înţelegere. Îi folosim tot timpul. Se înşeală unul pe celălalt cu uşurinţă. Aceşti oameni nu au un cod al onoarei.

Apoi mi-am amintit ceva ce mi-a spus Beck.

— Cum aţi comunicat cu Teresa?

— Ea avea un dispozitiv pentru e-mail, ca al tău.

— În pantof?

Duffy a dat din cap, fără să spună ceva. Am auzit vocea lui Beck, tare, în cap: *Am de gând să încep să caut în pantofii oamenilor, asta-i sigur. Poţi să pariezi*.

— Când aţi vorbit ultima dată?

— A dispărut din eter de-a doua zi.

A tăcut.

— Unde locuia?

— În Portland. Într-un apartament. Era un funcţionar, nu o servitoare.

— Aţi fost la apartament?

Ea a dat din cap.

— N-a mai văzut-o nimeni, de-a doua zi.

— Aţi verificat dulapul?

— De ce?

— Trebuie să ştim ce pantofi purta când a fost capturată.

Duffy a pălit din nou.

— La naiba, a spus ea.

— Corect. Ce pantofi erau în dulapul ei?

— Cei greşiţi.

— Crezi că s-a gândit să scape de aparat?

— Nu ar fi ajutat-o cu nimic. Ar fi trebuit să scape şi de pantofi, de asemenea. Locaşul din toc ar fi spus totul, nu?

— Trebuie să o găsim, am spus.

— O vom găsi. A fost foarte norocoasă azi. Căutau o femeie, şi s-a întâmplat să o verifice pe servitoare prima. Nu ne putem baza c-o s-o mai ţină norocul prea mult.

N-am spus nimic. Noroc pentru Teresa, ghinion pentru menajeră. Duffy sorbi din cafeaua. S-a strâmbat uşor ca şi cum n-avea gust şi a pus ceaşca jos.

— Dar ce a dat-o de gol? a spus. Asta e ceea ce vreau să ştiu. Adică, a rezistat doar două zile. Şi asta cu nouă săptămâni înainte ca ei să spargă computerele.

— Ce poveste i-aţi creat?

— Ca de obicei, pentru acest tip de operaţiune. Necăsătorită, fără relaţii, fără familie, fără rădăcini. Ca şi tine, exceptând faptul că la tine nu e fals.

Am dat din cap încet. O femeie frumoasă, de treizeci de ani, care nu trebuia ratată. O tentaţie enormă pentru tipi ca Paulie sau Doll Angel. Irezistibil. O distracţie pe care s-o ai la îndemână. Iar restul trupei putea fi chiar mai rău. Ca Harley, de exemplu. Nu mi s-a părut deloc genul de tip potrivit să facă reclamă la avantajele civilizaţiei.

— Poate că nu s-a dat de gol, am spus. Poate că pur şi simplu a dispărut, ştii, cum fac femeile. O mulţime de femei dispar. Femei tinere în special. Cele singure, fără relaţii. Se întâmplă tot timpul. Mii într-un an.

— Dar ai găsit camera unde au ţinut-o.

— Toate acele femei care lipsesc trebuie să fie pe undeva. Sunt dispărute doar în ceea ce ne priveşte pe noi, restul. Ele ştiu unde sunt, iar bărbaţii care le-au răpit ştiu unde sunt.

S-a uitat la mine.

— Crezi că aşa s-a întâmplat?

— S-ar putea.

— O să fii bine?

— Nu ştiu. Sper că da.

— O vor ţine în viaţă?

— Cred că o vor ţine în viaţă. Pentru că nu ştiu că ea este agent federal. Ei cred că e doar o femeie.

O distracţie pe care s-o ai la îndemână

— Poţi s-o găseşti înainte să-i controleze pantofii?

— S-ar putea să nu-i controleze niciodată. Ştii, dacă ei o privesc într-o anumită postură, aşa cum cred că se întâmplă, ar fi o adevărată minune s-o privească ca pe altceva.

Ea s-a uitat în depărtare. S-a făcut linişte.

— Într-o anumită postură, a repetat ea. De ce nu spui exact ceea la ce te gândeşti?

— Pentru că nu vreau.

Ea a rămas liniştită. Un minut. Două. Apoi, s-a uitat direct la mine. Avea o idee nouă.

— Ce facem legat de pantofii tăi?

Am clătinat din cap.

— Acelaşi lucru. S-au obişnuit cu mine. Ar fi o adevărată minune să înceapă să mă vadă ca altceva.

— Îţi asumi un risc mare.

Am ridicat din umeri.

— Beck mi-a dat un Beretta M9, i-am spus. Voi aştepta şi voi vedea. Dacă se apleacă să verifice am să-l împuşc direct în mijlocul frunţii.

— Dar el e doar un om de afaceri, nu? În principiu? I-ar fi făcut într-adevăr lucruri rele Teresei fără să ştie cu siguranţă că este o ameninţare pentru afacerea lui?

— Nu ştiu.

— El a ucis-o pe menajeră?
Am clătinat din cap.
— Quinn a făcut-o.
— Ai văzut tu?
— Nu.
— Atunci, de unde ştii?
M-am uitat în altă parte.
— I-am recunoscut lucrătura, am spus.

A patra oară când am văzut-o pe sergentul prima clasă Dominique Kohl a fost la o săptămână după ce ne-am petrecut seara la bar. Vremea era încă fierbinte. Se vorbea de o furtună tropicală care venea din direcţia Bermudelor. Aveam un milion de dosare pe birou. Violuri, crime, sinucideri, furturi de arme, atacuri şi o mică revoltă cu o noapte înainte, deoarece refrigerarea se stricase în bucătăria mizerabilă şi toată îngheţata se topise. Tocmai vorbisem la telefon cu un prieten de la Fort Irwin, California, care mi-a spus că acolo era la fel, de fiecare dată când bătea vântul din deşert.

Kohl a intrat purtând pantaloni scurţi şi un tricou strâns pe corp. Tot nu transpira. Pielea ei era încă bronzată. Căra dosarul, care era de opt ori mai gros ca atunci când i l-am dat.

— Sabotul o să fie din metal, a spus ea. Asta e concluzia finală.

— Da?

— Ar fi preferat plastic, dar cred că doar de ochii lumii.

— Bine, am spus.

— Încerc să-ţi spun că au terminat cu designul sabotului. Sunt gata să treacă la lucrurile importante acum.

— Încă ai un sentiment cald şi matern despre acest Gorowski?

Ea a dat din cap.

— Ar fi o tragedie să-l arestez. E un tip de treabă şi o victimă nevinovată. Şi este bun în ceea ce face şi este

util armatei.

— Deci, ce vrei să faci?

— Este complicat. Cred că ceea ce vreau să fac este să-l aduc la bord, să-i spun ce ştim şi să-l las să alimenteze cu informaţii false pe cel care şi-a înfipt ghearele în el. În acest fel ancheta merge înainte, fără a risca ceva.

— Însă?

— Chiar şi invenţia reală, în sine, pare falsă. Este un dispozitiv foarte ciudat. E ca o săgeată mare. Nu are niciun explozibil în ea.

— Şi cum funcţionează?

— Energie cinetică, metale dense, uraniu sărăcit, căldură, genul ăsta de lucruri. Ai un doctorat în fizică?

— Nu.

— Atunci n-o să înţelegi. Dar instinctul îmi spune că dacă o dăm în bară cu designul, tipul cel rău va şti. Gorowski va fi în pericol. Sau fetiţele lui.

— Deci vrei să lăsaţi planurile reale în joc?

— Cred că e necesar.

— Riscul e mare, am spus.

— Tu decizi. De aceea eşti mare mahăr.

— Sunt căpitan. Aş fi cineva important, dar n-am timp nici să mănânc.

— Decizia?

— Vreun indiciu despre tipul cel rău?

— Nu.

— Eşti sigură că n-o să-ţi scape?

— În totalitate.

I-am zâmbit. În momentul acela ea arăta ca cea mai stăpână pe sine fiinţă umană pe care am văzut-o vreodată. Ochi strălucitori, expresie serioasă, părul prins la spate, pantaloni scurţi kaki, tricou strâmt kaki, şosete şi cizme de paraşutism, piele închisă la culoare.

— Atunci, dă-i bătaie, am spus.

— Nu dansez niciodată, a spus ea.

— Poftim?

— Nu are nimic de-a face cu tine. De fapt, mi-ar fi plăcut s-o facem. Am apreciat invitaţia. Dar niciodată nu am dansat cu nimeni.

— De ce nu?

— Aşa… Sunt o persoană realistă. Nu stau prea bine la coordonare.

— Nici eu.

— Poate că ar trebui să practicăm în particular, a spus ea.

— Fiecare separat?

— Cred că şedinţele unu-la-unu sunt mai bune. Ca şi cu alcoolismul.

Apoi a făcut cu ochiul şi a plecat, lăsând o urmă foarte slabă de parfum să plutească prin aerul fierbinte şi greu.

Eu şi Duffy ne-am terminat cafeaua în tăcere. A mea se răcise şi era amară. Nu mai aveam chef să beau. Pantoful drept mă strângea. Nu se potrivea perfect. Îl simţeam ca pe o greutate legată de picior. La început mi s-a părut ingenios. Inteligent, interesant şi isteţ. Mi-am amintit de prima oară când am deschis tocul, acum trei zile, la scurt timp după ce am ajuns în casă, la scurt timp după Duke a încuiat uşa de la camera mea. M-am simţit ca un personaj dintr-un film. Apoi mi-am adus aminte de ultima oară când l-am deschis. În baia lui Duke, cu o oră şi jumătate în urmă. Pornisem aparatul şi mesajul lui Duffy mă aştepta: *Trebuie să ne întâlnim.*

— De ce ai vrut să ne întâlnim? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu mai contează acum. Trebuie să revizuiesc misiunea. Anulez toate obiectivele cu excepţia salvării Teresei. Doar găseşte-o şi scoate-o de acolo, bine?

— Ce faci cu Beck?

— Nu îl mai urmărim pe Beck. Am dat-o în bară din nou. Menajera era în misiune oficială pe când Teresa nu era. Şi nici tu nu eşti. Servitoarea a murit, aşa că o să mă dea afară pentru că am lucrat neoficial cu Teresa şi cu

tine, şi probabil că vor renunţa la cazul împotriva Beck, pentru că am compromis procedurile atât de rău încât n-am avea nicio şansă în instanţă. Aşa că, scoate-o naibii pe Teresa de acolo şi hai să mergem cu toţi acasă.

— Bine, am spus.

— Va trebui să-l uităm pe Quinn. Las-o baltă.

N-am spus nimic.

— Oricum am dat greş. N-ai găsit nimic folositor. Nimic. Nu există nicio dovadă. A fost o pierdere de timp, de la început până la sfârşit.

N-am spus nimic.

— Ca şi cariera mea, a spus ea.

— Când ai de gând să raportezi la Departamentul de Justiţie?

— Despre menajeră?

Am dat din cap.

— Chiar acum. Imediat. Trebuie s-o fac. Nu am de ales. Dar mai întâi voi căuta în dosare şi voi afla cine a infiltrat-o acolo. Pentru că aş prefera să-i dau vestea personal. O să am şansa să-mi cer scuze. Altfel tot iadul se va dezlănţui, înainte de a avea ocazia s-o fac. Toate codurile mele de acces vor fi anulate şi voi primi o cutie de carton şi indicaţia de a-mi face curăţenie pe biroul meu în treizeci de minute.

— De cât timp eşti acolo?

— De mult timp. Credeam c-o să fiu prima femeie director.

Am tăcut.

— Ţi-aş fi spus, îţi garantez, dacă aş fi avut un alt agent acolo ţi-aş fi spus.

— Ştiu, am spus. Îmi pare rău că m-am pripit.

— Stresul, a spus. E greu să fii sub acoperire.

Am dat din cap.

— E ca o sală de oglinzi acolo. O nenorocire după alta. Totul pare ireal.

Am lăsat ceştile pe jumătate golite pe masă şi am ieşit afară în ploaie. Parcasem unul lângă celălalt. M-a sărutat

pe obraz. Apoi a intrat în Taurus-ul ei şi a luat-o spre sud, iar eu m-am urcat în Saab şi m-am îndreptat spre nord.

Paulie nu s-a grăbit să-mi deschidă poarta. M-a făcut să aşteptat câteva minute înainte de a ieşi greoi din gheretă. Avea încă impermeabilul pe el. Apoi, s-a oprit şi s-a holbat un minut înainte ajunge în apropierea zăvorul. Dar nu-mi păsa. Eram ocupat să gândesc. Auzeam vocea lui Duffy în minte: *Trebuie să revizuiesc misiunea*. Cea mai mare parte din cariera mea militară un tip pe nume Leon Garber a fost, în mod direct sau indirect, şeful meu. Îţi explica totul printr-o zicală sau o vorbă de duh. Avea una pentru fiecare ocazie. El obişnuia să spună: *Să revizuieşti obiectivele este o chestie inteligentă, pentru că nu mai arunci bani pe fereastră*. Nu se referea la bani, în sens literal. Se gândea la forţa de muncă, resurse, timp, voinţă, efort, energie. De asemenea, obişnuia să se contrazică. La fel de des spunea: *Niciodată nu te lăsa distras de la ceea ce faci în acel moment*. Desigur, aşa sunt proverbele. *Prea mulţi bucătari strică ciorba, multe mâini fac munca mai uşoară, minţile mari gândesc la fel*. Dar, în general, după ce spunea câteva astfel de contradicţii, Leon aproba revizuirile. Le aproba fără şovăire. În principal pentru că revizuirea înseamnă să gândeşti, şi el presupunea că gânditul nu răneşte pe nimeni. Aşa că mă gândeam, mă gândeam profund, pentru că eram conştient de faptul că îmi scapă ceva, imperceptibil, dar de care eram conştient, în mod vag. Ceva legat de ceea ce îmi spusese: *N-ai găsit nimic folositor. Nimic. Nu există nicio dovadă.*

Am auzit poarta deschizându-se. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Paulie aşteptând să intru. Ploaia curgea pe impermeabil său. Încă nu avea pălărie. M-am răzbunat prosteşte, lăsându-l să aştepte un minut. Revizuirea lui Duffy îmi convenea. Nu-mi păsa prea mult despre Beck. De fapt, nu-mi păsa de loc. Dar o voiam pe Teresa. Şi aveam s-o salvez. Şi îl voiam pe Quinn, de asemenea. Şi aveam să-l dobor, indiferent ce spunea

Duffy. Revizuirea îmi convenea până la un punct.

M-am uitat din nou la Paulie. Încă aştepta. Era un idiot. El era în ploaie, eu eram într-o maşină. Mi-am luat piciorul de pe frână şi m-am deplasat încet prin poarta deschisă. Apoi am accelerat puternic şi am condus până la casă.

Am parcat Saab-ul în locul pe care ştiam că-l ocupă şi am ieşit în curte. Mecanicul era încă în al treilea garaj. Cel gol. N-am văzut ce făcea. Poate doar se adăpostea de ploaie. Am fugit înapoi în casă. Beck a auzit detectorul de metale care mi-a anunţat sosirea şi a intrat în bucătărie, ca să se întâlnească cu mine. Mi-a arătat spre geanta sport. Era încă pe masă, chiar în centrul ei.

— Scapă de chestia asta, a spus el. Arunc-o în ocean, bine?

— Bine, am spus.

A plecat iar eu am luat geanta şi am ieşit afară. M-am îndreptat spre partea de ocean aflată în spatele zidului care încercuia garajul. Am pus pachetul înapoi în ascunzătoarea de la baza zidului. Nu voiam să le arunc. Voiam să-i înapoiez Glock-ul lui Duffy. Avea deja destule probleme fără a adăuga şi pierderea armei pe lista. Cele mai multe agenţii tind să ia acest lucru foarte în serios.

Apoi am mers pe marginea stâncilor de granit, am balansat geanta şi am aruncat-o departe, în mare. Acesta s-a învârtit prin aer şi pantofii, împreună cu dispozitivul de e-mail au fost aruncate afară. Am văzut dispozitivul lovind apa. S-a scufundat imediat. Pantoful stâng a aterizat cu vârful şi s-a scufundat şi el. Geanta a mai plutit un pic, apoi a aterizat uşor, cu faţa în jos, s-a umplut cu apă şi s-a scufundat sub apă. Pantoful drept a mai plutit un moment, ca o bărcuţă neagră. S-a înclinat şi s-a răsucit, ca şi cum încerca să scape, spre est. A urcat şi a coborât un val. Apoi a început să se întoarcă pe o parte. A mai plutit zece secunde, s-a umplut cu apă şi s-a scufundat, fără urmă.

Nu era nicio activitate în casă. Bucătăreasa nu era prin

preajmă. Richard era în sufragerie şi mânca un sandviş pe care, probabil, şi-l făcuse singur şi se holba la ploaie. Elizabeth era încă în salonul ei, făcându-şi de lucru cu Doctor Jivago. Prin eliminare am presupus Beck trebuie să fie în vizuina lui, poate stând în scaunul lui de piele roşie şi uitându-se la colecţia sa de mitraliere. Era linişte peste tot. Nu înţelegeam. Duffy mi-a spus că veniseră cinci containere şi Beck mi-a spus că e un week-end ocupat, dar nimeni nu făcea nimic.

M-am dus în camera lui Duke. Nu mă gândeam la ea ca la camera mea. M-am întins pe pat şi am început să mă gândesc din nou. Încercam să-mi limpezesc chestiunile vagi din mintea mea. Este uşor, ar fi spus Leon Garber. Urmează indiciile. Reia tot ceea ce ai văzut, tot ce-ai auzit. Aşa că asta am făcut. Dar mintea mea se întorcea la Dominique Kohl.

A cincea oară am văzut-o, ea m-a dus la Aberdeen, Maryland, într-un Chevrolet verde-oliv. Aveam dubii dacă să las planurile originale ale armei în joc. Era un mare risc. Nu e un lucru care mă îngrijorează, de obicei, dar aveam nevoie de mai multe progrese decât făcusem până atunci. Kohl identificase unde Gorowski îşi abandonează planurile şi cum o face, unde, când şi cum îşi anunţa contactul că livrarea a fost făcută. Dar încă nu îl văzuse pe contact ridicând planurile. Încă nu ştia cine era.

Aberdeen era un localitate mică, la treizeci şi ceva de kilometri nord-est de Baltimore. Metoda lui Gorowski era de a conduce până la marele oraş, duminica, şi de a abandona planurile în zona Inner Harbor. Pe atunci renovările erau în plină desfăşurare şi era un loc frumos şi luminos, dar turişti încă nu îl descoperiseră şi zona era destul de goală, de cele mai multe ori. Gorowski avea un VPP. O Mazda Miata de doi ani, de un roşu strălucitor. Era o maşină credibilă. Nu era nouă, dar nici ieftină, pentru că era un model popular pe atunci şi se obţinea greu o

reducere, astfel încât valoarea de revânzare era destul de bună. Avea două locuri, ceea ce înseamnă că nu era bună pentru fetiţele lui. Aşa că trebuia să aibă şi o altă maşină. Ştiam că soţia lui nu era bogată. În altă situaţie aş fi fost îngrijorat, dar tipul era inginer. Era o chestie caracteristică. Nu fuma şi nu bea. Aşadar era în întregime plauzibil că şi-ar strânge economiile pentru o maşină cu schimbător manual şi cu tracţiune pe spate.

În duminica în care l-am urmărit a parcat lângă unul dintre porturile de agrement ale Baltimore-ului şi s-a aşezat pe o bancă. Era un tip păros şi îndesat. Lat, dar nu înalt. Avea ziarul de duminică cu el. Şi-a petrecut ceva timp contemplând bărcile cu pânză. Apoi, a închis ochii şi a întors faţa spre cer. Vremea era încă frumoasă. Şi-a petrecut vreo cinci minute stând la soare ca o şopârlă. Apoi a deschis ochii, a deschis ziarul şi a început să-l citească.

— Aceasta este a cincea oară, mi-a şoptit Kohl. A treia călătorie, de când au terminat cu sabotul.

— A procedat la fel, până acum?

— Identic.

A rămas ocupat cu ziarul aproximativ douăzeci de minute. Puteai jura că îl citea, cu adevărat. Acorda atenţie tuturor secţiunilor, cu excepţia celei pentru sport, ceea ce mi s-a părut un pic ciudat, pentru un fan Yankees. Dar, am presupus, un fan Yankees nu şi-ar dori să fie intoxicat cu ştiri despre Orioles.

— Începe, a şoptit Kohl.

S-a uitat în sus şi a scos un plic din carton manila din ziar. A scuturat ziarul cu mâna stângă ridicată, pentru a îndrepta secţiunea pe care o citea. Şi pentru a distrage atenţia, pentru că în acelaşi timp, mâna dreaptă a scăpat plicul în coşul de gunoi de lângă el.

— Inteligent, am spus.

— Bineînţeles. Băiatul nu este un prost.

Am dat din cap. Era destul de priceput. Nu s-a ridicat imediat. A mai stat acolo, poate zece minute, citind.

Apoi, a pliat ziarul încet şi cu atenţie, s-a ridicat şi s-a dus la marginea apei ca să se uite la bărci. S-a întors şi s-a dus la maşină, cu ziarul împăturit sub braţul stâng.

— Fii atent, acum, a spus Kohl.

L-am văzut cum scoate o bucată de cretă din buzunarul pantalonilor, cu mâna dreaptă. S-a dus spre un felinar şi a tras o linie cu creta. Era a cincea linie trasată pe piciorul de fier al felinarului. Cinci săptămâni, cinci însemnări. Primele patru păleau, o dată cu vechimea. Le-am fixat, prin ochelarii de soare, în timp ce el se ducea în parcare, la roadster-ul său şi pleca încet. M-am întors şi m-am concentrat pe coşul de gunoi.

— Acum ce se întâmplă?

— Absolut nimic, a spus Kohl. Am mai făcut asta de două ori înainte. Toată duminica. Nu va veni nimeni. Nici ziua, nici noaptea.

— Când se goleşte coşul de gunoi?

— Mâine dimineaţă, la prima oră.

— Poate că omul de la gunoi este implicat.

A clătinat din cap.

— Am verificat. Camionul compactează totul, în timp ce încărcă gunoiul şi apoi merge direct în incinerator.

— Deci, planurile noastre secrete sunt arse într-un incinerator al primăriei?

— Sunt destul de în siguranţă.

— Poate că unul dintre tipii ăştia cu bărci se furişează în miez de noapte.

— Doar dacă Omul Invizibil şi-a cumpărat o barcă cu pânze.

— Atunci, poate că nu este niciun tip. Poate că toată operaţiunea a fost stabilită în avans şi apoi tipul a fost arestat pentru altceva. Sau s-a speriat şi a părăsit oraşul. Sau s-a îmbolnăvit şi a murit. Poate e operaţiunea unui mort.

— Crezi?

— Nu prea, am spus.

— Ai de gând să opreşti totul?

— Trebuie s-o fac. S-ar putea să fiu prost, dar nu sunt complet stupid. Nu mai controlăm situaţia acum.

— Pot să aplic planul B?

— Saltă-l pe Gorowski şi ameninţă-l cu plutonul de execuţie. Apoi, spune-i că dacă joacă cum îi cântăm şi sustrage doar planuri false ne vom purta frumos cu el.

— E dificil să le facem să pară reale.

— Atunci spune-i să le facă el să arate reale. Este fundul lui în joc.

— Sau a copiilor lui.

— Aşa se întâmplă când eşti părinte. Îl ajută să se concentreze mai bine.

A urmat un moment de linişte. Apoi a spus.

— Vrei să mergem la dans?

— Aici?

— Suntem departe de casă. Nu ne cunoaşte nimeni.

— Bine.

Apoi ne-am gândit că era prea devreme pentru dans, aşa că am băut câte o bere şi am aşteptat seara. Barul era mic şi întunecat. Construit din lemn şi cărămidă. Era un loc frumos. Avea un tonomat. Am petrecut destul de mult timp sprijinindu-se pe el, unul lângă altul, încercând să alegem numărul nostru de debut. Am dezbătut cu intensitate. Începea să aibă o importanţă enormă. Am încercat să interpretez sugestiile ei prin prisma tempo-urilor. Urma să ne ţinem în braţe? Genul ăla de dans? Sau alegeam genul de dans în pereche, dar fiecare dansând separat? Am fi avut nevoie de o rezoluţie a Naţiunilor Unite că să alegem piesa, aşa că am pus douăzeci şi cinci de cenţi în tonomat, am închis ochii şi am apăsat butoanele la întâmplare. Am avut parte de Brown Sugar, de la Rolling Stones. O piesă excelentă. Dintotdeauna. Ea era de fapt un dansator destul de bun. Însă eu eram îngrozitor.

Întrucât după dans am rămas fără respiraţie, ne-am aşezat jos şi am mai comandat câteva beri. Şi, deodată, mi-am dat seama ce făcea Gorowski.

— Nu e plicul, am spus. Plicul este gol. Este ziarul. Planurile sunt în ziar. În secţiunea de sport. Ar fi trebuit să verifice casetele cu rezultate. Plicul este o diversiune, în caz că este supravegheat. A fost bine instruit. Aruncă ziarul într-un alt coş de gunoi, mai târziu. După ce face semnul cu creta. Probabil în timp ce iese din parcare.

— La naiba. Am pierdut cinci săptămâni.

— Şi cineva a luat trei planuri reale.

— Unul dintre noi, a spus ea. Militar, sau CIA sau FBI. Un profesionist.

Ziarul, nu plicul. Zece ani mai târziu, eram lungit pe un pat din Maine şi mă gândeam la Dominique Kohl dansând şi la un tip numit Gorowski, care îşi împăturea ziarul, încet şi cu atenţie, uitându-se la o sută de catarge ale unor bărci cu pânze. *Ziarul, nu plicul*. Cumva, chestia asta încă părea relevantă, într-un fel. Acum, nu atunci. Apoi m-am gândit la servitoarea care mi-a ascuns lucrurile sub podeaua din portbagajul Saab-ului. Nu a mai ascuns altceva acolo, pentru că Beck ar fi găsit şi ar fi adăugat la probele pe care le expusese pe masa din bucătărie. Dar covoarele Saab-ului erau vechi şi destrămate. Dacă eu aş fi fost genul de persoană care ascunde un pistol sub o roată de rezervă, poate că aş ascunde şi documente sub covoraşele unei maşini. Şi, probabil, aş fi genul de persoană care îşi face notiţe şi le păstrează.

M-am rostogolit din pat şi am păşit spre fereastră. Era deja după-amiază. Întunericul începea să se instaleze. Ziua a paisprezecea, într-o zi de vineri, aproape trecuse. M-am dus jos, gândindu-mă la Saab. Beck se plimba prin hol. Era agitat. Preocupat. S-a dus în bucătărie şi a ridicat receptorul. A ascultat o secundă apoi mi l-a dat mie.

— Toate telefoanele sunt moarte.

Am pus receptorul la ureche şi am ascultat. Nimic. Nici ton de apel, nici şuieratul disonant al circuitelor defecte. Doar o tăcere profundă şi sunetul sângelui care îmi pompa în cap.

— Du-te şi încearcă-l pe al tău, a spus el.

M-am întors la etaj, în camera lui Duke. Linia telefonică internă funcţiona. Paulie a răspuns la al treilea apel. I-am închis. Dar linia de exterior era moartă. În timp ce ţineam receptorul Beck a apărut în uşă.

— Pot vorbi la poartă, am spus.

A dat din cap.

— Este un linie complet separată. Am instalat-o chiar noi. Dar linia de exterior?

— Moartă, am spus.

— Ciudat.

Am pus receptorul jos. Am privit pe fereastră.

— Ar putea fi vremea, am spus.

— Nu. A arătat spre telefonul său mobil. Era un Nokia mic şi argintiu. Nici acesta nu merge.

Mi l-a dat. Avea un ecran mic pe partea din faţă. Indicatorul din partea dreaptă arăta ca bateria era încărcată complet. Dar indicatorul semnalului lipsea. Niciun operator nu era afişat. I l-am dat înapoi.

— Trebuie să mă duc la baie. Vin imediat jos.

M-am încuiat înăuntru. Mi-am scos pantoful. Am deschis tocul. Am apăsat butonul de alimentare. Pe ecran a apărut: *Lipsă semnal*. L-am oprit şi l-am băgat înapoi. Am tras apa, de formă, şi m-am aşezat pe capac. Nu eram expert în telecomunicaţii. Ştiam că liniile telefonice mai pică, din când în când. Ştiam că telefonia mobilă este uneori nesigură. Dar care erau şansele ca linii terestre, într-o anumită locaţie, să pice în acelaşi timp cu cel mai apropiat releu al operatorului de telefonie mobilă? Destul de mici, probabil. Al naibii de mici. Aşa că ar trebui să fie o întrerupere deliberată. Dar cine a solicitat-o? Sigur nu compania de telefonie. Nu ar face lucrări de întreţinere într-o zi de vineri. Duminică dimineaţa, devreme, poate. Şi nu ar avea liniile terestre oprite, în acelaşi timp cu releul pentru telefonia mobilă, oricum. Ar lucra alternativ, cu siguranţă.

Deci, cine a organizat întreruperea? O agenţie

guvernamentală importantă, poate. Cum ar fi DEA, de exemplu. Poate DEA venea după servitoare. Poate că echipa SWAT s-a ocupat întâi de operaţiunile din port şi n-au vrut ca Beck să afle, înainte de a fi gata să-l salte şi pe el din casă.

Dar era puţin probabil. DEA are mai mult de o echipă SWAT la dispoziţie. Cele două acţiuni ar fi simultane. Şi chiar dacă nu erau simultane, nu este nimic mai uşor decât să blochezi drumul dinspre casă. L-ar putea bloca pentru totdeauna. Douăzeci de kilometri de oportunităţi nelimitate. Beck ar fi fost o victimă sigură, cu sau fără telefoane.

Deci, cine era?

Poate Duffy, neoficial. Folosindu-se de statutul ei, Duffy ar putea obţine o favoare, unică în viaţă, de la managerul companiei telefonice. Mai ales o favoare care era limitată geografic. O linie terestră minoră blocată. Şi un releu, undeva în apropiere de I-95. Ar rezulta o zonă fără semnal de 50 de kilometri, pentru cei care conduc prin zonă, dar suficientă pentru scopurile ei. Poate asta era. Mai ales în cazul în care favoarea avea o durată strict limitată. Nu nelimitată. Să zicem patru sau cinci ore.

Şi de ce i-ar fi lui Duffy brusc frică de telefoane, pentru patru sau cinci ore? Exista doar un singur răspuns posibil. Îi era teamă pentru mine.

Gărzile de corp de la colegiu erau libere.

CAPITOLUL 10

Timp. Distanţa împărţită la viteză este egal cu timpul. Ori aveam destul, sau nu aveam deloc. Nu ştiam care este realitatea. Gărzile de corp fuseseră sechestrate în motelul din Massachusetts unde ne pregătisem pentru lovitura de opt secunde. Adică la mai puţin de trei sute cincizeci de kilometri spre sud. Asta ştiam cu siguranţă. Acestea erau faptele. Restul era pură speculaţie. Dar puteam să speculez un fel de scenariu probabil. Probabil au scăpat din motel şi au furat un Taurus guvernamental. Apoi, au condus ca nebunii, poate timp de o oră, panicaţi şi fără să se oprească. Probabil că au vrut fie siguri că au scăpat de urmărire înainte de a face orice altceva. Poate chiar s-au rătăcit puţin, acolo, în sălbăticie. Apoi s-au dezmeticit şi au ajuns la autostradă. Au accelerat spre nord. Apoi s-au liniştit, au verificat dacă sunt urmăriţi, au încetinit, conducând legal şi au început să se uite după un telefon. Dar, pe atunci, Duffy deja tăiase liniile. Acţionase rapid. Deci, prima lor oprire a reprezentat o pierdere de timp. Poate zece minute, ca să încetinească, să parcheze, să sune la casă, să sune pe mobil, să plece din nou, să reintre în traficul autostrăzii. Apoi au încercat a doua oară, la următoarea parcare. Poate că prima oară au crezut că este o defecţiune tehnică temporară. Alte zece minute. După aceea, fie au înţeles ceea ce se întâmplă, fie au realizat că sunt destul de aproape de destinaţie ca să mai sune. Fie ambele.

În total, aproape patru ore. Dar când au început aceste patru ore? N-aveam nicio idee. Un lucru era clar. Se întâmplase undeva între patru ore şi, să spunem, treizeci de minute în urmă. Deci, fie aveam suficient timp, sau nu mai aveam deloc.

Am ieşit din baie rapid şi am verificat fereastra. Ploaia se oprise. Afară era noapte. Luminile de-a lungul zidului

erau aprinse. Erau aureolate de ceaţă. Dincolo de ele, doar întuneric absolut. Nu se vedeau faruri în depărtare. Am coborât. Beck era în hol. Încă butona la Nokia, încercând să-l facă să funcţioneze.

— Ies, am spus. Vreau să verific drumul.

— De ce?

— Nu-mi place chestia asta cu telefoanele. S-ar putea să nu fie nimic, dar, la fel de bine, ar putea să fie ceva.

— Adică ce să fie?

— Nu ştiu. Poate vine cineva. Tocmai mi-ai spus că ai mulţi oameni care nu te plac.

— Avem zidul şi poarta.

— Ai o barcă?

— Nu, a spus el. De ce?

— Dacă ei ajung până la poartă, ai nevoie de o barcă. Ar putea bloca poarta şi ne-ar asedia.

N-a spus nimic.

— Voi lua Saab-ul, am spus.

— De ce?

Pentru că e mai uşor decât Cadillac-ul.

— Pentru că vreau să-ţi las ţie Cadillac-ul. Este mai mare.

— Ce vrei să faci?

— Orice este nevoie să fac. Eu sunt şeful securităţii acum. Poate nu este nimic, dar dacă se întâmplă ceva, atunci voi încerca să rezolv situaţia.

— Eu ce trebuie să fac?

— Ţine fereastra deschisă şi urechile ciulite. În timpul nopţii, cu toată apa asta care ne înconjoară, mă vei auzi de la kilometri dacă deschid focul. În cazul acesta, urcă-i pe toţi în Cadillac şi pleacă naibii. Condu cât mai repede. Nu te opri. Voi încerca să-i reţin cât mai mult ca să poţi trece. Ai un alt loc în care să mergi?

El a dat din cap. Nu mi-a spune unde.

— Atunci, du-te acolo. Dacă vom ajunge la asta, eu o să încerc să mă duc la birouri. Voi aştepta acolo, în maşină. Ne putem vedea acolo, mai târziu.

— Bine, a spus.

— Sună-l pe Paulie pe linia internă şi spune-i să-mi deschidă poarta.

— Bine.

L-am lăsat acolo, în hol. Am ieşit în noapte. Am ocolit gardul curţii şi am luat pachetul din ascunzătoarea sa. L-am dus la Saab şi l-am pus pe bancheta din spate. Apoi am urcat pe scaunul şoferului, am pornit motorul şi am ieşit cu spatele. Am condus lent în jurul aleii circulare şi am accelerat spre poartă. Luminile de pe zid erau strălucitoare în depărtare. L-am văzut pe Paulie la poartă. Am încetinit un pic şi mi-am calculat timpul aşa încât să nu mai opresc. Am trecut direct prin poarta deschisă. Am condus spre vest, privind drept prin parbriz, în căutarea unor faruri care să se îndrepte spre mine.

Am condus şase kilometri, apoi am văzut un Taurus guvernamental. Era parcat pe banda de siguranţă. Cu faţa spre mine. Fără lumini. Bătrânul stătea în spatele volanului. Am stins luminile, am încetinit şi m-am oprit în dreptul geamului. Mi-am coborât geamul. La fel a făcut şi el. A îndreptat o lanternă şi un pistol spre mine, până când a văzut cine eram. Apoi le-a pus pe ambele deoparte.

— Gărzile de corp au scăpat, a spus el.

Am dat din cap.

— Mi-am imaginat. Când?

— De aproape patru ore.

M-am uitat în faţă, involuntar. Nu aveam timp.

— Avem doi oameni doborâţi, a spus el.

— Ucişi?

A dat din cap. N-a spus nimic.

— A raportat Duffy incidentul?

— Nu poate. Nu încă. Încă acţionăm neoficial. Teoretic, nimic nu s-a întâmplat.

— Va trebui să raporteze. Sunt oamenii voştri.

— O va face. Mai târziu. După ce vii cu ceva. Pentru că

obiectivele sunt din nou actuale. Are nevoie de Beck pentru a justifica ce a făcut, acum mai mult ca niciodată.

— Cum s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

— Au aşteptat o situaţie favorabilă. Ei doi, noi patru. Ar fi trebuit să fie uşor. Dar băieţii noştri au devenit neglijenţi, presupun. Nu-i uşor să ţii oameni sechestraţi într-un motel.

— Cine a fost ucis?

— Puştii din Toyota.

Am rămas tăcut. Durase aproximativ optzeci şi patru de ore. Trei zile şi jumătate. De fapt, un pic mai bine decât m-am aşteptat, la început.

— Unde este Duffy acum? l-am întrebat.

— Suntem cu toţii răspândiţi. E în Portland, cu Eliot.

— S-a descurcat bine cu telefoanele.

El a dat din cap.

— Foarte bine. Îi pasă de tine.

— Cât timp o să fie întrerupte?

— Patru ore. Asta e tot ce a putut face. Deci, vor deveni operaţionale în curând.

— Oricum, nu mai sună. Cred că vor veni direct aici.

— Şi eu. De aceea am venit aici.

— Au trecut aproape patru ore, probabil că au ieşit de pe autostradă. Deci, cred că telefoanele nu mai contează.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Ai un plan?

— Te-am aşteptat pe tine. Ne-am gândit că o să găseşti tu ceva.

— Au arme?

— Două Glock-uri, a spus el. Complet încărcate.

Apoi a făcut o pauză. A privit într-o parte.

— Mai puţin cele patru cartuşe trase la motel. Aşa ni s-a descris scena. Patru focuri, două cadavre. Toate trase în cap.

— O să fie dificil.

— Întotdeauna este, a spus el.

— Trebuie să găsim un loc.

I-am spus să-şi lase maşina unde era şi să vină cu mine. A înconjurat capota şi s-a aşezat pe scaunul pasagerului. Purta aceeaşi haină de ploaie pe care o avusese Duffy la cafenea. Probabil că şi-o revendicase. Am condus un kilometru şi apoi am început să caut un loc. Am găsit unul în care drumul se îngusta brusc şi intra într-o curbă lungă şi blândă. Asfaltul era ridicat un pic, ca un drum pietruit superficial. Benzile de siguranţă aveau o lăţime maximă de un metru şi se terminau brusc cu râpe stâncoase. Am oprit maşina şi apoi am întors-o din scurt, înainte şi înapoi, până am aşezat-o de-a curmezişul drumului. Am ieşit şi am verificat. Era un blocaj bun. Nu era loc pentru a trece pe lângă ea. Dar blocajul era evident, aşa cum ştiam că va fi. Cei doi vor veni în viteză în curbă, se vor arunca în frâne şi apoi vor începe să dea cu spatele şi să tragă.

— Trebuie s-o rostogolim, am spus. Ca şi cum ar fi avut loc un accident.

Mi-am luat pachetul de pe bancheta din spate. L-am pus jos, pe banda de siguranţă, pentru orice eventualitate. Apoi i-am cerut bătrânului să-şi pună haina, jos, pe asfalt. Mi-am golit buzunarele şi am pus-o pe a mea peste a lui. Am vrut să rostogolesc Saab-ul pe haine. Trebuia să-l aduc înapoi relativ intact. Apoi am stat umăr la umăr cu spatele la maşină şi am început să împingem. Este destul de uşor să răstorni o maşină. Am văzut cum se face, peste tot în lume. Doar laşi anvelopele şi suspensiile să te ajute. Împingi, şi balansezi şi o ţii tot aşa până se ridică în aer, apoi o mai balansezi o dată şi o împingi până la capăt. Bătrânul era puternic. Şi-a făcut bine treaba. Am balansat-o până la patruzeci şi cinci de grade şi apoi ne-am răsucit împreună, ne-am prins mâinile de marginea geamului şi am împins-o pe o parte. Am profitat de inerţie şi am răsturnat-o pe acoperiş.

Hainele le aşezasem ca să nu zgâriem maşina în timp ce-o învârteam, aşa că am poziţionat-o în poziţia corectă. Apoi am deschis uşa şoferului, acum cu susul în jos, şi i-am spus bătrânul să intre şi să joace pe mortul pentru a doua oară în trei zile. Şi-a croit drum înăuntru şi s-a aşezat pe burtă, pe jumătate înăuntru şi jumătate afară, cu braţele aruncate deasupra capului. În întuneric, părea destul de convingător. În penumbra neclară a farurilor nu ar fi arătat rău. Hainele nu erau vizibile, decât dacă s-ar fi uitat după ele. M-am dus să-mi recuperez pachetul şi am coborât în panta de dincolo de banda de siguranţă, ghemuindu-mă.

Apoi am aşteptat.

Părea că va fi o aşteptare lungă. Cinci minute, şase, şapte. Am strâns trei pietre, fiecare un pic mai mare decât palma mea. M-am uitat la orizont, spre vest. Cerul era încă plin de nori mici şi m-am gândit farurile s-ar reflecta în ei, apoi lumina s-ar dispersa. Dar orizontul a rămas negru. Şi liniştit. Nu auzeam nimic, cu excepţia valurilor îndepărtate şi a respiraţiei bătrânului.

— Trebuie să ajungă, a zis el.

— Vor veni.

Am aşteptat. Noaptea a rămas întunecată şi liniştită.

— Cum te cheamă?

— De ce?

— Vreau doar să ştiu, am spus. Nu mi se pare corect că te-am omorât de două ori şi nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Terry Villanueva.

— Este un nume spaniol?

— Sigur că este.

— Nu arăţi a spaniol.

— Ştiu, a spus. Mama mea a fost irlandeză, tatăl meu a fost spaniol. Dar eu şi fratele meu am plecat cu mama noastră. Fratele meu şi-a schimbat numele în Newton. Ca omul de ştiinţă, sau ca suburbiile. Pentru că asta înseamnă Villanueva, oraşul nou. Dar eu am rămas la

numele spaniol, din respect pentru bătrân.

— De unde eşti?

— Din sudul Bostonului. Nu a fost uşor, cu ani în urmă, o căsătorie mixtă şi tot restul.

Am tăcut amândoi. Am privit şi am ascultat cu atenţie. Nimic. Villanueva şi-a schimbat poziţia. El se simţea confortabil.

— Eşti un bun soldat, Terry.

— De şcoală veche, mi-a răspuns.

Apoi am auzit o maşină.

Şi telefonul mobil a lui Villanueva a sunat.

Maşina era cam la un kilometru distanţă. Auzeam sunetul unui motor V6 mergând cu viteză. Puteam vedea strălucirea îndepărtată a farurilor, prinsă între drum şi nori. Telefon lui Villanueva era programat să sune folosind o versiune rapidă a Toccatei lui Bach. A încetat să facă pe mortul, s-a ridicat pe jumătate în genunchi şi l-a scos din buzunar. A apăsat un buton, întrerupând muzica şi a răspuns. Era o chestie mică, pierdută în mâna lui mare. L-a ţinut la ureche. A ascultat pentru o secundă. L-am auzit spunând: *Bine*. Apoi: *Chiar acum*. Apoi: *Bine*. Apoi, el a spus *Bine* din nou, a închis telefonul şi s-a lăsat jos. Obrazul îi era pe asfalt. Telefonul i se vedea ieşind din mână.

— Semnalul a revenit, mi-a zis.

Şi din nou ceasul a început să ticăie. M-am uitat în dreapta mea, spre est. Beck va continua să încerce liniile. Am presupus că de îndată ce va avea un ton de apel va ieşi să mă găsească şi să-mi spună că s-a terminat. M-am uitat în stânga mea, spre vest. Am auzit maşina, tare şi clar. Lumina farurilor se balansa şi se legăna în întuneric.

— Treizeci de secunde, am spus.

Sunetul maşinii se auzea mai tare. Auzeam distinct anvelopele, cutia de viteze automată şi motorul. M-am lipit de pietriş. Zece secunde, opt, cinci. Maşina a luat curba şi luminile farurilor mi-au biciuit spatele. Apoi am

auzit bufnetul sistemului hidraulic, scârţâitul plăcuţelor de frână şi urletul anvelopelor frecând asfaltul, iar maşina s-a oprit la douăzeci de metri de Saab.

M-am uitat pe furiş. Era un Taurus, vopsit într-un albastru simplu, care arăta gri în lumina tulbure a lunii. Un con de lumină albă în faţa ei. Luminile de frână roşii în spatele ei. Doi tipi în ea. Feţele le erau uşor luminate de reflecţia farurilor pe caroseria Saab-ului. Au rămas nemişcaţi pentru o secundă. Priveau fix. Au recunoscut Saab-ul. Probabil că l-au văzut de sute de ori înainte. L-am văzut pe şofer mişcându-se. L-am auzit cum scoate maşina din viteză. Luminile de frână s-a stins. Motorul era la ralanti. Simţeam mirosul gazelor de eşapament şi a căldurii radiată de motor.

Cei doi au deschis uşile la unison. Au ieşit şi au rămas în picioare, în spatele uşilor. Erau înarmaţi cu Glock-urile. Au aşteptat. Au ieşit din spatele uşilor. Au mers înainte, încet, cu armele îndreptate în jos. Farurile îi luminau puternic de la talie în jos. Partea superioară era mai greu de distins. Dar puteam să-i recunosc. După siluete. Erau gărzile de corp. Nu era nicio îndoială. Erau tineri şi solizi, tensionaţi şi precauţi. Erau îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, îndoite, mototolite, şifonate. Nu aveau cravată. Cămăşile lor se schimbaseră din alb în gri.

S-au lăsat pe vine lângă Villanueva. El era în umbra lor. S-au mutat un pic şi i-au întors faţa spre lumină. Ştiam că-l văzuseră înainte. Doar o privire scurtă când au trecut pe lângă el, după ce au ieşit pe poarta colegiului, cu optzeci şi patru ore în urmă. Nu mă aşteptam să şi-l amintească. Şi nu cred că au făcut-o. Dar mai fuseseră păcăliţi o dată şi nu doreau să se păcălească din nou. Erau foarte precauţi. Nu au început să-i acorde primul ajutor imediat. Doar stăteau pe vine acolo şi nu făceau nimic. Apoi, cel mai apropiat de mine s-a ridicat.

Eram la 2 metri de el. Strângeam în mâna dreaptă o piatră. Era un pic mai mare decât o minge de baseball. Am ridicat braţul şi am aruncat, puternic, sec şi rapid, ca

şi cum voiam să-l pălmuiesc peste obraz. Dacă aş fi ratat, cred ca inerţia mi-ar fi smuls mâna din umăr. Însă nu am ratat. Piatra l-a lovit în tâmplă şi a căzut grămadă de parcă îi căzuse o greutate în cap. Celălalt s-a mişcat rapid. S-a ridicat şi s-a răsucit. Villanueva a vrut să-l lovească peste picioare dar n-a reuşit. Tipul a ţopăit, dând din picioare. Glock-ul său s-a îndreptat spre mine. Voiam să-l împiedic să tragă, aşa că i-am aruncat piatra direct în cap. S-a răsucit din nou şi l-am lovit în partea din spate a gâtului, chiar unde craniul se curbează pentru se uni cu coloana vertebrală. A fost o lovitură feroce. L-a aruncat drept înainte. Glock-ul i-a scăpat din mână şi el a căzut cu faţa la pământ, ca un copac retezat.

M-am uitat în întunericul, spre est. N-am văzut nimic. Nicio lumină. Nu auzeam nimic, cu excepţia oceanului. Villanueva s-a târât afară din maşina răsturnată şi s-a ghemuit deasupra primului tip.

— Asta e mort, a spus el.

Am verificat şi chiar aşa era. E greu să supravieţuieşti unei pietre de aproape cinci kilograme care te loveşte în tâmplă. Craniul aproape îi crăpase, iar ochii îi erau larg deschişi şi nu se întâmpla nimic în spatele lor. I-am verificat pulsul la gât şi la încheietura mâinii şi m-am dus să-l verific pe al doilea tip. M-am ghemuit peste el. Era mort, de asemenea. Gâtul îi era rupt, de-a binelea. Nu am fost foarte surprins. Piatra cântărea cinci kilograme şi am aruncat-o precum Nolan Ryan.

— Doi dintr-o lovitură, a spus Villanueva.

N-am spus nimic.

— Ce-i? Voiai să-i iei înapoi în custodie? După ce au făcut? Pur şi simplu s-au condamnat la moarte singuri, omorând doi poliţişti.

N-am spus nimic.

— Ai vreo problemă? m-a întrebat Villanueva.

N-aveam. Nu eram de la DEA şi nu eram poliţist. Dar m-am gândit la mesajul lui Powell: *doar pentru tine, 10-2,*

10-28. Tipii ăştia trebuie să fie morţi, fără niciun dubiu. Şi eu îl credeam pe Powell. Asta se numeşte loialitate. Villanueva o avea pe a lui şi eu pe a mea.

— Nicio problemă, am spus.

Am găsit piatra şi am împins-o pe banda de siguranţă. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus să sting farurile Taurus-ului. I-am făcut semn să vină la mine.

— Trebuie să fim foarte rapizi acum, am spus. Foloseşte-ţi telefonul şi spune-i lui Duffy să-l aducă pe Eliot aici. Avem nevoie de el ca să plece cu Taurus-ul.

Cât timp Villanueva a format un număr şi a început să vorbească, eu am găsit cele două Glock-uri şi le-am băgat înapoi în buzunarele celor doi, câte unul pentru fiecare. Apoi m-am dus spre Saab. S-o întoarcem în poziţia normală avea să fie mult mai greu decât să-l răsturnăm. Pentru o clipă m-am gândit c-o să fie imposibil. Hainele împiedicau orice frecare cu asfaltul. Dacă o împingeam avea să alunece pe acoperiş. Am închis uşa şoferului şi am aşteptat.

— Sosesc, m-a anunţat Villanueva.

— Ajută-mă.

Am împins brusc Saab-ul pe haine, atât cât am putut. Haina lui Villanueva a alunecat peste a mea. Am tras de marginea ei până când am auzit metalul capotei alunecând pe asfalt.

— Se va zgâria, a spus Villanueva.

Am dat din cap.

— Este un risc. Acum intra în Taurus şi izbeşte-o.

A înaintat cu Taurus-ul până când bara de protecţie frontală a atins Saab. Contactul s-a făcut la mijlocul maşinii chiar în dreptul ranforsării dintre uşi. I-am făcut semn să accelereze şi Saab-ul a glisat în lateral, direct pe asfalt. M-am urcat pe capota Taurus-ului şi am împins cu toată forţa pe rama uşii Saab-ului. Villanueva a menţinut acceleraţia Taurus-ului lentă dar constantă. Saab-ul s-a înclinat pe-o parte, patruzeci de grade, cincizeci, şaizeci. Mi-am înţepenit picioarele la baza parbrizului Taurului şi

mi-am mutat mâinile de pe laterala Saab-ului până pe acoperiş. Villanueva a accelerat, coloana mea vertebrală s-a comprimat un centimetru şi Saab-ul s-a rostogolit complet şi a aterizat pe roţi, cu o bufnitură. S-a balansat o dată şi Villanueva a frânat puternic, aruncându-mă în faţă, de pe capota, şi lovindu-mă cu capul de uşa Saab-ului. Am aterizat, întins pe drum sub aripa din faţă a Taurus-ului. Villanueva a dat cu spatele, a oprit maşina şi a ieşit afară.

— Eşti bine?

Deocamdată stăteam întins. Mă durea capul. Îl lovisem destul de tare.

— Cum e maşina?

— Veştile bune sau cele rele?

— Cele bune, întâi, am spus.

— Oglinzile laterale sunt în regulă.

— Însă?

— Zgârieturi pronunţate pe vopsea. O mică adâncitură în uşă. Cred că ai făcut-o cu capul. Acoperişul s-a deformat un pic, de asemenea.

— Voi spune că am lovit un cerb.

— Nu sunt sigur că au cerbi aici.

— Un urs, atunci. Sau orice altceva. O balenă eşuată. Un monstru marin. Un calmar gigant. Un mamut lânos imens, recent eliberat dintr-un gheţar topit.

— Eşti bine? a întrebat el din nou.

— Voi trăi.

M-am rostogolit şi m-am ridicat în patru labe. M-am împins în poziţie verticală, încet şi uşor.

— Poţi să iei tu cadavrele? a întrebat. Pentru că noi nu putem.

— Atunci cred că va trebui să-i iau.

Am deschis portbagajul Saab-ului cu dificultate. Era un pic descentrat pentru că acoperişul se deformase. Am cărat cadavrele şi le-am înghesuit în portbagaj. Aproape l-au umplut. M-am dus înapoi pe banda de siguranţă, mi-am luat pachetul şi l-am pus peste ei. Portbagajul Saab-

ului avea un rulou opac care ascundea ce este în interior. A fost nevoie de amândoi pentru a închide capacul portbagajului. Ne-am pus la câte un capăt şi am apăsat cu toată greutatea. Apoi ne-am luat hainele, le-am scuturat şi le-am îmbrăcat. Erau umede, mototolite şi rupte pe alocuri.

— Eşti bine? m-a întrebat, pentru a nu ştiu câta oară.

— Treci în maşină.

Am aranjat oglinzile retrovizoare şi am urcat împreună în maşină. Am întors cheia în contact. Nimic. Am încercat din nou. Niciun noroc. Între cele două încercări am auzit pompa de combustibil scâncind.

— Lăsă contactul pentru o clipă, a spus Villanueva. Benzina s-a scurs din motor. Când era cu susul în jos. Aşteaptă un moment, să se amorseze pompa.

Am aşteptat şi a pornit la a treia încercare. Am băgat-o în viteză şi am condus aproximativ un kilometru, până la celălalt Taurus. Cel cu care a venit Villanueva. Ne aştepta acolo, gri şi fantomatic în lumina lunii.

— Acum, întoarce-te şi aşteaptă-l pe Duffy şi Eliot, am spus. Apoi îţi sugerez să plecaţi naibii de aici. Ne vedem cu toţii mai târziu.

Mi-a strâns mâna.

— Şcoala veche, a spus el.

— Zece-optsprezece, am spus.

10-18 era un cod de radio al PM pentru misiune finalizată. Dar cred că nu ştia asta, pentru că doar s-a uitat la mine.

— Ai grijă, am spus.

A dat din cap.

— Mesagerie vocală, a spus el.

— Ce-i cu ea?

— Atunci când un telefon mobil nu are semnal, de obicei, se re-direcţionează către mesageria vocală.

— Dar tot releul a fost căzut.

— Aşa este, însă reţeaua telefonului mobil nu ştie asta. În ceea ce o priveşte, Beck avea telefonul oprit. Aşa că ei

poate au prins mesageria vocală. Pe undeva, într-un server central. Poate i-au lăsat un mesaj.

— Care e ideea?

Villanueva ridică din umeri.

— S-ar putea să-i fi spus că sunt pe drumul de întoarcere. Poate că se aşteptau ca el să-şi verifice mesajele imediat. S-ar putea să-i fi spus întreaga poveste. Sau poate că nu mai gândeau raţional şi s-au gândit că era un fel de robot telefonic obişnuit, şi i-au zis: Hei, domnule Beck, răspundeţi, vă rog.

N-am spus nimic.

— Oricum, ce contează este că s-ar putea să fi lăsat un mesaj. Orice fel de mesaj. Astăzi.

— Am înţeles.

— Ce ai de gând să faci?

— Să încep să trag. Pantofi, mesagerie vocală, deja e cu un pas înainte acum.

Villanueva a clătinat din cap.

— Nu se poate. Duffy vrea să-l arestăm. E singurul mod în care îşi mai poate salva fundul.

M-am uitat într-o parte.

— Spune-i că voi face tot ce pot. Dar între mine şi el, el o să pice.

Villanueva n-a spus nimic.

— Ce? am spus. Acum sunt pe post de sacrificiu uman?

— Fă ce poţi mai bine. Duffy e un om bun.

— Ştiu că este.

S-a extras din Saab, cu o mână pe rama uşii şi cealaltă pe bancheta din spate. S-a urcat în maşina lui şi a plecat, încet şi în linişte, fără să aprindă lumina. Mi-a făcut cu mâna. M-am uitat până când a dispărut din vedere şi apoi am întors Saab-ul cu faţa spre vest. M-am gândit că atunci când Beck o să iasă să mă caute, o să-şi imagineze că am făcut o treabă bună pentru apărarea lui.

Dar fie Beck nu îşi verifica telefonul foarte des, fie nu se gândea foarte mult la mine, pentru că am stat acolo

timp de zece minute şi n-a dat niciun semn. Mi-am petrecut o parte din timp testând valabilitatea ipotezei mele anterioare, că o persoană care ascunde o armă sub roata de rezervă, ar putea ascunde, de asemenea, însemnări sub covoraşe. Covoarele erau deja destrămate şi faptul că maşina fusese răsturnată nu le-a priit. Nu era nimic sub niciunul din ele, cu excepţia petelor de rugină şi a unui strat umed de izolator acustic, care arăta de parcă ar fi fost făcut din pulovere vechi, roşii şi gri. Nicio hârtie. O ipoteză proastă. Am pus covoarele la loc, atât cât am putut de bine şi am călcat pe ele, până le-am făcut să se lipească de podeaua maşinii.

Apoi am ieşit şi am verificat pagubele exterioare. Nu mai puteam face nimic cu zgârieturile din vopsea. Arătau urât, dar nu dezastruos. Nu puteam face nimic nici cu adâncitura din uşă, decât dacă o dezmembram şi îndreptam tabla. Acoperişul era un pic turtit. Mi-am amintit că avea o formă clară de dom. Acum, era destul de plat. Dar m-am gândit că aş putea face ceva, din interior. Am urcat pe bancheta din spate, mi-am pus ambele palme pe plafon şi am împins cu putere. Am fost răsplătit cu două sunete. Unul dintre ele a fost acela al foilor de metal care se deformează. Celălalt a fost trosnetul de hârtie.

Nu era o maşină nouă, deci capitonajul nu era materialul moale, făcut dintr-o bucată, pe care toţi producătorii auto îl folosesc acum. Era un material plastic, învechit, crem, cusut în trei secţiuni. Marginile erau prinse sub o garnitură de cauciuc negru, de jur împrejurul plafonului. Plasticul era un pic încreţit în colţul din faţă, în dreptul scaunului şoferului. Garnitura părea un pic lăsată acolo. Am presupus că cineva ar putea desprinde plasticul, împingându-l în sus şi apoi trăgându-l de sub garnitură. Apoi, smucindu-l până se desprinde pe toată lungimea lui. Asta i-ar da acces sub una din cele trei secţiuni. Apoi, ar fi nevoie de timp şi de unghii sănătoase pentru a introduce plasticul înapoi sub

garnitură. Cu puţină grijă procedura ar fi dificil de observat, într-o maşină la fel de uzată ca aceasta.

M-am aplecat în faţă şi am verificat secţiunea de deasupra scaunelor din faţă. Am împins plasticul în sus, până când am simţit marginea inferioară a acoperişului, pe toată lăţimea maşinii. Nu era nimic acolo. Nimic nici în secţiunea următoare. Dar în secţiunea de deasupra scaunelor din spate erau hârtii ascunse. Puteam chiar să-mi dau seama de mărimea şi greutatea lor. Hârtie de dimensiune A4, poate opt sau zece foi suprapuse.

Am ieşit din spate şi m-am urcat în scaunul şoferului, cu ochii la garnitură. Am apăsat pe plastic şi am apucat marginea. Am băgat o unghie sub cauciuc şi am tras în jos, făcând o mică deschizătură, lungă de o jumătate de centimetru. Cu cealaltă mână am împins pe lângă plafon şi plasticul a ieşit cuminte de sub garnitură, iar eu am obţinut un spaţiu suficient ca să-mi introduc degetul.

Mi-am băgat degetul mare în spatele plasticului şi l-am desfăcut pe aproximativ douăzeci de centimetri, când am fost brusc luminat din spate. O lumină puternică, întrepătrunsă cu umbre înşelătoare. Drumul era în spatele umărului meu drept, aşa că am aruncat o privire la oglinda de pe uşa pasagerului. Sticlă era spartă. Vedeam mai multe perechi de faruri luminoase. Am văzut şi mesajul de avertizare: OBIECTELE DIN OGLINDĂ SUNT MAI APROAPE DECÂT PAR A FI. M-am răsucit în scaun şi a văzut o singură pereche de faruri, mişcându-se rapid de la stânga la dreapta, prin curbe. La aproximativ o jumătate de kilometru. Apropiindu-se cu viteză. Am lăsat fereastra cu un centimetru şi am auzit şuieratul îndepărtat al anvelopelor mari şi hârâitul motorului V8 coborât în treapta a doua. Un Cadillac, apropiindu-se rapid. Am împins plasticul la loc. N-am avut timp pentru a-l asigura sub garnitură. Doar l-am împins în sus şi am sperat că va rămâne acolo.

Cadillacul a apărut în spatele meu şi s-a oprit brusc. Farurile au rămas aprinse. M-am uitat în oglindă şi am

văzut uşa deschizându-se şi pe Beck ieşind. Mi-am băgat mâna în buzunar şi am armat Beretta. Duffy sau nu, nu eram interesat de o discuţie lungă despre mesageria vocală. Dar Beck nu avea nimic în mâini. Nici armă, nici Nokia. A făcut un pas înainte şi eu am ieşit afară, întâlnindu-ne în dreptul barei de protecţie din spate a Saab-ului. Am vrut să-l ţin departe de urmele de lovituri şi zgârieturi. Era la doar cincizeci de centimetri de cei pe care îi trimisese după fiul său.

— Telefoanele sunt din nou funcţionale, a spus el.

— Şi cele mobile?

A dat din cap.

— Dar uită-te la asta.

Şi-a scos micul telefon argintiu din buzunar. Am încleştat din nou mâna în jurul Berettei, în buzunar. Ar fi făcut o gaură în haina mea, dar ar fi făcut o gaură şi mai mare în haina lui. Mi-a dat telefonul. L-am luat, cu mâna stângă. L-am ţinut jos, în lumina farurilor Cadillacului. M-am uitat la ecran. Nu ştiam ce să caut. Unele telefoane mobile semnalau un mesaj vocal, cu pictogramă unui plic. Unele foloseau un simbol format din două cercuri mici, unite printr-o bară în partea de jos, ca o casetă cu bandă, ceea ce mi s-a părut ciudat, pentru că am presupus că majoritatea utilizatorilor de telefoane mobile nu mai văzuse niciodată o casetă cu bandă în viaţa lor. Şi eram destul de sigur că companiile de telefonie mobilă nu îşi înregistrau mesajele pe casetă cu bandă. Presupuneam că o făceau în format digital. Totuşi, semnalizările de la punctele de trecere cu cale ferată arată încă un fel de locomotiva de care Casey Jones ar fi fost mândru.

— Vezi? a spus Beck.

Nu vedeam nimic. Nici plicuri, nici casete cu bandă. Doar indicatorul de putere al semnalului, indicatorul pentru baterie şi meniul telefonului.

— Ce să văd?

— Puterea semnalului, a spus el. Arată doar trei liniuţe

din cinci. În mod normal, am patru.

— Poate că releul încă nu a revenit complet. Poate că porneşte gradual, mai lent. Vreo chestie electrică.

— Crezi?

— Probabil ţine de propagarea semnalului. Cred că e complicat. Ar trebui să verifici din nou mai târziu. Poate îşi revine.

I-am dat telefonul, tot cu mâna stângă. L-a luat şi l-a pus în buzunar, încă preocupat.

— E linişte aici?

— Ca în mormânt, i-am spus.

— Deci, n-a fost nimic. N-a fost cineva.

— Cred că da. Îmi pare rău.

— Nu, apreciez prudenţa ta. Cu adevărat.

— Îmi fac doar treaba.

— Să mergem să luăm cina, a spus el.

S-a dus înapoi la Cadillac şi a intrat în maşină. Eu am pus siguranţa Berettei şi am urcat în Saab. A dat cu spatele şi a întors, apoi m-a aşteptat. Am bănuit că vrea să intrăm pe poarta împreună, aşa că Paulie să n-o deschidă şi închidă de două ori. Ne-am întors în convoi, pe cei şase kilometri. Saab-ul mergea prost, farurile băteau mult prea sus şi direcţia era prea moale. Erau două sute de kilograme suplimentare în portbagaj. Şi colţul plafonului căzut, de cum am lovit prima denivelare a drumului, care mi-a fluturat în faţă tot drumul de întoarcere.

Am dus maşinile în garaj şi Beck m-a aşteptat în curte. Venea mareea. Auzeam valurile în spatele zidurilor. Volume mari de apă cu gheaţă se spărgeau de ţărm. Simţeam impactul acestora prin sol. Era o senzaţie fizică distinctă. Nu doar sunetul lor. Am intrat împreună cu Beck pe uşa din faţă. Detectorul de metale a piuit de două ori, o dată pentru el, o dată pentru mine. Mi-a dat un set de chei de la casă. Le-am acceptat, ca pe un semn al noii mele funcţii. Apoi mi-a spus că cina va fi servită în treizeci de minute şi m-a invitat să mănânc cu familia.

M-am dus în camera lui Duke şi am stat în faţa ferestrei mari. La opt kilometri spre vest, mi s-a părut că văd stopuri de culoare roşie depărtându-se. Trei perechi de lumini. Villanueva, Eliot şi Duffy, am sperat, în Taurus-uri guvernamentale. *10-18, misiune îndeplinită*. Dar era greu să am certitudinea că sunt reale, pentru că luminile de pe zid mă orbeau. Puteau fi, foarte bine, pete pe retină, din cauza oboselii, sau a loviturii de la cap.

Mi-am făcut un duş rapid şi mi-am însuşit un alt set de haine de la Duke. Mi-am păstrat proprii mei pantofi şi haina, iar paltonul distrus l-am lăsat în dulap. N-am verificat e-mailul. Duffy fusese prea ocupată pentru mesaje. Oricum, în acel moment aveam aceleaşi informaţii. Nu-mi putea spune nimic în plus. Destul de curând eu eram cel care aveam să-i spună ceva, după ce scoteam plasticul din plafonul Saab-ului.

Am pierdut ocazia unei pauze de treizeci de minute şi am coborât la parter. Am găsit familia Beck în sala de mese. Camera era imensă. Era o masă lungă şi dreptunghiulară înăuntru. Era din stejar, grea, solidă, lipsită de eleganţă. Încăpeau, aşezate, douăzeci de persoane. Beck era la unul din capete. Elizabeth tocmai la celălalt capăt. Richard stătea singur pe o laterală. Locul pe care îl opriseră pentru mine, era direct în faţa lui, cu spatele la uşă. M-am gândit să-i cer să facem schimb. Nu-mi place să stau cu spatele la o uşă. Dar am decis să tac şi am stat jos.

Paulie nu era acolo. În mod clar nu era invitat. Nici menajera nu era acolo, bineînţeles. Bucătăreasa trebuia să facă acum toată muncă de jos, ceea ce nu părea s-o facă fericită. Dar mâncarea era gustoasă. Am început cu supa franţuzească de ceapă. Avea un gust autentic. Mama n-ar fi aprobat-o, dar există întotdeauna douăzeci de milioane de franţuzoaice care cred că numai ele posedă reţeta perfectă.

— Spune-ne despre ce ai făcut înainte, mi-a spus Beck, ca şi cum ar fi vrut să facă conversaţie. Nu voia să

vorbim despre afaceri. Nu în faţa familiei lui. Am presupus că Elizabeth ştia mai multe decât trebuia, dar Richard părea destul de neştiutor. Sau poate se prefăcea. Ce îmi spusese? *Lucrurile rele nu se întâmplă decât dacă vrei să ţi le aminteşti*?

— Nu sunt prea multe de spus.

Nu voiam să vorbesc despre asta. Lucruri rele se întâmplaseră, şi nu voiam să mi le amintesc.

— Ceva trebuie să fie, a spus Elizabeth.

Toţi trei se uitau la mine, aşa că am ridicat din umeri şi le-a spus o poveste despre verificarea unui buget al Pentagonului şi descoperirea unui tarif de opt mii de dolari pentru nişte instrumente de întreţinere numite RTAFA. Le-am spus că eram destul de plictisit pentru a fi curios, totuşi am dat o serie de telefoane şi mi s-a spus acronimul însemna Rotational Torque-Adjustable Fastener Applicators. Le-am spus că am săpat mai adânc şi am găsit o şurubelniţă de trei dolari. Care m-a dus la ciocane de trei mii de dolari şi scaune de toaletă de o mie de dolari. Era o poveste bună. Era genul de lucru care captivează orice audienţă. Cei mai mulţi oameni răspundeau la abuzurile din structurile guvernamentale enervându-se. Dar povestea nu era adevărată. Probabil că s-a întâmplat, dar nu mie.

— Ai ucis oameni? a întrebat Richard.

Patru, în ultimele trei zile, m-am gândit.

— Nu pune întrebări de genul asta, a spus Elizabeth.

— Supa este bună, a spus Beck. Poate că nu are suficientă brânză.

— Tată, a spus Richard.

— Ce-i?

— Trebuie să te gândeşti la arterele tale. Se pot obtura.

— Sunt arterele mele.

— Şi tu eşti tatăl meu.

Se uitară unul la altul. Au zâmbit amândoi, timid. Tatăl şi fiul, cei mai buni prieteni. Ambivalenţă. Urma să fie o

masă lungă. Elizabeth a schimbat subiectul despre colesterol. A început să vorbească despre Muzeul de Artă din Portland. Spunea că I. M. Pei proiectase clădirea şi că aveau o colecţie de maeştri americani şi impresionişti. Nu-mi dădeam seama dacă ea încerca să mă educe pe mine sau să-l ispitească pe Richard să iasă din casă şi să facă ceva. N-am mai ascultat-o. Voiam să ajung la Saab. Dar nu puteam, nu chiar atunci. Aşa că am încercat să-mi imaginez ce voi găsi acolo. Ca într-un joc. L-am auzit pe Leon Garber în capul meu: *Gândiţi-vă la tot ceea ce aţi văzut şi tot ce-aţi auzit. Căutaţi indicii*. Nu auzisem prea multe. Dar am văzut o mulţime de lucruri. Mi-am imaginat că, într-un fel, toate acestea erau indicii. Masa pe care luam cina, de exemplu. Toată casa şi tot ce era în ea. Maşinile. Saab era o epavă. Cadillac-ul şi Lincoln-urile erau automobile frumoase, dar nu erau nici Rolls-Royce, nici Bentley. Mobilierul era vechi, demodat dar solid. Nu era ieftin, însă, nici nu reprezenta o cheltuială extravagantă. Totul fusese cumpărat cu mult timp în urmă. Ce a spus Eliot în Boston? Despre gangsterul din L.A? Profiturile sale trebuie să se situeze la milioane de dolari pe săptămână. Trăieşte ca un împărat. Beck trebuia să fie cu câteva trepte deasupra. Dar Beck nu trăia ca un împărat. De ce nu? Pentru că era un american chibzuit, neimpresionat de fleacurile de consum?

— Uite, a spus el.

Am revenit la realitate şi l-am văzut arătându-mi telefonul mobil. L-am luat de la el şi m-am uitat la ecran. Puterea semnalului avea din nou patru linii.

— Undele electromagnetice. Poate că au revenit gradual.

Apoi, m-am uitat din nou. Nu erau plicuri, nici casete cu bandă. Nu existau mesaje vocale. Dar era un telefon mic, iar eu am degetele mari şi am atins accidental tasta care avea o săgeată sus-jos, de sub ecran. Afişajul s-a schimbat instantaneu la o listă de nume. Cartea lui virtuală de telefon, am presupus. Ecranul era atât de mic

încât putea afişa doar trei contacte o dată. În partea de sus a listei era numărul de la casă. Apoi ghereta. Al treilea pe listă era Xavier. M-am holbat la el atât de intens, încât camera a devenit tăcută în jurul meu şi sângele mi-a clocotit în urechi.

— Supa a fost foarte bună, a spus Richard.

I-am dat telefonul înapoi lui Beck. Bucătăreasa a ajuns în faţa mea şi mi-a luat bolul.

Prima dată când am auzit numele lui Xavier a fost a şasea oară când am văzut-o pe Dominique Kohl. Era în a şaptesprezece zi după ce am dansat la barul din Baltimore. Vremea se stricase. Temperatura era scăzută, iar cerul era gri şi mizerabil. Ea era îmbrăcată în uniformă completă. Pentru o clipă am crezut că trebuie să fi programat o evaluare a performanţelor şi eu am uitat cu totul despre ea. Dar, pe atunci, aveam un furier care să-mi amintească despre chestii de genul asta, iar el nu mi-a menţionat nimic.

— N-o să-ţi placă asta, a spus Kohl.

— De ce? Ai fost promovată şi te muţi?

A zâmbit când a auzit. Mi-am dat seama că ieşit un compliment mai personal decât m-am gândit.

— L-am găsit pe tipul cel rău, a spus ea.

— Cum?

— Am aplicat exemplar competenţele necesare.

M-am uitat la ea.

— Ne-am programat o evaluare a performanţelor?

— Nu, dar cred că ar trebui.

— De ce?

— Pentru că l-am găsit pe tipul cel rău. Şi cred că evaluarea de performanţă e întotdeauna mai bună după un caz reuşit.

— Încă lucrezi cu Frasconi, nu?

— Suntem parteneri, a spus ea, fără să-mi răspundă strict la întrebare.

— Te ajută?

S-a strâmbat.

— Pot să vorbesc liber?

Am dat din cap.

— E brânză bună în burduf de oaie.

Am dat din nou din cap. Asta era şi impresia mea. Locotenent Anthony Frasconi era bun, dar nu strălucit.

— Este un om bun. Să nu mă înţelegi greşit.

— Dar tu faci toată treaba, am spus.

Dădu din cap. Avea dosarul original, cel pe care i l-am dat, după ce am aflat că ea nu era un tip mare şi urât din Texas sau Minnesota. Era ticsit cu notiţele ei.

— Mi-ai fost de ajutor. Ai avut dreptate. Documentul era în ziar. Gorowski a aruncat ziarul într-un coş de gunoi la ieşirea din parcare. Acelaşi coş, două duminici la rând.

— Şi?

— Şi două duminici la rând aceleaşi tip l-a pescuit din coş.

M-am gândit. Era un plan inteligent, cu excepţia faptului că ideea de a pescui ceva dintr-un coş de gunoi poate da o anumită vulnerabilitate. O anumită lipsă de credibilitate. Să umbli în coşul de gunoi nu este uşor de făcut, dacă nu eşti dispus să mergi până la capăt şi să te îmbraci ca o persoană fără adăpost. Este greu de făcut în sine, dacă vrei să fii cu adevărat convingător. Persoanele fără adăpost merg pe jos kilometri, îşi pierd vremea, verifică fiecare coş de pe traseul lor. Pentru a le imita comportamentul în mod credibil e nevoie de timp şi de pricepere.

— Despre ce fel de om vorbim? am spus.

— Ştiu la ce te gândeşti. Cine îşi face de lucru în jurul unui coş de gunoi, cu excepţia oamenilor străzii, nu?

— Deci, cine?

— Imaginează-ţi o duminică tipică. O zi în care n-ai nimic de făcut, te plimbi, poate persoana cu care trebuie să te întâlneşti întârzie un pic, poate impulsul de a merge la o plimbare nu ţi se mai pare aşa de bun. Dar soarele străluceşte, există o bancă în apropiere şi ziarul de

dimineaţă este gros şi interesant. Dar, întâmplător, nu ai unul cu tine.

— Bine. Îmi imaginez.

— Aţi observat cum un ziar citit devine proprietate comună? Ai văzut ceea ce se întâmplă într-un tren, de exemplu? Sau în metrou? Un tip citeşte ziarul, îl lasă pe scaun atunci când iese şi altcineva îl ia, imediat? Mai degrabă ar muri decât să ia o ciocolată pe jumătate mâncată, dar ia un ziar folosit fără nicio problemă?

— Da.

— Omul nostru are aproximativ patruzeci de ani. Înalt, poate 1.85, subţire, poate 84 de kilograme, părul negru înspicat şi scurt, îmbrăcat îngrijit. Poartă haine bune, blugi, tricou de golf, care se destinde prin parcare spre coşul de gunoi.

— Se destinde?

— E un fel de a spune. Ca şi cum s-ar plimba, pierdut în gânduri, fără nicio grijă. Ca şi cum tocmai ar fi terminat micul dejun. Apoi, el observă ziarul stând în partea de sus a coşului, îl ia, verifică titlurile pentru o clipă, face un gest din cap şi pune ziarul sub braţ ca şi cum vrea să-l citească ceva mai mult, apoi pleacă din nou să se plimbe.

— Destinzându-se.

— Este incredibil de natural. Eram chiar acolo, privind şi aproape că nu l-am băgat în seamă. Un gest aproape subconştient.

M-am gândit. Avea dreptate. Era o bună observatoare a comportamentului uman. Ceea ce făcea din ea un poliţist bun. Dacă aveam vreodată să-i fac o evaluare a performanţei, urma s-o punctez ca excepţională la acest capitol.

— Te gândeşti la altceva, a spus ea. S-a plimbat destins, ieşind spre port şi s-a urcat pe o barcă.

— Locuieşte pe ea?

— Nu cred. Adică are paturi supraetajate şi tot restul, dar cred că este o barcă pentru a-şi satisface hobby-ul.

— De unde ştii că are paturi supraetajate?

— Am fost la bord, a spus ea.

— Când?

— În cea de-a doua duminică. Nu uita, tot ce văzusem până atunci a fost chestia cu ziarul. Încă nu identificasem că este ceva în ziar. Dar, el s-a dus pe o altă barcă cu alţi tipi, aşa că am verificat.

— Cum?

— Aplicare exemplară a competenţelor necesare. Am purtat o pereche de bikini.

— Să porţi o pereche de bikini este o abilitate?

Apoi mi-am întors privirea. În cazul ei, ar fi mai mult o performanţă de clasă mondială.

— Era încă torid atunci. M-am băgat în seamă cu câţiva pierde-vară de pe alte iahturi. M-am plimbat şi am urcat puţin pe pasarela lui. Nimeni nu a observat. Am deblocat trapa şi am scotocit timp de o oră.

Trebuit să întreb.

— Cum ai ascuns un şperaclu într-un bikini?

— Purtam pantofi.

— Ai găsit planul?

— Le-am găsit pe toate.

— Barca are un nume?

A dat din cap.

— Am verificat. Există un registru pentru bărci.

— Deci, cine e tipul?

— Aceasta este partea care n-o să-ţi placă. Este un ofiţer senior de informaţii militare. Un locotenent-colonel, un specialist în Orientul Mijlociu. I-au dat o medalie pentru ceva ce a făcut în Golf.

— La naiba. Poate există o explicaţie nevinovată, la toate astea.

— S-ar putea, a spus ea. Dar mă îndoiesc. M-am întâlnit cu Gorowski acum o oră.

— Bine. Asta era explicaţia uniformei. Era mult mai intimidantă decât purtând o pereche de bikini. Şi ce ai făcut?

— L-am făcut să-mi povestească. Fetele sale au una douăsprezece luni şi cealaltă doi ani. Cea de doi ani a dispărut pentru o zi, în urmă cu două luni. Nu a vorbit despre ce s-a întâmplat cu ea cât timp a fost dispărută. Doar a plâns. O săptămână mai târziu, prietenul nostru de la informaţii militare a apărut. A sugerat că absenţa copilul ar putea dura mult mai mult de o zi, dacă tata nu îi face jocul. Eu nu văd nicio explicaţie nevinovată în chestia asta.

— Ai dreptate. Nici eu. Cine e tipul?

— Numele lui este Francis Xavier Quinn.

Bucătăreasa a adus felul următor, care era un fel de friptură la cuptor, dar nu i-am dat atenţie pentru că încă mă gândeam la Francis Xavier Quinn. În mod clar el a ieşit din spitalul din California şi a abandonat numele de Quinn în coşul de gunoi, împreună cu halatul de spital, pansamentele chirurgicale şi brăţara de mână care îl identifica drept John Doe. Pur şi simplu şi-a ieşit din rol şi a intrat direct într-o nouă identitate, gata făcută. O identitate cu care se simţea în siguranţă, una care, din adâncul instinctului său de spion, ştia că va funcţiona. Nu mai era locotenent-colonel în Armata Statelor Unite Quinn, FX, Informaţii Militare. Din acel moment a devenit, pur şi simplu, Frank Xavier, un cetăţean anonim.

— În sânge sau bine făcută? m-a întrebat Beck.

Tăia friptura cu unul dintre cuţitele negre de la bucătărie. Erau înfipte într-un suport de lemn şi mă gândisem să folosesc unul ca să-l omor. Cel pe care îl folosea în acel moment ar fi fost o alegere bună. Avea aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi era perfect ascuţit, judecând după cât de bine felia carnea. Exceptând posibilitatea în care carnea era incredibil de moale.

— În sânge. Mulţumesc.

Mi-a tăiat două felii şi am regretat imediat. M-am dus înapoi cu şapte ore, amintindu-mi de sacul cu cadavrul.

Trăsesem fermoarul în jos şi am văzut lucrarea unui alt cuţit. Imaginea a fost atât de vie încât parcă simţeam în continuare metalul rece al fermoarului între degete. Apoi m-am întors înapoi cu zece ani, chiar de la începutul afacerii cu Quinn şi bucla a fost completă.

— Hrean? a zis.

Mi-am revenit. Apoi am luat o lingură. O regulă străveche a armatei era: *Mănâncă de fiecare dată când poţi, dormi de fiecare dată când poţi, pentru că nu ştii când vei avea o altă şansă s-o faci*. Aşa că l-am închis pe Quinn din mintea mea, m-am servit din legume şi am început să mănânc. Am reluat analiza situaţiei. Tot ce am auzit, tot ceea ce am văzut. Dar gândul mi se ducea din nou la portul Baltimore, la lumina puternică a soarelui şi la plicul din ziar. Şi la ce mi-a spus Duffy: *Nu ai găsit nimic folositor. Nimic. Nicio dovadă.*

— Ai citit Pasternak? m-a întrebat Elizabeth.

— Ce crezi despre Edward Hopper? a întrebat Richard.

— Crezi că M16 ar trebui înlocuit? a spus Beck.

Mi-am revenit din nou. Se uitau cu toţi la mine. Păreau avizi după cineva cu care să converseze. Ca şi cum ar fi fost singuri. Am ascultat valurile spărgându-se în jurul celor trei laturi ale casei şi am înţeles de ce se simţeau astfel. Erau izolaţi. Dar asta a fost alegerea lor. Mie îmi place izolarea. Eu pot merge trei săptămâni fără să spun un cuvânt.

— Am văzut filmul cu Doctor Jivago. Îmi place tabloul lui Hopper cu oamenii din restaurant, noaptea.

— Nighthawks, a spus Richard.

Am dat din cap.

— Îmi place tipul din stânga, solitar.

— Îţi aminteşti numele restaurantului?

— Phillies, am spus. Şi cred că M16 este o puşcă de asalt bună.

— Serios? a zis Beck.

— Face ceea ce o puşcă de asalt ar trebui să facă. Nu poţi cere mai mult de atât.

— Hopper a fost un geniu, a spus Richard.

— Pasternak a fost un geniu, a spus Elizabeth. Din păcate, filmul este trivial. Şi nu a fost bine tradus. Soljeniţân este supraestimat prin comparaţie.

— Probabil că M16 este o puşcă bună, a spus Beck.

— Edward Hopper este ca Raymond Chandler, a spus Richard. A imortalizat un anumit timp şi loc. Desigur şi Chandler a fost un geniu. Mult mai mult decât Hammett.

— Aşa cum Pasternak este mai bun decât Soljeniţân?

Au ţinut-o aşa o bună bucată de vreme. Ziua a paisprezecea, o zi de vineri, aproape încheiată, mâncând o cină cu carne de vită, împreună cu trei persoane condamnate, vorbind despre cărţi şi pictură şi arme. Nu i-am mai ascultat şi m-am deplasat cu zece ani în urmă, preferând s-o ascult pe sergentul primă clasă Dominique Kohl.

— E un adevărat insider al Pentagonului, mi-a spus, a şaptea oară când ne-am întâlnit. Locuieşte în apropiere, în Virginia. De aceea îşi ţine barca în Baltimore, cred.

— Câţi ani are?

— Patruzeci.

— I-ai văzut dosarul complet?

Ea clătină din cap.

— Cea mai mare parte a lui este secret.

Am dat din cap. Am încercat să speculez asupra trecutului lui. La patruzeci de ani, ar fi fost eligibil pentru ultimii doi ani în Vietnam, la vârsta de optsprezece sau nouăsprezece ani. Dar un tip care ajunge locotenent colonel de informaţii înainte de vârsta de patruzeci de ani este, aproape sigur, absolvent de facultate, poate chiar de doctorat, lucru care i-ar fi amânat promovarea. Probabil că nu a mers în Indochina, care în mod normal i-ar fi încetinit promovarea. Niciun război sângeros, nicio boală îngrozitoare. Totuşi promovarea lui nu a fost atât de lentă, pentru că el a ajuns locotenent colonel înainte de vârsta de patruzeci de ani.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Kohl. Cum e deja cu două grade militare peste tine?

— De fapt, mă gândeam la tine în bikini.

A clătinat din cap.

— Nu, nu te gândeai.

— E mai în vârstă decât mine.

— A avansat fulgerător.

— Poate că e mai deştept decât mine.

— Aproape sigur, a spus ea. Dar chiar şi aşa, el a ajuns departe, foarte repede.

Am dat din cap.

— Excelent. Deci, acum ne-am încurcat cu o vedetă de la Informaţii Militare.

— Are o mulţime de contacte cu străinii. L-am văzut cu tot felul de oameni. Israelieni, libanezi, irakieni, sirieni.

— Asta trebuie să facă. Este specialist în Orientul Mijlociu.

— Vine din California. Tatăl său a fost muncitor la căile ferate. Mama lui a fost casnică. Au trăit într-o casă mică, în partea de nord a statului. A moştenit-o şi e singurul lui bun. Putem presupune că a fost plătit de armată din facultate.

— Şi?

— E un băiat sărac, Reacher. Deci, cum se face că închiriază o casă mare în Maclean, Virginia? Cum de are un iaht?

— Este un iaht?

— Este o barcă mare, cu mai multe încăperi. Ăsta e un iaht, nu?

— VPP?

— Un Lexus, nou-nouţ.

N-am spus nimic.

— De ce oamenii lui nu şi-au pus întrebările astea?

— Niciodată n-o fac, am spus. N-ai observat? Ceva poate fi clar ca lumina zilei şi trece pe lângă ei.

— Nu înţeleg cum acest lucru se întâmplă.

Am ridicat din umeri.

— Sunt şi ei oameni. Ar trebui să le mai tăiem din elan. Au multe prejudecăţi. Ei se întreabă cât de bun este el, nu cât de rău este.

A dat din cap.

— Aşa cum ne-am irosit vremea urmărind plicul, nu ziarul. Idei preconcepute.

— Dar ei ar trebui să ştie mai bine lucrurile astea.

— Aşa ar trebui.

— Informaţii Militare, am spus.

— Cel mai mare oximoron din lume, a răspuns ea. Ca pericol în condiţii de siguranţă.

— Ca apă uscată, am spus.

— Ţi-a plăcut? m-a întrebat Elizabeth Beck, zece ani mai târziu.

Nu am răspuns. Idei preconcepute.

— Ţi-a plăcut? a întrebat din nou.

M-am uitat direct la ea. Idei preconcepute.

— Poftim? am spus.

Tot ce am auzit.

— Cina. Ţi-a plăcut?

M-am uitat în jos. Farfuria mea era goală.

— A fost fabulos, am spus.

Tot ceea ce am văzut.

— Serios?

— Bineînţeles.

N-ai găsit nimic folositor.

— Mă bucur.

— Uitaţi de Hopper şi de Pasternak, am spus. Şi de Raymond Chandler. Bucătăreasa voastră este un geniu.

— Te simţi bine? a întrebat Beck. Lăsase jumătate din carne în farfurie.

— Minunat.

Nimic.

— Eşti sigur?

Am rămas tăcut.

Nicio dovadă.

— Da, vorbesc serios.

Şi chiar vorbeam serios. Pentru că mi-am dat seama ce era în Saab. Ştiam sigur. N-aveam niciun dubiu despre asta. Aşa că mă simţeam minunat. Dar m-am simţit şi jenat, de asemenea. Pentru că am fost foarte, foarte lent. Dureros de lent. Ruşinos de lent. Mi-a luat optzeci şi şase de ore. Mai mult de trei zile şi jumătate. Am fost la fel de prost ca cei din vechea unitate a lui Quinn. *Ceva poate fi clar ca lumina zilei şi trece pe lângă ei.* Am întors capul şi m-am uitat direct la Beck ca şi cum îl vedeam pentru prima dată.

CAPITOLUL 11

Ştiam, dar m-am calmat rapid în timp ce se servea desertul şi cafeaua. Şi am renunţat la sentimentul minunat. Am renunţat şi la sentimentul de ruşine. Am lăsat emoţiile să se scurgă. În schimb, am început să mă simt puţin îngrijorat. Pentru că începeam să văd dimensiunile operaţiunii. Şi ele erau uriaşe. Urmau să modifice cu totul noţiunea de muncă sub acoperire.

Cina s-a terminat şi toată lumea şi-a împins scaunele în spate, ridicându-se în picioare. Eu am rămas în sala de mese. Plafonul Saab-ului putea aştepta. Nu era nicio grabă. Puteam să-l verific mai târziu. N-avea niciun rost să risc pentru a-mi confirma ceva ce ştiam deja. Am ajutat-o pe bucătăreasă să cureţe masa. Aşa părea politicos. Poate că ea chiar se aştepta la asta. Familia Beck plecase aşa că am dus vesela la bucătărie. Mecanicul era acolo şi mânca o porţie de carne de vită mai mare decât a mea. M-am uitat la el şi iarăşi m-am simţit un pic de ruşinat. Nu-i acordasem niciun fel de atenţie, până atunci. Nu mă gândise prea mult la el. Nu m-am întrebat niciodată care este rostul lui acolo. Dar acum ştiam.

Am pus vasele în maşina de spălat. Bucătăreasa a păstrat resturile mesei, a şters mesele şi în aproximativ douăzeci de minute totul era curăţat şi aranjat. Apoi mi-a spus că se duce la culcare, aşa că i-am spus noapte bună, am ieşit pe uşa din spate şi am păşit pe stânci. Voiam să mă uit la mare. Voiam să verific mareea. Nu aveam nicio experienţă în ceea ce priveşte oceanul. Ştiam că mareele vin şi pleacă, cel mai probabil de două ori pe zi. Nu ştiam când şi de ce. Ceva legat de gravitaţia Lunii, parcă. Probabil transformă Oceanul Atlantic într-o cadă de baie gigantă, agitându-se de la est la vest, între Europa şi America. Poate că atunci când era reflux în

Portugalia, maree era ridicată în Maine şi invers. N-aveam nicio idee. Chiar atunci mareea părea să se schimbe din flux în reflux. Se retrăgea. M-am uitat la valuri încă cinci minute şi apoi m-am întors în bucătărie. Mecanicul plecase. Am folosit legătura de chei a lui Beck pentru a bloca uşa interioară. Am lăsat uşa exterioară deschisă. Apoi am mers în hol şi am verificat în faţă. Mi-am imaginat că eu trebuia să fac chestiile de genul asta de acum. Uşa era încuiată. Casa era liniştită. Aşa că m-am dus la etaj, în camera lui Duke, şi am început să planific finalul jocului.

Era un mesaj de la Duffy care mă aştepta în pantof. Spunea: *Eşti bine?*

I-am răspuns: *Mulţumesc pentru telefoane. Mi-ai salvat fundul.*

Ea a răspuns: *Şi pe al meu. A fost, în mod egal, şi în interesul meu.*

Nu am răspuns. Nu ştia ce să spun. Am stat acolo, în tăcere. Câştigase o amânare minoră, dar asta era tot. Fundul ei era în pericol, indiferent ce se întâmpla în continuare. Nu mai puteam face nimic în privinţa asta.

Apoi, ea mi-a trimis: *Am verificat în toate dosarele şi nu pot, repet, nu pot găsi nimic legat de agentul 2.*

I-am trimis: *Ştiu.*

Am primit înapoi: *??*

I-am scris: *Trebuie să ne întâlnim. Te sun sau vin, pur şi simplu. Curând.*

Am oprit dispozitivul şi l-am ascuns înapoi în tocul pantofului, în timp ce mă întrebam dacă o să-l mai folosesc vreodată. M-am uitat la ceas. Era aproape de miezul nopţii. Ziua a paisprezecea, o zi de vineri, aproape se termina. Ziua a cincisprezecea, o zi de sâmbătă, urma să înceapă. Două săptămâni din ziua când dădusem buzna prin mulţimea care ieşea din Symphony Hall în Boston, în drum spre un bar la care n-am mai ajuns vreodată.

M-am întins pe pat, îmbrăcat complet. M-am gândit că

următoarele douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore urmau a fi cruciale, şi am decis să-mi petrec cinci sau şase dintre ele odihnindu-mă. Din experienţa mea oboseala cauzează mai multe eşecuri decât neglijenţa sau prostia, la un loc. Probabil pentru că oboseala duce la neglijenţă şi prostie. Aşa că m-am aşezat confortabil şi am închis ochii. Am programat alarma din capul meu pentru ora două dimineaţa. A funcţionat, aşa cum se întâmplă întotdeauna. M-am trezit, după un somn de două ore, odihnit.

M-am ridicat din pat şi m-am strecurat la parter. Am trecut prin hol, bucătărie şi am descuiat uşa din spate. Mi-am lăsat toate lucrurile de metal pe masă. Nu voiam ca detectorul să facă zgomot. Am ieşit afară. Era foarte întuneric. Nu era lună. Nici stele. Marea era zgomotoasă. Aerul era rece. Nicio adiere. Mirosea a igrasie. M-am îndreptat spre al patrulea garaj şi am deschis uşile. Saab-ul era încă acolo, nemişcat. Am deschis capacul portbagajului şi am scos pachetul meu. M-am dus să-l depozitez în ascunzătoarea lui de la baza zidului. Apoi m-am întors la prima gardă de corp. Era mort de mai multe ore, iar temperatura scăzută avansase instalarea *rigor mortis*. Era destul de rigid. L-am tras afară şi l-am aruncat pe umăr. Parcă transportam un trunchi de copac de nouăzeci de kilograme. Braţele îi erau rigide ca nişte ramuri.

L-am dus la fisura în formă de V, pe care mi-o arătase Harley. L-am pus jos şi am început să număr valurile. L-am aşteptat pe al şaptelea. Acesta a început să urce şi chiar înainte să ajungă la mine, am împins corpul în fisură. Apa a venit sub el şi l-a împins înapoi spre mine. A fost ca şi cum tipul încerca să mă apuce cu braţele lui rigide şi să mă ia cu el. Sau să mă sărute de rămas bun. A plutit leneş pentru o secundă, apoi valul s-a retras, fisura s-a golit şi el a plecat.

Am procedat la fel cu al doilea tip. Oceanul l-a luat să se alăture prietenului lui şi menajerei. M-am ghemuit

acolo pentru un moment, simţind briza pe faţa mea şi ascultând valurile neobosite. Apoi m-am întors, am închis capacul portbagajului Saab-ului şi am urcat în scaunul şoferului. Am terminat de desprins plafonul şi am scos notele cameristei. Erau opt pagini de dimensiune A4. Le-am citit în lumina slabă a plafonierei. Erau pline de detalii. O mulţime de detalii foarte specifice. Dar, în general, nu mi-au spus nimic din ce nu ştiam deja. Le-am verificat de două ori şi, când am terminat, le-am aranjat într-un teanc îngrijit şi m-am dus înapoi pe stânci. Am îndoit fiecare pagină într-o barcă de hârtie. Cineva mi-a arătat cum se fac, când eram copil. Poate tatăl meu. Nu-mi amintesc. Poate că a fost fratele meu. Am lansat cele opt bărcuţe pe valuri succesive şi le-am privit cum navigau şi alunecau, departe în întuneric, spre est.

Apoi m-am dus înapoi şi am petrecut ceva timp aranjând plafonul în poziţia iniţială. Arăta destul de bine. Am închis garajul. M-am gândit că o să fiu plecat înainte ca cineva să-l deschidă din nou şi să observe daunele maşinii. M-am dus înapoi în casă. Mi-am luat lucrurile, am încuiat uşa şi m-am strecurat înapoi la etaj. Am rămas în chiloţi şi m-am vârât în pat. Voiam să mai dorm trei ore. Aşa că mi-am programat alarma în cap, am tras pătura pe mine şi am închis ochii din nou. Am încercat să dorm. Dar nu am putut. Somnul nu-mi venea. În schimb, a venit Dominique Kohl. A venit la mine direct din întuneric, aşa cum ştiam că se va întâmpla.

A opta oară ne-am întâlnit am avut de discutat probleme de ordin tactic. A aresta un ofiţer de informaţii ducea la probleme complicate şi imprevizibile. În mod evident, Poliţia Militară se ocupă exclusiv cu militari care au luat-o pe o cale greşită, aşa că o acţiune împotriva unuia de-ai noştri nu era o noutate. Dar comunitatea celor de la Informaţii Militare era ceva aparte. Tipii ăştia erau complet separaţi şi secretoşi şi încercau din greu să nu fie responsabili în faţa nimănui. Era dificil să ajungi la

ei. În general, strângeau rândurile mai rapid decât cea mai bună echipă de foraj. Deci, Kohl şi mine aveam o mulţime de lucruri de clarificat. Nu am vrut să ne întâlnim în biroul meu. Nu avea niciun scaun pentru vizitatori. Şi nu voiam să stea în picioare tot timpul. Aşa că ne-am întors la barul din oraş. Părea să fie o locaţie adecvată. Ancheta devenise atât de serioasă încât începusem să devenim puţin paranoici. Să ieşim din unitate, părea să fie un lucru inteligent. Şi mi-a plăcut ideea de a discuta probleme legate de informaţii secrete, ca un cuplu de spioni obişnuiţi, într-un separeu întunecos, în partea din spate a unui bar. Cred că şi lui Kohl. A apărut în haine civile. Nu era o rochie ci blugi şi un tricou alb, cu o geacă de piele pe deasupra. Eu eram în uniformă. Nu aveam haine civile. Vremea se răcise. Am comandat cafea. Ea şi-a luat un ceai. Voiam să ne păstrăm capul limpede.

— Mă bucur că am folosit planurile reale, a spus ea.

Am dat din cap.

— Instinctul, am spus.

Avem nevoie de dovezi solide pentru a finaliza cazul acesta. Faptul că Quinn era în posesia planurilor reale însemna un succes important. Dacă ar fi fost altfel ar fi început să jongleze cu poveşti despre proceduri de testare, jocuri de război, exerciţii, scheme specifice meseriei lui.

— Este vorba de sirieni, a spus. Şi au plătit în avans. Un fel de rate.

— Cum?

— Au făcut schimb de serviete. Se întâlneşte cu un ataşat la ambasada siriană. Merg la o cafenea din Georgetown. Amândoi au serviete de lux identice, din aluminiu.

— Serviete Halliburton.

A dat din cap.

— Le-au pus una lângă alta, sub masă, şi el a luat-o pe a sirianului atunci când a plecat.

— Va spune că sirianul este una din sursele lui. Va spune că tipul i-a dat materiale.

— Bine, o să spunem noi, arată-ne materialele.

— Va spun că nu se poate, pentru că sunt secrete.

Kohl n-a mai spus nimic. I-am zâmbit.

— Ne va servi un spectacol pe cinste, am spus. Îşi va pune mâinile pe umerii noştri, ne va privi în ochii şi ne va spune: Oameni buni, aveţi încredere în mine, securitatea naţională este implicată.

— Ai mai avut de-a face cu ei, înainte?

— O dată.

— Ai câştigat?

Am încuviinţat.

— Sunt nişte aroganţi. Fratele meu a fost ofiţer de informaţii o perioadă. Acum, el lucrează pentru Trezorerie. Dar mi-a spus totul despre ei. Se cred foarte inteligenţi, când, de fapt, sunt la fel ca oricine altcineva.

— Deci, ce facem?

— Va trebui să-l recrutăm pe sirian.

— Atunci, nu-l mai putem aresta.

— Vrei doi dintr-o lovitură. Nu se poate. Sirianul îşi face treaba. Nu-l putem învinovăţi pentru asta. Quinn este tipul rău.

A tăcut, un pic dezamăgită. Apoi, a ridicat din umeri.

— Bine. Dar cum o facem? Sirianul nu-i va păsa de ceea ce-i vom spune. E un ataşat al ambasadei. Are imunitate diplomatică.

Am zâmbit din nou.

— Imunitatea diplomatică este doar o foaie de hârtie de la Departamentul de Stat. Ştii cum am făcut-o data trecută? L-am prins pe tip şi l-am pus să ia o foaie de hârtie şi s-o ţină în faţa abdomenului. Apoi mi-am scos pistolul şi l-am întrebat dacă crede că hârtia va opri glonţul. El a spus că voi avea probleme. I-am spus că problemele mele nu aveau să afecteze modul în care va sângera, încet, până la moarte.

— Şi?

— A jucat precum Mickey Mantle.

A tăcut din nou. Apoi, mi-a pus prima dintre cele două întrebări, la care, mult mai târziu, aş fi dorit să răspund diferit.

— Putem să ne mai vedem?

Un separeu într-un bar întunecat. Ea era drăguţă ca naiba şi stătea chiar acolo, lângă mine. Eram tânăr pe atunci şi credeam că am tot timpul din lume.

— Îmi ceri o întâlnire?

— Da, a spus ea.

N-am spus nimic.

— *Am parcurs un drum lung, iubito,* a spus ea.

Apoi a adăugat:

— Noi, ca femei, vreau să spun.

Probabil a precizat asta pentru cazul în care nu eram la curent cu faimoasa reclama la ţigări.

N-am spus nimic.

— Ştiu ce vreau, a spus ea.

Am dat din cap. O credeam. Şi credeam în egalitate. Credeam cu adevărat. Nu cu mult timp înainte, am cunoscut o femeie colonel din Air Force, care pilota un bombardier B52 şi naviga pe timp de noapte cu mai multă putere de foc la bordul avionul ei decât toate bombele aruncate vreodată în întreaga istorie a umanităţii, la un loc. Am presupus că dacă în ea se putea avea încredere, având suficientă putere pentru a arunca în aer întreaga planetă, atunci şi sergentul de primă clasă Dominique Kohl ar putea fi de încredere pentru a decide cu cine vrea să se întâlnească.

— Deci? a spus ea.

Întrebări la care mi-aş fi dorit să răspund diferit.

— Nu.

— De ce nu?

— E neprofesional. Nu ar trebui să o faci.

— De ce nu?

— Pentru că vei avea un semn de întrebare legat de cariera ta, am spus. Pentru că eşti o persoană talentată,

care nu poate avansa mai mult de sergent major, fără a merge la şcoala de ofiţeri, aşa că te vei duce acolo şi vei promova cu brio şi vei ajunge locotenent-colonel în zece ani, pentru că meriţi, dar toată lumea va spune că ai ajuns acolo pentru că, odată, în trecut, te vedeai cu căpitanul tău.

N-a spus nimic. Doar a chemat chelneriţa şi a mai comandat două beri. În sală era mai cald, deoarece era mai aglomerat. Mi-am scos haina şi ea şi-a scos geaca. Purtam un tricou gri-măsliniu mohorât, care era destrămat şi subţire şi decolorat, pentru că fusese spălat de o mie de ori. Tricoul ei era de firmă. Era puţin mai decoltat decât majoritatea tricourilor, iar mânecile erau tăiate în unghi astfel încât îi dezveleau micii muşchi deltoizi ai braţelor. Ţesătura era albă ca zăpada pe pielea ei. Şi era uşor translucidă. Am observat că nu purta nimic pe dedesubt.

— Viaţa militară este plină de sacrificii, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Voi trece peste asta, a spus ea.

Apoi, mi-a pus a doua întrebare la care mi-aş fi dorit să răspund în mod diferit.

— Mă laşi pe mine să fac arestarea?

Zece ani mai târziu, m-am trezit singur în patul lui Duke, la ora şase dimineaţa. Camera lui era în partea din faţă a casei, aşa că nu vedeam marea. M-am uitat spre vest, către America. Soarele de dimineaţă era absent. Nu se vedeau umbrele zorilor. Doar griul tern al aleii şi zidul şi peisajul de granit de dincolo de zid. Vântul bătea în largul mării. Vedeam copacii legănându-se. Mi-am imaginat norii negri de furtună în spatele meu, peste Atlantic, deplasându-se rapid spre mal. Mi-am imaginat păsările marine luptându-se cu aerul turbulent, cu penele biciuite şi răvăşite de furtună. Ziua a cincisprezecea, începea gri, rece şi neprimitoare şi, probabil, urma să devină şi mai rea.

Mi-am făcut un duş, dar nu m-am bărbierit. M-am îmbrăcat în altă pereche de blugi a lui Duke, m-am încălţat cu pantofii mei şi mi-am luat jacheta şi haina pe braţ. Am coborât în linişte în bucătărie. Bucătăreasa deja făcuse cafea. Mi-a dat o cană pe care am luat-o şi m-am aşezat la masă. A scos o franzelă din frigider şi a pus-o în cuptorul cu microunde. M-am gândit că trebuie să o evacuez, la un moment dat, înainte de lucrurile să devină neplăcute. La fel pe Elizabeth şi pe Richard. Mecanicul şi Beck puteau rămâne la distracţie.

Puteam să aud marea din bucătărie, cu claritate. Valurile se prăbuşeau şi curentul subteran le aspira înapoi. Fisurile se umpleau şi se goleau, pietrişul era aruncat peste stânci. Vântul gemea uşor prin crăpăturile uşii exterioare. Auzeam strigătele ascuţite ale pescăruşilor. I-am ascultat în timp ce îmi sorbeam cafeaua şi aşteptam.

Richard a venit după zece minute. Avea părul răvăşit şi i-am văzut urechea lipsă. A luat o cafea şi s-a aşezat vizavi de mine. Ambivalenta lui revenise. Mi-l imaginam cum se va descurca fără colegiu şi fiind nevoit să se ascundă tot restul vieţii. M-am gândit că, în cazul în care mama lui scăpa fără un act de acuzare, ar putea începe o nouă viaţă, în altă parte. În funcţie de cât de rezistent era, s-ar putea întoarce înapoi la şcoală, fără a pierde mult mai mult de o săptămână din semestru. Dacă îşi dorea. Cu excepţia cazului în care şcoala era foarte costisitoare, ceea ce am presupus că era. Urmau să aibă probleme cu banii. Vor scăpa din situaţia asta cu mai nimic din ce-au avut. Dacă vor scăpa.

Bucătăreasa s-a dus să aranjeze sufrageria pentru micul dejun. Richard a privit-o ieşind, eu l-am privit pe el, i-am văzut din nou urechea mutilată şi o altă piesă a puzzle-ului s-a aşezat la locul ei.

— Acum cinci ani, am spus. Răpirea.

Şi-a păstrat calmul. S-a uitat în jos, la masă, apoi s-a uitat la mine, trăgându-şi părul peste cicatrice.

— Ştii cu adevărat ce face tatăl tău? l-am întrebat.

A dat aprobator din cap. N-a spus nimic.

— Nu doar covoare, nu-i aşa? am spus.

— Nu. Nu doar covoare.

— Şi ce părere ai?

— Sunt lucruri şi mai rele.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acum cinci ani?

A negat din cap. A privit departe.

— Nu. Nu vreau.

— Am cunoscut un tip pe nume Gorowski. Fiica lui în vârstă de doi ani a fost răpită. Doar pentru o zi. Cât timp ai fost tu răpit?

— Opt zile.

— Gorowski a căzut drept în plasă. O zi a fost de ajuns pentru el.

Richard n-a spus nimic.

— Tatăl tău nu este şeful aici.

Richard n-a spus nimic.

— El a căzut în plasă acum cinci ani. După ce ai lipsit opt zile. Aşa îmi imaginez.

Richard a rămas tăcut. M-am gândit la fiica lui Gorowski. Avea doisprezece ani acum. Probabil că avea internet, un CD player şi un telefon în camera ei. Afişe pe pereţi. Şi o durere slabă în adâncul minţii ei despre ceva care s-a întâmplat în trecut. Ca o mâncărime pe care o ai la un os vindecat.

— Nu am nevoie de detalii, am spus. Vreau doar să-mi spui numele lui.

— Al cui nume?

— Al celui care te-a sechestrat timp de opt zile.

Richard a clătinat din cap.

— Am auzit numele de Xavier, i-am spus. Cineva l-a menţionat.

Richard s-a uitat în altă parte, în timp ce mâna stângă s-a dus involuntar spre ureche, adică confirmarea de care aveam nevoie.

— Am fost violat, a spus el.

Am ascultat marea, lovind stâncile.

— De Xavier?

A clătină din nou din cap.

— De Paulie. Tocmai ieşise din închisoare. Încă aprecia astfel de lucruri.

S-a lăsat liniştea pentru o perioadă lungă.

— Tatăl tău ştie?

— Nu.

— Mama ta?

— Nu.

Nu ştiam ce să spun. Richard n-a mai spus nimic. Am rămas acolo în tăcere. Apoi, bucătăreasa s-a întors şi a aprins aragazul. A pus ulei la încins într-o tigaie. Mirosul mi-a făcut rău la stomac.

— Să mergem la o plimbare, am spus.

Richard m-a urmat afară, pe stânci. Aerul era sărat, dulce şi amar. Lumina era gri. Vântul era puternic. Ne sufla direct în faţă. Părul lui Richard îi flutura în spate, aproape orizontal. Stropii de apă se înălţau până la 5 metri în aer şi ne biciuiau cu forţa unor gloanţe.

— Există un bine în orice rău, am spus. Vorbeam cu voce ridicată, ca să mă audă peste zgomotul făcut de vânt şi valuri. Poate că într-o zi Xavier şi Paulie vor primi ceea ce merită, dar tatăl tău va merge la închisoare.

Richard a dat din cap. Avea lacrimi în ochi. Poate că erau din cauza vântului rece. Sau poate nu.

— Asta merită, a spus el.

Foarte loial, a spus tatăl său. Cei mai buni prieteni.

— Am fost sechestrat opt zile, a spus Richard. Una ar fi fost de ajuns. Ca şi cu celalalt pe care l-ai menţionat.

— Gorowski?

— Oricine ar fi. Cu fata în vârstă de doi ani. Crezi că a fost violată?

— Eu sincer sper că nu.

— Şi eu.

— Poţi să conduci?

— Da.

— S-ar putea să fie nevoie să fugi de aici, am spus. În curând. Tu, mama ta şi bucătăreasa. Deci, trebuie să fii pregătit. Dacă şi când îţi spun să pleci.

— Cine eşti?

— Sunt un tip plătit pentru a-l proteja pe tatăl tău. De aşa-numiţii lui prieteni, cât şi de duşmanii lui.

— Paulie nu ne va lăsa să ieşim.

— În curând nu va mai face necazuri.

A clătinat din cap.

— Paulie te va ucide. Habar nu ai. Nu te poţi pune cu Paulie, oricine ai fi. Nimeni nu poate.

— M-am pus cu tipii din afara colegiului.

A clătină din nou din cap. Părul i-a fluturat în vânt. Mi-a amintit de părul servitoarei, sub apă.

— Totul a fost fals. Eu şi mama mea am discutat. A fost o înscenare.

Am rămas tăcut pentru o secundă. Pot avea încredere în el?

— Nu, a fost real.

Nu, nu am încă încredere în el.

— Este o comunitate mică. Au aproximativ cinci poliţişti. Nu l-am văzut pe tipul ăla înainte.

N-am spus nimic.

— Nu i-am văzut niciodată pe paznici, de asemenea. Şi am stat acolo aproape trei ani.

N-am spus nimic. Greşeli, care se întorc să mă bântuie.

— Atunci, de ce ai renunţat la şcoală? Dacă a fost o înscenare?

Nu a răspuns.

— Şi cum se face că Duke şi cu mine am fost într-o ambuscadă?

Nu a răspuns.

— Atunci ce a fost? O înscenare sau adevărul?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

— M-ai văzut cum i-am împuşcat.

N-a mai spus nimic. M-am uitat într-o parte. Al şaptelea

val se apropia. Se formase cu patruzeci de metri în urmă şi a lovit stâncile cu putere. Pământul s-a cutremurat şi o perdea de stropi s-a înălţat la câţiva metri.

— A discutat, vreunul dintre voi, despre acest lucru cu tatăl tău?

— Eu nu. Şi nici nu am de gând să o fac. Nu ştiu despre mama mea.

Şi nu ştiu despre tine, m-am gândit. Ambivalenţa funcţionează în ambele sensuri. Una caldă, una rece. Gândul la tatăl său într-o celulă ar putea arăta atractiv în acest moment. Mai târziu, s-ar putea să pară altfel. Când situaţia va deveni pe muchie de cuţit nu poţi şti în ce direcţie va oscila.

— Ţi-am salvat fundul, am spus. Nu vreau să uiţi asta.

— Nu contează. Oricum nu poţi face nimic. Va fi un weekend aglomerat. Trebuie să te ocupi de transportul care vine. Şi după aceea vei fi unul dintre ei, oricum.

— Deci, ajută-mă, am spus.

— Nu-mi voi trăda tatăl.

Foarte loial. Cei mai buni prieteni.

— Nu trebuie s-o faci.

— Atunci, cu ce te pot ajuta?

— Spune-i că mă vrei aici. Spune-i că nu ar trebui să fii singur acum. Te va asculta.

Nu mi-a răspuns. S-a întors şi s-a îndreptat spre bucătărie. A luat-o direct prin hol. Am presupus că avea de gând să mănânce micul dejun în sufragerie. Eu am rămas în bucătărie. Bucătăreasa îmi pusese micul dejun la masa din bucătărie. Nu-mi era foame, dar m-am forţat să mănânc. Oboseala şi foamea sunt duşmani periculoşi. Dormisem, iar acum trebuia să mănânc. Nu-mi doream să fiu slăbit şi ameţit la momentul nepotrivit. Pentru început am primit pâine prăjită şi o ceaşcă de cafea. Apoi ouă şi şuncă. Eram la a treia ceaşcă de cafea, atunci când Beck a venit să mă găsească. Purta haine comode. Blugi şi o cămaşă de flanel roşu.

— Mergem la Portland, a spus. La depozit. Chiar acum.

S-a întors în hol. Am presupus că va aştepta în faţă. Şi am presupus că Richard n-a vorbit cu el. Ori el n-a avut şansa s-o facă, ori nu a vrut s-o facă. M-am şters la gură cu dosul palmei. Mi-am verificat buzunarele pentru a mă asigura că Beretta şi cheile erau acolo. Apoi am ieşit şi am adus maşina. Am condus-o pe aleea circulară. Beck mă aştepta. Îşi luase un sacou de pânză peste cămaşă. Arăta ca un individ obişnuit din Maine care se ducea să spargă buşteni sau să culeagă fructele din pomii săi. Numai că el nu asta avea să facă.

Paulie aproape deschisese poarta, aşa că a trebuit să încetinesc, dar nu am mai oprit. M-am uitat la el, în timp ce treceam. M-am gândit că va muri azi. Sau mâine. Ori eu ori el. L-am lăsat în urmă şi am accelerat maşina pe drumul, de acum, familiar. După un kilometru am trecut de locul unde Villanueva parcase. După alţi cinci kilometri am ajuns în curba îngustă unde îi atacasem pe bodyguarzii. Beck nu vorbea. Avea picioarele desfăcute, cu mâinile ţinute în jos între genunchi. Era aplecat în faţă. Avea capul plecat, dar ochii priveau în sus. Se uita drept înainte prin parbriz. Era nervos.

— Nu am terminat discuţia pe care am început-o, am spus. Despre ce vei face cu trecutul meu.

— Mai târziu.

Am trecut de Route One şi am luat-o pe I-95. M-am îndreptat spre nord. Cerul era în continuare gri. Vântul, suficient de puternic pentru a clătina maşina. Am întors pe I- 295 şi am trecut de aeroport. Era în stânga mea, dincolo de fâşia de apă. În dreapta mea era spatele mall-ului unde menajera fusese capturată şi partea din spatele parcului de afaceri unde am presupus că a murit. Am continuat să merg drept înainte şi am cotit-o pe drumul spre port. Am trecut prin parcarea unde Beck îşi gara camioanele. Un minut mai târziu, am ajuns la depozitul lui.

Acesta era înconjurat de vehicule. Erau cinci parcate cu botul spre perete, ca avioanele la un terminal. Ca

animalele la jgheab. Ca peştii pe un cadavru. Erau două Lincoln Town negre, două Chevy Suburban albastre şi un Mercury Grand Marquis gri. Unul dintre Lincoln-uri era maşina cu care Harley m-a dus să iau Saab-ul. După ce am aruncat menajera în mare. M-am uitat pentru un spaţiu în care să parchez Cadillac-ul.

— Lasă-mă aici, a spus Beck.

Am frânat.

— Şi?

— Întoarce-te la casă. Ai grijă de familia mea.

Am dat din cap. Deci, poate că, la urma urmei, Richard a vorbit cu el. Poate că, în ambivalenta lui, a oscilat către mine, temporar.

— Bine. Cum spui tu. Vrei să te iau din nou mai târziu?

A clătinat din cap.

— Sunt sigur că mă aduce cineva înapoi.

A ieşit şi s-a îndreptat spre uşa depozitului. Am ridicat piciorul de pe frână, am ocoli depozitul şi m-am îndreptat înapoi spre sud.

Am folosit Route One, în loc de I-295, şi m-am dus direct la noul parc de afaceri. Am intrat şi am condus prin reţeaua de drumuri nou-nouţe. Erau, probabil, trei duzini de clădiri metalice identice. Genul de clădire simplă. Nu era genul de loc care urmăreşte să atragă trecătorii. Traficul pietonal nu era important. Nu existau magazine de vânzare cu amănuntul. Nu erau reclame de prost gust. Nu erau panouri mari. Doar numere discrete alături de numele companiei. Doar containere securizate, comercianţi de gresie şi faianţă, câteva tipografii. Niciun comerciant de produse de frumuseţe. La numărul 26 era un distribuitor de scaune cu rotile electrice. Şi alături de el, la numărul 27: Xavier eXport Company. X-urile erau mult mai mari decât celelalte litere. Adresa biroului principal de pe plăcuţă nu era aceeaşi cu adresa locaţiei parcului de afaceri. Mi-am imaginat că e un loc în centrul oraşului Portland. Aşa că am condus din nou spre nord, am trecut râul şi am luat-o prin oraş.

Am intrat pe Route One, având un parc în stânga mea. Am făcut la dreapta pe o stradă plină de clădiri de birouri. Nu erau clădirile pe care le căutam. Era o stradă greşită. Am mai rătăcit prin cartierul cu clădiri de birouri încă cinci minute, până când am văzut o plăcuţă cu numele de stradă pe care îl căutam. Am verificat numerele şi am oprit lângă un hidrant, aflat în apropierea unei clădiri înalte care avea litere din oţel inoxidabil pe toată faţada, precizând un nume: Missionary House. Avea o parcare suprateranã. M-am uitat la intrarea în parcare şi am fost destul de sigur că Susan Duffy a fost aici, cu unsprezece săptămâni mai devreme, cu un aparat de fotografiat în mână. Apoi mi-am amintit o lecţie de istorie din liceu, dintr-un loc călduros, dintr-o locaţie spaniolă, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când un bătrân ne-a povestit despre un iezuit spaniol numit Francisco Javier. Îmi putea aminti chiar şi datele: 1506-1552. Francisco Javier, misionar spaniol. Francis Xavier, Missionary House. Cu câtva timp în urmă, la Boston, Eliot l-a acuzat pe Beck că face glume. Greşea. Quinn era cel cu un simţ al umorului ciudat.

Am plecat de lângă hidrant, am intrat pe Route One din nou şi m-am îndreptat spre sud. Am condus repede, dar tot mi-a luat treizeci de minute pentru a ajunge la râul Kennebunk. Erau trei Ford Taurus parcate în faţa motelului, toate simple şi identice în afară de culoare, dar nici aceasta nu era foarte diferită. Erau gri, gri-albastru şi albastru. Am parcat Cadillac-ul unde o făcusem şi înainte, în spatele rezervorului de propan. Am mers prin frig şi am bătut la uşa lui Duffy. Am văzut cum vizorul se întunecă şi apoi uşa s-a deschis. Nu ne-am îmbrăţişat. Eliot şi Villanueva erau în cameră.

— De ce nu pot găsi al doilea agent? a spus ea.

— Unde ai căutat?

— Peste tot.

Purta blugi şi o cămaşă albă Oxford. Altă pereche de blugi, alt tricou. Cred că avea un stoc substanţial. Purta

mocasini pe piciorul gol. Arăta bine, dar i-am citit îngrijorarea în ochii.

— Pot să intru? am spus.

S-a oprit o secundă, dezorientată. Apoi s-a tras într-o parte şi am urmat-o înăuntru. Villanueva era în scaunul de la birou. Înclinat în spate. Speram că picioarele sunt solide Era un tip masiv. Eliot stătea pe marginea patului, aşa cum a stat în camera mea din Boston. Duffy fusese aşezată la capul patului. Era clar. Pernele erau aşezate vertical şi forma spatelui ei era vizibilă pe ele.

— Unde ai căutat? am întrebat-o din nou.

— În tot sistemul. În tot Departamentul de Justiţie, de la un capăt la altul, ceea ce înseamnă şi FBI-ul la fel de bine ca DEA. Şi ea nu e acolo.

— Concluzia?

— Şi ea era infiltrată neoficial.

— Ceea ce ridică o întrebare, a declarat Eliot. De exemplu, ce naiba se întâmplă?

Duffy s-a aşezat din nou în capul patului şi eu m-am aşezat lângă ea. Nu aveam alt loc în care să stau. S-a luptat cu o pernă din spatele ei şi a vârât-o în spatele meu. Era caldă de la corpul ei.

— Nu prea se întâmplă nimic, am spus. Doar că toţi trei am început acum două săptămâni la fel ca Keystone Cops.

— Cum? a întrebat Eliot.

M-am strâmbat.

— Eu eram obsedat de Quinn, voi de Teresa Daniel. Am fost atât de obsedaţi încât ne-am aruncat cu capul înainte într-un castel de cărţi.

— Cum? a spus el din nou.

— E vina mea mai mult decât a voastră. Gândiţi-vă de la bun început, în urmă cu unsprezece săptămâni.

— În urmă cu unsprezece săptămâni tu nu erai implicat încă.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

El a ridicat din umeri. A recapitulat în minte.

— Am aflat o informaţie din L.A. că un personaj important tocmai şi-a cumpărat un bilet de clasa întâi către Portland, Maine.

Am dat din cap.

— Deci, l-ai urmărit la întâlnire pe care a avut-o cu Beck. Şi l-aţi fotografiat făcând ce?

— Verificând mostre, a spus Duffy. Făcând o afacere.

— Într-un garaj privat, am spus. Şi, ca o paranteză, în cazul în care acesta a fost destul de privat pentru a avea probleme cu al patrulea amendament, poate ar fi trebuit să te întrebi cum Beck a ajuns acolo.

N-a spus nimic.

— Apoi? am întrebat.

— L-am verificat pe Beck, a răspuns Eliot. Am ajuns la concluzia că este un importator important şi un distribuitor major.

— Ceea ce este cu siguranţă. Şi ai pus-o pe Teresa să-l înhaţe.

— Neoficial, a zis Eliot.

— Acesta este un detaliu minor.

— Deci, ce a mers prost?

— Totul a fost un castel de cărţi, i-am spus. Ai făcut o eroare de judecată de la început. Tot ce a urmat a fost invalid.

— Despre ce e vorba?

— Ceva ce ar fi trebuit să realizez mult mai devreme decât am făcut-o.

— Ce?

— Doar întreabă-te de ce nu ai putut găsi nicio urmă a menajerei în sistem.

— Era acolo neoficial. Asta e singura explicaţie.

Am clătinat din cap.

— Era infiltrată foarte legal. Al naibii de legal. Am găsit nişte note pe care le-a scris. Nu există niciun dubiu.

Duffy s-a uitat direct la mine.

— Reacher, ce se întâmplă?

— Beck are un mecanic, am spus. Un fel de tehnician.

Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Eu nici măcar nu m-am întrebat vreodată. Deşi ar fi trebuit. De fapt nici n-ar fi trebuit să mă întreb pentru că ar fi trebuit să ştiu chiar înainte să-l întâlnesc pe nenorocitul acela de mecanic. Dar am fost orbit, ca şi voi.

— Despre ce vorbeşti?

— Beck ştia preţul unui Colt Anaconda, am spus. Ştia cât cântăreşte. Duke avea un Steyr SPP, care este o armă austriacă rară. Angel Doll avea un PSM, care este un pistol rusesc ciudat. Paulie are o NSV, probabil singura din Statelor Unite. Beck era obsedat de faptul că am atacat cu Uzi-uri, nu cu H&K-uri. Ştia destul despre Beretta 92FS astfel încât să-l prezinte ca pe un M9 militar.

— Deci?

— Nu e ceea ce am crezut că este.

— Deci, ce este? Tocmai ai fost de acord că e cu siguranţă un importator şi distribuitor major.

— Este.

— Deci?

— Te-ai uitat în calculatorul greşit, am spus. Menajera nu lucra pentru Departamentul de Justiţie. Ea lucra pentru Trezorerie.

— Serviciul Secret?

Am clătinat din cap.

— ATF. Biroul de alcool, tutun şi arme de foc.

S-a lăsat liniştea în cameră.

— Beck nu este un traficant de droguri. Este traficant de arme.

Linişte totală. Duffy s-a uitat la Eliot. Eliot a privit-o la rândul lui. Apoi, ambii s-au uitat la Villanueva. Villanueva s-a uitat la mine. Apoi s-a uitat pe fereastră. Aşteptam să ajungem la problema principală. Dar n-am ajuns. Nu atunci.

— Atunci, ce făcea tipul din L.A.? a întrebat Duffy.

— Se uita la mostre. În portbagajul Cadillacului. Exact

cum ai crezut. Dar erau mostre din armele pe care Beck le vinde. Şi doar mi-a spus. Mi-a spus că dealeri de droguri sunt obsedaţi de modă. Le plac lucruri noi şi luxoase. Îşi schimbă armele tot timp, mereu în căutarea de noutăţi.

— El ţi-a spus?

— Nu am ascultat cu atenţie. Eram obosit. Şi a tot amestecat lucrurile vorbind despre adidaşi şi maşini şi haine şi ceasuri.

— Duke a fost la Trezorerie, a spus ea. După ce a fost poliţist.

Am dat din cap.

— Beck l-a întâlnit, probabil, în exerciţiu funcţiunii. Probabil că l-a cumpărat atunci.

— Unde se încadrează Quinn aici?

— Mi-am imaginat că el conducea o operaţiune rivală. Probabil că a făcut-o de când a ieşit din spital, din California. A avut şase luni pentru a-şi face planurile. Armele se potrivesc mult mai bine cu un tip ca Quinn decât narcoticele. M-am gândit că la un moment dat el a decis ca operaţiunea lui Beck trebuie să fie preluată. Poate că i-a plăcut modul în care Beck acţiona pe piaţa traficanţilor de droguri. Sau poate că pur şi simplu i-a plăcut acoperirea cu covoarele. Este o acoperire excelentă. Aşa că l-a preluat în mod agresiv. L-a răpit pe Richard acum cinci ani, pentru a obţine acordul lui Beck.

— Beck ţi-a spus că cei din Hartford erau clienţii săi, a zis Eliot.

— Erau, am spus. Dar pentru arme, nu pentru droguri. De aceea, el era nedumerit cu privire la Uzi. Doar le vânduse, probabil, o grămadă de H&K, iar acum ei folosesc Uzi? Nu putea să înţeleagă. Probabil că a crezut că au trecut la alţi furnizori.

— Am fost destul de proşti, a spus Villanueva.

— Eu am fost mai prost decât voi. Am fost incredibil de prost. Au existat dovezi peste tot. Beck nu este suficient de bogat pentru a fi un traficant de droguri. El face bani

buni, desigur, dar nu face milioane pe săptămână. A observat semnele pe care le-am zgâriat pe cilindrii Coltului. Ştia preţul şi greutatea unui dispozitiv cu laser pentru Beretta. A pus o pereche de H&K noi nouţe într-o geantă, atunci când a avut nevoie pentru nişte afaceri în Connecticut. Probabil luate direct din stoc. Are o colecţie privată de Thompson.

— Pentru ce este mecanicul?

— Pregăteşte armele pentru vânzare. Asta e presupunerea mea. Ştie toate trucurile, le ajustează, le verifică. Unii dintre clienţii lui Beck nu ar reacţiona prea bine la o marfă necorespunzătoare.

— Nu şi cei pe care îi ştim noi, a spus Duffy.

— Beck a vorbit despre M16 la cină. Am discutat despre o puşcă de asalt, pentru numele lui Dumnezeu. Şi a vrut să audă părerea mea despre Uzi-uri, comparativ cu H&K, ca şi cum ar fi fost fascinat de subiect. Am crezut că este doar un maniac cu armele, dar era, de fapt, un interes profesional. Mai mult, are acces la computer la fabrica Glock din Deutsch-Wagram, în Austria.

Nimeni nu a spus nimic. Am închis ochii, apoi i-am deschis din nou.

— Era un miros în camera de la subsol. Ar fi trebuit să-l recunosc. Era mirosul lubrifiantului pentru armă impregnat pe carton. Aşa se simte când stochezi cutii de arme noi şi le laşi acolo timp de o săptămână sau mai mult.

Nimeni nu a vorbit.

— Şi preţurile din fişele de la Bizarre Bazaar, am spus. Mic, mediu, mare. Mic pentru muniţie, mediu pentru pistoale, mare pentru puşti şi arme exotice.

Duffy se uita la perete. Se gândea profund.

— Bine, a spus Villanueva. Cred că am fost cu toţi nişte proşti.

Duffy s-a uitat la el. Apoi, s-a uitat la mine. În sfârşit se gândise la problema principală.

— Nu avem nicio jurisdicţie, a spus ea.

Nimeni nu a vorbit.

— Este treaba ATF-ului, a spus ea. Nu a DEA-ului.

— A fost o greşeală neintenţionată, a zis Eliot.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau să spun *atunci*. Vreau să spun *acum*. Nu putem să fim acolo, acum. Trebuie să ne retragem, chiar acum, imediat.

— Eu nu mă retrag nicăieri, am spus.

— Trebuie să o faci. Pentru că *noi* trebuie s-o facem. Trebuie să ne strângem catrafusele şi să plecăm. Nu poţi să fi acolo pe cont propriu şi fără ajutor.

O definiţie cu totul nouă la singur şi sub acoperire.

— Eu rămân, i-am spus.

M-am tot întrebat, un an întreg, după ce s-a întâmplat, şi am concluzionat că nu aş fi răspuns altfel, chiar dacă ea nu ar fi fost parfumată şi goală sub un tricou subţire, stând alături de mine într-un bar, atunci când mi-a pus fatidica întrebare. *Mă laşi să fac eu arestarea?* Aş fi spus da, indiferent de circumstanţe. În mod sigur. Chiar dacă ea ar fi fost un tip mare şi urât din Texas sau Minnesota, în poziţie de drepţi, în biroul meu, aş fi spus da. Ea făcuse toată munca. Ea merita toate meritele. Eram vag interesat pe atunci în obţinerea unei promovări, poate un pic mai mult decât majoritatea oamenilor, dar orice structură care are un sistem ierarhizat te tentează să încerci să o urci. Deci, eram vag interesat. Oricum nu eram genul de persoană care îşi asumă realizările subordonaţilor, în scopul de a apărea el bine. N-am făcut niciodată asta. Dacă cineva are performanţe bune, dacă a făcut o treabă bună, am fost întotdeauna bucuros să mă dau înapoi şi să-i las pe el să primească meritele. A fost un principiu de la care nu m-am abătut de-a lungul carierei mele. Am putut întotdeauna să mă consolez, încălzindu-mă în strălucirea lor. Era compania mea, la urma urmei. Există o anumită recunoaştere colectivă a

meritelor. Uneori.

Şi, oricum, mi-a plăcut ideea ca un subofiţer PM să aresteze un locotenent colonel de Informaţii. Pentru că ştiam că unui individ ca Quinn i-ar displăcea profund. Ar vedea-o ca pe o umilire totală. Un tip care are un Lexus, o barcă cu vele şi care poartă tricouri de golf, nu îşi doreşte să fie arestat de un sergent.

— Vrei să fac eu arestarea? a întrebat ea din nou.

— Aşa aş vrea.

— Este o chestiune pur legală, a spus Duffy.

— Nu pentru mine, am zis.

— Nu avem nicio autoritate.

— Eu nu lucrez pentru tine.

— Este sinucidere, a spus Eliot.

— Am supravieţuit până acum.

— Doar pentru că ea a tăiat telefoanele.

— Telefoanele sunt istorie acum. Problema cu gărzile de corp s-a rezolvat de la sine. Deci, nu mai am nevoie de susţinere.

— Toată lumea are nevoie de întăriri. Nu poţi fi sub acoperire fără susţinere.

— Susţinerea ATF-ului a ajutat-o foarte mult pe cameristă.

— Ţi-am dat o maşină. Te-am ajutat de fiecare dată când ai avut nevoie.

— Nu mai am nevoie de maşină. Beck mi-a dat propriul meu set de chei. Şi o armă. Şi gloanţe. Sunt noua sa mână dreaptă. El are încredere în mine ca să-i protejez familia.

N-au spus nimic.

— Sunt la un milimetru să-l înhaţ pe Quinn, am spus. Nu o să abandonez acum.

N-au spus nimic.

— Şi pot s-o scap pe Teresa Daniel.

— ATF-ul o poate scăpa pe Teresa Daniel, a zis Eliot. Mergem la ATF chiar acum, că am scăpat de oamenii

noştri. Menajera era a lor, nu a noastră. Nu s-a produs niciun rău, nimeni nu e vinovat.

— ATF-ul nu e gata să acţioneze acum. Teresa va fi prinsă la mijloc.

O tăcere lungă.

— Luni, a spus Villanueva. Vom aştepta până luni. Ce mai târziu luni va trebui să-i informăm pe cei de la ATF.

— Ar trebui să le spunem acum, a zis Eliot.

Villanueva a dat din cap

— Dar n-o vom face. Şi dacă este necesar, o să mă asigur chiar eu că n-o facem. Eu zic să-l lăsăm pe Reacher până luni.

Eliot n-a mai spus nimic. Doar s-a uitat departe. Duffy şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat în sus, la tavan.

— La naiba.

— Se va termina până luni, am spus. O voi aduce pe Teresa înapoi şi apoi puteţi să mergeţi acasă şi să daţi toate telefoanele pe care le vreţi.

A fost linişte pentru un minut. Apoi, ea a vorbit.

— Bine. Te poţi întoarce. Şi probabil că ar trebui să te întorci chiar acum. Eşti plecat de mult timp. Poate deveni suspect.

— Bine.

— Dar mai întâi, gândeşte-te. Eşti absolut sigur?

— Eu nu sunt responsabilitatea ta.

— Nu-mi pasă. Răspunde la întrebare. Eşti sigur?

— Da.

— Mai gândeşte-te încă o dată. Eşti încă sigur?

— Da.

— Vom fi aici. Sună-ne dacă ai nevoie de noi.

— Bine.

— Încă eşti sigur?

— Da.

— Atunci, dă-i drumul.

Nu s-a ridicat. Niciunul dintre ei nu s-a ridicat. M-am ridicat din pat şi am ieşit din camera tăcută. Eram la jumătatea drumului spre Cadillac, când Terry Villanueva

a venit după mine. Mi-a făcut semn să aştept şi a venit spre mine. Se mişca rigid şi lent, ca un bătrân.

— Bagă-mă şi pe mine înăuntru. Dacă este vreo şansă, vreau să fiu acolo.

N-am spus nimic.

— Te-aş putea ajuta.

— Deja ai făcut-o.

— Trebuie să fac mai mult. Pentru copil.

— Duffy?

A clătină din cap.

— Nu, Teresa.

— Aveţi o legătură?

— Am o responsabilitate.

— Cum?

— Am fost mentorul ei. Aşa se lucrează acum. Ştii cum este?

Am dat din cap. Ştiam exact, în totalitate şi foarte precis cum este.

— Teresa a lucrat pentru mine, o perioadă. Am instruit-o. Am învăţat-o tot ce ştie. Apoi a fost promovată. Dar în urmă cu zece săptămâni a venit la mine şi m-a întrebat dacă ar trebui să accepte această misiune. Ea avea îndoieli.

— Iar tu ai spus da.

A dat din cap.

— Ca un idiot.

— Ai fi putut s-o opreşti?

— Probabil. M-ar fi ascultat, dacă i-aş fi explicat de ce nu ar trebui să o facă. S-ar fi gândit şi ea, dar m-ar fi ascultat.

— Am înţeles.

Şi chiar am înţeles, fără niciun dubiu. L-am lăsat în picioare acolo, în parcarea motelului şi m-am urcat în maşină, în timp ce el mă privea plecând.

Am rămas pe Route One tot drumul prin Biddeford, Saco şi Old Orchard Beach, apoi m-am îndreptat spre est, pe drumul părăsit care ducea spre casă. Mi-am verificat

ceasul în timp ce mă apropiam şi mi-am dat seama că fusesem plecat două ore, din care doar patruzeci minute puteau fi justificate. Douăzeci de minute până la depozit, douăzeci înapoi. Dar nu credeam că va trebui să mă explic cuiva. Beck nu va şti niciodată că n-am venit direct acasă, iar ceilalţi nu vor şti că trebuia să vin direct acasă. M-am gândit că mă apropii de finalul jocului, în drum spre victorie.

Dar m-am înşelat.

Am ştiut-o înainte ca Paulie să deschidă complet poarta. A ieşit din casă şi s-a dus spre zăvor. Era în costum. Nu avea haină de ploaie. A ridicat zăvorul lovindu-l în sus cu pumnul încleştat. Totul era încă normal. L-am văzut deschizând poarta de o duzină de ori şi n-a făcut nimic din ce nu mai făcuse şi înainte. Şi-a strâns pumnii în jurul barelor. A tras de poartă. Dar, când a deschis pe jumătate porţile s-a oprit brusc. Doar şi-a făcut suficient spaţiu pentru a-şi strecura fizicul gigantic prin deschizătură. Apoi a venit spre mine. S-a îndreptat spre fereastra mea şi când a ajuns la doi metri de maşină s-a oprit, a zâmbit şi a scos două arme din buzunare. Totul s-a întâmplat în mai puţin de o secundă. Două buzunare, două mâini, două arme. Erau Colt-urile mele Anaconda. Oţelul părea mat în lumina gri. Amândouă erau încărcate. Vedeam cămaşa de cupru strălucitor şi vârful turtit al cartuşelor în fiecare cameră a încărcătorului. Remington .44 Magnum, fără îndoială. Optsprezece dolari pentru o cutie de douăzeci. Plus taxe. Nouăzeci şi cinci de cenţi fiecare. Doisprezece cartuşe. Muniţie de precizie ridicată în valoare de unsprezece dolari şi patruzeci de cenţi, gata pregătită, câte cinci dolari şi şaptezeci de cenţi în fiecare mână. Iar el îşi ţinea mâinile foarte stabile. Erau ca nişte stânci. Stânga ţintea cu puţin înaintea anvelopelor din faţă ale Cadillacului. Dreapta ţintea direct spre capul meu. Degetele lui erau strânse pe trăgaci. Ţevile erau nemişcate. Nici măcar un milimetru. Era stabil ca o statuie.

Am făcut ce fac de obicei. Mi-am analizat opţiunile. Cadillac-ul era o maşina mare, cu uşi lungi, dar el se oprise destul de departe ca să nu-l pot lovi cu uşa. Dar maşina era oprită. Dacă aş accelera, ar trage cu ambele arme instantaneu. Poate că glonţul armei din mâna dreaptă ar trece pe lângă capul meu, dar cauciucul din faţă al maşinii ar intra în raza de acţiune a armei din stânga sa. Apoi, aş lovi porţile cu putere şi aş pierde inerţia maşinii, iar cu anvelopa din faţă explodată şi, probabil, cu direcţia maşinii deteriorată aş fi o ţintă sigură. Ar putea trage ultimele zece cartuşe şi chiar dacă nu m-ar ucide pe loc, aş fi fost grav rănit, iar maşina imobilizată. Ar fi făcut doar un pas ca să mă privească sângerând, în timp ce îşi reîncarcă armele.

Aş putea băga maşina în marşarier şi pleca spre înapoi, dar marşarierul este destul de lent la majoritatea autoturismelor şi, prin urmare, mă voi fi mişca încet. Şi m-aş îndepărta de el într-o linie perfect dreaptă. Nicio deplasare laterală. Niciunul dintre avantajele obişnuite ale unei ţinte mobile. Şi un Remington .44 Magnum iese din pistol cu mai mult de 1200 de kilometri pe oră. Nu există nicio modalitate uşoară de a fugi de unul.

Sau aş putea încerca să folosesc Beretta. Ar trebui să fiu foarte rapid şi să-l împuşc prin geam. Dar geamul de la Cadillac este destul de gros. Îl fac aşa pentru a păstra un habitat silenţios. Chiar dacă aş fi avut arma scoasă şi aş tras înainte s-o facă el, era o pură întâmplare să-l lovesc. Sticla se va sparge sigur, dar ar trebui să fiu absolut sigur că traiectoria glonţului este perfect perpendiculară pe geam, altfel cartuşul ar fi deviat. Poate radical. L-ar putea rata cu totul. Şi chiar dacă l-ar lovi, ar fi o mică şansă să-l şi doară. Mi-am amintit când l-am lovit în rinichi. Dacă nu l-aş nimeri, din întâmplare, în ochi sau direct în inima, ar crede că a fost înţepat de o albină.

Aş putea lăsa geamul în jos. Dar era foarte lent. Şi puteam prezice cu exactitate ce se va întâmpla. El îşi va

îndrepta braţul, în timp ce geamul se mişca şi va apropia Colt-ul din mâna dreapta până la un metru de capul meu. Chiar dacă scoteam Beretta extrem de repede încă avea suficient timp să mă cureţe. Şansele nu îmi erau favorabile. Nu era bine deloc. *Stai în viaţă*, obişnuia să spună Leon Garber. *Stai în viaţă şi vezi ce îţi aduce minutul următor.*

Paulie a făcut legea în minutul următor.

— Scoate-o din viteză, a strigat el.

L-am auzit clar, chiar şi prin sticlă groasă. Am scos schimbătorul din viteză.

— Să-ţi văd mâna dreaptă, a strigat.

Mi-am lipit palma dreaptă de geam, cu degetele extinse, la fel ca atunci când i-am arătat lui Duke că văd cinci oameni.

— Deschide uşa cu mâna stângă.

Am bâjbâit orbeşte cu mâna stângă şi am tras de mâner. Am împins geamul cu mâna dreaptă. Uşa s-a deschis. A intrat un aer rece. L-am simţit în jurul genunchilor.

— Să-ţi văd ambele mâini, a spus.

Vorbea mai încet acum că sticla nu mai era între noi. A îndreptat şi Coltul din mâna stângă spre mine, acum că maşina nu mai era în viteză. M-am uitat la ţevile gemene. Parcă eram pe puntea unui vas de război uitându-mă în sus la o pereche de tunuri. Mi-am ridicat mâinile.

— Scoate picioarele din maşină.

M-am rotit, încet, pe pielea scaunului. Mi-am lăsat picioarele pe asfalt. M-am simţit ca Terry Villanueva lângă poarta colegiului, devreme, în dimineaţa zilei a unsprezecea.

— Ridică-te, a spus. Îndepărtează-te de maşină.

M-am ridicat în poziţie verticală. M-am îndepărtat de maşina. Şi-a îndreptat ambele arme direct spre pieptul meu. Era la un metru şi jumătate de mine.

— Stai complet nemişcat.

Am stat complet nemişcat.

— Richard, a strigat.

Richard Beck a ieşit pe uşa gheretei. Era palid. Am văzut-o pe Elizabeth Beck în spatele lui, în umbră. Bluza ei era deschisă în faţă. Îşi ţinea braţe strânse în jurul ei. Paulie a rânjit la mine. Un zâmbet neaşteptat, de nebun. Dar armele nu s-au mişcat. Nici măcar un milimetru. Au rămas complet nemişcate.

— Te-ai întors un pic prea repede, a spus el. Voiam să-l pun să facă sex cu mama lui.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Ce naiba se întâmplă?

— Am primit un telefon. Asta se întâmplă.

Ar fi trebuit să mă întorc în urmă cu o oră şi douăzeci de minute.

— Beck te-a sunat?

— Nu Beck. Şeful meu.

— Xavier?

— Dl. Xavier, a spus el.

S-a uitat la mine, provocându-mă. Armele nu s-au mişcat.

— Am fost la cumpărături.

Stai în viaţă. Vezi ce îţi aduce minutul următor.

— Nu-mi pasă ce-ai făcut.

— Nu am găsit ce căutam. De aceea am întârziat.

— Ne aşteptam să întârzii.

— De ce?

— Am primit informaţii noi.

N-am spus nimic.

— Mergi înapoi, a spus. Prin poarta.

A menţinut ambele arme la 1.5 metri de pieptul meu şi a mers, în timp ce eu mergeam cu spatele prin poartă. Şi-a potrivit ritmul după al meu. M-am oprit la şase metri în interior, în mijlocul aleii. A păşit într-o parte şi s-a întors pe jumătate, pentru a putea mă acoperi pe mine în stânga lui şi pe Richard şi Elizabeth în dreapta sa.

— Richard, a spus. Închide poarta.

A ţinut Colt-ul din stânga aţintit către mine şi a

îndreptat Colt-ul din mâna dreaptă spre Richard. Richard a văzut pistolul orientându-se spre el, a păşit în faţă şi, apucând poarta, a împins-o la loc. Aceasta s-a fixat în poziţie cu un zgomot puternic şi metalic.

— Pune lanţul.

Richard a bâjbâit după lanţ. L-am auzit zornăind şi frecându-se pe fier. Am auzit motorul Cadillac-ului, într-un relanti liniştit şi ascultător, la zece metri pe partea greşită a porţii. Am auzit valurile spărgându-se pe ţărm, în spatele meu, lent şi regulat. Am văzut-o pe Elizabeth Beck în uşa gheretei. Era la trei metri de mitraliera masivă agăţată pe lanţ. Nu avea siguranţa pusă. Dar Paulie era în unghiul mort. Nu era în raza ferestrei din spate.

— Încuie-l, a zis Paulie.

Richard a închis lacătul.

— Acum, tu şi cu mama ta treceţi în spatele lui Reacher.

S-au întâlnit lângă uşa gheretei. S-au îndreptat spre mine. Au trecut pe lângă mine. Erau palizi şi tremurau. Părul lui Richard era răvăşit. I-am văzut cicatricea. Elizabeth avea braţele strâns încrucişate la piept. I-am auzit cum se opresc în spatele meu. Le-am auzit pantofii pe asfalt în timp ce se întorceau cu faţa spre spatele meu. Paulie a păşit în mijlocul aleii. Era la trei metri. Ambele ţevi îmi fixau pieptul, una în stânga, cealaltă în dreapta. Magnum-urile .44 ar trece direct prin mine şi, probabil, direct prin Richard şi Elizabeth. Ar putea ajunge până la casă. Ar putea sparge o pereche de ferestre de la primul etaj.

— Acum, Reacher, ţine braţele îndepărtate de corp.

Le-am ridicat, departe de corp, rigide şi drepte, îndreptate în jos.

— Acum, Richard, scoate-i haina lui Reacher. Trage-o în jos, de guler.

Am simţit mâinile lui Richard pe gâtul meu. Erau reci. Au apucat gulerul şi au tras haina în jos. Mi-a alunecat de

pe umeri şi a coborât pe braţe. Mânecile au trecut de o încheietură, apoi de cealaltă.

— Mototoleşte-o.

L-am auzit pe Richard mototolind-o.

— Adu-o aici.

Richard a ieşit din spatele meu ducând haina mototolită. A ajuns la un metru şi jumătate de Paulie şi s-a oprit.

— Arunc-o peste poartă. Cât mai departe.

Richard a aruncat-o peste poartă. Foarte departe. Mânecile au fluturat în aer, în sus şi în jos, apoi am auzit sunetul înăbuşit al Berettei care a aterizat pe capota Cadillac-ului.

— Acelaşi lucru cu jacheta, a spus Paulie.

Jacheta a aterizat lângă haina, pe capota Cadillacului, şi a alunecat pe vopseaua strălucitoare, într-o grămadă mototolită. Îmi era frig. Vântul bătea şi cămaşa mea era subţire. O auzeam pe Elizabeth cum respiră în spatele meu, rapid şi gâfâit. Richard stătea acolo, la un metru şi jumătate de Paulie, aşteptând următoarea instrucţiune.

— Acum, tu şi mama ta vă îndepărtaţi cincizeci de paşi. Înapoi, spre casă.

Richard s-a întors şi a trecut din nou pe lângă mine. Am auzit-o pe mama lui făcând acelaşi lucru. I-am auzit îndepărtându-se împreună. Am întors capul şi i-am văzut cum se opresc la vreo patruzeci de metri şi întorcându-se din nou cu faţa. Paulie s-a deplasat cu spatele spre poartă, un pas, doi, trei. S-a oprit la un metru jumătate de ea. Cu spatele la ea. Eram la cinci metri în faţa lui şi mi-am imaginat că îi putea supraveghea pe Richard şi Elizabeth, peste umărul meu, la treizeci de metri distanţă. Eram cu toţii într-o linie perfect dreaptă pe alee, Paulie lângă poartă cu faţa spre casă, Richard şi Elizabeth la jumătatea drumului spre casă, cu faţa spre el, eu la mijloc, încercând să rămân în viaţă, pentru a vedea ce aduce minutul următor, cu faţa spre Paulie, privindu-l direct în ochi.

A zâmbit.

— Bine, a spus. Acum, urmăriţi cu atenţie.

A stat cu faţa la mine tot timpul. A menţinut contactul vizual. S-a lăsat pe vine şi a pus ambele arme pe asfalt, la picioarele sale, apoi le-a împins uşor spre poartă. Am auzit carcasele de oţel zgâriind suprafaţa aspră. S-au oprit la un metru în spatele lui. S-a ridicat cu mâinile goale. Mi-a arătat palmele.

— Fără arme, a spus. Am de gând să te bat până la moarte.

CAPITOLUL 12

Încă auzeam Cadillac-ul. Auzeam duduitul discret al motorului V8 şoptind şi lichidul scurgându-se uşor din ţeava de eşapament. Auzeam curelele de transmisie mişcându-se încet sub capotă. Auzeam ticăitul tobei de eşapament, care se răcea.

— Regulă, a zis Paulie. Dacă treci de mine, poţi lua armele.

N-am spus nimic.

— Dacă le iei, le poţi folosi.

N-am spus nimic. El a continuat să zâmbească.

— Ai înţeles?

Am dat din cap. L-am privit fix în ochii.

— Bine. Nu mă ating de arme, dacă nu fugi. Dacă fugi, le iau şi te împuşc în spate. Este corect, nu-i aşa? Tot ce trebuie să faci este să stai şi să lupţi.

N-am spus nimic.

— Ca un bărbat.

N-am spus nimic. Îmi era frig. N-aveam nici haină, nici sacou.

— Ca un ofiţer şi un gentleman, a spus.

M-am uitat în ochii lui.

— Ne-am înţeles cu privire la reguli?

N-am spus nimic. Vântul îmi bătea în spate.

— Ne-am înţeles cu privire la reguli?

— Perfect.

— Ai de gând să fugi?

N-am spus nimic.

— Cred că da, a spus el. Pentru că eşti o păsărică.

Nu am reacţionat.

— Ofiţerul păsărică. O curvă. Un laş.

Am stat pe loc. Nimic din ceea ce spunea nu mă rănea. Mă îndoiam că ştia vreun cuvânt pe care nu l-am auzit de o sută de mii de ori înainte. Poliţişti militari nu sunt foarte

populari. Nu l-am mai ascultat. În schimb m-am uitat la ochii, mâinile şi picioarele lui. M-am gândit profund. Ştiam o mulţime de lucruri despre el. Nimic favorabil. Era enorm şi era nebun şi era rapid.

— Lua-te-ar naiba de spion ATF.

Nu chiar, m-am gândit.

— Vin, a zis.

Dar nu s-a mişcat. Nici eu. Am stat fix pe locul meu. Era plin de amfetamină şi steroizi. Ochii i s-au aprins.

— Vin la tine, a cântat.

Dar nu s-a mişcat. Era greu. Greu şi puternic. Foarte puternic. Dacă mă lovea, mă punea la pământ. Şi dacă mă punea jos, nu mă mai ridicam. L-am urmărit. S-a mişcat, rapid. A fandat în stânga şi s-a oprit. Am rămas nemişcat. Înţepenit pe locul meu. Îl priveam. M-am gândit. Era mai greu decât prevedea natura, cu cincizeci sau şaizeci de kilograme. Poate chiar mai mult. Era rapid, dar nu putea fi rapid mereu.

Am respirat adânc.

— Elizabeth mi-a spus că nu ţi se scoală, i-am spus.

S-a uitat la mine. Încă puteam să aud Cadillac-ul. Încă puteam să aud valurile. Se spărgeau, în spatele casei.

— Eşti mare, am spus. Dar nu peste tot.

Nicio reacţie.

— Pun pariu că nu mai mare ca degetul meu mic de la mâna stângă.

L-am ţinut în afară, pe jumătate îndoit.

— Care e şi mai rigid.

Faţa i s-a întunecat. Părea să se umfle. A explodat spre mine. S-a lansat în faţă, cu braţul drept încercând să mă secere printr-o rotaţie gigantică. M-am deplasat în lateral, m-am aplecă pe sub braţ lui, m-am ridicat şi m-am răsucit cu faţa la el. S-a oprit brusc în picioare şi a zvâcnit înapoi spre mine. Acum aveam locurile schimbate. Eram mai aproape de arme decât el. A intrat în panică şi s-a apropiat din nou de mine. Aceeaşi mişcare. Braţul drept aruncat înainte. L-am evitat, m-am

aplecat şi ne-am întors de unde am plecat. Dar el respira un pic mai greu decât mine.

— Eşti o cârpă de fată mare, am spus.

Era o vorbă de ocară pe care o auzisem undeva. În Anglia, poate. N-aveam nicio idee ce înseamnă. Dar funcţiona bine, cu un anumit tip de oameni. A funcţionat foarte bine şi cu Paulie. El a venit din nou spre mine, fără ezitare. Aceeaşi mişcare. De data aceasta i-am plasat un cot în coaste şi m-am întors pe sub braţul lui. S-a oprit cu genunchi blocaţi şi a venit imediat către mine. L-am evitat din nou şi am simţit pumnul uriaş trecând la un centimetru deasupra capului meu.

Stătea acolo, gâfâind. Eu mă încălzisem bine. Am început să cred că am o oarecare şansă. Era un luptător foarte slab. Majoritatea tipilor foarte mari sunt aşa. Fie dimensiunea lor este atât de intimidantă încât lupta nu mai începe de loc, fie câştigă de cum lovesc cu pumnul. Oricum, nu se antrenează pentru luptă. Nu îşi cizelează loviturile. Şi îşi ies rapid din formă. Băncile cu greutăţi şi benzile de alergare nu înlocuiesc starea plină de adrenalină, cu răsuflarea tăiată, anxioasă, pulsul rapid de care ai nevoie pentru o luptă de stradă. M-am gândit că Paulie este un exemplu elocvent. I-am aruncat un sărut prin aer.

S-a aruncat spre mine. Venea ca un buldozer. Am evitat spre stânga şi i-am plasat un cot în faţă, dar el m-a apucat cu mâna stângă şi m-a aruncat în lateral ca şi cum n-aş fi cântărit nimic. Am aterizat pe genunchi şi m-am răsucit la timp pentru a evita fandarea lui nebunească. Pumnul mi-a ratat stomacul milimetric, iar în inerţia lui sălbatică a alunecat pe lângă mine şi un pic în jos, ceea ce mi-a lăsat o parte a capului său descoperită pentru un croşeu de stânga. Am lovit cu tot elanul de care am fost în stare. Pumnul meu l-a lovit în ureche, făcându-l să se clătine, apoi i-am plasat o dreaptă colosală în falcă. M-am ridicat, am respirat adânc şi m-am uitat ce daune i-am făcut.

Niciuna.

Îl lovisem de patru ori dar părea că nu l-am lovit deloc. Cele două lovituri cu cotul îl izbiseră năprasnic, iar cei două pumni erau cei mai puternici pe care îi dădusem în viaţa mea. Avea sânge pe buza de sus de la al doilea cot, dar nu era absolut nimic în neregulă cu el. Teoretic, ar fi trebuit să fie în stare de inconştienţă. Sau în comă. Trecuseră, probabil, treizeci ani de când nu mai lovisem un tip de mai mult de patru ori. Dar el nu părea să simtă vreo durere. Niciun motiv de îngrijorare. Nu era stare de inconştienţă. Nu era în comă. S-a scuturat şi a zâmbit din nou. Părea relaxat. Se mişca uşor. Era imens. Inexpugnabil. Nicio modalitate să-l răneşti. M-am uitat la el şi am ştiut cu siguranţă că nu aveam nicio şansă. S-a uitat şi el la mine şi a ştiut exact la ce mă gândeam. A zâmbit larg. S-a echilibrat pe ambele picioare, şi-a aplecat umeri în jos şi a ţinut mâinile în faţă ca pe nişte gheare. A tropăit pe picioare, stângul, dreptul, stângul, dreptul. Ca şi cum bătătorea pământul. Ca şi cum avea de gând să vină şi să mă rupă în bucăţi. Zâmbetul i s-a schimbat într-un rânjet larg de plăcere.

A venit direct la mine şi am eschivat spre stânga. Dar era pregătit pentru manevră şi m-a lovit în mijlocul pieptului. M-am simţit exact ca atunci când te loveşte un stivuitor de o sută optzeci de kilograme, care se deplasează cu zece kilometri pe oră. Sternul părea că îmi crapă şi am crezut că inima mi se va opri din cauza şocului. M-am desprins de pe picioare şi am căzut pe spate. Apoi, a trebuit să aleg dacă să trăiesc sau să mor. Am ales să trăiesc. M-am rostogolit de două ori şi m-am împins cu mâinile în poziţie verticală. Am sărit înapoi şi în lateral ca să evit o directă care m-ar fi ucis.

Apoi, n-a mai fost vorba decât de a rămâne în viaţă şi de a vedea ce-mi aduce următoarea jumătate de secundă. Pieptul mă durea rău şi mobilitatea îmi scăzuse cu sută la sută, dar am reuşit să evit tot ceea ce a aruncat spre mine, timp de aproximativ un minut. Era

rapid, dar nu era talentat. l-am dat un cot în faţă. Acesta i-a spart nasul. Ar fi trebuit să iasă prin partea din spate a capului. În schimb a început să sângereze. A deschis gura ca să poată respira. L-am evitat, dansând pe picioare şi am aşteptat. Mi-a azvârlit o lovitură largă în umărul stâng, care aproape mi-a paralizat braţul. A ratat, de puţin, un croşeu de dreapta şi, pentru o fracţiune de secundă, a rămas descoperit. Gura îi era deschisă din cauza sângelui care îi curgea din nas. M-am încordat şi am lansat o specialitate: pumnul ţigară. Este un truc din luptele de bar, pe care l-am învăţat cu mult timp în urmă. Îi oferi omului tău o ţigară, el o ia şi o ridică spre buze, deschizându-le o jumătate de centimetru. Acesta este momentul potrivit pentru a-l fixa cu un upercut puternic sub bărbie. Îi închizi gura cu forţă, îi rupi falca şi-i fisurezi dinţii şi, poate, îşi muşcă şi limba. Mulţumesc şi noapte bună. Nu trebuia să-i ofer lui Paulie o ţigară, pentru că avea gura deja deschisă. Aşa că am decis să trec direct la upercut. Am dat tot ce am putut. A fost o lovitură perfectă. Eram bine echilibrat pe picioare şi deşi eram mic în comparaţie cu el, în comparaţie cu alţii sunt un tip foarte mare, cu o mulţime de pregătire şi experienţă. Pumnul l-a lovit în locul în care falca se îngustează în bărbie. Contact solid pe os. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi am lovit cu tot elanul. Ar fi trebuit să-i rupt atât gâtul cât şi falca. Capul ar fi trebuit să i se desprindă şi să se rostogolească în noroi.

Dar lovitura nu a făcut nimic din toate astea. Absolut nimic. Doar l-a împins în spate un centimetru. A clătinat din cap o dată şi m-a lovit în faţă. Am văzut lovitura venind şi am făcut ce trebuia. Am tras capul pe spate şi am deschis gura larg, ca să nu-mi rupă dinţii pe ambele părţi ale maxilarului. Pentru că îmi deplasam capul înspre înapoi, lovitura lui şi-a mai pierdut din forţă, însă oricum impactul a fost extraordinar. Ca o lovitură de tren. Ca un accident de maşină. Luminile mi s-au stins şi am căzut, pierzându-mi simţul orientării, încât asfaltul m-a lovit ca

un al doilea pumn imens în spate. Aerul a ieşit cu zgomot din plămâni şi am văzut stropi de sânge ieşind din gura mea. Partea din spate a craniului meu s-a lovit cu putere de alee. Cerul s-a estompat deasupra mea.

Am încercat să mă mişc, dar eram ca o maşina care nu porneşte la cheie. Clic şi… nimic. Am pierdut o jumătate de secundă. Braţul meu stâng era slăbit, aşa că l-am folosit pe cel drept. M-am ridicat pe jumătate de la pământ. Mi-am strâns picioarele sub mine şi m-am ridicat, clătinându-mă în poziţie verticală. Eram ameţit. Parcă eram împrăştiat peste tot. Dar Paulie era nemişcat în picioare şi cu ochii pe mine. Zâmbind.

Mi-am dat seama că se distrează cu mine. Mi-am dat seama că avea de gând să se distreze şi mai bine.

M-am uitat după arme. Erau încă în spatele lui. Nu puteam ajunge la ele. L-am lovit de şase ori şi el râdea de mine. El m-a lovit de trei ori şi eram aproape de dezastru. Eram zdruncinat. Urma să mor. Am ştiut-o, brusc, cu claritate. Urma să mor în Abbot, Maine, într-o plictisitoare sâmbătă dimineaţa, la sfârşitul lunii aprilie. Şi o jumătate din mine spunea: *Hei, cu toţi o să murim. Ce contează exact unde sau când?* Dar cealaltă jumătate a mea striga cu acea furie şi aroganţă, care m-a alimentat atât de mult în viaţă: *Ai de gând să-l laşi pe tipul ăsta să te doboare?* M-am concentrat pe ultima întrebare, apoi am făcut o alegere. Am scuipat sânge, am respirat adânc şi m-am concentrat pentru ultima dată. Gura mă durea. Capul mă durea. Umărul mă durea. Pieptul mă durea. Eram avariat şi ameţit. Am scuipat din nou. Mi-am trecut limba peste dinţi. M-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi zâmbit. Trebuia să văd partea bună a lucrurilor. Nu aveam leziuni mortale. Încă nu am fost împuşcat. Aşa că am zâmbit pe bune, am scuipat pentru a treia oară şi mi-am spus *OK, hai să murim în luptă.*

Paulie încă zâmbea, de asemenea. Avea sânge pe faţă, dar altfel părea complet normal. Cravata lui era încă curată. Încă avea haina de la costum pe el. Încă arata de

parcă avea mingi de baschet îndesate la umeri. M-a privit cum mă ridic, a zâmbit larg şi-a aplecat din nou umerii şi a făcut din nou chestia cu mâinile ca nişte gheare, începând să bătătorească din nou solul. M-am gândit că aş putea să mai eschivez o dată, poate de două ori, poate chiar de trei ori dacă eram foarte norocos şi apoi asta ar fi tot. Mort, în Maine. Într-o sâmbătă din aprilie. Mi-am gândit la imaginea lui Dominique Kohl şi i-am spus: *Am încercat, Dom, am încercat cu adevărat*. M-am întors cu faţa. L-am văzut Paulie respirând. Apoi l-am văzut mişcându-se. S-a întors. A mers trei metri. S-a întors. Apoi, a venit direct la mine, rapid. L-am evitat. Haina lui m-a lovit în timp ce mă depăşea. Cu coada ochiului i-am văzut pe Richard şi Elizabeth, în depărtare. Gurile lor erau deschise, parcă spunând: *Voi cei care veţi muri, vă salutăm*. Paulie şi-a schimbat direcţia rapid şi a venit spre mine, alergând.

Dar apoi a încercat ceva ciudat şi mi-am dat seama că o să câştig, până la urmă.

A încercat să mă lovească cu piciorul, în stil de arte marţiale, care este cel mai stupid lucru care-l poţi face într-o luptă de stradă, unul la unul. De îndată ce ai ridicat un picior de pe sol nu mai ai echilibru şi eşti vulnerabil. E ca şi cum ceri să pierzi. S-a apropiat rapid mine, cu corpul rotit într-o parte ca un luptător idiot de kung-fu de la televizor. Piciorul lui era mult ridicat în aer, cu tocul în faţă şi cu pantoful lui enorm paralel cu solul. Dacă m-ar fi lovit, m-ar fi ucis, fără discuţii. Dar nu m-a lovit. M-am dat înapoi şi i-am prins piciorul cu ambele mâini, şi l-am împins în sus. Oare pot să ridic o sută optzeci de kilograme? Ei bine, hai să aflăm, dobitocule. Am pus fiecare gram de putere pe care o mai aveam, l-am ridicat de la sol, împingându-i piciorul mult în aer, apoi l-am aruncat în cap. S-a prăbuşit într-un morman uimit, cu faţa întoarsă spre mine. Prima regulă într-o luptă de stradă este că atunci când îţi pui adversarul la pământ îl termini, fără nicio ezitare, fără nicio pauză, fără nicio

inhibiţie, fără maniere. Îl termini. Paulie a ignorat această regulă. Eu nu am făcut. L-am lovit cât am putut de puternic în faţă. Sângele a ţâşnit, el s-a rostogolit, apoi l-am izbit pe mâna dreaptă cu călcâiul, zdrobind toate carpienele, metacarpienele şi falangele pe care le avea acolo. Apoi am făcut-o din nou, o sută douăzeci de kilograme strivind oasele rupte. Apoi încheietura mâinii. Apoi antebraţul.

Dar era supranatural. S-a rostogolit şi s-a împins în sus cu mana stângă. S-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat. M-am apropiat de el şi a aruncat un cârlig mare cu stânga, pe care am parat-o apoi i-am plasat un croşeu scurt în nasul spart. S-a zguduit şi l-am izbit în abdomen. Capul i-a zvâcnit în faţă şi l-am lovit cu pumnul ţigară. Capul i-a zvâcnit în spate şi i-am aruncat cotul stâng în gât. L-am lovit în gleznă, o dată, de două ori şi apoi i-am înfipt degetele în ochii. S-a învârtit pe loc şi i-am lovit genunchiul drept, din spate, piciorul i s-a îndoit şi a căzut din nou. I-am pus piciorul stâng pe încheietura mâinii stângi. Braţul drept era complet inutil. Atârna inert. Era imobilizat, doar dacă nu putea ridica o sută douăzeci de kilograme pe verticală, doar cu braţul stâng. Şi nu a putut. Am presupus că steroizii nu-l mai puteau ajuta. Aşa că i-am zdrobit mâna stângă cu piciorul drept până când i-am putut vedea oasele sfărâmate ieşind prin piele. Apoi m-am răsucit, am sărit şi am aterizat direct pe plexul lui solar. M-am ridicat şi l-am lovit puternic în creştetul capului, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, din nou, pentru a patra oară, atât de puternic încât pantoful mi s-a rupt şi dispozitivul de e-mail a ieşit şi alunecat departe, pe asfalt. S-a oprit exact acolo unde a aterizat pagerul lui Elizabeth Beck când l-am aruncat din Cadillac. Paulie l-a urmărit cu privirea şi s-a holbat la el. L-am lovit în cap din nou.

S-a ridicat. S-a ridicat în poziţie verticală folosindu-şi forţa abdomenului său masiv. Ambele braţe îi atârnau inutil pe lângă corp. L-am apucat de încheietura stângă,

i-am întors cotul pe dos şi l-am forţat până l-am dislocat, apoi l-am rupt. Şi-a fluturat încheietura mâinii drepte rupte către mine şi m-a pălmuit cu mâna zdrobită. L-am prins cu stânga şi am strâns degetele rupte. M-am uitat în ochii lui şi i-am zdrobit oasele rupte. Nu a făcut niciun sunet. L-am ţinut de mâna lipicioasă de sânge, i-am răsucit cotul şi am căzut pe ea cu genunchii, auzind-o cum se rupe. Mi-am şters palmele pe părul lui şi m-am îndepărtat. M-am dus la poartă şi am luat Colt-urile.

S-a ridicat în picioare. Dar era o mişcare stângace. Braţele îi erau inutile. Îşi târa picioarele, încercând să-şi păstreze echilibrul. Nasul îi era zdrobit şi însângerat. Ochii îi erau roşii şi furioşi.

— Mergi, am spus. Aveam respiraţia tăiată. Spre stânci.

Stătea acolo ca un bou uimit. Aveam sânge în gură. Aveam dinţi sparţi. Nu simţeam nicio satisfacţie. Deloc. Nu-l bătusem eu. Se bătuse singur. Cu prostia de kung-fu. Dacă ar fi venit la mine, aş fi fost mort într-un minut şi amândoi o ştiam.

— Mergi. Sau te împuşc.

Bărbia i s-a ridicat, ca o întrebare.

— Intri la apă, i-am spus.

Stătea acolo. Nu am vrut să-l împuşc. Nu voiam să târăsc un corp de o sută optzeci de kilograme, nouăzeci de metri, până la mare. Dar stătea nemişcat şi mintea mea a început să lucreze la această problemă. Îi puteam înfăşura lanţul în jurul gleznelor. Avea Cadillac-ul cârlig de remorcare? Nu eram sigur.

— Mergi, i-am spus din nou.

I-am văzut pe Richard şi Elizabeth venind spre mine. Veneau făcând un ocol larg. Voiau să ajungă în spatele meu, fără a trece prea aproape de Paulie. Li se părea încă periculos. Încă era capabil de orice. Ştiam cum se simt. Avea ambele braţe rupte, dar eram cu ochii pe el ca şi cum viaţa mea depindea de asta. Şi chiar aşa era. Dacă venea în goană la mine şi mă lovea, putea să mă

zdrobească cu genunchii. Am început să mă îndoiesc de faptul că Colturile l-ar putea răni. Mi l-am imaginat venind spre mine, pe mine trăgând cele douăsprezece gloanţe în el, apoi privind cum îl lovesc fără să-l încetinească.

— Mergi.

A pornit. S-a întors şi a pornit, pe alee. L-am urmat, la zece paşi în spate. Richard şi Elizabeth s-au mutat mai departe, pe iarbă. Am trecut de ei şi au ajuns în spatele meu. La început m-am gândit să le spun să rămână acolo unde erau. Dar apoi mi-am dat seama că şi-au câştigat dreptul să vadă.

A luat-o pe aleea circulară. Părea să ştie unde voiam să ajung. Şi nu părea să-şi facă griji. A trecut pe lângă garaj şi s-a îndreptat spre spatele casei, către stânci. L-am urmat, la zece paşi în spate. Şchiopătam, deoarece îmi căzuse tocul de la pantoful drept. Vântul îmi bătea în faţă. Marea era zgomotoasă în jurul nostru. Brutală şi furioasă. S-a dus pe marginea fisurii lui Harley. S-a oprit acolo, nemişcat, apoi s-a întors spre mine.

— Nu ştiu să înot, a spus el.

Articula cu greutate. Îi spărsesem o parte din dinţi şi îl lovisem cu putere în gât. Vântul urla în jurul lui. I-a ridicat părul şi a mai adăugat un alt centimetru la înălţimea lui. Stropi săraţi au suflat peste el, ajungând până la mine.

— Nu trebuie să înoţi, i-am răspuns.

L-am împuşcat de douăsprezece ori în piept. Toate cele douăsprezece gloanţe au trecut direct prin el. Bucăţi mari de carne şi de muşchi au ţâşnit în ocean. Un individ, două arme, doisprezece explozii puternice, muniţie de unsprezece dolari şi patruzeci de cenţi. A căzut în apă. S-a auzit o plescăitură puternică. Marea era violentă, dar mareea era scăzută. Nu l-a tras. A rămas plutind în apa care fierbea. Oceanul a devenit roz în jurul lui. Plutea, fără să se deplaseze. Apoi a început să plutească în derivă. Hula îl mişca violent în sus şi în jos. A plutit aşa

un minut. Apoi două. A plutit în derivă trei metri. Apoi încă zece. S-a rostogolit cu faţa în sus, cu un sunet de sucţiune puternic, apoi a început să se rotească încet în curent. Din ce în ce mai rapid. Plutea imediat sub suprafaţa apei. Sacoul era îmbibat cu apă şi aerul îl umfla ieşind prin douăsprezece găuri de glonţ. Oceanul îl clătina în sus şi în jos ca şi cum nu cântărea nimic. Am pus armele descărcate pe stânci, m-am lăsat pe vine şi le-am aruncat în ocean. Am rămas aplecat, respirând din greu, privindu-l cum pluteşte. Privindu-l cum se roteşte. Privindu-l cum se îndepărtează. Richard şi Elizabeth erau la şase metri de mine. Am luat apă în mâna făcută cupă şi m-am clătit pe faţă cu apa rece şi sărată. Am închis ochii. I-am ţinut închişi pentru o lungă perioadă de timp. Când i-am deschis din nou, m-am uitat pe suprafaţa agitată a mării şi am văzut că el nu mai era acolo. Se scufundase, în cele din urmă.

Am rămas aplecat şi am răsuflat uşurat. M-am uitat la ceas. Era doar ora unsprezece. Un timp, m-am uitat la ocean. Acesta creştea şi scădea. Valurile se spărgeau şi stropii de apă mă udau. Am văzut din nou pescăruşul polar. Era din nou în căutarea unui loc pentru cuib. Mintea îmi era goală. Apoi am început să mă gândesc. Am început să-mi clarific întâmplările. Am început să evaluez circumstanţele care se modificaseră. M-am gândit timp de cinci minute şi în cele din urmă am realizat că lucrurile sunt destul de optimiste. Cu Paulie scos din joc atât de devreme, m-am gândit, sfârşitul va fi mai uşor şi mai rapid.

Dar m-am înşelat şi de data asta.

Primul lucru care nu a mers bine a fost că Elizabeth Beck nu a vrut să plece. I-am spus să îl ia pe Richard şi să plece cu Cadillac-ul. Dar ea nu voia să plece. Doar stătea acolo, pe stânci, cu părul în vânt şi hainele fluturând.

— Aceasta este casa mea, a spus ea.

— În curând o să fie zonă de război.

— Eu rămân.

— Şi eu nu te pot lăsa să rămâi.

— Nu plec. Nu fără soţul meu.

Nu ştiam ce să-i spun. Am stat acolo, făcându-mi-se tot mai frig. Richard a trecut pe lângă mine, s-a uitat la mare, apoi înapoi la mine.

— A fost grozav. L-ai bătut.

— Nu, s-a bătut singur.

Pescăruşi erau zgomotoşi, plutind în aer. Se luptau cu vântul, învârtindu-se în jurul unui loc, deasupra oceanului, la patruzeci de metri distanţă. Se scufundau şi ciuguleau ceva de pe crestele valurilor. Se hrăneau cu fragmente plutitoare din Paulie. Richard îi privea cu ochii goi.

— Vorbeşte cu mama ta. Convinge-o să plece.

— Nu plec, a spus Elizabeth din nou.

— Nici eu, a spus Richard. Aici locuim. Suntem o familie.

Erau încă în stare de şoc. Nu puteam să mă cert cu ei. Aşa că am încercat să-i pun la muncă. Ne-am deplasat în sus pe alee, lent şi în tăcere. Vântul ne flutura hainele. Şchiopătam, din cauza pantofului. M-am oprit acolo unde începeau petele de sânge şi am luat dispozitivul de pe jos. Era spart. Ecranul de plastic era fisurat şi nu mai funcţiona. L-am pus în buzunar. Apoi am găsit tocul de cauciuc, m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe pământ şi l-am pus la loc. Mi-a fost mult mai uşor să merg. Am ajuns la poartă, am descuiat-o şi am deschis-o, mi-am luat jacheta şi haina şi m-am îmbrăcat cu ele. Mi-am încheiat nasturii şi am ridicat gulerul. Apoi am condus Cadillac-ul prin poartă şi l-am parcat lângă uşa gheretei. Richard a legat din nou poarta. M-am dus înăuntru, am deschis carcasa enormei mitralierei ruseşti şi am scos banda cu muniţie. Apoi am ridicat arma de pe lanţul ei. Am cărat-o afară în vânt şi am pus-o pe bancheta din spate a Cadillacului. M-am dus înapoi, am introdus banda de muniţie înapoi în cutie, am scos lanţul de pe cârligul

din tavan şi am deşurubat cârligul din grindă. Am cărat cutia, lanţul şi cârligul afară şi le-am pus în portbagaj Cadillacului.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat Elizabeth.

— Mai sunt douăzeci de cutii de muniţie. Le vreau pe toate.

— Nu mai intru acolo. Niciodată.

— Atunci nu cred că mă poţi ajuta cu nimic.

Am cărat câte două cutii o dată, aşa că mi-a luat zece drumuri. Încă îmi era frig şi mă durea tot corpul. Aveam încă sânge în gură. Am stivuit cutiile în portbagaj, pe podeaua din spate şi în zona picioarelor pasagerului din faţă. Apoi m-am urcat în scaunul şoferului şi am îndreptat oglinda. Buzele îmi erau sparte şi gingiile pline de sânge. Dinţii din faţă, sus, se mişcau. Asta m-a deranjat. Au fost întotdeauna puţin descentraţi şi ciobiţi, dar îi aveam de la opt ani, mă obişnuisem cu ei şi erau singurii pe care îi aveam.

— Eşti bine? a întrebat Elizabeth.

Mă durea ceafa. Era un loc dureros acolo unde mă lovisem de asfalt. Aveam o vânătaie serioasă pe umărul stâng. Pieptul mă durea iar respiraţia era dureroasă. Dar, în general eram bine. Eram într-o formă mai bună decât Paulie şi asta era tot ce conta. Mi-am împins dinţii în sus, în gingii, şi i-am ţinut acolo.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine, am spus.

— Ai buza umflată.

— Voi trăi.

— Ar trebui să sărbătorim.

Am coborât din maşină.

— Ar trebui să vorbim despre cum plecaţi de aici, am spus.

N-a spus nimic. Telefonul cu linia exterioară din gheretă a început să sune. Avea un sunet demodat, de clopoţel, jos şi relaxant. Suna slab şi îndepărtat, înăbuşit de zgomotul vântului şi al mării. A sunat o dată, apoi de două ori. Am ocolit capota Cadillacului, am intrat în casă

şi am răspuns. Am spus numele lui Paulie, am aşteptat o secundă şi am auzit o voce pe care n-o auzisem de zece ani.

— A apărut? a spus.

M-am oprit.

— Acum zece minute. Mi-am ţinut mâna pe difuzor şi am făcut ca vocea să-mi sune mai joasă şi mai groasă.

— A murit?

— Acum cinci minute.

— OK, fii pregătit. Va fi o zi lungă.

Ai dreptate, m-am gândit. Apoi, telefonul s-a închis, l-am pus în furcă şi am ieşit afară.

— Cine a fost? a întrebat Elizabeth.

— Quinn.

Prima dată când am auzit vocea lui Quinn a fost cu zece ani în urmă, pe o casetă. Kohl îi pusese telefonul sub ascultare. Era o operaţiune neautorizată, dar, pe atunci legile militare erau mult mai permisive decât procedurile civile. Caseta era o chestie de plastic transparentă care arăta două mici bobine de bandă în interior. Kohl avea cu ea un casetofon de mărimea unei cutii de pantofi, a băgat caseta înăuntru şi a apăsat un buton. Biroul meu s-a umplut cu vocea lui Quinn. Vorbea cu o bancă din străinătate, făcând aranjamente financiare. Părea relaxat. Vorbea clar şi lent, cu tonul neutru pe care îl obţii după o viaţă în armată. Citea numere de conturi, dădea parole şi instrucţiuni cu privire la un total de o jumătate de milion de dolari. Voia ca cea mai mare parte din sumă să se mute în Bahamas.

— Îşi trimite banii prin poştă, a spus Kohl. În Grand Cayman.

— Este sigur?

A dat din cap.

— Suficient de sigur. Singurul risc ar fi ca lucrătorii poştali să-i fure. Dar adresa de destinaţie este o căsuţă poştală şi el trimite pachete la preţ de cărţi şi nimeni nu

fură cărţi la poştă. Deci, nu are probleme.

— O jumătate de milion de dolari reprezintă o mulţime de bani.

— Este o armă de valoare.

— Serios? Atât de valoroasă?

— Nu crezi că este?

Am ridicat din umeri.

— Mie mi se pare mult. Pentru o săgeată mare?

A arătat spre casetofon. Mi-a atras atenţia la vocea lui Quinn care umplea biroul.

— Ei bine, asta este ceea ce i-au plătit, evident. Adică, cum altfel a ajuns la o jumătate de milion de dolari? Nu i-a economisit din salariul său, asta e sigur.

— Când vei acţiona?

— Mâine. Trebui s-o fac. Are planul final. Gorowski spune că planul este cheia la toată tărăşenia.

— Cum îl înfundaţi?

— Frasconi se ocupă de sirian. Va marca banii, cu acordul unui judecător. Apoi vom asista la schimb. Vom deschide servieta pe care Quinn i-o dă sirianului, imediat, în faţa aceluiaşi judecător. Vom verifica conţinutul, adică planul cheie. Apoi mergem să-l săltăm pe Quinn. Îl arestăm şi sechestrăm servieta pe care i-a dat-o sirianul. Judecătorul ne va asista când o deschidem. Vom găsi banii marcaţi înăuntru, şi, prin urmare, vom avea un caz solid şi acoperit de probe, şi, prin urmare, Quinn se va prăbuşi şi va rămâne acolo.

— Fără cusur. Bună treabă.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Frasconi se descurcă?

— Va trebui. Nu pot să mă ocup eu de sirian. Tipii ăştia sunt ciudaţi în ceea ce priveşte femeile. Ei nu ne pot atinge, nu se pot uita la noi şi, uneori, nici nu pot vorbi cu noi. Deci, Frasconi va trebui să o facă.

— Vrei să-l ajut eu?

— Partea lui este secundară. Nu prea are cum s-o dea în bară.

— Cred că o să merg cu el, oricum.

— Mulţumesc, a spus ea din nou.

— Dar el va merge cu tine să faceţi arestarea.

N-a spus nimic.

— Nu pot să te trimit singură. Ştii asta.

A dat din cap.

— Oricum, o să-i spun că tu eşti investigatorul principal. O să mă asigur că înţelege că e cazul tău.

— Bine.

A apăsat butonul de oprire al casetofonului. Vocea lui Quinn s-a oprit, la jumătatea unui cuvânt. Kohl a ejectat caseta. Şi-a strecurat-o în buzunar. Apoi, mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit din birou.

— Cine e Quinn? m-a întrebat Elizabeth Beck, zece ani mai târziu.

— Frank Xavier. Se numea şi Quinn. Numele lui complet este Francis Xavier Quinn.

— Îl cunoşti?

— Altfel de ce aş fi aici?

— Cine eşti?

— Sunt un tip care îl ştia pe Frank Xavier atunci când se numea Francis Xavier Quinn.

— Lucrezi pentru guvern.

Am clătinat din cap.

— Este strict personal.

— Ce se va întâmpla cu soţul meu?

— N-am idee. Şi oricum nu-mi pasă.

M-am dus înapoi la căsuţa lui Paulie şi am încuiat uşa din faţă. Apoi am încuiat şi uşa din spate. Am verificat lanţul de la poartă. Era strâns legat. M-am gândit că avea să reziste suficient pentru a-i ţine pe intruşi afară pentru un minut, poate un minut şi jumătate, ceea ce era suficient. Am pus cheia de la lacăt în buzunarul pantalonilor.

— Înapoi la casa mare acum, am spus. Mă tem că va trebui să mergeţi pe jos.

Am condus Cadillacul în jos, pe alee, cu cutiile de muniţie stivuite în spate şi lângă mine. I-am văzut pe Elizabeth şi Richard în oglindă, grăbindu-se, unul lângă celălalt. Nu voiau să plece, dar nici nu erau prea dornici să fie lăsaţi în pace. Am oprit maşina la uşa din faţă şi am dat cu spatele, gata de descărcare. Am deschis portbagajul, am luat cârligul şi lanţul şi m-am grăbit la etaj, în camera lui Duke. Fereastra avea vizibilitate de-a lungul întregii lungimi a aleii. Era un cuib de mitralieră ideal. Mi-am scos Beretta din buzunarul hainei, am ridicat siguranţa şi am tras o dată în tavan. I-am văzut pe Elizabeth şi Richard, la patruzeci de metri, oprindu-se brusc, apoi luând-o la fugă spre casă. Poate au crezut că am împuşcat bucătăreasa. Sau pe mine. M-am urcat pe un scaun şi am lărgit gaura de glonţ până când am dat de o grindă de lemn. Apoi am ţintit cu atenţie şi am tras din nou, producând o gaură curată de nouă milimetri, în lemn. Am înşurubat cârligul în ea, am fixat lanţul pe el şi l-am testat cu propria greutate. Ţinea.

Am coborât şi am deschis uşile din spate ale Cadillacului. Elizabeth şi Richard au sosit şi le-am spus să mă ajute să transport cutiile de muniţie. Eu am cărat mitraliera cea mare. Detectorul de metale de la uşa din faţă a ţipat la ea, tare şi ascuţit. Am dus-o la etaj. Am agăţat-o pe lanţ şi am încărcat capătul primei benzi de muniţie în ea. Am întors-o cu ţeava la perete şi am deschis canatul de jos al ferestrei. Am întors ţeava către alee şi am deplasat-o în toate direcţiile. Acopeream întreaga lăţime a zidului îndepărtat şi întreaga lungime a aleii, până la drumul circular din faţă. Richard stătea şi mă privea.

— Continuaţi să aduceţi cutiile, am spus.

Apoi am păşit spre noptieră şi am ridicat telefonul exterior. Am sunat la motelul lui Duffy.

— Tot mai vrei să mă ajuţi? am întrebat-o.

— Da, a spus ea.

— Atunci am nevoie de voi trei la casă. Cât de repede

puteţi.

După aceea n-a mai fost nimic de făcut, până să ajungă. Am aşteptat lângă fereastră şi mi-am presat dinţii în gingii cu degetul mare, în timp ce priveam drumul. I-am urmărit pe Richard şi Elizabeth cum se luptă cu cutiile grele. Am privit cerul. Era amiază, dar era întunecat. Vremea se strica şi mai rău. Vântul era proaspăt. Coasta Atlanticului de Nord, la sfârşitul lunii aprilie. Imprevizibil. Elizabeth Beck a intrat şi a mai aşezat o cutie. Respira cu greutate. S-a oprit.

— Ce se va întâmpla? a întrebat.

— Nu ştiu.

— Pentru ce este arma?

— Este o măsură de precauţie.

— Împotriva cui?

— Oamenii lui Quinn. Suntem cu spatele la mare. S-ar putea să fiu nevoit să-i opresc pe alee.

— Vrei să tragi în ei?

— În cazul în care este necesar.

— Şi soţul meu? a întrebat ea.

— Chiar îţi pasă?

A dat din cap.

— Da, îmi pasă.

— Am de gând să trag şi în el.

N-a spus nimic.

— E un infractor. A avut şansele lui.

— Legile care fac din el un criminal sunt neconstituţionale.

— Crezi?

A dat încă o dată din cap.

— Al Doilea Amendament este clar.

— Păstreaz-o pentru Curtea Supremă de Justiţie. Nu te consuma cu mine.

— Oamenii au dreptul să poarte arme.

— Traficanţii de droguri nu, am spus. Nu am văzut niciun amendament care să spună că e în regulă să tragi cu arme de foc automate în mijlocul unui cartier

aglomerat. Folosind gloanţe care trec prin ziduri de cărămidă, unul după altul. Şi prin trecătorii nevinovaţi, unul după altul. Bebeluşi şi copii.

N-a spus nimic.

— Ai văzut vreodată un glonţ care loveşte un copil? Nu aluneca prin corp, precum un ac hipodermic. Îşi croieşte drum ca un ciomag. Striveşte şi rupe.

N-a spus nimic.

— Să nu-i spui niciodată unui soldat că armele sunt distractive.

— Legea este clară, a spus ea.

— Atunci înscrie-te în Asociaţia Naţională a Puşcaşilor. Eu sunt fericit aici, în lumea reală.

— E soţul meu.

— Ai spus că merită să meargă la închisoare.

— Da. Dar nu merită să moară.

— Crezi?

— E soţul meu, a spus ea din nou.

— Cum face vânzările? am întrebat-o.

— Se foloseşte de I-95. Taie mijlocul covoarelor şi rulează armele în ele. Ca în tuburi, sau cilindri. Le transportă la Boston sau New Haven. Are întâlniri acolo.

Am dat din cap. Mi-am amintit fibrele de covoare pe care le-am văzut.

— E soţul meu.

Am dat din cap din nou.

— Dacă are suficientă minte să nu stea chiar lângă Quinn ar putea fi bine.

— Promite-mi că va fi bine. Apoi voi pleca. Cu Richard.

— Nu îţi pot promite, i-am spus.

— Atunci vom rămâne.

Nu i-am spus nimic.

— Nu a fost niciodată o asociere voluntară, să ştii, a spus ea. Cu Xavier, vreau să spun. Trebuie să înţelegi asta.

Ea s-a mutat la fereastră şi s-a uitat în jos la Richard. Se opintea să scoată ultima cutie de muniţie din Cadillac.

— A fost coerciţie, a spus ea.
— Da, m-am gândit la asta.
— El l-a răpit pe fiul meu.
— Ştiu.
Apoi, ea s-a mutat din nou şi s-a uitat direct la mine.
— Ce ţi-a făcut? m-a întrebat.

Am văzut-o pe Kohl de încă două ori în acea zi, în timp ce se pregătea pentru a finaliza misiunea. Făcuse totul perfect. Ca un jucător de şah. Nu făcea niciodată nimic fără să analizeze două mutări înainte. Ştia că judecătorul căruia îi ceruse să monitorizeze operaţiunea ar trebui să se auto-recuze de la viitoarea Curte Marţială, aşa că a ales unul pe care ştia că procurorii nu-l agreează. Un obstacol mai puţin, mai târziu. Avea un fotograf pregătit să înregistreze totul. Cronometrase timpul necesar de a ajunge, cu maşina, la casa din Virginia a lui Quinn. Dosarul pe care i-l dădusem iniţial umplea acum două cutii de carton. A doua oară când am văzut-o le căra. Erau aşezate una peste alta şi bicepşii ei erau încordaţi ca să le susţină greutatea.
— Cum se descurcă Gorowski? am întrebat-o.
— Nu prea bine. Dar mâine totul iese la lumină.
— Vei fi faimoasă.
— Sper că nu. Operaţiunea asta trebui să rămână secretă pentru totdeauna.
— Faimoasă în lume operaţiunilor secrete, am spus. O mulţime de oameni ştiu de operaţiune.
— Deci, cred că ar trebui să cer revizuirea evaluării mele de performanţă. Poimâine, poate.
— Ar trebui să luăm cina în seara asta, am spus. Ar trebui să ieşim. Să celebrăm. În cel mai bun local. Plătesc eu.
— Credeam că foloseşti doar bonuri de masă.
— Am nişte economii.
— Ai avut o mulţime de oportunităţi. A fost un caz lung.

— Lentă ca un melc, i-am spus. Asta e singura ta problemă, Kohl. Eşti minuţioasă, dar eşti lentă.

Ea a zâmbit din nou şi a ridicat iarăşi cutiile cele mari.

— Ar fi trebuit să accepţi întâlnirea cu mine, a spus ea. Atunci ţi-aş fi putut arăta cum să fii lent poate fie mai bine decât să fii rapid.

A plecat cu cutiile şi am întâlnit-o două ore mai târziu, la un restaurant din oraş. Era un local de lux, aşa că mi-am făcut un duş şi mi-am pus o uniformă curată. Ea a apărut purtând o rochie neagră. Nu acelaşi ca mai înainte. Nu avea puncte pe ea. Doar negru. Era foarte dulce, nu că ar fi avut nevoie. Arăta de optsprezece ani.

— Excelent, am spus. Vor crede că cinezi cu tatăl tău.

— Unchiul meu, poate. Fratele mai mic al tatălui meu.

A fost una dintre acele mese unde mâncarea nu a contat. Îmi amintesc absolut totul despre acea seara, dar nu-mi amintesc ce am comandat. Friptură, poate. Sau ravioli. Ceva. Ştiu sigur că am mâncat. Am vorbit foarte mult, despre genul de lucruri pe care nu le împărtăşeşti cu oricine. Eram gata să cedez şi s-o întreb dacă vrea să mergem la un motel. Dar nu am făcut-o. Am băut câte un pahar de vin fiecare şi apoi am trecut la apă. Era un acord tacit să rămânem în formă pentru a doua zi. Am plătit masa şi am plecat la miezul nopţii, separat. Ea era strălucitoare, chiar dacă era târziu. Era plină de viaţă, de energie şi foarte concentrată. Era nerăbdătoare, aşteptând ziua de mâine. Ochii îi străluceau. Am rămas pe stradă privind-o cum se îndepărta cu maşina.

— Vine cineva, a spus Elizabeth Beck, zece ani mai târziu.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut un Taurus gri în depărtare. Culoarea i se confunda cu cea a stâncilor şi era greu de distins. Era la trei kilometri depărtare, venind cu viteză prin curbe. Maşina lui Villanueva. I-am spus lui Elizabeth să stea pe loc şi să aibă grijă de Richard şi am coborât la parter, la uşa din spate. Am recuperat cheile

lui Angel Doll din pachet meu ascuns. L-am pus în buzunarul sacoului. Am luat Glock-ul lui Duffy şi încărcătoarele de rezervă. Voiam să i le dau înapoi intacte. Era important pentru mine. Avea deja destule probleme. Le-am pus în buzunarul hainei, laolaltă cu Beretta mea, am ocolit casa până în partea din faţă şi m-am urcat în Cadillac. Am condus până la poartă, am ieşit afară şi am aşteptat, ascuns vizibilităţii dinspre drumul de acces.

Taurus-ul s-a oprit lângă poartă şi l-am văzut pe Villanueva la volan, cu Duffy lângă el şi Eliot în spate. Am ieşit la vedere, am scos lanţul de pe poartă şi am deschis-o. Villanueva a intrat şi s-a oprit bară la bară cu Cadillac-ul. Apoi, s-au deschis trei uşi şi au ieşit cu toţi afară, în frig, uitându-se la mine.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine? a spus Villanueva.

Mi-am atins gura. O simţeam umflată şi dureroasă.

— Am intrat într-o uşă, i-am spus.

Villanueva s-a uitat la gheretă.

— Sau într-un portar, a spus el. Am dreptate?

— Eşti bine? a întrebat Duffy.

— Sunt într-o formă mai bună decât portarul.

— De ce suntem aici?

— Planul B, am spus. Mergem la Portland, dar dacă nu găsim ceea ce ne trebuie acolo va trebui să ne întoarcem aici şi să aşteptăm. Deci, doi dintre voi mergeţi cu mine, chiar acum, iar celălalt rămâne aici pentru a păzi cetatea.

M-am întors şi am arătat spre casă.

— Fereastra de la etajul al doilea, din mijloc, are o mitralieră masivă montată, gata să acopere toată zona. Am nevoie de unul dintre voi să o manevreze.

Nimeni nu s-a oferit voluntar. M-am uitat direct la Villanueva. Era destul de bătrân ca să se priceapă la lucruri de genul ăsta. Posibil să-şi fi petrecut ceva timp, în trecutul său, în preajma unor mitraliere mari.

— Tu rămâi, Terry, am spus.

— Nu eu. Vin cu tine s-o găsim pe Teresa.

A spus-o pe un ton care nu admitea un refuz.

— Bine, rămân eu, a zis Eliot.

— Mulţumesc. Ai văzut vreodată un film cu războiul din Vietnam? Ai văzut un mitralior din uşa unui elicopter Huey? Acesta eşti tu. Dacă vor veni, nu vor încerca să intre pe poartă. Vor intra prin fereastra din faţă a gheretei şi vor ieşi pe uşa sau pe fereastra din spate. Deci, trebuie să fii gata să-i seceri când ies afară.

— Şi dacă se întunecă?

— Ne vom întoarce înainte să se întunece.

— Bine. Cine-i în casă?

— Familia lui Beck. Şi bucătăreasa. Sunt necombatanţi, dar nu vor pleca.

— Şi Beck?

— Se va întoarce cu ceilalţi. Dacă e de partea lor, nu o să mi se rupă inima. Dar şi dacă nu e de partea lor, nu o să mi se rupă inima.

— OK.

— Dar, probabil, că nu vor veni. Au treabă. Oricum e bine să fim precauţi.

— OK, a spus el din nou.

— Tu ţii Cadillac-ul. Noi luăm Taurus-ul.

Villanueva s-a dus la Ford şi a ieşit pe poartă. Am mers cu Duffy şi am închis poarta din exterior, am legat-o, am încuiat-o şi i-am aruncat cheia lacătului lui Eliot.

— Ne vedem mai târziu, am spus.

A întors Cadillac-ul şi l-am privit conducându-l în jos, spre casă. Apoi m-am urcat în Taurus, cu Duffy şi Villanueva. Ea s-a aşezat pe scaunul din faţă. Eu în spate. Am luat Glock-ul ei şi încărcătoarele de rezervă din buzunar şi i le-am dat, puţin ceremonios.

— Mulţumesc pentru că mi le-ai împrumut.

Şi-a pus Glock-ul în tocul de umăr şi încărcătoarele în poşetă.

— N-ai pentru ce.

— Teresa, în primul rând, a spus Villanueva. Quinn, în

al doilea. Bine?

— De acord, am spus.

A întors pe drum şi a luat-o spre vest.

— Deci, unde căutăm? a spus el.

— Avem trei opţiuni, am spus. Depozitul, biroul din centrul oraşului şi parcul de afaceri din apropierea aeroportului. Nu poţi să ţii un prizonier într-o clădire de birouri din centrul oraşului peste week-end. Şi depozitul este prea aglomerat. Tocmai au avut un transport mare. Deci, eu votez pentru parcul de afaceri.

— I-95 sau Route One?

— Route One, am spus.

Am condus în tăcere, douăzeci şi cinci de kilometri, şi am luat-o spre nord, pe Route One, către Portland.

CAPITOLUL 13

Era după-amiaza devreme, într-o sâmbătă, astfel că în parcul de afaceri era linişte. Ploaia spălase locul şi părea proaspăt şi nou. Clădirile de metal străluceau sub griul cerului. Am mers pe reţeaua de străduţe cu treizeci de kilometri pe oră. N-am văzut pe nimeni. Clădirea lui Quinn părea pustie. Am întors capul în timp ce treceam pe lângă ea şi am studiat din nou semnul: Xavier eXport Company. Cuvintele erau gravate profesional pe o placă groasă de oţel inoxidabil, dar X-ul supradimensionat părea ideea unui designer amator.

— De ce export? a întrebat Duffy. El importă lucruri, asta-i sigur.

— Cum intrăm? a întrebat Villanueva.

— Dăm o spargere. Prin spate.

Clădirile erau aşezate una după alta, cu locuri de parcare îngrijite în faţa fiecăreia dintre ele. Tot ce mai exista în parcul de afaceri era fie un drum nou, fie un gazon delimitat de borduri îngrijite din beton. Nu era, nicăieri, vreun gard. Clădirea aflată în spatele celei a lui Quinn se numea *Paul Keast & Chris Maden – Servicii profesionale de catering.* Era închisă şi pustie. Puteam vedea în orice direcţie până la uşa din spate a lui Quinn, care era un dreptunghi de metal vopsit într-un roşu simplu.

— Nu e nimeni prin preajmă, a spus Duffy.

Era o fereastră pe peretele din spate a clădirii Quinn, lângă uşa roşie. Era din sticlă sablată. Probabil o fereastră de baie. Era protejată cu bare de fier.

— O avea sistem de securitate? a întrebat Villanueva.

— Într-un loc ca aceasta? Aproape sigur.

— Conectat direct la poliţie?

— Mă îndoiesc, am spus. Nu ar fi o mişcare inteligentă,

pentru un tip ca Quinn. Nu cred că ar vrea ca poliţia să dea târcoale de fiecare dată când un copil îi loveşte ferestrele.

— Atunci, la o companie privată?

— Aşa cred. Sau chiar la oamenii lui de pază.

— Deci, cum facem?

— O facem foarte repede. Intrăm şi ieşim înainte să reacţioneze cineva. Avem cinci sau zece minute la dispoziţie.

— Unul în faţă şi doi în spate?

— Te-ai prins, am spus. Tu mergi în faţă.

I-am spus să deschidă portbagajul şi apoi am ieşit, împreună cu Duffy. Aerul era rece şi umed şi vântul bătea cu putere. Am scos levierul de sub roata de rezervă, am închis capacul portbagajului şi am urmărit maşina îndepărtându-se. Am mers cu Duffy pe lângă clădirea firmei de catering şi am păşit pe peluza din faţa ferestrei băii lui Quinn. Mi-am pus urechea pe uşa din metal rece şi am ascultat. Nimic. Apoi m-am uitat la barele de la fereastră. Erau sudate într-o ramă dreptunghiulară, puţin bombată – ca un coş din fier –, care era prinsă cu opt şuruburi, câte două pe fiecare din cele patru laturi ale dreptunghiului. Şuruburile erau prinse în flanşe sudate, cu un diametru redus. Capetele şuruburilor aveau dimensiunea unor monezi. Duffy şi-a scos Glock-ul din tocul ei de umăr. Am auzit cum se freca pe piele. Am verificat Beretta, în buzunarul hainei. Apoi am strâns levierul cu ambele mâini. Mi-am pus din nou urechea pe uşă. Am auzit maşina lui Villanueva parcând în faţa clădirii. Auzeam zgomotul motorului prin metal. L-am auzit cum deschide şi închide uşa. A lăsat motorul pornit. L-am auzit păşind pe pasarela din faţă.

— Stai pe loc, am spus.

Am simţit-o pe Duffy foindu-se în spatele meu.

Villanueva bătea tare la uşa din faţă. Am introdus capătul levierului sub rama de metal, lângă unul dintre şuruburi. Am făcut o mică adâncitură în metal. Am

împins levierul în lateral, sub rama şi sub bare, şi am tras de el. Şurubul a rezistat. În mod clar trecea printr-un suport metalic. Am repoziţionat levierul şi am tras puternic o dată şi încă o dată. Capul şurubului s-a rupt şi barele s-au deplasat puţin.

Trebuia să rup şase capete de şuruburi, în total. Mi-a luat aproape treizeci de secunde. Villanueva încă ciocănea. Nimeni nu a răspuns. Când am rupt şi al şaselea şurub, am apucat barele şi le-am deschis la nouăzeci de grade, ca pe o uşă. Cele două şuruburi rămase au ţipat, în semn de protest. Am luat din nou levierul şi am spart geamul sablat. Am ridicat mâna, am găsit mânerul şi am deschis fereastra. Mi-am scos Beretta şi am intrat cu capul înainte în baie.

Era o cabină mică, poate doi pe doi. Era o toaletă şi o chiuvetă cu o oglindă mică, fără ramă. Un coş de gunoi şi un raft cu role de toaletă şi şervetele de hârtie pe el. O găleată şi un mop rezemate într-un colţ. Linoleum curat pe podea. Un miros puternic de dezinfectant. M-am întors şi am verificat fereastra. Era o mică plăcuţă de alarmă înşurubată pe pervaz. Dar clădirea era încă liniştită. Nicio sirenă. Aveau o alarmă silenţioasă. Acum, un telefon suna undeva. Sau o alertă clipea intermitent pe un ecran de computer.

Am ieşit din baie într-un hol. Era gol şi întunecat. M-am îndreptat cu spatele spre uşa dinspre Duffy. Am bâjbâit şi, fără să mă uit, am deblocat-o. Am deschis-o. Duffy a intrat în interior.

Probabil îşi făcuse antrenamentului de bază, de şase săptămâni, la Quantico şi încă îşi amintea procedura. Ţinând Glock-ul cu două mâini, s-a strecurat pe lângă mine şi s-a îndreptat spre uşa care ne scotea din hol în restul clădirii. Şi-a aplecat umărul şi a ridicat coatele, pentru a nu mă afla în raza ei de tragere. Am făcut un pas înainte, am spart uşa şi a trecut prin ea, spre stânga, în timp ce ea s-a aruncat după mine, în dreapta. Eram într-un alt hol. La fel de îngust. Parcurgea întreaga

lungime a clădirii, până la uşa din faţă. Erau camere, la stânga şi la dreapta. Şase camere, trei pe fiecare parte. Şase uşi, toate închise.

— În faţă, am şoptit. Villanueva.

Am păşit uşor pe hol, spate în spate, supraveghind fiecare uşă. Au rămas închise. Am ajuns la uşa din faţă, am descuiat-o şi am deschis-o. Villanueva a intrat şi a închis-o din nou, în spatele lui. Avea un Glock 17 în mâna bătrână şi noduroasă. Se simţea în largul lui.

— Alarmă? a şoptit.

— Silenţioasă.

— Deci, trebuie să ne grăbim.

— Verificăm fiecare cameră, am şoptit.

Aveam un sentiment negativ. Făcusem atât de mult zgomot că nimeni din clădire n-ar fi avut nicio îndoială despre ce facem acolo. Şi faptul că nu s-au aventurat afară pentru a ne confrunta însemnă că erau destul de inteligenţi să stea ascunşi, cu armele pregătite şi cu ochii fixaţi pe uşă. Holul avea doar doi metri lăţime. Nu aveam prea mult spaţiu de manevră. Nu aveam deloc un sentiment plăcut. Uşile erau toate cu balamalele pe partea stângă, aşa că am pus-o pe Duffy în stânga mea ca să acopere uşile de pe peretele opus. Nu voiam să fiu împuşcat în spate. Apoi l-am pus pe Villanueva în dreapta mea. Sarcina sa era să lovească cu piciorul în uşi, una după alta. Eu eram în centru. Treaba mea era să intru primul, în fiecare cameră.

Am început cu camera din faţă, de pe partea stângă. Villanueva a lovit uşa, puternic. Broasca s-a spart, rama s-a crăpat şi uşa s-a izbit de perete. Am intrat direct. Camera era goală. Era un pătrat de trei pe trei, cu o fereastră, un birou şi un perete plin de fişete. Am ieşit imediat şi ne-am îndreptat spre cameră de pe peretele opus. Duffy ne-a acoperit spatele, Villanueva a lovit uşa şi eu am intrat. Era goală, de asemenea. Dar am primit un bonus. Peretele despărţitor dintre ea şi camera de alături fusese eliminat. Avea trei pe şase. Două uşi care

corespondau cu holul. Erau trei birouri în cameră. Câteva computere şi telefoane. Era un cuier într-un colţ, cu o haină de ploaie de damă agăţat în el.

Am traversat holul spre cea de-a patra uşă. A treia cameră. Villanueva a spart uşa şi eu m-am strecurat prin cadrul ei. Goală. Un alt pătrat de trei pe trei. Fără fereastră. Un birou, cu un avizier mare de plută în spatele lui. Liste prinse pe avizier. Un covor oriental acoperea cea mai mare parte din linoleum.

Patru camere verificate. Încă două. Am ales camera din spate, de pe dreapta. Villanueva a izbit uşa. Eu am intrat. Era goală. Trei pe trei, vopsea albă, linoleum gri. Complet goală. Nimic în ea. Cu excepţia petelor de sânge. Fuseseră curăţate, dar nu foarte bine. Erau dâre maro pe podea, întinse cu un mop. Erau stropi pe pereţi. Unii erau curăţaţi. Erau urme pe pereţi la nivelul taliei. Marginea dintre plintă şi linoleum era pătată cu maro şi negru.

— Camerista, am spus.

Nimeni nu a răspuns. Am rămas tăcuţi un moment. Apoi ne-am retras şi am lovit ultima uşă, puternic. Am intrat primul, carne de tun. Şi am încremenit.

Era o închisoare. Şi era goală.

Avea trei pe trei. Ziduri erau albe şi plafonul jos. Fără ferestre. Linoleum gri pe podea. O saltea pe linoleum. Cearceafuri mototolite pe saltea. Zeci de cutii de produse alimentare din China peste tot. Sticle de plastic goale cu apă minerală.

— Ea a fost aici, a zis Duffy.

Am dat din cap.

— La fel ca în subsol casei.

Am intrat şi am ridicat salteaua. Cuvântul *justice* fusese mânjit pe podea, mare şi clar, trasat cu degetul. Sub el era data de astăzi, şase numere: lună, zi, an, numere pale şi apoi din nou vizibile, în timp ce îşi înmuiase degetul cu ceva negru şi maro.

— A sperat că vom veni după ea, a spus Villanueva. În

fiecare zi, în fiecare loc. Un copil inteligent.

— E scris cu sânge? a spus Duffy.

Simţeam mirosul de mâncare vechi şi de respiraţie veche, peste tot. Simţeam teama şi disperarea. A auzit cum a murit servitoarea. Două uşi subţiri nu puteau bloca prea mult sunetul.

— E sos Hoisin, am spus. Aşa sper.

— Când au mutat-o?

M-am uitat la ultimele cutii de carton.

— Cam de două ore.

— Rahat.

— Atunci să mergem, a spus Villanueva. Să mergem s-o găsim.

— Încă cinci minute, a spus Duffy. Trebuie să găsesc ceva pentru ATF. Ne trebuie o justificare şi aşa e corect.

— Nu avem cinci minute, a spus Villanueva.

— Două minute, am spus eu. Ia tot ce poţi şi verifici mai târziu ce ai luat.

Am ieşit din celulă. Nimeni nu s-a uitat la mormântul de pe partea cealaltă. Duffy ne-a condus înapoi la camera cu covor oriental. O alegere inteligentă, m-am gândit. Acesta era, probabil, biroul lui Quinn. Era genul de om care şi-ar pune un covor. Ea a luat un dosar gros pe care era scris *În aşteptare*, dintr-un sertar al biroului şi a luat toate listele de pe avizierul de plută.

— Să mergem, a spus din nou Villanueva.

Am ieşit pe uşa din faţă la exact patru minute după ce am intrat prin geamul de la baie. Mi s-a părut că trecuseră patru ore. Am intrat în Taurus şi ne-am întors pe Route One, un minut mai târziu.

— Mergi spre nord, i-am spus. Spre centrul oraşului.

Am rămas tăcuţi la început. Nimeni nu se uita la nimeni. Nimeni nu vorbea. Ne gândeam la menajeră. Eu eram în spate iar Duffy era în faţă cu documente lui Quinn împrăştiate pe genunchi. Traficul de pe pod era lent. Oamenii se duceau la cumpărături în oraş. Carosabilul era alunecos de la ploaie şi de la stropii de

sare. Duffy frunzărea hârtiile, uitându-se la ele. Apoi, a rupt tăcerea. A fost o uşurare.

— Totul este foarte criptic, a spus ea. Avem un XX şi un BB.

— Xavier eXport Company şi Bizarre Bazaar, am spus.

— BB importă, a spus ea. XX exportă. Dar sunt în mod evident legate între ele. Sunt ca două jumătăţi ale aceleiaşi operaţiuni.

— Nu-mi pasă, am spus. Îl vreau doar pe Quinn.

— Şi pe Teresa, a spus Villanueva.

— Balanţa pe primul trimestru, a spus Duffy. Vor avea un venit de douăzeci şi două de milioane de dolari în acest an. Cred că asta înseamnă o mulţime de arme.

— Un sfert de milion de ediţii Saturday Night Special, am spus. Sau patru tancuri Abrams.

— Mossberg, a spus Duffy. Ai auzit acest nume?

— De ce?

— XX tocmai a primit doar un transport de la ei.

— O.F. Mossberg and Sons, am spus. Din New Haven, Connecticut. Producător de puşti de asalt.

— Ce este un Persuader?

— O puşcă, am spus. Mossberg M500 Persuader. Este o armă paramilitară.

— XX trimite Persuader undeva. Două sute de bucăţi. Valoarea totală a facturii este de şaizeci de mii de dolari. În principiu, la schimb cu ceva primit de la BB.

— Import – export, am spus. Acesta este modul în care funcţionează.

— Dar preţurile nu se potrivesc, a spus ea. Preţul de intrare în BB este de şaptezeci de mii. Deci XX iese cu zece mii de dolari profit.

— Magia capitalismului, am spus.

— Nu, stai, mai e altceva. Acum sumele se echilibrează. Două sute de Mossberg Persuader plus un bonus de zece mii de dolari, pentru a echilibra valorile.

— Ce este bonus-ul de zece mii?

— Nu spune. Ce ar putea valora zece mii?

— Nu-mi pasă, i-am spus din nou.

A răsfoit din nou hârtiile.

— Keast şi Maden, a spus ea. Unde am văzut acest nume?

— Clădirea din spatele celei a lui Quinn, i-am spus. Cei cu cateringul.

— I-a angajat, a spus ea. Îi livrează ceva azi.

— Unde?

— Nu scrie.

— Ce livrează?

— Nu scrie. Optsprezece produse la cincizeci şi cinci de dolari fiecare. În valoare de aproape o mie de dolari.

— Acum încotro? a zis Villanueva.

Coborâsem de pe pod şi viram uşor spre nord-vest, cu parcul în stânga noastră.

— A doua la dreapta.

Am intrat direct în garajul Missionary House. Un paznic într-o uniformă curioasă stătea într-o cabină. Ne-a înregistrat fără să ne acorde prea multă atenţie. Apoi Villanueva i-a arătat insigna DEA şi i-a spus să stea cuminte şi să păstreze liniştea. I-a spus să nu sune pe nimeni. În spatele lui garajul era tăcut. Erau, poate, optzeci de spaţii de parcare şi mai puţin de o duzină de maşini. Una dintre ele era Grand Marquis gri pe care l-am văzut lângă depozitul lui Beck, în acea dimineaţă.

— Aici am făcut fotografiile, a spus Duffy.

Am mers în partea din spate a garajului şi am parcat într-un colţ. Am ieşit şi am luat liftul un etaj, până la parter. Era decorat cu marmură veche şi avea o listă cu firmele din clădire. Xavier eXport Company ocupa etajul al patrulea, împreună cu o firmă de avocatură numită Lewis, Strange & Greville. Era o veste bună. Însemna că era un hol interior acolo. Nu am fi intrat din lift direct în birourile lui Quinn.

Ne-am întors la lift şi am apăsat pe 4. Uşile s-au închis şi motorul a scârţâit. Ne-am oprit la patru. Am auzit voci. Clopoţelul liftului a răsunat. Uşile s-au deschis. Holul era

plin de avocaţi. Era o uşă de mahon pe stânga, cu o placă de alamă pe care scria Lewis, Strange & Greville, Firmă de avocatură. Era deschisă şi trei persoane ieşeau, aşteptând ca una dintre ei să o închidă. Doi bărbaţi, o femeie. Erau îmbrăcaţi lejer. Toţi aveau serviete. Păreau bucuroşi. S-au întors cu toţii şi s-au uitat la noi. Am ieşit din lift. Au zâmbit şi au dat din cap către noi, cum faci cu nişte străini într-un hol mic. Sau poate au crezut că am venit să-i consultăm într-o chestiune juridică. Villanueva le-a zâmbit şi a dat din cap spre uşa lui Xavier Export. Nu pe voi vă căutăm. Pe ei. Femeie s-a uitat în altă parte şi a intrat pe lângă noi în lift. Partenerii ei au încuiat biroul şi i s-au alăturat. Uşile liftului s-au închis şi am auzit motorul bâzâind.

— Martori, a şoptit Duffy. Rahat.

Villanueva a arătat spre uşa lui Xavier Export.

— E cineva înăuntru. Avocaţii nu au părut surprinşi de faptul că suntem aici sâmbăta. Deci, ei trebuie să ştie că e cineva înăuntru. Poate au crezut că avem o întâlnire sau altceva.

Am dat din cap.

— Una dintre maşinile din garaj a fost la depozitul lui Beck în această dimineaţă.

— Quinn? a întrebat Duffy.

— Sper din toată inima.

— Am zis că Teresa este prima, a spus Villanueva. Apoi, Quinn.

— Am schimbat planul. Nu plec de aici. Nu şi dacă el e acolo. Nu şi când am o asemenea oportunitate.

— Oricum nu putem intra, a spus Duffy. Am fost văzuţi.

— Voi nu puteţi intra. Eu pot.

— Cum, singur?

— Asta îmi doresc. El şi cu mine.

— Dar suntem descoperiţi.

— Atunci acoperiţi-vă. Duceţi-vă înapoi la garaj şi plecaţi cu maşina. Paznicul va înregistra ora de plecare. Apoi, cinci minute mai târziu sunaţi la biroul lui Quinn.

Ora înregistrată în jurnalul paznicului şi cea înregistrată de agenda telefonul va demonstra că nu s-a întâmplat nimic cât timp aţi fost aici.

— Dar tu? Paznicul o să observe că te-am lăsat aici.

— Mă îndoiesc, am spus. Nu cred că tipul ne-a acordat prea multă atenţie. Nu cred că ne-a numărat. Doar şi-a notat numărul de înmatriculare.

N-a spus nimic.

— Nu-mi pasă, oricum, i-am spus. Sunt o persoană greu de găsit. Şi o să fiu şi mai greu de găsit.

S-a uitat la uşa firmei de avocatură. Apoi, la cea a lui Xavier Export. Apoi, la lift. Apoi la mine.

— OK, a spus ea. O să ţi-l lăsăm ţie. Nu vreau asta, dar trebuie s-o fac, ai înţeles?

— Perfect.

— Teresa ar putea fi acolo cu el, a şoptit Villanueva.

Am dat din cap.

— Dacă este, o voi aduce la tine. Ne întâlnim la capătul străzii. La zece minute după ce faceţi apelul telefonic.

Amândoi au ezitat şi apoi Duffy a pus degetul pe butonul liftului. Motorul a început să meargă.

— Ai grijă, a spus ea.

Clopoţelul a sunat şi uşile s-au deschis. Au intrat. Villanueva s-a uitat la mine şi a apăsat pe butonul PARTER, uşile s-au închis precum cortinele la teatru, şi au plecat. M-am dus şi m-am sprijinit pe peretele de pe cealaltă parte a uşii lui Quinn. Mă simţeam confortabil singur. Am pus mâna în buzunar pe mânerul Berettei şi am aşteptat. Mi i-am imaginat pe Duffy şi Villanueva ieşind din lift şi îndreptându-se spre maşina lor. Conducând spre ieşirea din garaj. Înregistraţi de paznic. Parcând după colţ şi sunând la informaţii. Aflând numărul lui Quinn. M-am întors şi m-am uitat la uşă. Mi l-am imaginat pe Quinn de cealaltă parte a ei, la birou, cu un telefon în faţă. M-am uitat la uşă ca şi cum aş putea să văd prin ea.

Prima dată când l-am văzut a fost în ziua arestării. Frasconi s-a descurcat bine cu sirianul. L-a împachetat de minune. Frasconi era foarte eficient într-o situaţie ca asta. Dă-i timp şi un obiectiv clar şi este de neoprit. Sirianul a adus bani în numerar, din ambasadă, ne-am aşezat toţi în faţa judecătorului şi i-am numărat. Erau cincizeci de mii de dolari. M-am gândit că era ultima tranşă din multe altele. Am marcat fiecare bancnotă. Am marcat chiar şi servieta. Am pus iniţialele judecătorului cu lac de unghii transparent, lângă una din balamale. Judecătorul a scris o declaraţie pe propria răspundere pe care Frasconi i-a dat-o sirianului.

Eu şi Kohl m-am aşezat pe poziţii, gata să acţionăm. Fotograful ei era deja pregătit, la o fereastră la etajul al doilea într-o clădire vizavi de cafenea şi la douăzeci de metri spre sud. Judecătorul ni s-a alăturat zece minute mai târziu. Foloseam un camion utilitar parcat la marginea trotuarului. Avea un vizor în caroserie. Kohl îl împrumutase de la FBI. Avea trei salahori în preajmă pentru a completa înscenarea. Purtau salopetele unei firme de electricitate şi săpau ceva pe stradă.

Am aşteptat. Nu vorbeam între noi. Nu prea era aer în camion. Vremea era din nou călduroasă. Frasconi l-a lansat pe sirian după patruzeci de minute. A apărut, în ritm de plimbare, dinspre nord. Fusese avertizat despre ce se va întâmpla în cazul în care ne va trăda. Kohl scrisese scenariul şi Frasconi i-l livrase sirianului. Erau nişte ameninţări pe care, probabil, nu le-am fi pus niciodată în practică. Dar el nu ştia asta. Cred că erau plauzibile, având în vedere ce se întâmplă cu oamenii în Siria.

S-a aşezat la o masă, pe trotuar. Era la trei metri de noi. A pus servieta pe jos, la marginea mesei. Chelnerul a venit şi a luat comanda. S-a întors după un minut cu un espresso. Sirianul şi-a aprins o ţigară. A fumat-o pe jumătate şi a zdrobit-o în scrumieră.

— Sirianul aşteaptă, a spus Kohl, încetişor. Avea un

casetofon care funcţiona. Avusese ideea de a înregistra audio, în timp real, ca o copie de rezervă. Avea uniforma cea verde, gata pentru arestare. Arăta foarte bine în uniformă.

— Confirm, a spus judecătorul. Sirianul aşteaptă.

Sirianul a terminat cafeaua şi făcu semn chelnerului pentru încă una. Şi-a mai aprins o ţigară.

— Fumează mereu atât de mult? am întrebat.

— De ce? a spus Kohl.

— Poate îl avertizează pe Quinn.

— Nu, aşa fumează mereu, a spus Kohl.

— Bine, am spus. Dar sigur au un semnal de anulare.

— Nu-l va folosi. Frasconi l-a speriat.

Am aşteptat. Sirianul a terminat a doua ţigară. Şi-a pus mâinile pe masă. A început să bată darabana cu degetele. Părea calm şi normal. Arăta ca un om care aşteaptă pe altcineva care întârzie. Şi-a mai aprins o ţigară.

— Nu-mi place chestia asta cu fumatul, am spus.

— Relaxează-te, aşa e întotdeauna, a spus Kohl.

— Pare nervos. Quinn ar putea observa.

— E normal. E din Orientul Mijlociu.

Am aşteptat. Locul se aglomera. Era aproape de ora prânzului.

— Quinn se apropie, a spus Kohl.

— Confirm, a spus judecătorul. Quinn se apropie.

M-am uitat spre sud. Am văzut un tip cu aspect îngrijit, destul de înalt, aproape de 1.85 metri şi un pic sub nouăzeci de kilograme. Părea să aibă puţin sub patruzeci de ani. Avea părul negru, un pic gri, în dreptul urechilor. Purta un costum albastru, cu o cămaşă albă şi o cravată roşie. Era un cetăţean tipic din Washington D.C. Se mişca rapid, dar părea că e lent. Avea mişcări precise. Era în formă şi atletic. Aproape sigur făcea alergări. Ducea o servietă Halliburton. Copia fidelă a servietei sirianului. Sclipea în lumina soarelui.

Sirianul a pus ţigara în scrumieră şi a schiţat un salut.

A părut un pic stingherit, dar am presupus că aşa era adecvat. Să faci spionaj, în inima capitalei inamicului, nu este o joacă. Quinn l-a văzut şi s-a îndreptat spre el. Sirianul s-a ridicat şi au dat mâna peste masă. Am zâmbit. Aveau un sistem inteligent. Era un tablou atât de familiar în Georgetown, încât trecea neobservat. Un american în costum dând mâna cu un străin la o masă încărcată cu ceşti de cafea şi scrumiere. S-au aşezat, amândoi. Quinn s-a foit pe scaun până s-a aşezat confortabil şi a pus servieta lipită de cealaltă. La o privire superficială părea o singură servietă de dimensiuni mai mari.

— Servietele sunt una lângă cealaltă, a rostit Kohl, în microfon.

— Confirm, a spus judecătorul. Servietele sunt una lângă cealaltă.

Chelnerul a revenit cu al doilea espresso pentru sirian. Quinn i-a spus ceva şi chelnerul a plecat din nou. Sirianul i-a spus ceva lui Quinn. Quinn a zâmbit. A fost un zâmbet de satisfacţie. Satisfacţie pură. Sirianul a spus altceva. Îşi juca rolul. Credea că îşi salvează viaţa. Quinn şi-a întins gâtul şi s-a uitat după chelner. Sirianul a luat ţigara din nou, a întors capul într-o parte şi a suflat fum direct spre noi. Apoi a pus ţigara în scrumieră. Chelnerul a venit înapoi cu băutura lui Quinn. O ceaşcă mare. Cafea cu lapte, probabil. Sirianul a sorbit din espresso. Quinn a băut din cafea. Fără să vorbească.

— Sunt nervoşi, a spus Kohl.

— Sunt emoţionaţi, i-am spus. Aproape au scăpat. Aceasta este ultima întâlnire. Finalul este aproape. Pentru amândoi. Vor doar să se termine totul.

— Se uită la serviete, a spus Kohl.

— Se uită la ele, a confirmat judecătorul.

Quinn a pus ceaşca jos, pe farfurie. Şi-a dat scaunul în spate. A întins mâna dreaptă în faţă. A luat servieta sirianului.

— Quinn are servieta sirianului, a spus judecătorul.

Quinn s-a ridicat în picioare. A spus un ultim lucru, s-a întors şi a plecat. Mai grăbit decât la sosire. L-am urmărit până când a dispărut din vedere. Sirianul a rămas să ceară nota de plată. A plătit şi a luat-o spre nord, până când l-a interceptat Frasconi, ieşit pe o uşă, care l-a luat de braţ şi l-a adus înapoi spre noi. Kohl a deschis uşa din spate a camionului şi Frasconi l-a împins pe tip înăuntru. Nu aveam prea mult spaţiu, cinci oameni într-un camion.

— Deschide servieta, a spus judecătorul.

De aproape sirianul era mult mai nervos decât se vedea prin vizor. Transpira şi nu mirosea prea bine. A pus servieta pe podea şi s-a ghemuit în faţa ei. S-a uitat la fiecare dintre noi, pe rând, a deschis încuietorile şi a ridicat capacul.

Servieta era goală.

Am auzit telefonul începând să sune în biroul Xavier Export. Uşa era groasă şi grea, iar sunetul se auzea înăbuşit şi îndepărtat. Dar era un telefon şi suna exact la cinci minute după ce Duffy şi Villanueva au părăsit garajul. A sunat de două ori şi cineva a răspuns. Nu am auzit nicio conversaţie. Mi-am imaginat că Duffy o să inventeze o poveste despre un număr de telefon greşit. Mi-am imaginat că o să vorbească suficient de mult pentru ca apelul să apară ca semnificativ în înregistrările telefonice. Am pariat pe un minut. Nimeni nu lungeşte un apel fals mai mult de şaizeci de secunde.

Mi-am luat Beretta din buzunar şi am deschis uşa. Am păşit în interior, într-o zonă de recepţie deschisă şi largă. Mult lemn de culoare închisă şi covoare. Un birou la stânga, închis. Un birou la dreapta, închis. O recepţie în faţa mea. O persoană la birou, tocmai închizând telefonul. Nu era Quinn. Era o femeie. Avea aproximativ treizeci de ani. Avea părul blond. Ochi albaştri. În faţa ei era o placă într-un suport de lemn. Spunea: Emily Smith. În spatele ei era un cuier. Era o haină de ploaie agăţată în cuier. Şi o rochie de cocktail neagră, învelită în

plasticul de la curăţătorie, pusă pe un umeraş de sârmă. Am pipăit în spatele meu cu mâna dreaptă întinsă în spate şi am încuiat uşa de la hol. Am privit-o în ochii pe Emily Smith. Avea ochii holbaţi la mine. Nu i se mişcau. Nu s-a uitat nici la stânga, nici la dreapta, spre vreuna dintre uşi. Deci, era, probabil, singură. Şi nici nu a încercat să umble în poşetă sau în vreun sertar. Deci era, probabil, neînarmată.

— Ar trebui să fii mort, a spus ea.

— Da?

A dat din cap, nesigură, ca şi cum nu putea înţelege ceea ce vede.

— Eşti Reacher. Paulie ne-a spus că te-a curăţat.

Am dat din cap.

— OK, sunt o fantomă. Nu atinge telefonul.

Am făcut un pas înainte şi m-am uitat la biroul ei. Nu erau arme pe el. Telefonul era o consolă complicată cu mai multe linii. Totul era acoperit de butoane. M-am aplecat şi am smuls cablul din priză.

— Ridică-te, i-am spus.

S-a ridicat. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat în poziţie verticală.

— Să verificăm celelalte camere, am spus.

— Nu e nimeni aici, a spus ea.

Era teamă în vocea ei, deci, probabil, îmi spunea adevărul.

— Să verificăm, oricum, i-am spus.

A ieşit din spatele biroului ei. Era cu treizeci de centimetri mai scundă decât mine. Purta o fustă de culoare închisă şi o cămaşă de culoare închisă. Pantofi eleganţi, care mi-am imaginat că se vor asorta bine mai târziu, cu rochia de cocktail. I-am împins ţeava Berettei în coloana vertebrală, apoi am prins-o de gulerul cămăşii cu mâna stângă şi am împins-o în faţă. O simţeam mică şi fragilă. Părul i-a căzut peste mâna mea. Mirosea proaspăt. Întâi am verificat biroul din stânga. A deschis uşa şi am împins înăuntru, apoi am păşit într-o parte,

ieşind din cadrul uşii. Nu voiam să fiu împuşcat în spate, din zona de recepţie.

Era doar un birou. Un spaţiu de dimensiuni decente. Nimeni în interior. Doar un covor oriental şi un birou. Avea şi o baie. O cabină mică, cu toaletă şi chiuvetă. Nimeni înăuntru. Aşa că am răsucit-o şi am trecut pe lângă recepţie spre biroul din dreapta. Acelaşi decor. Acelaşi tip de covor, acelaşi tip de birou. Era neocupat. Nimeni înăuntru. Nu avea baie. Am ţinut-o strâns de guler şi am împins-o înapoi în zona de recepţie. Am oprit-o chiar lângă biroul ei.

— Nu e nimeni aici, am spus.

— Ţi-am spus.

— Bun. Unde e toată lumea?

Nu mi-a răspuns. Şi am simţit-o cum devine rigidă, ca şi cum se pregătea să nu-mi răspundă la întrebări.

— Mai concret, unde este Teresa Daniel?

Niciun răspuns.

— Unde-i Xavier?

Niciun răspuns.

— De unde ştii numele meu?

— Beck i l-a spus lui Xavier. A cerut permisiunea să te angajeze.

— Xavier m-a verificat?

— Atât cât a putut.

— Şi i-a dat acceptul lui Beck?

— Evident.

— Atunci, de ce l-a asmuţit pe Paulie asupra mea, în această dimineaţă?

A înţepenit din nou.

— Situaţia s-a schimbat.

— În această dimineaţă? De ce?

— Xavier a primit informaţii noi.

— Ce fel de informaţii?

— Nu ştiu exact, a spus ea. Ceva despre o maşină.

Saab-ul? Notiţele lipsă a cameristei?

— A făcut anumite deducţii. Acum, ştie totul despre

tine.

— Asta-i o figură de stil. Nimeni nu ştie totul despre mine.

— Ştie că ai vorbit cu cei de la ATF.

— Cum spuneam, nimeni nu ştie nimic.

— El ştie ce ai făcut aici.

— Chiar ştie? Tu ştii?

— Nu mi-a spus.

— Care este locul tău în organizaţie?

— Sunt managerul de operaţiuni.

Am strâns mai puternic gulerul cămăşii ei în pumn şi am mutat ţeava Berettei pentru a-mi scărpina obrazul acolo unde vânătăile îmi strângeau pielea. M-am gândit la Angel Doll, John Chapman Duke, cele două gărzi de corp ale căror nume nici nu le ştiam şi la Paulie. M-am gândit că dacă o adaug pe Emily Smith la lista victimelor, nu avea să mă coste prea mult, în sens cosmic. I-am pus pistolul la cap. Am auzit un avion în depărtare, aterizând pe aeroport. Motoarele uruiau pe cer, la mai puţin de un kilometru distanţă. M-am gândit să-l aştept pe următorul şi să apăs pe trăgaci. Nimeni n-ar fi auzit nimic. Probabil că o merita.

Sau, poate că nu.

— Unde este Xavier?

— Nu ştiu.

— Ştii ce a făcut acum zece ani?

Trăieşti sau mori, Emily.

Dacă ar şti, mi-ar spune. Sunt sigur. Din mândrie sau din aroganţă. Nu ar fi capabilă să păstreze tăcerea. Şi dacă ştia, atunci merita să moară. Dacă ştia ce a făcut şi a continuat să lucreze pentru un individ care a făcut aşa ceva, merita să moară.

— Nu, nu mi-a spus. Nu ne cunoşteam în urmă cu zece ani.

— Eşti sigură?

— Da.

Am crezut-o.

— Ştii ce s-a întâmplat cu menajera lui Beck?

O persoană sinceră este perfect capabil să spună nu, dar, în general, se opresc şi se gândesc mai întâi. Poate chiar pun câteva întrebări. Este natura umană.

— Cine? a spus ea. Nu, ce?

Am expirat.

— Bine.

Am pus Beretta înapoi în buzunar, i-am eliberat gulerul, am întors-o cu faţa spre mine şi i-am prins ambele încheieturi cu mâna stângă. Am luat cablul de la telefon cu dreapta. Apoi am tras-o în biroul din stânga, până la baie. Am băgat-o înăuntru.

— Avocaţii de alături au plecat acasă. Nu va fi nimeni în clădire, până luni dimineaţă. Aşa că, poţi să strigi şi să ţipă cât vrei, dar nimeni nu te va auzi.

N-a spus nimic. Am închis uşa. Am legat cablul telefonic strâns în jurul mânerului. Am deschis la maxim uşa biroului şi am legat celălalt capăt al cablului de mâner. Se putea mişca în interiorul toaletei, fără să poată ieşi, tot weekend-ul. Nimeni nu poate rupe un fir electric, trăgându-l pe lungime. M-am gândit că va renunţa după o oră şi va sta cuminte, bând apă de la robinet sau folosind toaleta, atunci când avea nevoie.

M-am aşezat la biroul ei. M-am gândit că un manager de operaţiuni ar trebui să aibă unele documente interesante. Dar ea nu avea. Cel mai bun lucru pe care l-am găsit a fost o copie a comenzii către Keast & Maden. Firma de catering. 18 @ 55 dolari. Cineva scrisese o notă în subsolul paginii. Un scris de femeie. Probabil chiar a lui Emily Smith. Nota spunea: *carne de miel, nu carne de porc!* Am rotit scaunul şi m-am uitat la rochia ei. Apoi l-am rotit înapoi şi m-am uitat la ceas. Cele zece minute trecuseră.

Am coborât cu liftul în garaj şi am ieşit pe o ieşire de incendiu din spate. Paznicul nu m-a văzut. Am ocolit blocul şi am ajuns în spatele lui Duffy şi Villanueva. Maşina lor era parcată după colţ şi ei erau împreună pe

scaunele din faţă, uitându-se în faţă prin parbriz. Am presupus că sperau să vadă doi oameni coborând strada către ei. Am deschis uşa şi m-am strecurat pe bancheta din spate, iar ei s-au răsucit şi m-au privit dezamăgiţi. Am clătinat din cap.

— Nimeni.

— Cineva a răspuns la telefon, a spus Duffy.

— O femeie pe nume Emily Smith. Managerul lui de operaţiuni. Nu mi-a spus nimic.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Am încuiat-o în baie. E scoasă din schemă până luni.

— Trebuia s-o forţezi, a spus Villanueva. Ar fi trebuit să-i smulgi unghiile.

— Nu e stilul meu. Dar poţi s-o faci tu, dacă vrei. Dă-i drumul. E încă acolo. Nu pleacă nicăieri.

A dat din cap şi a rămas nemişcat.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Duffy.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Kohl.

Eram încă în interiorul camionului. Kohl, judecătorul şi eu. Frasconi plecase cu sirianul. Kohl şi cu mine ne gândeam profund, iar judecătorul încerca să se spele pe mâini.

— Eu am fost aici doar pentru a observa, a spus el. Nu vă pot oferi consiliere juridică. Nu se cade. Şi sincer, oricum nu ştiu ce să vă spun.

S-a uitat la noi, a ieşit pe uşa din spate şi a plecat. Nu s-a uitat înapoi. M-am gândit că acesta este dezavantajul când alegi un dobitoc ca observator. Consecinţe nedorite.

— Ce s-a întâmplat? a zis Kohl. Ce anume am văzut?

— Sunt doar două posibilităţi. Prima: pur şi simplu l-a păcălit pe sirian. Trucul clasic cu înşelarea încrederii. Furnizezi, puţin câte puţin, chestii neimportante şi apoi îl păcăleşti, la ultima livrare. A două: el lucrează, pe bune, ca ofiţer de informaţii. Totul a fost o operaţiune legitimă. Care a dovedit că Gorowski vinde informaţii, care a

dovedit că sirienii sunt dispuşi să plătească o sumă mare de bani pentru astfel de informaţii.

— Dar i-a răpit fiica lui Gorowski. În niciun caz nu lucrează oficial.

— S-au întâmplat lucruri ciudate, am spus.

— I-a păcălit.

Am dat din cap.

— Sunt de acord cu tine. I-a păcălit.

— Şi atunci, ce putem face?

— Nimic. Pentru că, dacă vom merge mai departe şi-l vom acuza că totul a fost pentru profitul lui personal, el va spune, în mod automat, nu, nu făceam asta, de fapt era o înscenare şi vă invit să încercaţi să dovediţi contrariul. Apoi ne va reaminti, nepoliticos, să nu ne mai băgăm nasul în treburile celor de la Informaţii.

N-a spus nimic.

— Şi ştii ceva? Chiar dacă el i-a păcălit, tot nu aş şti de ce să-l acuz. Te opreşte vreo regulă a Armatei să iei bani de la nişte idioţi străini în schimbul unei serviete pline cu aer curat?

— Nu ştiu.

— Nici eu.

— Oricum, sirienii se vor înfuria, a spus ea. Nu crezi? L-au plătit cu o jumătate de milion de dolari. Vor trebui să reacţioneze. Mândria lor este în pericol. Chiar dacă a fost o operaţiune legală, şi-a asumat un mare risc. Un risc de jumătate de milion. Vor veni după el. Şi el nu poate pur şi simplu să dispară. Va trebui să rămână pe postul lui. Va fi o ţintă sigură.

M-am uitat la ea.

— Dacă el nu voia să dispară, de ce şi-a mutat toţi banii?

N-a spus nimic.

M-am uitat la ceas. M-am gândit: Asta, nu cealaltă. Sau, pur şi simplu, probabil doar o dată, şi asta şi cealaltă.

— O jumătate de milion este prea mult, am spus.

— Pentru ce?

— Pentru ca sirienii să-i plătească. Nu merită. Va fi un prototip, curând. Apoi va fi un lot de pre-producţie. Vor fi o sută de arme gata în câteva luni. Ar putea cumpăra o rachetă cu zece mii de dolari, probabil. Vreun caporal lacom le-ar vinde-o. Ar putea chiar să fure una, gratis. Apoi, ar putea-o îmbunătăţi.

— Bine, deci sunt nişte oameni de afaceri nepricepuţi, a spus Kohl. Dar l-am auzit pe Quinn pe bandă. A transferat o jumătate de milion în bancă.

M-am uitat din nou la ceas.

— Ştiu. Ăsta e un fapt clar.

— Deci?

— Tot este prea mult. Sirienii nu sunt mai proşti decât alţii. Nimeni nu ar evalua o rachetă fantezistă la o jumătate de milion de dolari.

— Dar noi ştim că atât i-au plătit. Doar ai fost de acord că este un fapt clar.

— Nu, am spus. Ştim despre Quinn că are o jumătate de milion în bancă. Asta e faptul clar. Care nu dovedeşte că sirienii i-au plătit o jumătate de milion. Aceasta parte este o speculaţie.

— Care parte?

— Quinn este specialist în Orientul Mijlociu. E un tip inteligent şi e un tip rău. Cred că te-ai oprit din căutare prea repede.

— Să caut ce?

— Să-l cauţi pe el. Unde se duce, cu cine se vede. Câte regimuri politice dubioase există în Orientul Mijlociu? Patru sau cinci, minim. Dacă lucrează cu două sau trei dintre ele? Sau chiar cu toţi? Fiecare dintre ei gândindu-se că e singurul client? Putem presupune că el a făcut aceeaşi înşelătorie de trei sau patru ori? Asta ar explica de ce are o jumătate de milion în bancă pentru ceva care nu valorează o jumătate milion pentru nimeni.

— Şi i-a păcălit pe toţi?

Mi-am verificat din nou ceasul.

— Poate, am spus. Sau poate a jucat pe bune, cu unul dintre ei. Poate că aşa a început. Poate că a intenţionat să lucreze pe bune cu un client favorit. Dar nu a putut obţine suma pe care a vrut-o de la el. Deci, s-a decis să-şi înmulţească randamentul.

— Ar fi trebuit să urmăresc mai multe cafenele, a spus ea. Nu trebuia să mă opresc doar la sirian.

— Probabil are un traseu fix. Mai multe întâlniri separate, una după alta. Ca un curier dat naibii.

Ea s-a uitat la ceas.

— OK. Deci, acum el duce banii sirianului acasă.

Am dat din cap.

— Şi apoi pleacă imediat să se întâlnească cu următorul individ. Deci, ia-l pe Frasconi şi reîncepeţi supravegherea. Interceptaţi-l pe Quinn pe drumul de întoarcere în oraş. Ridicaţi-i pe cei cu care schimbă servietele. Poate că vă alegeţi doar cu o grămadă de serviete goale, dar poate una dintre ele nu va fi goală, ceea ce înseamnă că suntem iar în cărţi.

S-a uitat de jur împrejurul camionului. S-a uitat în jos, la casetofon.

— Las-o baltă, am spus. Nu este timp pentru chestii inteligente. Va trebui să fi doar tu şi Frasconi, acolo, pe stradă, urmărindu-l.

— Depozitul, am spus. Trebuie să-l verificăm.

— Vom avea nevoie de sprijin, a spus Duffy. Vor fi cu toţi acolo.

— Sper că vor fi.

— E prea periculos. Suntem doar trei.

— De fapt, cred că sunt toţi sunt pe drum spre altă locaţie. Probabil că au plecat deja.

— Unde se duc?

— Mai târziu, am spus. Hai s-o luăm pe rând.

Villanueva a desprins Taurus-ul de pe bordură.

— Stai. Fă prima la dreapta. Vreau să verific ceva mai întâi.

Am parcurs două intersecţii la dreapta şi una la stânga şi am ajuns la garajul unde îl abandonasem pe Angel Doll în portbagajul maşinii sale. Villanueva a parcat lângă un hidrant şi eu m-am strecurat afară. Am coborât prin intrarea maşinilor şi am aşteptat ca ochii să mi se adapteze la întuneric. M-am dus spre locul unde lăsasem maşina. Era o maşină acolo. Dar nu era Lincoln-ul negru a lui Angel Doll. Era un Subaru Legacy verde metalizat. Era versiunea cu trapă, şine pe plafon şi anvelopele mari. Avea un autocolant cu steagul Americii pe geamul din spate. Un şofer patriot. Dar nu suficient de patriot pentru a cumpăra un automobil american.

M-am plimbat pe cele două culoare adiacente, doar pentru mă asigura că n-am făcut o confuzie, deşi ştiam că nu am făcut. Nu era vorba de Saab ci de Lincoln. Nu notiţele lipsă ale servitoarei ci lipsa bătăilor de inimă a lui Angel Doll. Acum, el ştie totul despre mine. Am dat din cap, în întuneric. Nimeni nu ştie totul despre cineva. Dar am presupus că acum ştia mai multe despre mine decât aş fi vrut. M-am întors pe acelaşi drum pe care am intrat. Am urcat pe rampa de intrare şi am ieşit afară, la lumina zilei. Aceasta era înnorată, gri, slabă şi umbrită de clădirile înalte, dar m-am simţit ca şi cum am fost lovit de un fascicul puternic. M-am strecurat înapoi în Taurus şi am închis uşa în linişte.

— Deci…? a întrebat Duffy.

Nu am răspuns. S-a întors în scaun şi m-a privit în faţă.

— Deci? a spus ea din nou.

— Trebuie să-l scoatem pe Eliot de acolo, am spus.

— De ce?

— L-au găsit pe Angel Doll.

— Cine l-a găsit?

— Oamenii lui Quinn.

— Cum?

— Nu ştiu.

— Eşti sigur? Ar fi putut fi Poliţia din Portland. Un vehicul suspect, parcat prea mult timp.

Am clătinat din cap.

— Ei ar fi deschis portbagajul. Cu alte cuvinte ar fi tratat tot garajul ca pe o scenă a crimei. Ar fi restricţionat accesul. Ar fi fost poliţişti peste tot.

N-a spus nimic.

— Am scăpat situaţia de sub control acum. Aşa că sună-l Eliot. Pe mobil. Spune-i să plece de acolo. Spune-i să ia pe cei doi Beck şi pe bucătăreasă cu el. În Cadillac. Spune-i să-i ameninţe cu pistolul, dacă este necesar. Spune-i să găsească un motel şi să se ascundă.

A cotrobăit în poşetă după telefonul ei. A apăsat un buton de apelare rapidă. A aşteptat. Am cronometrat în minte. Un apel. Două apeluri. Trei apeluri. Patru apeluri. Duffy s-a uitat la mine, neliniştită. Apoi, Eliot a răspuns. Duffy a răsuflat şi i-a dat instrucţiunile, clare şi urgente. Apoi, a închis.

— Ei bine?

A dat din cap.

— Părea uşurat.

Am dat din cap şi eu. Era normal să fie. Nu e amuzant să stai ghemuit în spatele unei mitraliere mari, cu spatele la mare, uitându-te la peisajul gri, fără să ştii ce se apropie sau când.

— Atunci să mergem, am spus. La depozit.

Villanueva s-a deplasat din nou de lângă bordură. Ştia drumul. A supravegheat depozitul de două ori, împreună cu Eliot. Două zile întregi. A luat-o spre sud-est, prin oraş, şi s-a apropiat de port dinspre nord-vest. Eram tăcuţi. Nu a existat nicio încercare de conversaţie. Am încercat să evaluez pagubele. Erau totale. Un dezastru. Pe de altă parte mă simţeam eliberat. Totul era clar. Nu trebuia să mă mai prefac. Înşelătoria se terminase. Acum eram duşmanul lor, pur şi simplu. Şi ei duşmanii mei. Mă simţeam eliberat.

Villanueva era extrem de inteligent. Făcuse totul corect. Încercuise depozitul pe o rază de trei străzi. Acoperise toate cele patru laturi. Trebuia să ne

mulţumim cu imagini rapide, de-a lungul străzilor pe care le intersectam şi printre alte clădiri. Patru treceri, patru imagini. Nu erau maşini acolo. Uşa cu role era închisă. Fără lumini la ferestre.

— Unde sunt toţi? a spus Duffy. Trebuia să fie un week-end ocupat.

— Este, am spus. Cred că e foarte important. Şi cred că ceea ce fac ei are sens.

— Ce fac?

— Mai târziu, am spus. Hai să aruncăm o privire la Persuader. Şi să vedem ce primesc în schimb.

Villanueva a parcat la două clădiri nord-est, în faţa unei uşi pe care scria Brian’s Fine Imported Taxidermy. A încuiat Taurus-ul şi am luat-o spre sud-vest, făcând un ocol pentru a ajunge la depozitul lui Beck, venind din direcţia în care nu existau ferestre. Uşa personalului de la biroul depozitului era încuiată. M-am uitat pe fereastră şi n-am văzut pe nimeni. Am ocolit clădirea şi m-am uitat în zona de secretariat. Nimeni, nici acolo. Am ajuns la uşa gri, nevopsită şi m-am oprit. Era încuiată.

— Cum intrăm? a întrebat Villanueva.

— Cu acestea.

Am scos cheile lui Angel Doll şi am descuiat uşa. Am deschis-o. Alarma antifurt a început să ţiuie. Am intrat, am căutat prin hârtiile de pe avizier, am găsit codul şi l-am introdus. Lumina roşie s-a schimbat în verde, ţiuitul s-a oprit şi clădirea a redevenit tăcută.

— Nu sunt aici, a spus Duffy. Nu avem timp să cercetăm. Trebuie s-o găsim pe Teresa.

Deja simţeam mirosul uleiului de armă. Se distingea peste mirosul de lână brută a covoarelor.

— Cinci minute, am spus. Şi veţi primi o medalie de la ATF.

— Ar trebui să-şi dea ţie o medalie, a spus Kohl.

Mă suna de la un telefon public din campusul Universităţii Georgetown.

— Ar trebui?

— L-am prins. Îl avem în mână. E al nostru.

— Deci, cine a fost?

— Irakienii, a spus ea. Îţi vine să crezi asta?

— Are sens. S-au fript şi vor să fie pregătiţi pentru data viitoare.

— Vrei să ştii despre omul nostru?

— Cum a procedat?

— La fel cum am văzut mai înainte. Dar, cu Samsonite, nu Halliburton. Avem serviete goale de la un libanez şi un iranian. Apoi am dat lovitura cu irakianul. Avea planul original în servietă.

— Eşti sigură?

— Sută la sută. L-am sunat pe Gorowski şi el l-a autentificat cu ajutorul numărul de redactare din colţul de jos.

— Cine a asistat la transfer?

— Noi doi. Eu şi Frasconi. Plus câţiva studenţi şi un profesor. Au făcut schimbul într-o cafenea de universitate.

— Ce profesor?

— Un profesor de drept.

— Ce-a văzut?

— Totul. Dar el nu poate jura că au schimbat efectiv servietele. Servietele erau identice. Este suficient?

Întrebări la care mi-aş fi dorit să răspund în mod diferit.

Era posibil ca Quinn să pretindă că irakianul avea deja planul, din surse necunoscute. Posibil ca el să sugereze că străinului îi plăcea să fie în prejma lui. Posibil ca el să nege schimbul. Dar apoi m-am gândit la sirian, la libanez şi la iranian. Şi la toţi banii din banca lui Quinn. Va fi usturător pentru cei păcăliţi. Poate ar fi dispuşi să depună mărturie cu uşile închise. Departamentul de Stat ar putea fi în măsură să le ofere un fel de *quid pro quo*. Şi am avea amprentele lui Quinn pe servieta din posesia irakianului. Nu credeam că a purtat mănuşi la întâlnire.

Prea bătător la ochi. Per total, credeam că aveam suficient. Aveam un tipar clar, o sumă mare de dolari inexplicabilă în contul bancar a lui Quinn, un plan top-secret al Armatei SUA în posesia unui agent irakian, doi poliţişti militari şi un profesor de drept care puteau spune cum s-a întâmplat schimbul şi amprentele lui pe un mâner de servietă.

— Este suficient, i-am spus. Du-te şi fă arestarea.

— Unde mă duc? a întrebat Duffy.

— O să-ţi arăt.

Am trecut pe lângă ea prin zona deschisă. Către birouri. Apoi în cabina din depozit. Calculatorul lui Angel Doll era încă acolo, pe birou. La fel şi scaunul său. Am găsit comutatorul şi am aprins luminile în depozit. Vedeam totul prin paravanul de sticlă. Suporturile de covoare erau încă acolo. Stivuitorul era încă acolo. Dar în mijlocul podelei erau stivuite cinci stive de lăzi, înalte cât un om. Erau stivuite pe două rânduri. La distanţă de uşa cu role erau trei stive de cutii de lemn, marcate cu un scris într-un alfabet străin şi necunoscut, probabil chirilic, suprapus, în mod neregulat, cu înscrisuri de la dreapta la stânga, într-o limbă arabă. Am presupus că acestea erau importurile lui Bizarre Bazaar. Mai aproape de uşă erau două grămezi de lăzi noi marcate în limba engleză: Mossberg Connecticut. Trebuiau să fie exportul lui Xavier Export Company. Import-export, barter. *Schimbul echitabil nu este jaf*, aşa cum ar fi spus Leon Garber.

— Nu e prea mult, nu? a spus Duffy. Vreau să spun, cinci stive de cutii? O sută patruzeci de mii de dolari? Am crezut că trebuia să fie o afacere mare.

— Cred că este mare, am spus. În importanţă, mai degrabă decât în cantitate.

— Să aruncăm o privire, a spus Villanueva.

Ne-am mutat în depozit. Împreună cu el am coborât prima cutie Mossberg din partea de sus. Era grea. Braţul stâng încă îmi era un pic mai slăbit. Şi pieptul încă mă

durea. Suficient de tare ca să nu-mi mai simt gura lovită.

Villanueva a găsit un ciocan pe o masă. L-a folosit pentru a scoate cuiele din capacul cutiei. Apoi, el a ridicat capacul şi l-a pus pe podea. Cutia era plină cu bile mici din spumă. Mi-am scufundat mâinile în ladă şi am scos o puşcă lungă, învelit în hârtie cerată. Am rupt hârtia. Era un M500 Persuader. Acesta era modelul Cruiser. Nu avea suport de umăr. Doar un mâner de pistol. Calibru 12, ţeavă de 45 de centimetri, camera cartuşului de 7 centimetri, capacitate de şase cartuşe, albastru metalizat, suport sintetic frontal negru, fără cătare. Era urâtă, brutală, o armă de stradă. Am armat încărcătorul de pe ţeavă, clac, clac. S-a mişcat ca mătasea pe piele. Am apăsat pe trăgaci. A făcut un clic ca un Nikon.

— Vedeţi pe undeva muniţie? am spus.

— Aici, a zis Villanueva.

Avea o cutie de cartuşe BRENNEKE Magnum în mână. În spatele lui era un bax deschis plin cu zeci de cutii identice. Am rupt două cutii şi am încărcate şase cartuşe plus un al şaptelea direct în camera cartuşului. Apoi am pus siguranţa, deoarece Brenneke nu sunt cu alice. Sunt cartuşe solide de 30 de grame din cupru, care pleacă din Persuader cu aproape 1700 kilometri pe oră. Pot face o gaură într-un perete de cărămidă suficient de mare ca să te strecori prin ea. Am pus arma pe masă şi am desfăcut alta. Am încărcat-o, am pus siguranţa şi am pus-o lângă prima. Am observat cum Duffy se uita direct către mine.

— Pentru asta sunt făcute, am spus. O armă descărcată nu te ajută.

Am pus cutiile goale BRENNEKE înapoi în bax şi am închis capacul.

Villanueva se uita la cutii lui Bizarre Bazaar, din depozit. Avea nişte documente în mână.

— Credeţi că astea sunt covoare?

— Nu prea, am spus.

— Vama SUA crede că sunt. Un individ numit Taylor a

semnat că sunt covoare ţesute manual din Libia.

— E bine, am spus. Îl veţi da pe acest Taylor celor de la ATF. Îi pot verifica conturile bancare. S-ar putea să ajungeţi foarte populari.

— Deci, ce este în ele? a întrebat Duffy. Ce se face în Libia?

— Nimic, i-am spus. Ei cultivă curmale.

— Toate acestea sunt lucrurile ruseşti, a spus Villanueva. Au trecut de două ori prin Odesa. Au fost exportate în Libia, apoi s-au întors acolo şi au fost exportate aici. La schimb pentru două sute de Persuader. Doar pentru că cineva vrea să fie dur pe străzile din Tripoli.

— Se fac o mulţime de lucruri în Rusia, a spus Duffy.

Am dat din cap.

— Hai să vedem ce, mai exact.

Erau nouă lăzi în trei stive. Am ridicat lada cea mai de sus, din cea mai apropiat stivă, şi Villanueva s-a ocupat de ea cu ciocanul lui. A scos capacul şi am văzut o grămadă de AK-74 aşezate în rumeguş de lemn. Puşti de asalt Kalashnikov standard, folosite. Arme demodate, cu valoarea de stradă de două sute de dolari bucata, în funcţie de locul unde sunt vândute. Nu erau articole la modă. Nu-mi puteam imagina vreun individ îmbrăcat în North Face schimbând frumoasele lor H&K cu ele.

Cea de a doua ladă era mai mică. Era plin de rumeguş şi mitraliere AKSU – 74. Sunt derivate din AK – 74. Eficiente, dar greoaie. Erau folosite de asemenea, dar bine întreţinute. Nimic interesant. Mai proaste decât multe arme echivalente din Vest. NATO n-ar fi fost îngrijorată din cauza lor.

A treia ladă era plină cu pistoale Makarov de nouă milimetri. Cele mai multe dintre ele erau zgâriate şi vechi. Aveau un design grosolan şi necizelat, moştenit de la vechiul Walther PP. Armata sovietică nu a avut niciodată o cultură a pistoalelor. Credeau că a folosi arme de mână este oarecum similar cu a arunca cu

pietre.

— Toate armele astea sunt gunoaie, am spus. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci cu ele este să le topeşti şi să torni ancore pentru bărci.

Am început să verificăm a doua stivă şi am găsit ceva mult mai interesant în prima ladă. Era plin cu puşti VAL Silent Sniper. Au fost secrete până în 1994, când Pentagonul a capturat una. Sunt complet negre, complet din metal, cu patul gol. Trag cartuşe speciale, grele şi subsonice, de nouă milimetri. Testele au arătat că penetrează orice armură la 500 de metri. Îmi amintesc de consternarea pe care au provocat-o la momentul respectiv. Erau douăsprezece arme. În următoarea ladă erau încă douăsprezece. Erau arme de calitate. Şi arătau bine. Ar merge foarte bine cu gecile North Face. În special cele negre cu garnituri argintii.

— Sunt scumpe? a întrebat Villanueva.

Am ridicat din umeri.

— Greu de spus. Depinde cât este o persoană dispusă să plătească. Dar o Vaime sau un SIG noi, care sunt arme echivalente, costă în SUA peste cinci mii.

— Atunci, ele reprezintă valoarea facturii.

Am dat din cap.

— Sunt arme serioase. Dar nu le folosesc prea mulţi în L.A. Deci, valoarea lor de stradă ar putea fi mult mai puţin.

— Trebuie să mergem, a spus Duffy.

M-am dat înapoi pentru a vedea prin geam afară şi în birouri. Era mijlocul zilei. Înnourat, dar încă lumină.

— În curând, am spus.

Villanueva a deschis ultima ladă din a doua stivă.

— Ce naiba e asta? a spus el.

Am păşit spre el. Am văzut rumeguşul. Şi un tub negru, subţire, cu o secţiune scurtă din lemn care acţiona ca pat de umăr. O rachetă bombată era încărcată pe ţeavă. A trebuit să mă uit de două ori înainte de a fi sigur.

— Este un RPG – 7, am spus. Este un lansator de

rachete anti-tanc. O armă de infanterie, se trage de pe de umăr.

— RPG înseamnă grenade propulsate de rachete, a spus el.

— În limba engleză, i-am spus. În limba rusă înseamnă Reaktivniy Protivotankovyi Granatomet, lansator de grenadă anti-tanc cu rachete. Dar foloseşte o rachetă, nu o grenadă.

— Ca tija lungă penetrantă? a spus Duffy.

— Oarecum. Dar e explozivă.

— Aruncă în aer tancuri?

— Aşa ar trebui.

— Deci, cine pot fi cumpărătorii?

— Nu ştiu.

— Dealeri de droguri?

— Teoretic. Ar putea fi foarte eficientă împotriva unei case. Sau a unei limuzine blindate. Dacă rivalul tău şi-a cumpărat un BMW blindat, ai putea avea nevoie de aşa ceva.

— Sau teroriştii, a spus ea.

Am dat din cap.

— Sau maniacii din miliţiile locale.

— E foarte gravă situaţia.

— Au o acurateţe proastă, i-am spus. Racheta este mare şi lentă. În nouă din zece cazuri chiar o uşoară adiere a vântului te poate face să ratezi. Dar asta nu este o consolare pentru cel lovit din greşeală.

Villanueva a smuls următor capac.

— Încă una, a spus el. Acelaşi lucru.

— Trebuie să-i informăm pe cei de la ATF, a spus Duffy. Poate chiar FBI-ul. Chiar acum.

— În curând, am spus.

Villanueva a deschis ultimele două lăzi. Cuiele au scrâşnit şi lemnul s-a crăpat.

— Alte chestii ciudate, a spus el.

M-am uitat. Am văzut nişte tuburi metalice, groase, vopsit într-un galben strălucitor. Câteva module

electronice erau prinse cu şuruburi dedesubt. M-am uitat într-o parte.

— Grail, am spus. SA-7 Grail. Rachete ruseşti sol-aer.

— Ghidate termic?

— Te-ai prins.

— Ca să doboare avioane? a spus Duffy.

Am dat din cap.

— Totodată foarte bune împotriva elicopterelor.

— Ce rază de acţiune au? a întrebat Villanueva.

— Eficace până la aproape zece mii de metri, am spus.

— Înseamnă că ar putea doborî un avion de linie.

Am dat din cap.

— Lângă un aeroport, am spus. Imediat după decolare. Poate fi folosit de pe o barcă pe East River. Imaginaţi-vă că loveşte un avion care aterizează pe La Guardia. Imaginaţi-vă că se prăbuşeşte în Manhattan. Un alt 11 septembrie.

Duffy s-a uitat la tuburile galbene.

— Incredibil.

— Aici nu mai este vorba despre traficanţi de droguri. Şi-au extins piaţa. Este vorba despre terorism. N-are ce să fie altceva. Doar acest transport, singur, ar putea dota o întreagă celulă teroristă. Care ar putea face practic orice cu el.

— Trebuie să aflăm cine vrea să cumpere. Şi de ce vor să cumpere.

Apoi am auzit un sunet de picioarele pe podea, la uşă. Şi zgomotul unui cartuş care se încarcă în camera unui pistol automat. Şi o voce.

— Nu ne întrebăm de ce au nevoie de ele, a spus vocea. Niciodată. Doar le luăm nenorociţii de bani.

CAPITOLUL 14

Era Harley. Gura lui era o gaură zdrenţuită deasupra barbişonului. Îi vedeam dinţii galbeni. Avea un Para Ordnance P14 în mâna dreaptă. P14 este o copie canadiană reuşită a Coltului 1911 şi era mult prea grea pentru el. Încheieturile sale era prea subţiri şi slabe. I-ar fi fost mult mai potrivit un Glock 19, ca a lui Duffy.

— Am văzut luminile aprinse, a spus el. M-am gândit să intru şi să verific.

Apoi s-a uitat direct la mine.

— Cred că Paulie a dat-o bară. Şi mai cred că i-ai falsificat vocea atunci când domnul Xavier a sunat la telefon.

M-am uitat la degetul de pe trăgaci. Era ferm pe poziţie. Mi-am petrecut o jumătate de secundă făcându-mi reproşuri că i-am permis să intre neanunţat. Apoi mi-am îndreptat gândurile către cum aş putea să-l dobor. M-am gândit: Villanueva o să mă certe dacă-l omor înainte să-l întreb despre Teresa.

— Nu ai de gând să mă prezinţi? a spus el.

— El este Harley.

Nimeni nu a vorbit.

— Cine sunt aceşti oameni? a cerut Harley.

N-am spus nimic.

— Suntem agenţi federali, a spus Duffy.

— Şi ce faceţi cu toţii aici? a întrebat Harley.

A pus întrebarea ca şi cum chiar ar fi fost interesat. Purta un alt costum. Negru lucios. Purta o cravată argintie. Făcuse un duş şi îşi spălase părul. Coada de cal era prinsă cu bandă de cauciuc maro.

— Avem treabă, a spus Duffy.

El a dat din cap.

— Reacher a văzut ceea ce facem cu femeile federale.

A văzut cu ochii lui.

— Ar trebui să părăseşti corabia, Harley, i-am spus. Începe să se scufunde.

— Crezi?

— Ştiu sigur.

— Vezi, noi nu avem acelaşi sentiment, verificând calculatoarele guvernului. Prietena ta şi a mea e într-un sac de cadavre şi ea încă nu le-am raportat nimic. Oamenii ei încă aşteaptă primul ei raport. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, cred că au uitat de ea cu totul.

— Noi nu avem nimic de-a face cu calculatoarele.

— Chiar mai bine, a spus el. Sunteţi pe cont propriu, nimeni nu ştie că sunteţi aici, aşa că vă pot curăţa.

— Şi Paulie a încercat asta, am spus.

— Cu o armă?

— Cu două.

A clipit pentru o secundă. Apoi, şi-a fixat privirile la mine.

— Eu sunt mai deştept decât Paulie. Puneţi-vă mâinile la ceafă.

Ne-am pus mâinile la ceafă.

— Reacher are un Beretta. Ştiu sigur. Bănuiesc că, de asemenea, există două Glock-uri în cameră. Cel mai probabil un 17 şi un 19. Vreau să le văd pe toate pe podea, frumos şi încet, una după alta.

Nimeni nu s-a mişcat. Harley a fluturat P14 spre Duffy.

— Doamna prima, a spus el. Cu arătătorul şi degetul mare.

Duffy şi-a băgat mâna stângă sub jacheta şi a scos afară Glock-ul, prins între arătător şi degetul mare. L-a lăsat pe podea. Mi-am mişcat braţul şi mi-am îndreptat mâna spre buzunarul.

— Stai, a spus Harley. Tu nu eşti un personaj de încredere.

A făcut un pas înainte şi a apăsat ţeava P14-ului pe buza de jos, chiar unde mă lovise Paulie. Apoi, şi-a lăsat în jos mâna stângă şi a scotocit în buzunar. A scos

Beretta. L-a lăsat lângă Glock-ul lui Duffy.

— Acum tu, i-a spus lui Villanueva.

A ţinut P14 unde era. Îl simţeam rece şi dur. Ţeava îmi presa pe dinţi slăbiţi. Villanueva a aruncat Glock-ul pe podea. Harley a tras toate cele trei arme în spatele lui, cu piciorul. Apoi, a păşit înapoi.

— OK, a spus el. Acum, treceţi aici, la perete.

S-a rotit în jurul nostru până când a ajuns lângă lăzi şi noi ne-au aliniat lângă perete.

— Mai avem un om, a spus Villanueva. Care nu este aici.

Greşeală, m-am gândit. Harley a zâmbit.

— Atunci sună-l, a spus el. Spune-i să vină aici.

Villanueva n-a spus nimic. Eram într-un cerc vicios. Apoi s-a transformat într-o capcană.

— Sună-l, a spus din nou Harley. Chiar acum, sau voi începe să trag.

Nimeni nu s-a mişcat.

— Sună-l, sau o împuşc pe femeie în coapsă.

— Ea are telefonul, a spus Villanueva.

— În geantă, a spus Duffy.

— Şi unde e geanta?

— În maşină.

Bun răspuns, m-am gândit.

— Unde e maşina? a întrebat Harley.

— În apropiere, a spus Duffy.

— Taurus-ul de lângă clădirea cu animale împăiate?

Duffy a aprobat din cap. Harley a ezitat.

— Poţi să foloseşti telefonul din birou. Sună-l pe individ.

— Nu-i ştiu numărul.

Harley s-a uitat la ea.

— E pe apelare rapidă, a spus ea. Nu l-am memorat.

— Unde e Teresa Daniel? l-am întrebat.

Harley a zâmbit. Întrebare şi răspuns, m-am gândit.

— Este bine? a spus Villanueva. Ar fi bine să fie.

— Este bine, a spus Harley. Fără nicio daună.

— Vrei să mă duc să iau telefonul? a întrebat Duffy.

— Mergem cu toţi, a spus Harley. După ce aranjaţi cutiile înapoi, în ordine. Le-aţi deranjat. Nu ar fi trebuit să faceţi asta.

S-a mutat lângă Duffy şi i-a pus arma la tâmplă.

— Între timp eu o să aştept aici, a spus el. Şi femeia poate aştepta aici, cu mine. Ca o poliţă personală de asigurare de viaţă.

Villanueva s-a uită la mine. Am ridicat din umeri. M-am gândit că noi doi eram cei care trebuiau să facă munca de jos. Am înaintat un pas şi am luat ciocanul de pe podea. Villanueva a ridicat capacul primei lăzi cu lansatoare Grail. S-a uitat la mine din nou. Am clătinat din cap, încât doar el să vadă. Mi-ar fi plăcut să-i înfig ciocanul în cap lui Harley. Sau în gură. I-aş fi putut rezolva problemele dentare pentru totdeauna. Dar un ciocan nu era o soluţie eficace împotriva unui tip care avea un pistol la capul ostaticului lui. Şi, oricum, aveam o idee mai bună. Aşa că am ţinut cuminte ciocanul şi am aşteptat politicos până când Villanueva a pus capacul la loc peste tuburile de rachete galbene, pline de vaselină. Am aranjat capacul cu podul palmei până când cuiele s-au aşezat pe poziţiile lor iniţiale. Apoi le-am bătut cu ciocanul, m-am dat în spate şi am aşteptat din nou.

Am făcut acelaşi lucru cu a doua ladă cu lansatoare. Am ridicat-o şi am pus-o deasupra primei lăzi. Apoi am aranjat lăzile cu RPG-7. Am fixat capacele şi le-am stivuit exact aşa cum le-am găsit. Apoi am aranjat cutiile cu VAL Silent Sniper. Harley ne-a urmărit cu atenţie. Dar se mai relaxase. Eram supuşi. Villanueva părea să înţeleagă ce urmăream. Se prinsese rapid. A ridicat capacul lăzii cu Makarov. S-a oprit cu el la jumătatea drumului.

— Oamenii cumpăra aceste lucruri? a întrebat el.

Perfect, m-am gândit. Avea un tonul curios şi un pic nedumerit. Interesat din punct de vedere profesional, la fel cum ar fi întrebat un tip de la ATF.

— De ce nu ar vrea să cumpere? a spus Harley.

— Pentru că sunt nişte gunoaie, am spus. Ai folosit vreodată unul?

Harley a clătinat din cap.

— Lasă-mă să-ţi arăt ceva, am spus. Bine?

Harley şi-a menţinut arma apăsată cu putere pe tâmpla lui Duffy.

— Ce să-mi arăţi?

Am băgat mâna în ladă şi am scos unul din pistoalele. Am suflat rumeguşul de pe el şi l-am ţinut în sus. Era vechi şi zgâriat. Foarte uzat.

— Mecanismul este foarte rudimentar, i-am spus. Au simplificat designul original, al Walther-ului. De fapt l-au stricat. Cu dublă acţiune, la fel ca originalul, dar trăgaciul este un coşmar.

Am îndreptat pistolul spre tavan, am pus degetul pe trăgaci şi degetul mare în spatele mânerului pentru a exagera efectul. Mi-am încordat mâna şi am apăsat pe trăgaci. Mecanismul a hârâit ca un schimbător de viteză într-o maşină veche şi arma mi s-a răsucit ciudat în mână.

— O porcărie, am spus.

Am făcut-o din nou, ascultând sunetul ciudat şi răsucind arma între degetul mare şi arătător.

— Irecuperabil, am spus. Nicio şansă să loveşti ceva, dacă nu e chiar lângă tine.

Am aruncat pistolul înapoi în cutie. Villanueva a pus capacul în poziţie.

— Ar trebui să te îngrijoreze, Harley, a spus el. Reputaţia ta nu va mai valora nimic, dacă laşi gunoaie ca astea pe stradă.

— Nu este problema mea, a spus Harley. Nu e reputaţia mea. Eu doar lucrez aici.

Am bătut cuiele încet, ca şi cum eram obosit. Apoi am început cu lada de AKSU-74. Vechile mitraliere. Apoi am trecut la cutia de AK-74.

— Le-ai putea vinde pe acestea ca recuzită de film, a spus Villanueva. Pentru dramele istorice. Doar pentru aşa

ceva sunt bune.

Am bătut cuiele şi am stivuit lada peste celelalte, până când importurile lui Bizarre Bazaar au fost aranjate, aşa cum le-am găsit. Harley încă ne urmărea. Avea încă arma la capul lui Duffy. Dar încheietura mâinii îi era obosită şi degetul lui nu mai apăsa ferm pe trăgaci. Îl ridicase în sus, sub partea inferioară a ramei trăgaciului, ca să susţină mai uşor greutatea. Villanueva a împins lada de Mossberg pe podea, spre mine. Am găsit capacul. Deschisesem doar o ladă.

— Suntem aproape gata, am spus.

Villanueva a aşezat capacul în poziţie.

— Aşteaptă, am spus. Am lăsat două pe masă.

M-am îndreptat spre masă şi am luat primul Persuader. M-am holbat la el.

— Vezi chestia asta? l-am întrebat pe Harley. Am arătat către piedică. Vi l-au livrat cu siguranţa pusă. Nu ar fi trebuit să facă asta. S-ar putea deteriora cuiul percutor.

Am mutat piedica de siguranţă pe *foc* şi am înfăşurat puşca în hârtie cerată, vârând-o adânc în cutie, între bilele de spumă. M-am întors la a doua armă.

— Şi aceasta este exact la fel.

— În ritmul acesta veţi ieşi cu siguranţă din afacere, a spus Villanueva. Controlul vostru de calitate lasă de dorit.

Am schimbat piedica de siguranţă la *foc* şi am făcut un pas înapoi către ladă. Am pivotat pe picioare şi am apăsat pe trăgaci, împuşcându-l pe Harley în abdomen. Cartuşul Brenneke a răsunat ca o bombă, a ieşit din ţeavă şi l-a tăiat pe Harley în două, literalmente. La un moment dat era acolo, iar dintr-o dată n-a mai fost. Doar două bucăţi mari din el pe podea şi depozitul plin de fum acru, iar aerul s-a umplut de mirosul fierbinte al sângelui lui Harley şi de fragmente din sistemul său digestiv, precum şi de ţipătul lui Duffy, deoarece bărbatul lângă care stătea tocmai explodase. Urechile îmi ţiuiau. Duffy a

continuat să ţipe şi să tropăie departe de balta care se răspândea la picioarele ei. Villanueva a prins-o în braţe şi a ţinut-o strâns, în timp ce eu întorceam Persuader-ul şi priveam uşa, în cazul în care ar mai fi existat şi alte surprize. Dar nu mai erau. Detunătura şi-a încetat rezonanţa şi auzul mi-a revenit, apoi n-a mai fost nimic în afară de linişte şi respiraţia sacadată a lui Duffy.

— Stăteam chiar lângă el, a spus ea.

— Nu erai chiar lângă el, am spus. Şi cu asta, basta.

Villanueva i-a dat drumul şi s-a aplecat să ia pistoalele noastre de unde Harley le împinsese cu piciorul. Am luat al doilea Persuader încărcat din ladă, l-am desfăcut din hârtie şi i-am pus siguranţa.

— Îmi plac chestiile astea, am spus.

— Da, par să funcţioneze bine, a spus Villanueva.

Am ţinut cele două puşti într-o mână şi am pus Beretta în buzunar.

— Du-te şi adu maşina, Terry, am spus. Probabil că cineva sună la poliţie chiar acum.

A ieşit pe uşa din faţă şi eu m-am uitat la cer, prin fereastră. Era înnourat, dar destul de luminos, de asemenea.

— Ce facem acum?

— Acum mergem undeva şi aşteptăm, am spus.

Am aşteptat mai mult de o oră, stând la birou şi uitându-mă la telefonul în timp ce aşteptam ca Kohl să mă sune. Estimase că drumul până la Maclean va dura treizeci şi cinci minute. Pornind din campusul Universităţii Georgetown s-ar fi adăugat cinci sau zece minute, în funcţie de trafic. Evaluarea situaţiei la casa Quinn alte zece minute. Să-l aresteze ar fi luat mai puţin de un minut. Să-l încătuşeze şi să-l urce în maşină ar fi luat alte trei. Cincizeci şi nouă minute, de la început la sfârşit. Dar a trecut o oră întreagă şi ea nu a sunat.

Am început să mă îngrijorez după şaptezeci minute. Am început să mă îngrijorez de-a binelea după optzeci de

minute. Eram mort de îngrijorare după nouăzeci minute. Am făcut rost de o maşină şi am plecat s-o caut.

Terry Villanueva a parcat Taurus-ul pe bucata de asfalt rupt de lângă uşa biroului şi a lăsat motorul pornit.

— Să-l sunăm pe Eliot, am spus. Să aflăm unde este. Ne întâlnim şi apoi aşteptăm.

— Ce aşteptăm?

— Întunericul.

S-a dus la maşină şi a luat geanta. A adus-o cu ea. A scos telefonul şi a format numărul. Am numărat în cap. Un apel. Două. Trei. Patru. Cinci. Şase.

— Nu răspunde nimeni, a spus Duffy.

Apoi, faţa ei s-a luminat. Apoi, s-a întunecat din nou.

— A intrat mesageria vocală, a spus ea. Ceva e în neregulă.

— Să mergem, am spus.

— Unde?

M-am uitat la ceas. M-am uitat pe fereastră la cer. Era prea devreme.

— Pe şoseaua de coastă, am spus.

Am stins lumina şi am încuiat uşile, apoi am părăsit depozitul. La ce se afla înăuntru nu puteam să-l lăsăm deschis şi accesibil.

Villanueva conducea. Duffy era lângă el, în faţă. M-am aşezat în spate, cu cele Persuader pe scaunul de lângă mine. Am luat-o pe drumul de ieşire din zona portuară. Am trecut de parcarea unde Beck îşi parca camioanele albastre. Apoi pe autostradă, pe lângă aeroport şi spre sud.

Am ieşit de pe autostradă şi ne-am îndreptat spre est, pe drumul de coastă deja familiar. Nu era niciun fel de trafic. Norii erau joşi şi vântul suficient de puternic încât producea un urlet lugubru în jurul stâlpilor de la parbrizul Taurus-ului. Erau picături de apă în aer. Poate că erau picături de ploaie. Poate erau pulverizate din ocean. Încă era lumină. Încă era prea devreme.

— Încercă la Eliot din nou, i-am spus.

Duffy a scos telefonul. A reapelat numărul. A pus telefonul la ureche. Am auzit şase apeluri slabe şi cum intra căsuţa vocală. Ea a clătinat din cap. A închis telefonul din nou.

— Bine, am spus.

Ea s-a răsucit în scaun.

— Eşti sigur că n-au intrat în casă? a spus ea.

— Ai observat costumul lui Harley?

— Negru, a spus ea. Şi ieftin.

— Cât mai apropiat de un smoching posibil. Ăsta a fost gustul lui în ceea ce priveşte costumul de seară. Şi Emily Smith avea o rochie de cocktail neagră, pregătită în biroul ei. Urma să se schimbe în ea. Avea deja pantofi de seară în picioare. Cred că va fi un banchet.

— Keast şi Maden, a spus Villanueva. Firma de catering.

— Exact, am spus. Mâncare pentru banchet. Optsprezece oameni la cincizeci şi cinci de dolari fiecare. În seara asta. Iar Emily Smith a făcut o notă pe comandă. Miel, nu carne de porc. Cine mănâncă miel şi nu carne de porc?

— Oamenii care vor un meniu cuşer.

— Şi arabii, i-am spus. Libieni, poate.

— Furnizorii lor.

— Exact, am spus din nou. Cred că sunt pe cale să cimenteze relaţia lor comercială. Cred că toate lucrurile din lăzile ruseşti au fost un fel de transport simbolic. Un gest. La fel şi cu puştile Persuader. Şi-au demonstrat unul altuia că ambele părţi pot livra ce au promis. Acum vor să întărească relaţia dintre ei şi să facă afaceri cu adevărat.

— La casă?

Am dat din cap.

— Este un loc impresionant. Izolat, foarte dramatic. Şi are o masă mare în sufragerie.

Terry a pornit ştergătoarele. Parbrizul era plin de dâre

şi dungi. Din cauza stropilor pulverizaţi din Oceanul Atlantic. Stropi plini de sare.

— Mai e ceva, am spus.

— Ce?

— Cred că Teresa Daniel face parte din afacere, am spus.

— Ce spui?

— Cred că este de vânzare, împreună cu puştile. O fată americană, drăguţă şi blondă. Cred că ea e bonusul de zece mii de dolari.

Nimeni n-a scos o vorbă.

— Îţi aminteşti ce a spus Harley despre starea ei? *Fără nicio daună*?

Nimeni nu a vorbit.

— Cred că au ţinut-o în viaţă, bine hrănită şi neatinsă.

M-am gândit: Paulie nu s-ar mai fi deranjat cu Elizabeth Beck dacă Teresa ar fi fost disponibilă. Cu tot respectul pentru Elizabeth.

Nimeni nu a vorbit.

— Probabil că acum o aranjează ca să arate bine, am spus.

Nimeni nu a vorbit.

— Cred că ea se îndreaptă acum spre Tripoli, am spus. O parte din afacere. Ca un aperitiv.

Villanueva a accelerat puternic. Vântul urla mai tare în jurul stâlpilor parbrizului şi a oglinzilor exterioare. Două minute mai târziu, am ajuns la locul unde am atacat gărzile de corp şi am încetinit din nou. Eram la opt kilometri de casă. Teoretic, eram deja vizibili de la ferestrele de la etajele superioare. Am oprit în mijlocul drumului şi cu toţii ne-am întins în faţă, uitându-ne spre est.

Aveam un Chevrolet verde-oliv şi am ajuns la Maclean în douăzeci şi nouă minute. M-am oprit în mijlocul drumului la două sute de metri de reşedinţa lui Quinn. Era într-o suburbie civilizată. Locul era liniştit şi înverzit,

luminat din plin de soare. Fiecare casă avea cam o jumătate de hectar şi era pe jumătate ascunsă în spatele unei liziere groase de conifere. Drumurile de acces erau asfaltate impecabil. Am auzit păsările cântând şi un aspersor funcţionând în depărtare. Am văzut libelule mari zburând prin aer.

Am luat piciorul de pe frână şi am înaintat încet încă o sută de metri. Casa lui Quinn era placată cu panouri de cedru închise la culoare. Avea o alee de piatră şi ziduri de piatră înalte de jumătate de metru, flancate cu molizi mici şi rododendroni. Casa avea ferestre mici şi felul în care cornişele acoperişului se îmbinau cu partea de sus a pereţilor dădea senzaţia că vila era cu spatele la mine.

Maşina lui Frasconi era parcată pe alee. Era un Chevrolet verde-oliv, identic cu al meu. Nu era nimeni înăuntru. Bara de protecţie era lipită de uşa garajului lui Quinn. Garajul avea trei locuri. Era închis. Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia păsărilor, a aspersoarelor şi zumzetul insectelor.

Am parcat maşina în spatele celei a lui Frasconi. Pneurile mele au sunat umed pe asfaltul fierbinte. M-am strecurat afară şi am scos Beretta din toc. Am pus siguranţa pe *foc* şi luat-o pe aleea din piatră. Uşa de la intrare era încuiată. Casa era tăcută. M-am uitat pe fereastra holului. N-am văzut nimic, cu excepţia mobilierului neutru şi solid.

Am ocolit casa pentru a ajunge în partea din spate. Era un patio din lespezi de piatră, cu un grătar. O masă pătrată din lemn de teak, bătând în gri, şi patru scaune. O umbrelă de soare din pânză de culoare albă, pe un stâlp. Un gazon, şi o mulţime de conifere, prost întreţinute. Un gard din lemn de cedru, de aceeaşi culoare închisă ca şi lambriurile casei obtura vizibilitatea vecinilor.

Am încercat uşa de la bucătărie. Era blocată. M-am uitat pe fereastră. N-am văzut nimic. M-am deplasat la următoarea fereastră şi n-am văzut nimic. M-am mutat la

următoarea fereastră şi l-am văzut pe Frasconi culcat pe spate.

Era în mijlocul podelei din camera de zi. Mai era o canapea şi două fotolii, acoperite cu un material textil de calitate. Podeaua era mochetată din perete în perete şi se potrivea cu olivul uniformei lui. Era împuşcat în frunte. Cartuş de nouă milimetri. Fatal. Chiar şi prin fereastra i-am putut vedea gaura zdrenţuită şi craniul de culoarea fildeşului de sub piele. Se formase un lac de sânge sub cap. Înmuiase covorul şi se uscase deja, închizându-se la culoare.

Nu am vrut să intru pe la parter. Dacă Quinn era încă acolo, va aştepta la etaj, unde avea avantajul tactic. Aşa că am tras masa de pe terasa de lângă garaj şi am folosit-o ca să urc pe acoperiş. O dată ajuns pe acoperiş, m-am dus lângă o fereastră care dădea la etaj. Mi-am folosit cotul ca să sparg geamul. Apoi am intrat, cu picioarele înainte într-o cameră de oaspeţi. Mirosea a mucegai şi părea nefolosită. Am trecut prin ea şi am ieşit într-un hol de la etaj. M-am oprit şi am ascultat. N-am auzit nimic. Casa părea complet goală. O tăcere de moarte. Absenţă totală a oricărui sunet. Nici măcar o mişcare.

Dar miroseam sângele.

Am traversat holul de la etaj şi am găsit-o pe Dominique Kohl în dormitorul principal. Era întinsă pe spate, în pat. Complet goală. Avea hainele rupte. Fusese lovită în faţă de suficiente ori pentru a rămâne inconştientă, apoi fusese măcelărită. Avea sânii tăiaţi cu un cuţit mare. Am văzut şi cuţitul. Era împlântat prin carnea moale sub bărbie, prin cerul gurii şi direct în creier.

De atunci, am văzut, în viaţa mea, o mulţime de lucruri oribile. M-am trezit odată, după un atac terorist, cu o bucată din maxilarul unui alt om înfipt în abdomenul meu. A trebuit să-mi şterg ochii de carnea lui, ca să pot vedea destul de bine pentru a mă târî de acolo. M-am

târât douăzeci de metri printre picioare şi braţe retezate şi mi-am rănit genunchi strivind capete retezate, cu mâinile apăsând puternic pe abdomen pentru a-mi opri propriile intestine să se reverse afară. Am văzut crime şi accidente, soldaţi rupţi în două de mitraliere, oameni reduşi la o pastă roz în urma unor explozii şi cadavre înnegrite şi contorsionate în incendii. Dar nu am mai văzut nimic la fel de rău ca trupul măcelărit a lui Dominique Kohl. M-am aruncat la podea şi apoi pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, am plâns.

— Deci, ce facem acum? a spus Villanueva, zece ani mai târziu.

— Mă duc, singur, am spus.

— Vin cu tine.

— Nu insista, i-am spus. Doar du-mă mai aproape. Şi mergi încet.

Era o maşină gri, într-o zi gri şi obiectele care se deplasează lent sunt mai puţin vizibile decât obiectele în mişcare rapidă. A ridicat piciorul de pe frână şi a accelerat uşor până am ajuns să rulăm cu aproximativ cincisprezece kilometri pe oră. Am verificat Beretta şi încărcătoarele de rezervă. Patruzeci şi cinci cartuşe, mai puţin două, trase în tavanul camerei lui Duke. Am verificat puştile Persuader. Paisprezece cartuşe, mai puţin unul tras prin abdomenul lui Harley. În total cincizeci şi şase cartuşe, contra a mai puţin de optsprezece oameni. Nu ştiam cine mai era pe lista de invitaţi, dar Emily Smith şi Harley cu siguranţă nu vor apărea.

— E o prostie să mergi singur, a spus Villanueva.

— E o prostie să mergem împreună, i-am replicat. Abordarea mea va fi una sinucigaşă.

Nu a răspuns.

— Mai bine să staţi în apropiere, am spus.

Nu a răspuns. Voia să-mi asigure spatele şi o voia pe Teresa, dar era destul de inteligent să realizeze că

penetrarea unei case fortificate şi izolate, la lumina zilei, n-o să fie prea distractiv. A menţinut maşina rulând încet. Apoi a luat piciorul de pe acceleraţie, a scos din viteză şi a lăsat panta să oprească maşina. Nu a vrut să rişte străfulgerarea luminilor de frână în ceaţă. Eram la două sute de metri de casă.

— Aşteptaţi aici, am spus. Până se termină totul.

Villanueva s-a uitat în altă parte.

— Daţi-mi o oră, am spus.

Am aşteptat până când amândoi au încuviinţat din cap.

— Apoi chemaţi-i pe cei de la ATF, am spus. După o oră, dacă nu mă întorc.

— Poate că ar trebui să-i chemăm chiar acum, a spus Duffy.

— Nu, am spus. Vreau ora mea mai întâi.

— ATF îl va prinde pe Quinn, a spus ea. Nu e ca şi cum au de gând să-l lase să scape.

M-am gândit la ceea ce am văzut, atunci în trecut, şi am clătinat din cap.

Am încălcat toate regulamente şi am ignorat fiecare procedură posibilă. Am plecat de la locul crimei şi nu am raportat nimic. Am obstrucţionat justiţia cât am putut. Am lăsat-o pe Kohl în dormitor şi pe Frasconi în camera de zi. Am lăsat maşina pe alee. M-am întors la birou şi am luat un Ruger Standard .22 cu amortizor din arsenalul armatei, apoi m-am dus să caut dosarele lui Kohl. Instinctul meu îmi spunea că Quinn va mai face o oprire înainte să se îndrepte spre Bahamas. Cu siguranţă avea o ascunzătoare de urgenţă, pe undeva. Poate un act de identitate fals, poate un teanc de bani, poate o geantă plină, poate toate trei. Nu ar fi ascuns chestiile astea la birou. Nici în casa lui închiriată. Era prea profesionist pentru a face asta. Era prea precaut. Şi-ar fi dorit ca ascunzătoarea să fie în siguranţă şi cât mai departe. Am presupus că ascunzătoarea era în locul pe care l-a

moştenit din nordul Californiei. De la părinţii lui, muncitorul de cale ferată şi mama casnică. Aşa că aveam nevoie de acea adresă.

Scrisul lui Kohl era foarte lizibil. Cele două cutii de carton erau pline cu note ei. Erau toate informaţiile posibile. Erau foarte meticuloase. Mi-au frânt inima. Am găsit adresa din California, într-un biografie de opt pagini pe care o pregătise. Era un număr de casă format din cinci cifre, într-o zonă care intra în jurisdicţia oficiul poştal din Eureka. Probabil un loc singuratic, departe de oraş. M-am dus la biroul furierului şi am semnat un teanc de mandate de călătorie pentru mine. Am pus Beretta de serviciu şi Ruger-ul cu amortizor într-un sac de pânză şi am plecat la aeroport. Mi-au dat o mulţime de hârtii de semnat înainte de mă îmbarca cu arme de foc încărcate la bord. Nu voiam să le las la bagaje. M-am gândit că există o bună şansă ca Quinn să se îmbarce în acelaşi zbor. M-am gândit dacă l-aş fi văzut la poarta de îmbarcare sau la bordul avionului l-aş curăţa chiar acolo şi atunci.

Dar nu l-am văzut. Am luat un avion către Sacramento şi am mers pe culoar, după decolare, scanând toate feţele, dar el nu era acolo. Aşa că am stat încordat pe durata zborului. Doar m-am uitat pe hublou. Stewardesele au stat departe de mine.

Am închiriat o maşină la aeroportul din Sacramento. Am condus-o spre nord, pe I-5, şi apoi spre nord-vest, pe Route 299. Era un drum pitoresc. Era construit direct prin munţi. Dar eu nu m-am uitat la nimic, în afară de linia galbenă din faţa mea. Câştigasem trei ore din cauza faptului că zburasem peste trei fusuri orare, dar chiar şi aşa se lăsase întunericul când am ajuns la marginea Eurekei. Am găsit drumul lui Quinn. Era o bandă şerpuită, care a venea din sud, pe dealurile de deasupra autostrăzii 101. Autostrada era mult sub mine. Puteam vedea luminile de poziţie sclipind spre nord. Stopurile spre sud. Am presupus că era o linie de cale ferată acolo,

pe undeva. Poate o staţie sau un depozit în apropiere, convenabil pentru bătrânul Quinn demult, atunci când lucra.

Am găsit casa. Am trecut de ea fără să încetinesc. Era o cabană grosolană fără etaj. Avea un recipient vechi de lapte pe post de cutie poştală. Curtea din faţă era însămânţată cu un deceniu în urmă. Am întors la cinci sute de metri sud de ea şi am condus două sute de metri înapoi, cu luminile stinse. Am parcat în spatele unui restaurant abandonat, cu acoperişul prăbuşit. Am ieşit din maşină şi am urcat treizeci de metri pe dealuri. Am mers spre nord trei sute de metri şi am ajuns în spatele casei.

În amurg, am văzut un pridvor îngust şi o zonă denivelată, pentru parcarea maşinilor. În mod evident era acel gen de loc unde se utiliza uşa din spate, nu cea din faţă. Nu era nicio lumină aprinsă. Am văzut jaluzelele decolorate de soare şi prăfuite, pe jumătate lăsate. Locul prea gol şi nelocuit. Puteam vedeam câţiva kilometri la nord şi la sud şi nu era nicio maşină pe drum.

Am coborât dealul încet. Am înconjurat casa. Am ascultat la fiecare fereastră. Nu era nimeni înăuntru. M-am gândit că Quinn va parca în spate şi va intra prin spate, aşa că eu am pătruns pe uşa din faţă. Uşa era subţire şi veche, aşa am împins puternic pe ramă până când glaful interior a început să cedeze şi apoi am lovit deasupra încuietorii cu podul palmei. Lemnul s-a crăpat şi uşa s-a deschis, iar eu am păşit înăuntru, am închis-o şi am blocat-o cu un scaun. Din exterior părea normală.

Înăuntru era mucegai şi cu cel puţin zece grade mai rece decât în afară. Era întuneric şi obscur. Am auzit un frigider care funcţiona în bucătărie, aşa că am ştiut că există energie electrică. Pereţii erau acoperiţi cu tapet vechi. Era galben, decolorat. Înăuntru erau doar patru camere. O bucătărie şi o cameră de zi. Erau şi două dormitoare. Unul era mic iar celălalt şi mai mic. M-am gândit că cel mai mic dintre ele fusese a lui Quinn, pe

când era copil. Doar o singură baie între dormitoare. Cu obiecte din metal, colorate de rugină.

Este uşor să percheziţionezi patru camere, plus o baie. Am găsit ceea ce căutam aproape imediat. Am ridicat un covor din cârpă de pe podeaua din camera de zi şi am găsit o trapă pătrată. Am luat o furculiţă din bucătărie şi am deschis-o. Sub trapă era o platformă de lemn construită între grinzile podelei. Pe platformă era o cutie de pantofi învelită într-o folie de plastic. În interiorul cutiei de pantofi erau trei mii de dolari şi două chei. M-am gândit că cheile erau de la un dulap de depozitare pentru valori sau de la un dulap pentru bagaje. Am luat banii şi am lăsat cheile acolo. Apoi am pus capacul trapei, am întins covorul la loc şi m-am aşezat pe un scaun, aşteptând cu Beretta în buzunar şi cu Ruger-ul pus în poală.

— Ai grijă, mi-a spus Duffy.

Am dat din cap.

— Sigur.

Villanueva n-a spus nimic. Am ieşit din Taurus cu Beretta în buzunar şi câte un Persuader în fiecare mână. Am traversat banda de siguranţă şi am coborât în jos, pe stânci, cât am putut, apoi m-am îndreptat spre casă. Era încă lumina zilei în spatele norilor, dar eram îmbrăcat în negru, aveam arme negre şi nu eram chiar pe şosea, aşa că am sperat că am o şansă. Vântul bătea tare spre mine şi erau picături de apă în aer. Vedeam oceanul în faţă. Era furios. Mareea se retrăgea. Auzeam valurile îndepărtate lovindu-se de ţărm şi curentul răvăşind nisipul şi pietrişul.

Am trecut de o curbă lină şi am văzut că luminile de pe zid erau aprinse. Lumină alb-albăstruie pe cerul mohorât. Contrastul dintre lumina electrică şi întunericul timpuriu, de după-amiază, de dincolo de zid, însemna că sunt din ce în ce mai puţin vizibil pe măsură ce mă apropiam. Aşa că am urcat înapoi panta, pe banda de siguranţă, şi am

început să alerg. M-am apropiat cât am putut de mult, apoi am alunecat înapoi, în jos, pe pietre. Oceanul era chiar la picioarele mele. Mirosea a sare şi alge marine. Rocile erau alunecoase. Valuri se spărgeau şi aruncau stropi pe mine, iar apa se învolbura furioasă.

Am rămas pe loc. Am respirat adânc. Mi-am dat seama că nu puteam înota în jurul zidului. Nu de data asta. Ar fi fost o nebunie. Marea era mult prea agitată. N-aş fi avut nicio şansă. Absolut nicio şansă. M-ar fi aruncat ca pe un dop de plută şi m-ar fi zdrobit de stânci. Cu excepţia cazului în care curentul submarin nu m-ar fi luat primul, trăgându-mă în larg şi înghiţindu-mă în adâncuri.

Nu puteam să ocolesc zidul, nu puteam să trec peste el. Trebuia să trec prin el.

Am urcat stâncile din nou şi am păşit în conul de lumină, cât mai departe de poartă. Eram în locul în care fundaţia începea să coboare spre apă. Apoi, lipit de zid, am pornit de-a lungul zidului. Eram scăldat în lumină. Dar nimeni la est de perete nu m-ar fi putut vedea, pentru că peretele era între noi şi era mai înalt decât mine. Iar cei de la vest de mine îmi erau prieteni. Trebuia să am grijă să nu declanşez senzorii îngropaţi în pământ. Am păşit uşor şi am sperat că nu au îngropat niciun senzor atât de aproape.

Şi sigur nu au făcut-o, pentru că am reuşit să ajung la gheretă. Am riscat o privire în interior, prin golul din draperiile ferestrei din faţă, şi am văzut camera de zi, puternic luminată, şi pe înlocuitorul lui Paulie stând relaxat pe canapeaua destrămată. Nu-l mai văzusem până acum. Avea aproximativ vârsta şi mărimea lui Duke. Poate că se apropia de patruzeci de ani, un pic mai slab decât mine. Am petrecut ceva timp încercând să-mi imaginez înălţimea lui exactă. Urma să fie important. Era, probabil, cu cinci centimetri mai scund decât mine. Era îmbrăcat în blugi, un tricou alb şi o geacă denim. În mod clar nu va ajunge la bal. El era Cenuşăreasa, cu sarcina de a păzi poarta în timp ce ceilalţi petreceau. Am

sperat că era singurul. Am sperat că lucrau cu efectiv redus. Dar nu aş fi pariat pe asta. O precauţie minimă din partea lor însemna un al doilea tip la uşa din faţă a casei, şi, poate, un al treilea sus, la fereastra camerei lui Duke. Pentru că ştiau deja că Paulie nu şi-a făcut treaba. Ştiau că eram încă acolo, pe undeva.

Nu-mi puteam permite să-l împuşc pe tipul cel nou. Valurile erau zgomotoase şi vântul urla, dar niciun sunet nu ar estompa sunetul Berettei. Şi nimic pe pământ nu ar masca un Persuader care trage un Brenneke Magnum. Aşa că m-am retras câţiva metri, am pus puştile Persuader jos, pe pământ, şi mi-am scos haina şi jacheta. Apoi mi-am scos cămaşa şi am înfăşurat strâns în jurul pumnului. M-am aşezat cu spatele gol pe perete şi m-am strecurat, ghemuit, sub marginea ferestrei. Mi-am folosit unghiile de la mâna dreaptă şi am ciocănit uşor colţul de jos al geamului, o răpăială discretă, aşa cum face un şoarece atunci când merge pe tavan. Am ciocănit de patru ori şi voiam s-o fac şi a cincea oară, când am observat cu coada ochiului că lumina din fereastră s-a estompat brusc. Asta însemna că tipul cel nou s-a ridicat de pe canapea şi şi-a presat faţa pe geam, încercând să vadă ce fel de creatură îl deranjează. M-am concentrat încă o dată ca să-mi imaginez înălţimea lui exactă, m-am răsucit la o sută optzeci de grade şi am aruncat un cârlig enorm, cu pumnul căptuşit, care a spart întâi fereastra apoi nasul tipului cel nou, o milisecundă mai târziu. A căzut grămadă jos, iar eu am avut timp să-mi vâr mâna prin spărtură, să deblochez cerceveaua şi să intru în interior. Tipul era aşezat în fund, pe podea. Îi sângera nasul şi avea cioburi de sticlă înfipte în faţă. Era ameţit. Avea o puşcă pe canapea. Era la doi metri de ea. Şi la 4 metri de telefoane. A clătinat din cap ca să se dezmeticească şi s-a uitat în sus la mine.

— Eşti Reacher, a spus.

Avea sânge în gură.

— Corect.

— N-ai nicio şansă.
— Crezi?
A dat din cap.
— Avem ordin să tragem fără somaţie.
— În mine?
A dat din cap, din nou.
— Cine are?
— Toată lumea.
— Ordinele lui Xavier?
A încuviinţat din cap. Şi-a pus dosul palmei sub nas.
— Oamenii vor asculta acest ordine? am întrebat.
— Cu siguranţă.
— Dar tu?
— Nu cred.
— Promiţi?
— Cred că da.
— Bine, am spus.

M-am oprit şi m-am gândit să-i pun mai multe întrebări. Dar ar fi putut fi reticent să răspundă. M-am gândit că aş putea să-l forţez să-mi dea toate răspunsurile de care aveam nevoie. Dar, în cele din urmă, aceste răspunsuri nu mai contau foarte mult. Pentru mine nu era, practic, nicio diferenţă dacă există zece, doisprezece sau cincisprezece inamici în casă sau cu ce sunt înarmaţi. Trage fără somaţie. Ori ei, ori eu. Mă plimbam, încercând să decid ce să fac cu tipul cel nou când, brusc, m-a făcut să mă decid, încălcându-şi promisiunea. S-a ridicat de pe podea şi s-a aruncat spre pistolul de pe canapea. I-am prins o directă de stânga sălbatică în gât. A fost o lovitură puternică şi norocoasă. Dar nu pentru el. I-a zdrobit laringele. A căzut din nou pe podea, sufocat. A fost destul de rapid. Cam un minut şi jumătate. Nu am putut face nimic pentru el. Nu sunt doctor.

Am rămas nemişcat încă un minut. Apoi mi-am pus cămaşa înapoi, am ieşit pe fereastră, mi-am recuperat armele, geaca şi haina, apoi m-am întors în cameră, pe

care am traversat-o ca să verific fereastra din spatele casei.

— La naiba, am spus, privind spre casă.

Cadillac-ul era parcat pe aleea circulară. Eliot nu plecase. Nici Elizabeth, Richard, sau bucătăreasa. Ceea ce însemna că erau trei necombatanţi în ecuaţie. Şi prezenţa necombatanţilor face ca orice atac să fie de o sută de ori mai greu. Nu era un început favorabil.

M-am uitat din nou. Alături de Cadillac era un Lincoln Town Car negru. Alături de Town Car erau două Suburban, albastru închis. Nu era niciun camion de catering. Poate era parcat pe laterală, lângă uşa de la bucătărie. Poate că va veni mai târziu. Sau poate că nu mai venea deloc. Poate că nici nu era un banchet. Poate că interpretasem greşit întreaga poveste.

M-am uitat prin luminile strălucitoare de pe zid către întunericul din jurul casei. Nu am văzut niciun paznic la uşa din faţă. Dar, era frig şi umed şi oricine cu bun simţ ar fi stat în hol uitându-se prin geam. Nu am văzut pe nimeni nici la fereastra camerei lui Duke. Dar era deschisă, exact aşa cum am lăsat-o. Probabil NSV-ul era încă agăţat acolo, pe lanţul său.

M-am uitat din nou la vehicule. Town Car-ul ar fi putut transporta patru oameni iar Suburban-urile câte şapte fiecare. Optsprezece persoane, maxim. Poate cincisprezece sau şaisprezece şefi şi doi sau trei paznici. Pe de altă parte, poate că sunt doar cei trei şoferi. Poate că m-am înşelat.

Exista doar un singur mod de a afla.

Şi asta era partea cea mai grea. Trebuia să trec prin zona luminată de lângă zid. M-am gândit să găsesc comutatorul şi să opresc luminile de pe zid. Ar fi fost o avertizare instantanee pentru cei din casă. La cinci secunde după ce s-ar stinge, ar suna la telefon ca să-l întrebe pe paznic ce s-a întâmplat. Şi paznicul de la poartă nu ar putea răspunde, pentru că era mort. După care aş avea cincisprezece, sau mai multe persoane,

roind direct spre mine, în beznă. Ar fi destul de uşor să-i anihilez pe majoritatea. Dar şmecheria era să ştiu pe cine să anihilez şi pe cine să prind. Pentru că eram destul de sigur că dacă îl scăpam pe Quinn în seara asta nu-l voi mai vedea vreodată, din nou.

Aşa că a trebuit să o fac cu luminile aprinse. Aveam două posibilităţi. Una era să fug direct spre casă. Ceea ce ar reduce la minimum timpul petrecut în zona iluminată. Dar ar implica mişcare rapidă şi mişcarea rapidă atrage atenţia. Cealaltă posibilitate era să merg pe lângă perete, până la casă. Şaizeci de metri, în ritm lent. Ar fi o agonie. Dar era, probabil, cea mai bună opţiune.

Pentru că luminile erau montate pe zid, nu luminau chiar până la baza lui. Ar trebui să fie un tunel întunecat între peretele în sine şi locul unde pică raza pe pământ. Un mic triunghi subţire. Aş putea să mă târăsc prin el, chiar jos, la baza zidului. Încet. Prin zona de acoperire a NSV-ului.

Am deschis uşa din spate. Nu erau lumini pe gheretă. Începeau la şase metri în dreapta mea, acolo unde peretele gheretei devenea zidul perimetrului. Am ieşit pe jumătate afară şi m-am ghemuit. M-am întors cu nouăzeci de grade la dreapta şi m-am uitat după tunelul meu întunecat. Era acolo. Avea maxim un metru adâncime, de la nivelul solului. Se îngusta şi dispărea, la nivelul capului. Şi nu era foarte întunecat. Lumina difuza din sol iar unele dintre razele de lumină nu băteau în acelaşi unghi pe pământ. Tunelul meu avea zone total întunecate şi zone iluminate puternic.

M-am târşâit înainte în genunchi şi am închis uşa după mine. Am luat câte un Persuader în fiecare mână şi m-am aruncat pe burtă în timp ce îmi lipeam umărul drept de baza zidului. Apoi am aşteptat. Suficient de mult încât oricine a crezut că a văzut o mişcare la uşă să-şi piardă interesul. Apoi am început să mă târăsc. Încet.

M-am târât cam trei metri. Apoi, m-am oprit din nou. Brusc, am auzit un vehicul apropiindu-se. Nu era un

sedan. Era ceva mai mare. Poate un alt Suburban. Mi-am inversat direcţia. Mi-am înfipt degetele în sol şi m-am îndreptat înapoi la uşă. Îngenuncheat am deschis uşa, m-am strecurat în interiorul gheretei şi m-am ridicat în picioare. Am pus puştile pe un scaun şi mi-am scos Beretta din buzunar. De cealaltă parte a porţii se auzea un motor puternic V-8 mergând la ralanti.

Trebuia să iau o decizie. Oricine ar fi fost, aştepta serviciile gardianului. Şi aş fi pariat un dolar contra zece că oricine era afară s-ar fi prins că nu eu sunt paznicul adevărat. Aşa că m-am gândit că mi-ar fi imposibil să mai continui să mă strecor pe lângă zid. M-am gândit că va trebui să fac nişte gălăgie. Va trebui să-l împuşc, să iau vehiculul, să-l conduc în viteză până la casă, înainte ca cel care manipulează NSV-ul să tragă o salvă în mine. Apoi, îmi voi încerca norocul în haosul creat.

M-am îndreptat din nou spre uşa din spate. Am ridicat siguranţa Berettei şi am respirat adânc. Aveam avantajul surprizei. Ştiam exact ceea ce am de gând să fac. Ceilalţi ar fi trebuit să reacţioneze la acţiunile mele. Şi asta i-ar costa o secundă prea mult.

Apoi mi-am adus aminte de camera de pe gheretă. Monitorul video. Puteam vedea exact ceea ce se află lângă poartă. Puteam să număr câţi sunt. Prevenit înseamnă pregătit. M-am îndreptat spre el pentru a-l verifica. Imaginea era gri şi lăptoasă. Îmi arăta o dubă albă. Inscripţionată pe părţi. Keast & Maden Catering. Am răsuflat uşurat. Niciun motiv pentru care ar trebui să ştie cine este paznicul. Am pus Beretta înapoi în buzunar. M-am dezbrăcat de haină şi de sacou. Am scos geaca denim de pe cadavrul paznicului şi m-am îmbrăcat cu ea. Îmi era strâmtă şi avea sânge pe ea. Dar arătam destul de convingător. Am ieşit pe uşă. Am rămas cu spatele la casă şi am încercat să arăt cu doi centimetri mai scund. M-am îndreptat spre poartă. Am ridicat zăvorul în sus, cu pumnul, în acelaşi fel în care o făcea Paulie. Apoi am deschis-o. Camionul alb a înaintat până a ajuns în dreptul

meu. Pasagerul a lăsat fereastra în jos. Purta un smoching. Tipul de la volan era într-un smoching. Mai mulţi necombatanţi.

— Pe unde o luăm? a întrebat pasagerul.

— Pe lângă casă, în dreapta, am spus. Uşa bucătăriei e în spate.

Geamul s-a ridicat. Camionul a trecut pe lângă mine. Am făcut cu mâna. Am închis din nou poarta. M-am dat un pas înapoi în gheretă şi am urmărit camionul de la fereastră. Aceasta s-a îndreptat direct spre casă şi a făcut la dreapta când a ajuns la aleea circulară. Lumina farurilor a trecut peste Cadillac, Town Car şi cele două Suburban, am văzut sclipirea luminilor de frână şi apoi a dispărut din vedere.

Am aşteptat două minute. Am vrut să se mai întunece. Apoi m-am schimbat din nou în hainele mele şi am luat puştile de pe scaun. Am deschis uşa, am ieşit şi am închis-o în spatele meu, apoi m-am aruncat din nou pe burtă. Mi-am presat umărul de baza zidului şi am început din nou să mă târăsc lent. Mi-am ţinut faţa întoarsă de la casă. Era nisip sub mine şi simţeam pietrele mici, ascuţite cum îmi înţeapă coatele şi genunchii. Dar mai ales simţeam o furnicătură în spate. La gândul că m-aş îndrepta către o armă care poate trage cu douăsprezece gloanţe de doi centimetri pe secundă. Aflată în mâinile relaxate ale unui tip dur. Speram că va rata prima împuşcătură. Aşa mi-am imaginat. M-am gândit că va trage prima împuşcătură fie prea jos, fie prea sus. După care eu aş fi în picioare, alergând în zigzag, în întuneric, înainte să se pregătească pentru o încercare mai bună.

Înaintam cu greutate. Zece metri. Cincisprezece. Douăzeci. Mă deplasam extrem de lent. Continuam să-mi ţin faţa orientată spre zid. Speram că arăt ca o umbră vagă şi neclară în penumbră. Mă luptam cu o dorinţă puternică de a sări în sus şi a o lua la fugă. Inima îmi bătea cu putere. Transpiram, chiar dacă era frig. Vântul mă izbea cu putere. Venea dinspre mare şi lovea zidul,

apoi se învolbura în jos, ca un val, încercând să mă rostogolească acolo unde lumina era strălucitoare.

Mi-am continuat drumul. Eram aproximativ la jumătatea drumului. Aproximativ treizeci de metri parcurşi, încă treizeci de metri până la capăt. Aveam coatele umflate. Ţineam puştile Persuader ridicate de la sol şi braţele mele se resimţeau. M-am oprit să mă odihnesc. M-am apăsat în noroi. Încercând să arăt ca o stâncă. Am întors capul şi am riscat o privire spre casă. Era linişte. M-am uitat în altă parte. Am aruncat o privire în spate. Nu mai puteam da înapoi. Am reînceput să mă târăsc. Trebuia să mă forţez să menţin viteza lentă de înaintare. Cu cât mă apropiam, cu atât mai mult mă furnica spatele. Respiram cu greutate. Începeam să simt panica. Adrenalina fierbea în mine, ţipând *fugi, fugi*. Gâfâiam şi pufăiam încercând să-mi forţez mâinile şi picioarele mele să rămână coordonate. Să rămân lent. Apoi am observat că mai am zece metri până la final şi am început să cred că o să reuşesc. M-am oprit. Am respirat adânc. Apoi am început din nou să mă târăsc. Curând solul s-a înclinat în jos şi l-am urmat cu capul înainte. Am ajuns la apă. Am simţit noroiul umed sub mine. Valuri mici mă împroşcau cu spumă. M-am întors cu nouăzeci de grade la stânga şi m-am oprit. Nu mai eram în raza vizuală a nimănui, dar trebuia, încă, să trec printr-o zonă de zece metri iluminată puternic. Am renunţat la mişcarea lentă. Mi-am lăsat capul în jos şi am luat-o la fugă, ghemuit.

Mi-am petrecut cam patru secunde mai luminat decât am fost vreodată înainte. Dar mi s-a părut că a durat o veşnicie. Eram orbit de la lumină. Apoi am ajuns din nou în întuneric, aşa că m-am lăsat pe vine şi am ascultat. Nu auzeam nimic în afară de marea sălbatică. Nu vedeam nimic cu excepţia unor pete purpurii pe retină. Am mai făcut încă zece paşi de-a lungul stâncilor şi apoi m-am oprit. Am privit în spate. Intrasem. Reuşisem. Am zâmbit în întuneric. *Quinn, vin după tine*.

CAPITOLUL 15

Acum zece ani l-am aşteptat optsprezece ore. Nu m-am îndoit că va veni. M-am aşezat în fotoliu, cu Ruger-ul în poală şi am aşteptat. Nu am dormit deloc. De abia am clipit. Doar l-am aşteptat. Toată noaptea. Până în zori. Apoi toată dimineaţa. Miezul zilei a venit şi a trecut. Am continuat să stau şi să-l aştept.

A venit la ora două după-amiaza. Am auzit o maşină încetinind pe drum şi m-am ridicat să o urmăresc, păstrând distanţa de fereastră. Era într-o maşină închiriată, similară cu a mea. Un Pontiac roşu. L-am văzut clar prin parbriz. Era îmbrăcat îngrijit şi curat. Părul îi era pieptănat. Purta o cămaşă albastră cu gulerul deschis. Zâmbea. Maşina a trecut pe lângă casă şi am auzit-o oprindu-se în praful din spatele bucătăriei. Am păşit în hol. M-am lipit de peretele de lângă uşa de la bucătărie.

Am auzit cheia în broască. Am auzit uşa deschizându-se. Balamalele au protestat zgomotos. A lăsat-o deschisă. Auzeam maşina mergând la relanti afară. Nu oprise motorul. Nu avea de gând să stea mult timp. I-am auzit paşii pe linoleumul din bucătărie. Se mişca uşor, rapid, încrezător. Un om care a jucat şi a crezut că a câştigat. A intrat pe uşă. L-am lovit în partea laterală a capului cu cotul.

A căzut pe podea, pe spate, şi am întins mâna prinzându-l de gât. Am pus Ruger-ul deoparte şi l-am presat de podea. Era neînarmat. I-am dat drumul la gât şi când capul i s-a ridicat, l-am izbit cu dosul palmei sub bărbie. S-a lovit cu ceafa de podea şi ochii i s-au dat peste cap. M-am dus în bucătărie şi am închis uşa. Apoi l-am târât de încheieturi în camera de zi. L-am aruncat pe podea şi l-am pălmuit de două ori. Am îndreptat Ruger-ul spre faţa lui şi am aşteptat să deschidă ochii.

S-au deschis şi s-au concentrat iniţial pe arma, apoi pe

mine. Eram în uniformă, acoperit cu însemnele rangului şi unităţii mele aşa că nu i-a luat mult timp ca să înţeleagă cine eram şi ce făceam acolo.

— Stai, a spus el.

— Pentru ce să stau?

— Faci o greşeală.

— Serios?

— Ai înţeles greşit.

— Oare?

A dat din cap.

— Veniseră să-şi ia partea.

— Cine venise?

— Frasconi şi Kohl.

— Serios?

A dat din nou din cap.

— Şi apoi el a încercat să o înşele.

— Adică?

— Pot să mă ridic?

Am clătinat din cap. Am ţinut arma îndreptată spre capul lui.

— Nu, am spus.

— Pusesem la cale o înscenare. Împreună cu Departamentul de Stat. Împotriva ambasadelor ostile. Încercam să pescuim în ape tulburi.

— Ce-i cu copilul lui Gorowski?

A clătinat din cap, nerăbdător.

— Nu s-a întâmplat nimic cu blestematul de copil, idiotule. Gorowski a avut un scenariu de urmat, asta-i tot. Totul a fost o înscenare. În cazul în care inamicii îl verificau. Trebuia să jucăm profesionist. Trebuia să existe un scenariu plauzibil, în cazul în care cineva devenea suspicios. Am făcut lucrurile ca la carte. În cazul în care eram urmăriţi.

— Cum rămâne cu Frasconi şi Kohl?

— Au fost buni. Au ajuns la mine destul de rapid. Au presupus că nu lucrez legal. Ceea ce m-a bucurat. Însemna că mi-am jucat bine rolul. Apoi au luat-o razna.

Au venit la mine şi mi-au spus că vor tărăgăna ancheta dacă îi plătesc. Au spus că-mi vor da suficient timp ca să părăsesc ţara. Ei chiar au crezut că vreau să fac asta. Aşa că m-am gândit de ce să nu intru în jocul lor? Cine ştie ce băieţi răi urma să descopăr în urma înscenării? Şi, cu cât mai mult cu atât mai bine, nu? Aşa că am jucat cum au cântat ei.

N-am spus nimic.

— Ancheta a fost lentă, nu-i aşa? a spus el. Trebuie să fi observat şi tu. Săptămâni şi săptămâni. A fost foarte lentă.

Lentă ca melcul.

— Ieri totul s-a terminat, a spus el. Îi înfundasem pe sirienii, pe libanezi şi pe iranienii. Au urmat irakienii, care erau prada cea mare. Deci, m-am gândit că era timpul să-i înfund şi pe oamenii tăi. Veniseră să-şi ia plata. Adică o mulţime de bani. Dar Frasconi a vrut totul. M-a lovit în cap. Când mi-am revenit am constatat că o măcelărise pe Kohl. Era nebun, crede-mă. Am luat un pistol dintr-un sertar şi l-am împuşcat.

— Şi de ce ai fugit?

— Pentru că m-am speriat. Lucrez la Pentagon. N-am mai văzut sânge înainte. Şi nu ştiam cine mai este implicat, împreună cu oamenii tăi. Puteau să fie mai mulţi.

Frasconi şi Kohl.

— Eşti foarte bun, mi-a spus. Ai venit aici.

Am dat din cap. M-am gândit la biografia sa şi la scrisul de mână ordonat lui Kohl. Ocupaţiile părinţilor, casa copilăriei.

— A cui a fost ideea? am întrebat.

— Iniţial? Frasconi, desigur. El era şeful.

— Care era numele ei?

Am văzut o sclipire în ochii lui.

— Kohl, a spus.

Am dat din nou din cap. Plecase să facă arestarea în uniformă. Un ecuson negru, deasupra sânul drept. Kohl.

Genul neutru. Uniformă de damă, ecuson de identificare centrat orizontal, în partea dreaptă, la 2.5-5 centimetri de nasturele de sus al hainei. Probabil că îi văzuse ecusonul de cum intrase pe uşă.

— Prenumele?

A făcut o pauză.

— Nu-mi amintesc.

— Prenumele lui Frasconi?

Uniformă, ofiţer de sex masculin, ecusonul de identificare este centrat pe partea dreaptă, pe clapeta buzunarului de la piept, la distanţă egală între cusătură şi nasture.

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă.

— Nu pot. Este doar un detaliu.

— Trei din zece, am spus. Ai picat.

— Ce spui?

— Evaluarea performanţei tale. Este foarte slabă.

— Nu înţeleg.

— Tatăl tău a fost muncitor de cale ferată, am spus. Mama ta a fost casnică. Numele tău complet este Francis Xavier Quinn.

— Ce vrei să spui?

— Aşa este în investigaţii. Dacă vrei să înfunzi pe cineva, întâi afli totul despre el. Te-ai jucau cu cei doi mai multe săptămâni şi nu le-ai reţinut prenumele? Nu te-ai uitat pe dosarele lor? Nu ai făcut nicio notiţă? Nu ai scris niciun raport?

Nu a spus nimic.

— Şi Frasconi nu a avut niciodată vreo idee în viaţa lui, am spus. Niciodată n-a aruncat măcar gunoiul, dacă nu i-a spus cineva s-o facă. Nimeni din cei care îi cunoşteau pe cei doi n-ar fi spus vreodată Frasconi şi Kohl. Ar fi spus Kohl şi Frasconi. Ai minţit de la bun început şi nu i-ai văzut pe oamenii mei niciodată în viaţa ta, până când nu au intrat în casa ta, pentru a te aresta. Şi tu i-ai ucis pe amândoi.

Mi-a dovedit că am avut dreptate încercând să se lupte cu mine. Îl aşteptam. A încercat să se agaţe de mine. L-am lovit, mult mai puternic decât ar fi fost necesar. Era încă inconştient când l-am pus în portbagajul maşinii sale. Încă inconştient când l-am transferat în portbagajul maşinii mele, ascunsă în spatele restaurantului abandonat. Am condus puţin la sud pe US 101 şi a luat-o la dreapta către Pacific. M-am oprit pe o faleză pietruită. Era o privelişte fabuloasă. Era ora trei după-amiaza, soarele strălucea iar oceanul era albastru. Faleza avea o barieră de metal joasă apoi o jumătate de metru de pietriş, apoi urma o prăpastie mare şi abruptă până în ocean. Traficul era rar. Poate o maşină la fiecare câteva minute. Drumul era doar o buclă neimportantă de la autostradă.

Am deschis portbagajul şi l-am lovit din nou, doar în cazul în care îşi revenise şi planifica să sară pe mine. Dar n-a fost cazul. Se sufoca şi de abia era conştient. L-am scos afară, l-am sprijinit pe picioarele care îi tremurau şi l-am făcut să meargă pe jos. L-am lăsat să se uite la ocean timp de un minut, în timp ce eu verificam dacă sunt potenţiali martori în jur. Nu era niciunul. Aşa că l-am întors cu faţa la mine. M-am îndepărtat cinci paşi.

— Numele ei era Dominique, i-am spus.

Apoi l-am împuşcat. De două ori în cap, o dată în piept. M-am aşteptat ca el să cadă jos, pe pietriş, după care voiam să mă apropii şi să-l împuşc, pentru a patra oară, în ochi, înainte de a-l arunca în ocean. Dar el nu a căzut pe pietriş. S-a clătinat înapoi, s-a împiedicat, apoi s-a rostogolit pe ultima jumătate de metru şi a căzut peste marginea stâncii. Am apucat bariera cu o mână, m-am aplecat şi am privit în jos. L-am văzut în timp ce lovea stâncile. Un val l-a acoperit. Apoi nu l-am mai văzut. Am stat acolo timp de un minut. M-am gândit: Două în cap, unul în inimă, o cădere de patruzeci de metri în ocean, n-avea cum să supravieţuiască.

Am ridicat tuburile cartuşelor.

— 10-18, Dom. Misiune îndeplinită, mi-am spus şi m-am întors la maşină.

Zece ani mai târziu, în timp ce se întuneca foarte repede, îmi croiam drumul peste stâncile din spatele garajului. Marea se opintea şi se zbătea în dreapta mea. Vântul îmi sufla în faţă. Nu mă aşteptam să văd pe cineva afară şi prin preajmă. Mai ales pe lateralele sau în spatele casei. Aşa că mă deplasam rapid, cu capul sus, în alertă, cu câte un Persuader în fiecare mână.

Vin la tine, Quinn.

Când am ajuns în spatele garajului am văzut camionul companiei de catering parcat în colţul din spate al clădirii. Era exact pe locul unde Harley parcase Lincoln când a scos-o pe menajera lui Beck din portbagaj. Uşile din spate ale camionetei erau deschise, iar şoferul şi pasagerul se mişcau între casă şi înapoi, descărcând produsele. Detectorul de metal de la uşa bucătăriei ţiuia la fiecare fel de mâncare care era împachetat cu folie de aluminiu. Mi-era foame. Simţeam mirosul de mâncare fierbinte în vânt. Cei doi angajaţi erau în smoking. Aveau capetele aplecate în jos, din cauza vremii. Nu erau atenţi la nimic, în afară de ceea ce făceau. Am făcut un ocol larg, oricum. Am rămas pe marginea stâncilor. Am sărit peste fisura lui Harley şi mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la distanţă maximă de angajaţii companiei de catering, am virat şi m-am îndreptat spre colţul opus al casei. Mă simţeam foarte bine. Mă simţeam silenţios şi invizibil. Ca un fel de forţă primordială, ivită din mare. M-am oprit şi am încercat să identific ferestrele de la sala de mese. Le-am găsit. Luminile erau aprinse în sufragerie. M-am apropiat şi am riscat o privire prin geam.

Prima persoană pe care am văzut a fost Quinn. Stătea în picioare, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Avea o băutură în mână. Părul era, în totalitate, gri.

Cicatricele de pe frunte erau mici, roz şi strălucitoare. Stătea un pic aplecat. Un pic mai voluminos decât fusese. Era cu zece ani mai în vârstă.

Alături de el era Beck. Avea un costum de culoare închisă, de asemenea. Avea o băutură în mână. Stătea lângă şeful său. În faţa lor erau trei arabi. Arabii erau scunzi, cu părul negru şi unsuros. Erau şi ei în costume. Lucioase, gri deschis şi albastre. Aveau, de asemenea, băuturi în mână.

În spatele lor, Richard şi Elizabeth Beck stăteau împreună, vorbind. Toată lumea era în picioare, în jurul mesei enorme. Masa fusese aşezată pentru optsprezece locuri. Totul arăta foarte formal. Fiecare loc avea în faţă câte trei pahare şi suficiente tacâmuri pentru o săptămână. Bucătăreasa se învârtea prin cameră cu o tavă de băuturi. Avea cupe de şampanie şi pahare de whisky. Era îmbrăcată într-o fustă de culoare închisă şi o bluză albă. Acum era retrogradată la postura de chelneriţă. Poate că expertiza ei nu cuprindea şi bucătăria din Orientul Mijlociu.

Nu am văzut-o pe Teresa Daniel. Poate că stabiliseră să sară dintr-un tort, mai târziu. Celelalte persoanele din încăpere erau toţi bărbaţi. Încă trei. Cele mai buni băieţii ai lui Quinn, probabil. Aveau chipuri dure, dar, probabil, nu erau mai periculoşi decât fuseseră Angel Doll sau Harley.

Deci, optsprezece tacâmuri, şi doar zece meseni. Opt absenţi. Duke, Angel Doll, Harley şi Emily Smith însemnau patru. Tipul care îl înlocuia pe Paulie la gheretă era, probabil, al cincilea. Mai rămâneau trei. Unul la uşa din faţă, unul la fereastra lui Duke şi unul cu Teresa Daniel, probabil.

Stăteam afară, în timp ce îi observam. Am fost la cocktail-uri şi banchete de multe ori. În funcţie de locul unde eram detaşat, acestea jucau, în general, un rol important în viaţa socială a unităţii. M-am gândit că aceşti oameni vor sta acolo patru ore, minim. Nu vor ieşi

decât pentru a merge la baie. Quinn vorbea. Menţinea contactul vizual cu cei trei arabi. Părea o gazdă perfectă. Zâmbind, gesticulând, râzând. Arăta ca un tip care joacă şi câştigă. Dar nu era aşa. Planurile sale erau date peste cap. Un banchet de optsprezece persoane a devenit un banchet pentru zece persoane, pentru că eu eram încă în jur.

M-am ghemuit sub fereastră şi m-am târât spre bucătărie. Stând încă aplecat, mi-am scos haina şi am împachetat puştile Persuader în ea. Apoi m-am ridicat în picioare şi am intrat direct în bucătărie. Detectorul de metale a piuit la Beretta din buzunarul meu. Băieţii de la catering erau acolo. Făceau ceva cu o folie de aluminiu. Am dat din cap spre ei ca şi cum eram de-al casei şi m-am îndreptat direct în hol. Paşii mei nu se auzeau pe covoarele groase. Auzeam zumzetul puternic al conversaţiilor din sala de mese. Am văzut un individ la uşa din faţă. Era cu spatele la mine şi cu ochii pe fereastră. Era sprijinit cu umărul de rama ferestrei. Părul lui era aureolat cu albastru de luminile aflate pe zidul din depărtare. Am mers direct în spatele lui. Trage fără somaţie. Ori ei, ori eu. M-am oprit. I-am încercuit gâtul, imediat pe sub bărbie, cu mâna dreaptă. Am pus încheieturile de la pumnul meu stâng la baza gâtului său. Am smucit în sus şi înapoi cu dreapta şi în jos şi înainte cu stânga. I-am rupt gâtul la a patra vertebră. A căzut pe mine şi l-am prins în braţe, târându-l până la salonul lui Elizabeth Beck, unde l-am aruncat pe canapea. Doctor Jivago era încă acolo, pe masă.

Primul doborât.

Am închis uşa salonului şi m-am îndreptat spre scări. Am urcat, rapid şi în tăcere. M-am oprit în faţa camerei lui Duke. Eliot era întins în pragul uşii. Mort. Era întins pe spate. Jacheta lui era deschisă şi cămaşa devenise rigidă de la sângele închegat şi era plină de găuri. Covorul de sub el era scorţos. Am păşit peste el şi, ascunzându-mă în spatele uşii, m-am uitat în cameră. A văzut de ce a

murit. NSV-ul era blocat. Probabil că a răspuns la apelul lui Duffy şi când a vrut să plece a văzut un convoi venind spre el, pe drum. Probabil că s-a repezit spre arma cea mare. A apăsat pe trăgaci şi a simţit că e blocată. O mizerie de armă.

Mecanicul o dezmembrase pe podea şi era aplecat peste ea, încercând să repare mecanismul de alimentare al mitralierei. Nu m-a văzut venind. Nu m-a auzit.

Trage fără somaţie. Ori ei, ori eu.

Doi doborâţi.

L-am lăsat lungit peste mitralieră. Ţeava de sub el arăta ca un al treilea braţ. Am verificat fereastra. Luminile de pe zid erau încă aprinse. M-am uitat la ceas. Trecuseră exact treizeci de minute din ora mea.

M-am întors la parter. Prin hol. Ca o fantomă. La uşa către subsol. Luminile erau aprinse jos. Am coborât scările. Prin sala de gimnastică. Pe lângă maşina de spălat. Mi-am scos Beretta din buzunar. Am ridicat siguranţa. Am aţintit arma în faţă, am dat colţul şi am mers direct spre cele două camere. Una dintre ele era goală şi avea uşa deschisă. Cealaltă era închisă şi avea un tânăr subţire, pe un scaun, în faţa ei. Scaunul era înclinat înapoi, sprijinit de uşă. S-a uitat direct la mine. Ochii i s-au holbat. Gura i s-a deschis larg. Dar n-a ieşit niciun sunet. Nu părea un pericol pentru mine. Purta un tricou inscripţionat cu Dell. Probabil că era Troy, specialistul în computere.

— Taci, dacă vrei să trăieşti, am spus.

A păstrat tăcerea.

— Eşti Troy?

A rămas tăcut şi a dat din cap afirmativ.

— Bine, Troy.

M-am gândit că eram chiar sub sala de mese. Nu puteam risca să trag cu pistolul într-o pivniţă din piatră, chiar sub picioarele tuturor. Aşa că am pus Beretta înapoi în buzunar şi l-am prins de gât. Apoi l-am lovit cu capul de perete, de două ori, şi l-am lăsat inconştient. Poate că

i-am spart capul, poate că nu am făcut-o. Nu-mi păsa de niciun fel. Din cauza lui au omorât-o pe menajeră.

Trei doborâţi.

Am găsit cheia în buzunarul lui. Am descuiat-o şi am găsit-o pe Teresa Daniel stând pe saltea. S-a întors şi s-a uitat direct la mine. Arăta exact ca fotografiile pe care Duffy mi le-a arătat în camera mea de motel, în dimineaţa zilei a unsprezecea. Părea să fie într-o stare de sănătate perfectă. Părul ei era spălat şi periat. Purta o rochie de un alb imaculat. Ciorapi albi şi pantofi albi. Pielea ei era palidă şi ochii albaştri. Arăta ca şi cum ar fi fost pregătită pentru un sacrificiu uman.

M-am oprit o clipă, nesigur. Nu eram sigur de reacţia ei. Probabil că îşi dăduse seama ce vor să facă cu ea. Şi nu mă cunoştea. În ceea ce o priveşte, eu eram unul dintre ei, gata să o ducă la altar. Şi ea era un agent federal instruit. În cazul în care o rugam să vină cu mine, ar fi putut să încerce să se lupte. Poate că era şansa pe care o aştepta. Şi nu voiam ca lucrurile să devină zgomotoase. Nu încă.

Dar apoi m-am uitat din nou la ochii ei. Una dintre pupile era enormă. Cealaltă era mică. Ea era aproape inertă. Şi foarte tăcută. Moale şi ameţită. Era drogată. Cu un fel de substanţă exotică. Ce era? Drogul violurilor? Rohypnol? Rophynol? Nu-mi puteam aminti numele. Nu este domeniul meu de expertiză. Eliot ar fi ştiut. La fel Duffy sau Villanueva. O substanţă care îi face pe oameni pasivi, ascultători şi supuşi. Fac tot ceea ce le spui să facă.

— Teresa? am şoptit.

Nu mi-a răspuns.

— Eşti bine? am şoptit.

A dat din cap.

— Sunt bine.

— Poţi să mergi?

— Da.

— Vino cu mine.

S-a ridicat în picioare. Nu avea un echilibru prea bun. Slăbiciune musculară, am presupus. A fost încarcerată timp de nouă săptămâni.

— Pe aici, i-am spus.

Dar nu s-a mişcat. A rămas imobilă. I-am întins mâna. S-a întins şi ea şi a luat-o. Pielea ei era caldă şi uscată.

— Să mergem, i-am spus. Nu te uita la omul de pe podea.

M-am oprit din nou, chiar în faţa uşii. I-am lăsat mâna, l-am târât pe Troy în cameră, am închis uşa apoi am încuiat-o. Am luat-o din nou de mână pe Tereza şi am pornit. Nu s-a împotrivit. Era foarte ascultătoare. Doar s-a uitat în faţă şi m-a urmat. Am dat colţul şi am trecut pe lângă maşina de spălat. Am traversat sala de gimnastică. Rochia ei era mătăsoasă. Mă ţinea de mână de parcă era prietena mea. Mă simţeam de parcă mergeam la bal. Am urcat scările, unul lângă celălalt. Am ajuns sus.

— Stai aici, i-am spus. Nu pleca nicăieri fără mine, bine?

— Bine, a şoptit ea.

— Nu face absolut niciun zgomot, bine?

— Nu voi face.

Am închis uşa în spatele ei şi am lăsat-o pe treapta de sus, cu mâna odihnindu-se uşor pe balustradă şi cu un bec luminând în spatele ei. Am verificat holul cu atenţie şi m-am dus înapoi în bucătărie. Cei de la catering erau încă ocupaţi.

— Voi sunteţi Keast şi Maden? i-am întrebat.

Cel mai apropiat de mine a dat din cap.

— Paul Keast, a spus el.

— Chris Maden, a spus partenerul său.

— Trebuie să-ţi mut camionul, Paul, am spus.

— De ce?

— Pentru că este în drum.

S-a uitat întrebător la mine.

— Tu mi-ai spus să-l pun acolo.

— Dar n-am spus să-l laşi acolo.

A ridicat din umeri, a încercuit masa şi mi-a dat cheile.

— Cum zici.

Am luat cheile, am ieşit afară şi am verificat partea din spate a camionului. Era amenajat cu rafturi metalice pe fiecare parte. Pentru tăvile de alimente. Era un culoar îngust pe centru. Fără ferestre. Ar merge. Am lăsat uşile din spate deschise şi m-am urcat în scaunul şoferului ca să pornesc motorul. Am dat cu spatele până la aleea circulară din faţă, l-am parcurs şi m-am întors la uşa de la bucătărie. Acum, camionul era cu faţa în direcţia corectă. Am oprit motorul, dar am lăsat cheile în contact. M-am întors în bucătărie. Detectorul de metale a piuit.

— Ce mănâncă? am întrebat.

— Kebab de miel, a spus Maden. Cu orez, cuşcuş şi humus. Sarmale în foi de viţă la aperitiv. Baclava la desert. Şi cafea.

— Este mâncare libiană?

— Este comună pentru arabi. O mănâncă toţi.

— Am mâncat aşa ceva cu un dolar, am spus. Voi aţi luat cincizeci şi cinci.

— Unde? În Portland?

— În Beirut, i-am spus.

Am ieşit şi am verificat holul. Linişte. Am deschis uşa de la subsol. Teresa Daniel aştepta acolo, ca un robot. I-am întins mâna.

— Să mergem, am spus.

M-a urmat. Am închis uşa în urma ei. Am intrat cu ea în bucătărie. Keast şi Maden s-au uitat la ea. I-am ignorat şi am ieşit afară. Ne-am dus la camion. Ea tremura de frig. Am ajutat-o să urce în spate.

— Aşteaptă-mă acolo. Să nu faci zgomot, bine?

A dat din cap şi nu a spus nimic.

— Voi închide uşile.

A dat din nou din cap.

— O să te scot de acolo repede, am spus.

— Mulţumesc.

Am închis uşile şi m-am întors la bucătărie. M-am oprit

şi am ascultat. Auzeam discuţiile dinspre sala de mese. Păreau să socializeze bine.

— Când mănâncă? am întrebat.

— În douăzeci de minute, a spus Maden. Când termină cu băutura. A fost şi şampanie inclusă în cei cincizeci şi cinci de dolari, să ştii.

— Bine, am spus. Nu o lua personal.

M-am uitat la ceas. Trecuseră patruzeci şi cinci de minute. Mai erau cincisprezece minute.

Urma spectacolul.

M-am întors afară, în frig. M-am strecurat în camionul firmei de catering şi am pornit motorul. Am condus înainte, încet, pe lângă colţul casei, încet pe aleea circulară, încet, în jos, pe aleea principală. Departe de casă. Prin poarta. Pe drum. Am accelerat. Am luat curbele rapid. Am frânat în dreptul Taurus-ului lui Villanueva. Am sărit afară. Villanueva şi Duffy au ieşit instantaneu din maşină.

— Teresa este în spate. E în regulă, dar e drogată.

Duffy şi-a strâns pumnii şi a sărit pe mine, îmbrăţişându-mă cu putere, iar Villanueva aproape a smuls uşile. Teresa i-a căzut în braţe. El a ridicat-o ca pe un copil. Apoi, Duffy a luat-o de lângă el şi a fost rândul lui să mă îmbrăţişeze.

— Trebuie să o duceţi la spital, am spus.

— O vom duce la motel, a spus Duffy. Suntem încă neoficial în operaţiune.

— Eşti sigură?

— Va fi bine, a spus Villanueva. Se pare ca i-au dat sedative. Probabil de la prietenii lor, dealerii. Dar nu durează mult timp. Îşi pierd efectul rapid.

Duffy o îmbrăţişă pe Teresa ca pe o soră. Villanueva încă mă îmbrăţişa pe mine.

— Eliot e mort.

Asta a pus capac stării de spirit euforice.

— Sunaţi la ATF de la motel, am spus. Dacă nu vă sun eu mai întâi.

S-au uitat la mine.

— Acum trebuie să mă întorc.

Am întors camionul şi am condus înapoi. Vedeam casa în faţa mea. Lumina de la ferestre era galbenă. Luminile de pe zid străluceau albastru în ceaţă. Camionul se lupta cu vântul.

Planul B, m-am decis. Quinn era al meu, dar ceilalţi puteau să dea dureri de cap ATF-lui.

M-am oprit la marginea aleii circulare şi am dat cu spatele pe partea laterală a casei. Am oprit lângă bucătărie. Am ieşit şi am ajuns în spatele casei, unde mi-am găsit haina. Am scos puştile. Am pus haina pe mine. Aveam nevoie de ea. Era o noapte rece şi aş fi putut fi din nou afară în aproximativ cinci minute.

M-am îndreptat spre ferestrele sălii de mese ca să verific interiorul. Dar draperiile erau trase. Avea sens, m-am gândit. Era o noapte furtunoasă. Sala de mese arata mai bine cu draperii trase. Mai confortabilă. Covoare orientale pe podea, lambriuri de lemn, tacâmuri de argint.

Am luat puştile Persuader şi m-am dus înapoi în bucătărie. Detectorul de metale a piuit. Cei de la firma de catering aveau zece farfurii cu sarmale în foi de viţă aliniate pe masă. Frunzele erau închise la culoare şi uleioase. Mi-era foame, dar nu aş fi putut să mănânc nimic. Din cauza dinţilor slăbiţi. Mi-am imaginat c-o să consum îngheţată timp de o săptămână, din cauza lui Paulie.

— Mai aşteptaţi cu mâncarea încă cinci minute, bine?

Keast şi Maden s-au uitat la arme.

— Cheile, am spus.

Le-am aruncat lângă foile de viţă. Nu mai aveam nevoie de ele. Aveam cheile pe care Beck mi le-a dat. M-am gândit că o să plec pe uşa din faţă şi o să folosesc Cadillac-ul. Era mai rapid. Mai confortabil. Am luat un cuţit din suportul de lemn. L-am folosit ca să tai interiorul buzunarului drept al hainei, suficient de mult pentru a

permite ţevii unei puşti să poată intra în haină. Am luat arma cu care l-am ucis pe Harley şi am pus-o în buzunar, prin fanta pe care o tăiasem. Am ţinut-o pe cealaltă cu ambele mâini. Am respirat adânc. M-am îndreptat spre hol. Keast şi Maden m-au privit cum plec. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific toaleta. N-avea niciun sens să îmi fac o intrare dramatică dacă Quinn nu era în sala de mese. Dar toaleta era goală. Nimeni nu era în pauză de baie.

Uşa de la sala de mese era închisă. Am mai respirat adânc. Am izbit uşa, am păşit înăuntru şi am tras două Brenneke în tavan. Au avut efectul unor grenade. Cele două explozii au fost colosale. A început să plouă cu ipsos şi lemn. Praful şi fumul a umplut aerul. Toată lumea a îngheţat. Am îndreptat arma spre pieptul lui Quinn. Ecoul s-a stins.

— Mă mai ţii minte? i-am spus.

Elizabeth Beck a ţipat în tăcerea bruscă.

M-am deplasat încă un pas în cameră şi am ţinut puşca îndreptată spre Quinn.

— Mă mai ţii minte? am spus din nou.

O secundă. Două. Apoi gura a început să i se mişte.

— Te-am văzut în Boston, a spus el. Pe stradă. Într-o sâmbătă seara. Acum două săptămâni.

— Încearcă din nou.

Faţa lui era inexpresivă. Nu-şi amintea de mine. L-au diagnosticat cu amnezie, a spus Duffy. Ca urmare a traumei, era aproape inevitabil. S-au gândit că ar putea fi cu adevărat amnezic privind incidentul şi ce s-a întâmplat cu o zi sau două înainte de el.

— Sunt Reacher. Trebuie să-ţi aduci aminte de mine.

S-a uitat neputincios la Beck.

— Numele ei era Dominique, i-am spus.

S-a întors spre mine. S-a uitat la mine. Ochii larg deschişi. Acum ştia cine eram. Faţa i s-a schimbat. Sângele i s-a scurs din obraji şi a apărut furia. Şi frica. Cicatricele erau complet albite. M-am gândit să ţintesc

direct între ele. Ar fi fost o împuşcătură dificilă.

— Chiar credeai că nu te voi găsi? am spus.

— Putem vorbi? a întrebat.

Suna ca şi cum avea gura uscată.

— Nu, am spus. Ai mai vorbit acum zece ani.

— Suntem cu toţi înarmaţi aici, a spus Beck.

Îi era frică. Cei trei arabi se holbau la mine. Aveau praf de ipsos lipit pe uleiul lor de păr.

— Atunci, spune tuturor să nu scoată armele. Nu e niciun motiv să avem mai mult de o victimă aici.

Mulţimea s-a îndepărtat de mine. Praful se aşeza pe masă. O bucată din tavan a spart un pahar. M-am mutat odată cu ceilalţi şi m-am rotit aşa încât să orientez gaşca băieţilor răi împreună, la un capăt al camerei. În acelaşi timp, i-am forţat pe Elizabeth, Richard şi bucătăreasa să ajungă în celălalt capăt. Erau în siguranţă, lângă fereastră. Am folosit limbajul corpului, pur şi simplu. Mi-am întors umărul şi-am avansat puţin şi, chiar dacă era masa între mine şi ei, cei mai mulţi s-au dus acolo unde am vrut. Mica adunare s-a despărţit ascultător în două grupe, opt şi trei.

— Acum, toată lumea ar trebui să se îndepărteze de dl Xavier, am spus.

Ceea ce a făcut toată lumea, cu excepţia lui Beck. Beck era chiar în dreptul umărului său. M-am uitat la el. Apoi mi-am dat seama că Quinn îl încleştase de braţ. Îl strângea cu putere, chiar deasupra cotului. Trăgea de el. Trăgea cu disperare. Voia să-l transforme în scutul lui uman.

— Aceste gloanţe au doi centimetri diametru, i-am spus. Atâta timp cât eu pot vedea doi centimetri din tine, este mai mult decât suficient.

El n-a răspuns. Continua să tragă de Beck. Beck rezista. Vedeam teama în ochii lui. Scena parcă se derula cu încetinitorul. Dar ştia că Quinn va câştiga. În mai puţin de zece secunde umărul stâng Beck acoperise umărul drept a lui Quinn. Ambii tremurau de efort. Chiar dacă

Persuader-ul nu avea sprijin pentru umăr ci doar un mâner ca de pistol, l-am ridicat la umăr şi am ţintit cu atenţie.

— Eu te pot vedea în continuare, i-am spus.

— Nu trage, a spus Richard Beck, în spatele meu.

Era ceva ciudat în vocea lui.

M-am uitat la el. Doar un singură privire cu coada ochiului. Ca o străfulgerare. Avea o Beretta în mână. Identic cu cea din buzunar meu. Aţintită spre capul meu. Lumina se reflecta pe ea. Ieşea în evidenţă. Chiar dacă m-am uitat doar pentru o fracţiune de secundă, am văzut gravura elegantă de pe armă. Pietro Beretta. Am văzut stratul subţire de vaselină. Am văzut punctul mic, roşu, care este vizibil când siguranţa este ridicată.

— Lasă pistolul, Richard, am spus.

— Nu cât timp tatăl meu este acolo.

— Dă-i drumul, Quinn, am spus.

— Nu trage, Reacher, a spus Richard. O să te împuşc eu primul.

Între timp Quinn îl trăsese pe Beck aproape complet în faţa lui.

— Nu trage, a spus din nou Richard.

— Lasă pistolul, Richard, am spus.

— Nu.

— Lasă pistolul.

— Nu.

I-am ascultat cu atenţie vocea. Nu se mişca. Stătea nemişcat. Ştiam exact unde era. Ştiam cu ce unghi trebuie să mă întorc. Am repetat în minte. Mă întorc. Foc. Încarc. Mă întorc. Foc. Nu ar fi durat mai mult de o secundă şi jumătate. Prea rapid pentru ca Quinn să reacţioneze. Am respirat adânc.

Apoi m-am gândit la Richard. Părul lui, urechea lipsă. Degetele lungi. Mi-am imaginat glonţul Brenneke masiv, croindu-şi loc prin corpul lui, zdrobind, sfâşiind, energia cinetică imensă rupându-l în bucăţi. Nu puteam s-o fac. Nu puteam să trag.

— Lasă pistolul, am spus.
— Nu.
— Te rog.
— Nu.
— Nu faci decât să îi ajuţi pe ei.
— Îl ajut pe tatăl meu.
— N-o să-l lovesc pe tatăl tău.
— Nu pot să risc. E tatăl meu.
— Elizabeth, spune-i tu.
— Nu, a spus ea. E soţul meu.
Impas.

Mai mult decât impas. Pentru că nu putea face absolut nimic. Nu puteam trage în Richard. Nu mă lăsa inima. Prin urmare, nu puteam trage în Quinn. Şi nu puteam spune nu am de gând să tragă în Quinn, deoarece atunci opt indivizi ar scoate imediat armele la mine. S-ar putea să curăţ câţiva dintre ei, dar mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei tot m-ar doborî. Şi nici nu puteam să-l despart pe Quinn de Beck. În niciun caz Quinn nu-i va da drumul lui Beck şi nu va ieşi singur din cameră cu mine. Impas.

Planul C.

— Lasă arma, Richard, am spus.

Am ascultat.

— Nu.

Nu se mişcase din poziţia lui. Am repetat din nou. Mă întorc. Foc. Am respirat adânc.

M-am răsucit şi am tras. Treizeci de centimetri la dreapta lui Richard, în fereastră. Glonţul a rupt draperiile şi a lovit rama geamului, spulberând-o. Am alergat trei paşi şi m-am aruncat cu capul prin gaură. M-am răsucit de două ori înfăşurat într-o perdea de catifea ruptă apoi m-am ridicat în picioare şi am luat-o la fugă. Direct către stânci.

M-am întors după douăzeci de metri şi am rămas nemişcat. Resturile draperiei se umflau în vânt. Fâlfâiau înăuntru şi în afară prin gaura geamului. Auzeam cum se

rupe ţesătura. Lumină galbenă strălucea în spatele ei. Vedeam figuri, iluminate din spate, bulucindu-se în spatele sticlei sparte. Totul se mişca. Draperia, oamenii. Lumina pălea şi se intensifica pe măsură ce perdeaua flutura înăuntru şi în afară. Apoi au început împuşcăturile. Pistoalele trăgeau, foc după foc. Două, apoi patru, apoi cinci. Apoi mai multe. Cartuşele ţiuiau prin aer, în jurul meu. Loveau stâncile, provocând scântei, apoi ricoşau. Aşchii de piatră zburau peste tot. Focurile de armă sunau înfundat. Sunetul lor se pierdea în urletul vântului şi în zgomotul valurilor. M-am aşezat în genunchi. Am ridicat Persuader-ul. Apoi focurile s-au oprit. Am aşteptat. Draperia dispăruse. Cineva o rupsese. Lumina dinăuntru mă inunda. I-am văzut pe Richard şi Elizabeth forţaţi să stea în faţa celorlalţi, la fereastră. Aveau braţele răsucite la spate. Am văzut faţa lui Quinn în spatele umărului lui Richard. Avea arma aţintită direct spre mine.

— Împuşcă-mă acum, a ţipat.

Vocea lui aproape s-a pierdut în vânt. Am auzit al şaptelea val spărgându-se în spatele meu. O perdea fină de picături a ţâşnit în sus şi vântul a izbit-o lovindu-mă cu putere în ceafă. L-am văzut pe unul dintre oamenii lui Quinn în spatele Elizabeth. Faţa ei era schimonosită de durere. Avea mâna dreaptă pe umărul ei. Capul lui era în spatele capului ei. Avea o armă în mână. Am văzut o ţeavă de pistol cum înlătură cioburile de sticlă de pe ramă. A curăţat-o complet. Apoi, Richard s-a smucit în faţă. Genunchiul său a ajuns pe pervaz. Quinn l-a împins cu totul afară. L-a urmat, strâns lipit de el.

— Împuşcă-mă acum, a strigat din nou.

În spatele lui, Elizabeth era împinsă prin fereastră. Avea un braţ gros în jurul taliei. Picioarele ei loveau cu disperare. Un tip a pus-o cu picioarele pe pământ apoi a tras-o înapoi pentru a rămâne în spatele ei. Îi vedeam chipul, palid, în întuneric. Schimonosit de durere. M-am retras. Mai multe persoane au ieşit afară. Se

învălmăşeau la fereastră. S-au grupat. Au format o coloană. Richard şi Elizabeth, umăr la umăr, erau imobilizaţi în faţă, ca un vârf de lance. Coloana s-a îndreptat spre mine. Dar nu erau bine coordonaţi. Am văzut cinci arme. M-am retras. Coloana se apropia. Armele au început să tragă din nou.

Nu voiau să mă împuşte. Urmăreau să mă încercuiască. M-am retras. Am numărat cartuşele. Cinci arme, încărcătoare pline, aveau cel puţin şaptezeci şi cinci de cartuşe. Poate mai multe. Şi au tras cam douăzeci. Mai era un drum lung până să rămână fără muniţie. Şi acum tirul lor era precis. Nu trăgeau la întâmplare. Trăgeau la stânga şi la dreapta mea, în stânci, câte un foc la fiecare câteva secunde. Se apropiau ca un blindat. Ca un tanc cu blindaj uman. M-am ridicat. M-am retras. Coloana se apropia.

Richard era în partea dreaptă şi Elizabeth pe partea stângă. Am ales un tip din spatele lui Richard şi am ţintit. Tipul m-a văzut şi s-a înghesuit în ceilalţi. Coloana şi-a strâns rândurile. Acum era o coloană îngustă. Continua să se apropie. Nu aveam în cine să trag. M-am retras, pas cu pas.

Călcâiul stâng a ajuns la fisura lui Harley.

Apa bolborosea şi îmi uda pantoful. Am auzit valurile. Pietriş răvăşit şi răscolit. Mi-am mutat piciorul drept încât să fie în linie cu cel stâng. M-am echilibrat pe marginea fisurii. L-am văzut pe Quinn zâmbind la mine. Strălucirea dinţilor lui în întuneric.

— Zi-i noapte bună acum, a ţipat.

Rămâi în viaţă. Vezi ce îţi aduce minutul următor.

Coloana a ridicat armele. Şase sau şapte dintre ei m-au ţintit cu pistoalele. Aşteptau doar o comandă. Am auzit al şaptelea val spărgându-se la picioarele mele. Apa mi-a trecut de glezne şi a inundat trei metri în faţa mea. S-a oprit acolo, pentru o secundă, apoi s-a scurs înapoi, indiferent, ca un metronom. M-am uitat la Elizabeth şi Richard. M-am uitat la feţele lor. Am inspirat

adânc. M-am gândit: ori ei, ori eu. Am aruncat puşca şi m-am aruncat înapoia mea, în apă.

Prima oară am resimţit şocul temperaturii şi apoi a fost ca şi cum cădeam de pe o clădire. Doar că nu era o cădere liberă. A fost ca şi cum aterizasem într-un tunel congelat şi eram tras în jos pe o pantă abruptă. Din ce în ce mai repede. Eram cu susul în jos. Alunecam cu capul în jos. Am aterizat pe spate şi pentru o fracţiune de secundă n-am simţit nimic. Doar apa congelată în urechile, ochii şi nasul meu. Îmi pişca buzele. Eram la aproximativ treizeci de centimetri sub suprafaţă. Eram îngrijorat să nu mă ridic la suprafaţă. Aş fi ajuns la suprafaţa apei chiar în faţa lor. Probabil erau îmbulziţi în jurul fisurii, cu armele aţintite în jos, spre apă.

Apoi am simţit cum mi se ridică părul. Era o senzaţie delicată. Ca şi cum cineva îl pieptăna şi trăgea de el. Apoi am simţit cum ceva mă prinde de cap. Ca şi cum un individ puternic, cu mâini mari, îmi prinde faţa între palmele şi trage, foarte uşor la început, apoi un pic mai tare. Şi mai tare. Le-am simţit pe gât. A fost ca şi cum creşteam în înălţime. Apoi le-am simţit pe piept şi pe umeri. Braţele mele pluteau libere şi dintr-o dată mi s-au smucit deasupra capului. Apoi am căzut de pe clădire. Într-o scufundare perfectă, pe spate. M-am scufundat mai mult. Cu viteză. Mult mai repede decât o cădere liberă prin aer. Ca şi cum eram atârnat de o coardă elastică gigantică.

Nu vedeam nimic. Nu ştiam dacă aveam ochii deschişi sau închişi. Frigul era atât de năucitor şi presiunea pe care o suportam atât de uniformă încât nu simţeam nimic. Nu era ceva fizic. Era ceva fluid. Parcă eram transportat într-un film science fiction. Ca şi cum eram teleportat. Ca şi cum eram fluidizat. Ca şi cum eram alungit. Ca şi cum, brusc aveam zece metri înălţime şi doi centimetri lăţime. Era întuneric şi frig. Mi-am ţinut respiraţia. Toată tensiunea mi s-a disipat şi mi-am aplecat capul înapoi ca să simt apa pe pielea capului. Mi-

am îndreptat degetele de la picioare. Mi-am arcuit coloana vertebrală. Mi-am întins braţele în faţă. Am deschis degetele pentru a simţi apă curgând printre ele. Mă simţeam foarte liniştit. Eram un glonţ. Mi-a plăcut.

Apoi am simţit cum panica mă loveşte în piept şi am ştiut că mă înecam. Aşa că am început să lupt. M-am întors şi paltonul mi s-a ridicat peste cap. L-am smuls de pe mine, rostogolindu-mă şi zvârcolindu-mă în tunelul congelat. Paltonul mi-a biciuit faţa şi a fost luat de curent. Mi-am scos jacheta. A dispărut în apă. Am simţit brusc frigul muşcător. Încă mă scufundam rapid. Urechile îmi fluierau. Mă rostogoleam, ca în reluare. Mă legănam în sus şi jos, din ce în ce mai repede, şi mă rostogolea pe parcă eram uns cu grăsime.

Cât de mare era tunelul? Nu ştiam. Am lovit cu disperare apa din jurul meu. M-am simţit ca pe nisipuri mişcătoare. *Nu te scufunda*. M-am zvârcolit şi am luptat, încercând să-mi găsesc ieşirea. Am negociat cu mine însumi. Concentrează-te. Găseşte ieşirea. Fă ceva. Stai calm. M-am concentrat şi am început să înot în mod corespunzător. Din greu. Ca şi cum tunelul era o suprafaţă plană într-o piscină şi eu eram într-o cursă. Ca şi cum pe învingător îl aştepta o fată şi o băutură.

De cât timp eram acolo, jos? Nu ştiam. Poate cincisprezece secunde. Puteam să-mi ţin respiraţia un minut. Deci, relaxează-te. Înoată. Găseşte ieşirea. Trebuit să fie o ieşire. Nu tot oceanul este agitat ca aceasta. N-ar putea, altfel Portugalia ar fi sub apă. Şi jumătate din Spania. Presiunea îmi ţiuia în urechi.

În ce direcţie mă îndrept? Nu contează. Trebuie doar să ies din curent. Am înotat în continuare. Am simţit cum mareea încearcă să mă învingă. Era incredibil de puternică. A fost blândă înainte. Acum încerca să mă rupă în bucăţi. Ca şi cum îmi respingea decizia de a mă salva. Mi-am încleştat dinţii şi am continuat să lupt. Parcă mă târam pe podea cu o mie de tone de cărămizi în spate. Plămânii mi se umflaseră şi mă ardeau. Mi se

prelingea aerul printre buze. Am continuat să dau din braţe. Să trag apa pe lângă mine.

Treizeci de secunde. Mă înecam. O ştiam. Nu mai aveam putere. Plămânii mei erau goliţi. Pieptul mă apăsa. Aveam un miliard de tone de apă deasupra mea. Faţa mi se schimonosise de durere. Urechile îmi vâjâiau. Simţeam noduri în stomac. Umărul stâng mă ardea acolo unde mă lovise Paulie. Am auzit vocea Harley: *Niciodată nu s-a întors vreun cadavru.* Am lovit apa.

Patruzeci de secunde. Nu făceam niciun progres. Am fost aruncat jos, în adâncuri. Urma să mă izbesc de fundul mări. Am lovit apa. M-am luptat cu mareea.

Cincizeci de secunde. Urechile îmi fluierau. Capul îmi exploda. Aveam buzele lipite de dinţi. Eram furios. Quinn a scăpat din ocean. Eu de ce nu aş putea?

Am lovit apa cu disperare.

Un minut. Degetele mele îmi îngheţaseră şi le simţeam ţepene. Privirea mi s-a înceţoşat.

Mai mult de un minut. M-am zbătut în apă. Încercând să-mi croiesc drum prin apă. *Loveşte apa şi luptă*. Apoi am simţit o schimbare în curent. Am găsit ieşirea. A fost ca şi cum am prins un stâlp de telegraf dintr-un tren de mare viteză. Am ţâşnit afară din tunel, dar un val m-a lovit în cap şi turbulenţa m-a rostogolit, cu mâinile şi picioarele întinse, din nou sub apă, liniştită, limpede şi rece.

Acum gândeşte-te. Unde este suprafaţa? Mi-am folosit fiecare gram de auto-control pe care îl mai aveam şi am încetat să mă lupt. Doar pluteam. Am încercat să evaluez unde sunt. Nu mai mergeam nicăieri. Plămânii îmi erau goliţi. Buzele erau încleştate. Nu mai puteam respira. Nu mă mai mişcam. Eram mort în apă. Într-un kilometru cub de ocean negru. Am deschis ochii. M-am uita împrejurul meu. În sus, sub mine, în lateral. M-am răsucit şi m-am întors. N-am văzut nimic. Parcă eram în spaţiul cosmic. Totul era întuneric beznă. Nicio lumină.

Niciodată nu s-a întors vreun cadavru.

Am simţit o uşoară presiune în piept. Mai puţină în spate. Pluteam cu faţa în jos, în apă. Suspendat. Am simţit cum plutesc în sus, foarte încet. M-am concentrat puternic. M-am încordat. Mi-am arcuit coloana vertebrală. Mi-am agitat mâinile. Am împins picioarele în jos. Am întins braţele spre suprafaţă. *Acum du-te. Nu respira.*

Am lovit cu furie apa. Trăgeam cantităţi enorme de apă sub mine. Mi-am încleştat buzele. Nu mai aveam aer. Mi-am înclinat capul, astfel că primul lucru care iese la suprafaţă să fie gura mea. Cât mai este? Era întunecat deasupra mea. Nu era nimic acolo. Eram la un kilometru în adâncuri. Nu mai aveam aer. Urma să mor. Mi-am descleştat buzele. Apa mi-a inundat gura. Am înghiţit şi apoi am scuipat-o. Am lovit apa. Îmi apăruseră pete pe retină. Capul îmi huruia. M-am simţit febril. Ca şi cum ardeam. Apoi, ca şi cum mă congelam. Apoi, ca şi cum eram înfăşurat într-o plapumă de puf. Era moale. Nu mai simţeam nimic.

N-am mai lovit apa, pentru că am fost destul de sigur că am murit. Aşa că am deschis gura ca să respir. Am înghiţit apă de mare. Pieptul meu mi-a fost cuprins de spasme şi am aruncat-o afară. Încă de două ori. Respiram apă. Am mai lovit o dată apa. A fost tot ce am mai putut să fac. O ultimă încercare. Una puternică. Apoi am închis ochii, zvâcnind spre suprafaţă şi înghiţind apa rece.

O jumătate secundă mai târziu am ieşit la suprafaţă. Am simţit aerul pe fata mea ca mângâierea unei iubite. Am deschis gura şi am aruncat un jet de apă din plămâni, respirând cu lăcomie. M-am luptat ca un nebun să-mi menţin faţa în oxigenul dulce şi rece. Loveam apa şi suflam, respiram şi tuşeam încercând să-mi reţin senzaţia de vomă.

Mi-am întins braţele şi picioarele larg, plutind cu faţa în sus şi cu capul înclinat pe spate, cu gura larg deschisă. Pieptul mi se ridica şi lăsa, se ridica şi se lăsa, se umplea

şi se golea. Se mişca incredibil de rapid. Mă simţeam obosit. Şi liniştit. Şi nepăsător. Creierul încă nu era suficient oxigenat. M-am lăsat zgâlţâit de valuri, timp de un minut, doar respirând. Privirea mi se limpezise. Am văzut norii deasupra. Capul mi se limpezise. Am respirat din nou. O dată şi încă o dată, cu buzele desfăcute, suflând ca o locomotivă. Capul începuse să mă doară. Am călcat apa şi m-am uitat la orizont. Nu l-am putut găsi. Eram în tangaj, între valuri care veneau rapid, sus-jos, sus-jos, câte trei, patru metri o dată. Am înotat un pic şi mi-am calculat tempo-ul încât următorul val să mă ducă pe creastă. Am privit înainte. N-am văzut nimic, înainte să cad înapoi la baza valului.

N-aveam nicio idee despre unde eram. M-am întors nouăzeci de grade, am plutit pe următorul vârf şi m-am uitat din nou. La dreapta mea. Poate că era o barcă, acolo, pe undeva. Nu era. Nu era nimic. Eram singur în mijlocul Atlanticului. În derivă.

Niciodată nu s-a întors vreun cadavru.

M-am întors la o sută optzeci, m-am urcat pe creasta unui val şi m-am uitat la stânga mea. Nimic. Am căzut înapoi, m-am ridicat pe următorul val şi am privit în spatele meu.

Eram la o sută de metri de mal.

Vedeam casa. Vedeam ferestrele luminate. Vedeam zidul. Vedeam aburul albăstrui al luminilor sale. Mi-am tras cămaşa pe umeri. Era îmbibată şi grea. Am respirat. M-am întors pe burtă şi am început să înot.

O sută de metri. Orice concurent olimpic decent ar putea înota o sută de metri în aproximativ patruzeci şi cinci de secunde. Şi orice înotător decent din liceu ar putea face acest lucru în mai puţin de un minut. Mie mi-a luat aproape cincisprezece minute. Mareea se retrăgea. Simţeam că sunt tras înapoi. Simţeam că încă mă înec. Dar în cele din urmă am atins ţărmul şi am îmbrăţişat o stâncă netedă, acoperită cu mâzgă îngheţată şi am strâns-o. Marea era încă agitată. Valuri mari cădeau pe

mine şi îmi striveau obrazul pe granit, regulat, ca un ceas. Nu-mi păsa. Savuram loviturile. Pe fiecare dintre ele. Mă îndrăgostisem de stâncă.

M-am odihnit pe ea un minut şi apoi m-am târât spre garaj, bălăcindu-mă pe jumătate în apă, ghemuit. Apoi m-am târât pe coate şi genunchi. M-am rostogolit pe spate. M-am uită în sus la cer. *Acum, s-a întors unul, Harley.*

Valurile mă izbeau până la talie. M-am deplasat cu spatele pe ţărm până când valurile mi-au acoperit doar genunchi. M-am rotit cu burta în jos. Cu faţa apăsată pe stâncă. Îmi era frig. Îngheţat până la oase. Nu mai aveam paltonul. Nu mai aveam jacheta. Nu mai aveam Persuader-ul. Nu mai aveam Beretta.

M-am ridicat. Apa se scurgea de pe mine. Am încercat câţiva paşi. L-am auzit pe Leon Garber în minte: *Ce nu te ucide, te face mai puternic*. El credea că JFK a spus-o. Eu credeam că e vorba, de fapt, de Friedrich Nietzsche şi că a spus *distruge*, nu *ucide*. *Ceea ce nu ne distruge, ne face mai puternici*. Am mai făcut doi paşi, m-am aplecat spre peretele din spate şi am vărsat încă un litru de apă sărată. Asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Am rotit braţele şi mi-am lovit fiecare picior, încercând să-mi repun circulaţia în mişcare şi să-mi mai zvânt hainele. Mi-am scuturat părul ud şi am respirat lung, lent. Mă îngrijora tusea. Gâtul mă ardea de durere, frig şi sare.

Apoi am mers de-a lungul peretelui din spate şi am ocolit colţul. Am găsit mica mea ascunzătoare şi mi-am luat pachetul pentru ultima dată.

Vin după tine, Quinn.

Ceasul încă funcţiona şi mi-a arătat că ora mea trecuse de mult. Probabil că Duffy a sunat la ATF acum douăzeci de minute. Dar reacţia lor va fi lentă. Mă îndoiam că au un birou operativ în Portland. Boston era, probabil, cel mai apropiat. De acolo fusese trimisă menajera. Aşa că aveam încă destul timp.

Camionul firmei de catering plecase. Evident, cina a

fost anulată. Dar celelalte vehicule erau încă acolo. Cadillac-ul, Town Car-ul şi cele două Suburban-uri. Opt inamici încă în casă. Plus Elizabeth şi bucătăreasa. N-am ştiut în ce categorie să-l încadrez pe Richard.

Am rămas strâns lipit de peretele casei şi am verificat fiecare fereastră. Bucătăreasa era în bucătărie. Făcea curăţenie. Keast şi Maden abandonaseră toate lucrurile lor acolo. M-am retras sub pervaz şi m-am deplasat mai departe. Sala de mese era o ruină. Vântul intrase prin fereastra spartă şi smulsese faţa de masă, aruncând farfurii şi pahare peste tot. Erau grămăjoare de ipsos în colţuri, acolo unde vântul le-a îngrămădit. Erau două găuri mari în tavan. Probabil şi în tavanul camerei de deasupra şi în camera de deasupra ei. Cartuşele Brenneke au ieşit, probabil, prin acoperiş şi s-au îndreptat spre lună.

În camera pătrată, unde am jucat ruleta rusească, erau trei libienii şi trei dintre tipii lui Quinn. Erau aşezaţi în jurul mesei de stejar, fără să facă nimic. Păreau palizi şi şocaţi. Dar păreau că îşi revin. Nu plecau nicăieri. M-am retras sub pervaz şi m-am deplasat mai departe. Am ajuns în dreptul salonului lui Elizabeth Beck. Ea era acolo. Împreună cu Richard. Cineva se ocupase de cadavru. Ea era pe canapea şi vorbea rapid. N-am auzit ce spunea, dar Richard asculta cu atenţie. M-am retras sub pervaz şi m-am mutat mai departe.

Beck şi Quinn erau în mica cameră a lui Beck. Quinn era în fotoliul roşu şi Beck era în picioare, în faţa dulapului cu mitraliere. Beck era palid, sumbru şi ostil, iar Quinn părea plin de sine. Avea un trabuc gros, neaprins, în mână. Îl răsucea între arătător şi degetul mare, pregătindu-se să-i taie capătul cu o mică ghilotină de argint.

Am ajuns înapoi la bucătărie, după ce am făcut un ocol complet al casei. Am păşit înăuntru. Fără niciun sunet. Detectorul de metale a rămas tăcut. Bucătăreasa nu m-a auzit venind. Am imobilizat-o de la spate. I-am pus o

mână peste gură şi am târât-o peste masă. Nu mai voiam să risc, după ce se întâmplase cu Richard. Am găsit un prosop de bucătărie într-un sertar şi l-am folosit ca pe un căluş. Am găsit un alt prosop şi i-am legat încheieturile. Am găsit un altul şi i-am legat gleznele. Am lăsat-o întinsă incomod pe podea, lângă chiuvetă. Am găsit un al patrulea prosop şi l-am pus în buzunar. Apoi am ieşit în hol.

Era linişte. Auzeam vocea lui Elizabeth Beck, slab. Uşa salonului ei era deschisă. Nu am auzit nimic altceva. M-am dus direct la uşa bârlogului lui Beck. Am deschis-o. Am păşit înăuntru. Am închis-o din nou.

Am fost întâmpinat de o ceaţă de fum de trabuc. Quinn tocmai îl aprinsese. Am avut sentimentul că râdea de ceva. Acum, îngheţase de şoc. La fel şi Beck. Palid şi nemişcat. Se holbau la mine.

— M-am întors, am spus.

Beck avea gura deschisă. L-am lovit cu specialitatea mea: pumnul ţigară. Gura i s-a trântit, capul i-a zvâcnit pe spate, ochii i s-au dat peste cap şi a căzut secerat pe covor. A fost o lovitură decentă, dar nu cea mai bună. Până la urmă, fiul său i-a salvat viaţa. Dacă nu aş fi fost atât de obosit de la înot, o lovitură mai bună l-ar fi ucis.

Quinn a venit direct la mine. Direct de pe scaun. Şi-a aruncat ţigara. A dus mâna la buzunar. L-am lovit în stomac. Aerul i-a ieşit din plămâni, s-a îndoit şi a scăzut în genunchi. L-am lovit în cap şi l-am împins în jos, pe burtă. Am îngenuncheat şi i-am înfipt genunchii între omoplaţi.

— Nu, a spus el. Nu mai avea aer. Te rog.

Mi-am pus podul palmei pe ceafa lui. Am scos dalta din pantof şi i-am vârât-o în spatele urechii şi în sus, în creier, încet, centimetru cu centimetru. Era mort înainte de a ajunge la jumătate, dar am continuat până când am îngropat-o complet. Am lăsat-o acolo. Am şters mânerul cu prosopul din buzunarul meu, apoi i-am aruncat prosopul peste cap şi m-am ridicat în picioare, obosit.

— 10-18, Dom, mi-am spus.

Am păşit peste trabucul lui Quinn. Am luat cheile de la maşina din buzunarul lui Beck şi m-am strecurat înapoi în hol. Am traversat bucătăria. Bucătăreasa m-a urmărit cu privirea. Am ocolit casa până în partea din faţă. Am intrat în Cadillac. Am pornit motorul şi m-am îndreptat spre vest.

Mi-a luat treizeci de minute ca să ajung la motelul lui Duffy. Ea şi Villanueva erau împreună cu Teresa Justice în camera lui. Nu mai era Teresa Daniel. Nu mai era îmbrăcată ca o păpuşă. Era îmbrăcată cu halatul de la motel. Făcuse duş. Îşi revenea rapid. Arăta slabă şi palidă, dar altfel arăta normal. Ca un agent federal. S-a uitat la mine cu groază. La început am crezut că era confuză în legătură cu mine. Mă văzuse în pivniţă. Poate credea că sunt unul dintre ei.

Apoi m-am văzut în oglinda de la uşa dulapului şi am înţeles de ce reacţionase aşa. Eram ud din cap până-n picioare. Tremuram şi aveam frisoane. Pielea mea era de un alb cadaveric. Tăietura de pe buza mea se deschisese şi devenise albastră pe margini. Aveam vânătăi proaspete de la valurile care m-au izbit de stâncă. Aveam alge marine în păr şi noroi pe cămaşă.

— Am căzut în mare, i-am spus.

Nimeni n-a spus nimic.

— Trebuie să fac un duş. Într-un minut. Ai sunat la ATF?

Duffy a dat din cap.

— Sunt pe drum. Poliţia din Portland a sigilat deja depozitul. Vor bloca şi drumul de coastă, de asemenea. Ai ieşit la timp.

— Am fost vreodată acolo?

Villanueva a clătinat din cap.

— Tu nu exişti. Nu te-am cunoscut vreodată.

— Mulţumesc.

— Sunt de şcoală veche, a spus el.

M-am simţit mai bine după duş. Arătam mai bine, de

asemenea. Dar nu aveam haine. Villanueva mi-a împrumutat un set de la el. Erau un pic prea scurte şi prea largi. Am folosit vechea lui haină de ploaie ca să le acopăr. Am înfăşurat-o strâns în jurul meu, pentru că încă îmi era frig. Am comandat pizza. Eram cu toţii morţi de foame. Mie îmi era şi foarte sete, de la apa sărată. Am mâncat şi am băut. Nu puteam muşca din blatul pizzei. Mâncam doar ingredientele de deasupra. După o oră, Teresa Justice s-a dus la culcare. Mi-a strâns mâna. A spus noapte bună, foarte politicos. N-avea nicio idee cine eram.

— Drogurile i-au şters memoria pe termen scurt, mi-a spus Villanueva.

Apoi am vorbit despre afaceri.

Duffy era la pământ. Trăia un coşmar. Pierduse trei agenţi într-o operaţiune ilegală. Şi faptul că Teresa era liberă nu însemna mare lucru. Pentru că Teresa nu ar fi trebuit să fie acolo.

— Dă-ţi demisia, am spus. În schimb înrolează-te la ATF. Tocmai le-ai dat pe tavă o operaţiune de anvergură. Vei fi senzaţia lunii.

— Eu am de gând să mă pensionez, a spus Villanueva. Sunt destul de bătrân şi mi-a ajuns.

— Eu nu mă pot pensiona, a spus Duffy.

În restaurant, cu o noapte înainte de arestare, Dominique Kohl m-a întrebat:

— De ce faci asta?

Nu eram sigur ce a vrut să spună.

— De ce iau cina cu tine?

— Nu, de ce lucrezi în Poliţia Militară. Ai putea fi orice. Ai putea fi la Forţele Speciale, Informaţii Militare, Forţe Speciale Aeriene, blindate, oriunde ai vrea.

— La fel şi tu.

— Ştiu. Şi ştiu de ce fac asta. Dar vreau să ştiu de ce o faci tu.

Era prima dată când cineva m-a întrebat.

— Pentru că mereu mi-am dorit să fiu poliţist, i-am spus. Dar am fost predestinat pentru armată. Chestie de familie, fără posibilitatea să aleg. Aşa că am devenit un poliţist militar.

— Ăsta nu e un răspuns. De ce ai vrut să fii poliţist?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că exact aşa sunt şi eu. Poliţişti pun lucrurile în ordine.

— Ce lucruri?

— Au grijă de oameni. Se asigură că cei mici sunt bine.

— Despre asta-i vorba? Despre cei mici?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu chiar. Nu-mi pasă cu adevărat de cei mici. Doar că nu-mi place de cei mari. Îi urăsc pe oamenii îngâmfaţi, care se cred mari, care cred ca pot să scape orice ar face.

— Atunci tu obţii rezultatele potrivite, dar din motive greşite.

Am aprobat.

— Dar încerc să fac ceea ce trebuie. Cred că motivele nu contează cu adevărat. Oricum ar fi, îmi place să fac lucrurile corecte.

— Şi eu. Încerc să fac ceea ce trebuie. Chiar dacă toată lumea ne urăşte, nimeni nu ne ajută şi nu primim mulţumiri niciodată. Cred că să faci ceea ce trebuie este un scop în sine. Nu-i aşa?

— Ai făcut ceea ce trebuie să faci? am întrebat, zece ani mai târziu.

Duffy a dat din cap.

— Da.

— Fără absolut nicio îndoială?

— Da.

— Eşti sigură?

— În totalitate.

— Atunci relaxează-te, am spus. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci. Nimeni nu te va ajuta şi

nimeni nu-ţi va spune *mulţumesc* vreodată.

A tăcut, pentru o secundă.

— Tu ai făcut ceea ce trebuie? m-a întrebat.

— Fără nicio îndoială.

N-am mai continuat.

Duffy o cazase pe Teresa Justice în vechea camera a lui Eliot. Villanueva plecase în camera lui. Ceea ce însemna că eu rămâneam în camera lui Duffy.

Părea un pic stânjenită cu privire la ceea ce vorbisem mai înainte, când am dormit împreună. Despre lipsa noastră de profesionalism. Nu eram sigur dacă încearcă să întărească sau să retragă ce a spus.

— Nu te impacienta, i-am spus. Sunt prea obosit.

Şi de data aceasta, s-a dovedit că eram. Nu suficient ca să nu încerc. Am început. Ea a fost clară dându-mi de înţeles că vrea să-şi retragă obiecţia de mai devreme. A fost clară când mi-a precizat se bucură că a spus *da*, în loc de *nu*. Mă simţeam bucuros, pentru că ea îmi plăcea foarte mult. Aşa că am început. Ne-am dezbrăcat şi am urcat în pat, împreună. Îmi amintesc că am sărutat-o atât de tare încât gura m-a durut. Dar asta e tot ce-mi amintesc. Am adormit. Am dormit somnul morţii. Unsprezece ore. Ei erau plecaţi când m-am trezit. Plecaţi să-şi înfrunte viitorul, indiferent ce le rezerva. Eram singur în cameră, cu o grămadă de amintiri. Era dimineaţa târziu. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzele. Particule de praf dansau în aer. Hainele lui Villanueva nu mai erau pe spătarul scaunului. În schimb era o pungă de cumpărături. Plină cu haine ieftine. Păreau că mi se potrivesc perfect. Susan Duffy ştia să aprecieze dimensiunile. Erau două ţinute complete. Una pentru vreme rece. Una pentru vreme caldă. Nu ştia unde mă îndrept. Deci, a acoperit ambele posibilităţi. Era o femeie foarte practică. M-am gândit că o să-mi fie dor de ea. Un timp.

M-am îmbrăcat în ţinuta de vreme caldă. Am lăsat ţinuta de vreme rece, chiar acolo, în cameră. M-am

gândit să plec cu maşina lui Beck pe I-95. Spre parcarea din Kennebunk. M-am gândit să o abandonez acolo. M-am gândit că o să găsesc cu uşurinţă pe cineva care merge în sud. Şi I-95 se îndreaptă în multe direcţii, tocmai până la Miami.

SFÂRŞIT

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituţie frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepţie, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de ţări.